THRIIIER

Steven Hali, *The Raw Shark Texts*
Copyright © Steven Hali, 2007
AII rights reserved
First published in Great Britain in 2007 by Canongate Books Ltd.
© 2008 by Editura POLI ROM, pentru prezenta traducere
www.polirom.ro
Editura POLI ROM
laşi, B-dul Carol I nr. 4, P.O. Box 266, 700506 Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, P.O. Box 1-728, 030174
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
HALL, STEVEN
Amintirile rechinului / Steven Hali; trad. şi note de Mircea Pricăjan. - laşi: Polirom, 2008
ISBN 978-973-46-0968-0
I. Pricăjan, Mircea (trad.)
821.111-31=135.1
Printed in ROMANIA

STEVEN HALL

AMINTIRILE
RECHINULUI

Traducere din limba engleză şi note de Mircea Pricăjan
POLIROM
2008

Steven Hali s-a născut în 1975 în Anglia. Absolvent de Arte Frumoase, a devenit unul din membrii fondatori ai Manchester's Wet Nana şi a produs mai multe piese de teatru şi videoclipuri muzicale. A debutat ca scriitor în

volumul colectiv *New Writing 13* (Picador, 2005) cu o proză scurtă intitulată „Poveşti pentru o carte de telefon". *Amintirile rechinului* (2007), primul său roman, a fost primit cu un entuziasm fără precedent atât de critici, cât şi de cititori, fiind comparat cu *Fight Club* sau cu filmele lui David Lynch. Mai mult, se zvoneşte că Nicole Kidman, pasionată de scenariul imaginat de Steven Hali în romanul său, i-ar fi cerut autorului să ia în considerare posibilitatea de a crea o variantă în care, în eventualitatea unei ecranizări, rolul principal să-i poată reveni chiar ei.

Amintirile rechinului sondează într-o manieră originală întinderile nesfârşite şi halucinante ale minţii umane, reţeaua complexă de relaţii, gânduri şi amintiri ce alcătuieşte identitatea unei persoane, ridicând problema supravieţuirii individului după moartea sa fizică. Romanul este povestea unui tânăr - Eric Sanderson - care îşi pierde memoria ca efect al unei amnezii disociative cauzate de reprimarea amintirilor dureroase şi a sentimentelor de vinovăţie legate de moartea prietenei sale. Convins de ineficienţa tratamentului medical, Eric începe să studieze mesajele şi textele codificate trimise de eul său anterior şi să creadă cu tărie că pierderile sale de memorie sunt provocate de fapt de un rechin conceptual care trăieşte în fluxurile gândirii, hrănindu-se din amintirile oamenilor. Vânat necontenit de acest rechin inteligent şi nemilos al memoriei, Eric încearcă să pună cap la cap fragmentele dispersate ale personalităţii sale, descoperind o lume conceptuală populată de creaturi coşmareşti şi euri monstruoase care trăiesc în mai multe trupuri deodată.

Lui Stanley Hali
1927-1998
Un gentleman şi un cărturar

UNU

Herbert Ashe, inginer la Căile Ferate din sud, dăinuie încă sub forma unei amintiri vagi şi şterse în hotelul din Adrogue, printre caprifoii înmiresmaţi şi-n profunzimile

iluzorii ale oglinzilor.

Jorge Luis Borges

1

Relicva unui lucru năruit în proporţie de nouă zecimi

Eram inconştient. încetasem să respir.

Nu ştiu cât a durat, dar motoarele şi rotiţele care menţin maşinăria umană în stare de funcţionare trebuie să se fi oprit, reacţionând la imobilitatea totală cu un blocaj general al sistemului. *Trecere pe pilot automat eşuată - cuplaţi pe modul manual de urgenţă.*

Aşa a început viaţa mea. A doua mea viaţă.

Ochii mi s-au deschis brusc, mari ca două litere O, iar gâtul şi umerii mi s-au arcuit în spate, într-o amplă mişcare smucită, o singură gură de aer umplându-mi plămânii până la refuz. Litri întregi de oxigen uscat şi praf de pe podea mi-au pătruns în piept, şuierător, şi mi-au scuturat gâtlejul într-un acces violent de tuse. M-am sufocat şi am scuipat printre gâfâieli, icnete şi horcăieli de tuse tuse tuse. Din nas mi s-au desprins fuioare de mucilagii. Vederea mi s-a topit, prelingându-mi-se într-o ceaţă încinsă pe obraji.

Trecerea violentă de la lipsa completă de aer la avalanşa din plămâni m-a ameţit, a făcut podeaua să mi se clatine sub degete. In spatele ochilor, un vârtej ca un roi de bacterii m-a împins spre un nou leşin şi, orbit şi tremurând, mi-am lipit strâns gura umedă de palme şi am încercat să-mi controlez respiraţia, trăgând aer printre degete...

încet, încet-încet, lumea a început să se ivească din nou, în tonuri bolnăvicioase de verde şi purpuriu pulsatil şi, poate după un minut, şi-a recăpătat un soi de echilibru precar.

Mi-am şters mâinile de jeanşi şi, înainte să-mi usuc ultimele lacrimi, am căzut pradă unui ultim acces sâcâitor de tuse.

Bine. Respiră doar, eşti bine.

Habar nu aveam cine sunt sau unde mă aflu.

Asta n-a fost o revelaţie neaşteptată, nici un mare şoc. Ideea se închegase pe când icneam şi mă sufocam şi,

chiar şi acum, după ce-mi recăpătasem controlul asupra corpului şi eram perfect conştient de lumea înconjurătoare, n-a adus cu ea o groază sau teamă necuprinse. în comparaţie cu panica palpabilă pe care o simţeam, era totuşi o mică problemă secundară, o ciudăţenie minoră, aflată la graniţa lucrurilor. Ce conta cel mai mult pentru mine - de-un milion de ori mai mult decât orice altceva - era aerul, respiraţia, procesul, acum uşor, de umplere şi golire a plămânilor. Acel adevăr minunat, divin precum corurile de îngeri: puteam să respir şi asta însemna că aveam să trăiesc. Pe când ultimii fiori îmi părăseau trupul, mi-am lipit fruntea de covorul ud şi mi-am imaginat că trag în piept kilometri după kilometri de cer albastru de savană.

Am numărat până la zece, apoi am ridicat privirea din podea. M-am proptit în coate şi, când asta mi s-a părut în regulă, m-am săltat în genunchi. Stăteam îngenuncheat la picioarele patului dublu dintr-un dormitor. Un dormitor ticsit cu toate lucrurile necesare de obicei unui dormitor. In colţ era un şifonier. O noptieră cu o întreagă colecţie de pahare cu apă, de vechimi diferite, şi-un ceas deşteptător cu cifre digitale roşii - 4:34 p.m. -, un scrin doldora de deodorante şi capace, un flacon de multivitamine şi rămăşiţele unui sul de hârtie igienică, folosit până la partea unde hârtia se încreţeşte, ca degetele după baie. Toate erau lucruri obişnuite într-un dormitor - numai că nu le recunoşteam pe nici unele. Nimic nu mi se părea străin, însă nimic nu mi se părea nici cunoscut. Toate erau doar acolo; *lucruri* cu nimic ieşite din comun, însă străine mie. M-am gândit că poate am căzut şi am suferit o comoţie, doar că nu mă durea nimic. Mi-am pipăit craniul ca să mă asigur, dar nu, nu mă durea.

M-am ridicat cu grijă în picioare, însă nici noul unghi de vedere nu mi-a ajutat cu nimic memoria. Şi acela a fost momentul în care primele împunsături adevărate de îngrijorare au început să se facă simţite.

Nu-mi amintesc nimic. Nu cunosc nimic din toate astea.

Am simţit acea spaimă usturătoare, cea care apare atunci când înţelegi dimensiunea unui lucru rău - când te-ai rătăcit într-un loc periculos sau când ai comis o greşeală îngrozitoare -, atunci când realitatea situaţiei ţi se furişează în minte pe uşa din dos, ca o pantomimă a lui Dracula.

Nu ştiam cine sunt. Nu ştiam unde mă aflu.

Simplu.

înfricoşător.

Am strâns din dinţi şi m-am răsucit pe călcâie. Am măturat de trei ori cu privirea dormitorul, atingând şi explorând cu ochii fiecare lucru comun şi neînsemnat şi nerecunoscând absolut nici unul. Am încercat aceeaşi manevră în gând. Am închis ochii, mi-am scormonit mintea, am orbecăit prin întuneric după conturul vreunui lucru familiar. Dar peste tot nu erau decât pânze de păianjen şi umbre; nici acolo nu reuşeam să mă regăsesc.

M-am dus la geamul dormitorului. Lumea exterioară era alcătuită dintr-o stradă lungă şi, de cealaltă parte a ei, un şir de case terasate. Din loc în loc, la distanţe egale, se zăreau stâlpi de iluminat. La distanţe inegale, se zăreau stâlpi de telegraf. în depărtare, se auzeau zgomotele unui drum aglomerat - huruit continuu de motoare, hurducăit de camioane şi, din când în când, o zdrăngăneală de difuzoare. Dar - mi-am lipit nasul de sticlă şi m-am uitat în stânga şi-n dreapta — nici ţipenie de om. Era o zi înnorată, mohorâtă şi nemărginită. Şi eu aveam senzaţia că sunt nemărginit. Am simţit pe dată pornirea de-a ieşi valvârtej din casă, strigând după ajutor şi alergând cât mă ţineau puterile, aşa încât cineva să mă vadă şi să-mi demonstreze că sunt o persoană în carne şi oase, să cheme un doctor sau pe cineva care să mă poată pune înapoi la locul meu, aşa cum un ceasornicar montează la loc toate acele angrenaje minuscule înăuntrul unui ceas stricat, însă mă stăpânea o teamă la fel de mare

că, dacă aş face asta, dacă aş alerga şi aş striga, n-ar veni nimeni, n-ar vedea nimeni. Aş ajunge la capătul străzii şi aş descoperi că zgomotele de trafic vin de la un casetofon vechi, aşezat la colţul unui drum principal abandonat, plin de gunoaie, într-o lume părăsită şi pustie.

Nu. Haide, asta nu te-ajută. M-am frecat la ochi cu podul palmelor, încercând să-mi înăbuş spaima şi să-mi limpezesc gândurile. Pipăindu-mi pantalonii, am găsit un portmoneu. Am trecut în revistă bancnotele, chitanţele, biletele de autobuz şi-un carneţel de timbre gol, apoi am dat peste un permis de conducere.

M-am uitat ţintă la poză şi la numele de pe el.

Bărbatul din oglinda şifonierului şi-a plimbat cu grijă degetele peste obrajii supţi, peste nas, peste gură, peste părul castaniu, murdar, tuns scurt. Se apropia de treizeci de ani, era obosit, palid şi părea puţin bolnav. S-a încruntat la mine. Am încercat să citesc trecutul ascuns în acea încruntătură — *ce fel de persoană îşi încreţeşte fruntea în felul ăsta ? Ce soi de viaţă dă naştere unui tipar de linii ca acesta* ? - dar nu puteam descifra nimic din ce vedeam. Bărbatul era un străin şi trăsăturile lui erau gravate într-o limbă pe care nu o înţelegeam. Am întins mâna unul către celălalt şi vârfurile degetelor ni s-au atins, ale mele calde şi unsuroase, ale lui reci şi netede, alcătuite doar din lumină colorată, răsfrântă în sticlă. Am tras mâna înapoi şi-am strigat imaginea din oglindă pe nume. Iar ea a răspuns cu aceleaşi cuvinte, numai că pe tăcute, mişcându-şi doar buzele:

Eric Sanderson.

Eric Sanderson. Când m-am auzit rostindu-1, numele mi-a părut solid, real, bun şi normal. Dar nu era. Era ruina unui zid sfărâmicios, a unor geamuri sparte şi-a unor prelate albastre, fâlfâitoare. Era o epavă. O relicvă a unui lucru năruit în proporţie de nouă zecimi.

— îmi închipui că ai o mulţime de întrebări, Eric.

Am încuviinţat.

— Da.

Da ? Era greu să ştii ce să spui. Era greu să spui orice, în pofida fricii şi-a golurilor de memorie, sentimentele care mă copleşeau erau cele de stânjeneală şi de neputinţă; stupiditatea mea şi-a situaţiei în care mă aflam. Cum puteam să stau acolo şi să-i cer străinei ăsteia să mă ajute să recuperez întâmplările vieţii? Pungile de cumpărături se rupseseră şi toate lucrurile mele se rostogoleau pe pardoseală, iar eu alergam după ele, aplecându-mă, lovindu-mă şi împiedicându-mă: *Iertaţi-mă. îmi pare rău. Iertaţi-mă. Aţi putea să... Iertaţi-mă.*

De când mă trezisem pe podeaua dormitorului se scursese o oră şi cinci minute.

— Da, spuse doctoriţa. îmi dau seama că nu-ţi e deloc uşor. Trebuie să fie îngrozitor de tulburător. Te descurci însă *foarte* bine şi ar fi indicat să încerci să te relaxezi, dacă poţi.

Şedeam într-o seră plină de verdeaţă, pe scaune mari, din nuiele, acoperite cu perne. între noi se afla o măsuţă de cafea, din nuiele şi sticlă, iar sub una dintre plantele de filodendron de lângă uşă dormea un căţeluş cafeniu.

— Nu vrei un biscuit?

Chipul lătăreţ al doctoriţei se înclină spre farfuria cu biscuiţi digestivi cu ciocolată.

— Nu, am spus. Nu, mulţumesc.

Ea încuviinţă din cap, luă doi şi-i aşeză unul peste celălalt, partea cu ciocolată peste partea cu ciocolată, apoi îi înmuie în ceai, îndreptându-şi ochii serioşi spre mine ori de câte ori îi permitea această îndeletnicire.

— îngrozitor, ştiu, zise ea.

Doctoriţa Randle era mai degrabă o furtună electrică sau o complexă reacţie moleculară decât o persoană. Era o femeie ca o explozie uriaşă, al cărei păr alb-castaniu, aranjat într-o coafură înfoiată, fâşâia frecându-se de bluza mare, foşnitoare, care, la rândul ei, scânteia atingându-se de fusta ecosez. Avea nişte ochi cenuşii ca stronţiul, care mocneau în sinea lor în spatele pleoapelor umflate. Făcea aerul să pară nociv, uşor radioactiv. Aproape că te aşteptai

să-ţi pocnească urechile.

Cât a terminat ea de mestecat biscuiţii, eu mi-am ferit privirea.

Nu mă puteam hotărî să încep discuţia asta, iar ea părea aproape la fel de stânjenită de tăcere ca şi mine.

— Ei bine. Ar trebui să clarificăm mai întâi lucrurile esenţiale şi să vedem apoi unde putem ajunge.

Am încuviinţat.

— Bine, atunci.

A bătut zgomotos din palme.

— Eu cred că ai suferit o pierdere de memorie provocată de ceea ce noi numim stare disociativă.

Să trebuiască să întrebi aproape totul înseamnă adesea să *nu poţi* întreba nimic - să nu poţi pune nici o întrebare care, rostită înaintea tuturor celorlalte, să nu pară un punct de plecare ridicol. Iar eu mă simţeam destul de ridicol. Şi rătăcit. Şi ruşinat. Aşa că am stat pur şi simplu acolo.

— Disociativă, am spus. Bine.

— Da. Asta înseamnă că nu e nimic în neregulă cu tine din punct de vedere fizic. Din punct de vedere fizic, nu există absolut nici un motiv de îngrijorare.

Punând astfel problema, desigur, sublinia de fapt altceva, singurul lucru pe care nu-1 rostea. Asta m-a dus cu gândul la scheciul ăla vechi al lui Peter Cook: *N-am absolut nimic cu piciorul tău drept. Problema e că nici tu n-ai.*

— Vreţi să spuneţi că sunt nebun?

Randle ridică degetele arătătoare.

— Ai o leziune, asta ai. Oamenii suferă în fiecare zi mii de feluri de leziuni. S-a întâmplat doar ca leziunea pe care ai suferit-o tu să nu fie una... de natură fizică.

A ocolit cuvântul *mentală.* S-a strecurat pe lângă el, de fapt.

— Bine, am zis.

— Vestea cu adevărat bună e că tu *nu ai* nici un fel de stare degenerativă sau boală care ar putea provoca traume cerebrale permanente. Eşti sănătos din punct de vedere

fizic şi asta înseamnă că nu ai de ce să nu-ţi revii complet.

— Aşadar, e vorba de ceva temporar?

Timpul chinuitor, încremenit al lui *nu ştiu,* în care trăiam de când deschisesem ochii pe covor, păru să cedeze puţin. Un val cald de uşurare mă lovi sub coaste.

— Aşa cred, zise doctoriţa şi-mi oferi un zâmbet reţinut, care făcu senzaţia mea de uşurare să bată în retragere.

— Dar?

— Dar probabil că aici e vorba de-o recuperare pe termen lung, mă tem.

— Cât de lung?

Ea ridică blând o mână, un gest care voia să spună *nu te ambala.*

— Cred că punem carul înaintea boilor. O să-ţi răspund la toate întrebările cât pot de sincer, dar, înainte să intrăm prea adânc în miezul lucrurilor, trebuie să ştii ceva foarte important. Cred că cel mai bine e să afli ce am de spus chiar acum, la început.

Eu n-am zis nimic. Am continuat doar să-mi frământ mâinile reci şi transpirate în poală, aşteptând ceea ce îmi hărăzise viaţa.

— A avut loc un accident, Eric. îmi pare rău să-ţi spun că partenera ta a fost ucisă.

Am stat nemişcat, fără nici o expresie.

— Asta s-a întâmplat în Grecia. Un accident pe mare.

Inexpresiv.

— E ceva care îţi sună cunoscut?

Nimic.

— Nu.

Toate astea m-au făcut brusc să mă simt foarte rău. Stupid, inuman şi bolnav. M-am frecat la nas cu arătătorul şi degetul mare. Am ridicat privirea. M-am uitat în altă parte. Când le-am rostit, întrebările au fost violente şi usturătoare; două întrebări alese prosteşte şi la întâmplare dintre mii de altele.

— Cine era ea? Cu ce se ocupa?

— Numele ei era Clio Aames şi se pregătea să devină

avocat.

— A fost vina mea? Adică... aş fi putut împiedica în vreun fel moartea ei?

— Nu, a fost un accident. Mă îndoiesc că ar fi putut s-o împiedice cineva.

— Trebuie să mă ocup de pregătiri ? Să fac ceva acum ?

Lucrurile astea mi-au trecut prin cap chiar în clipa în care le-am rostit.

— Anunţarea familiei ? Organizarea înmormântării ? Cine se ocupă de toate astea?

Ochii apăsători ai doctoriţei Randle mă scrutară din spatele ceştii.

— Slujba de înmormântare a avut deja loc. Ai organizat un priveghi pentru ea ieri.

Am rămas încremenit.

— De ce nu-mi amintesc nimic?

— O să ajungem si la asta.

— Când?

— Ei bine, vrei să discutăm despre asta acum ?

— Nu, voiam să spun *când* l-am organizat?

— Clio a murit acum mai bine de trei ani, Eric.

Toate elementele de care mă agăţam, de curând adunate şi puse cap la cap, ale vieţii mele se desfăcură, se frânseră şi se prăbuşiră sub greutatea mea.

— De trei ani mă trezesc cu mintea goală ?

— Nu, nu.

Doctoriţa Randle se aplecă în faţă, aşezându-şi antebraţele groase, umflate, pe genunchii mari, ecosez.

— Starea prin care treci... ei bine, mă tem că e destul de neobişnuită.

Când am ieşit din dormitor, m-am trezit pe-un palier mic. Am văzut încă o uşă, dar era încuiată, aşa că am luat-o în jos pe scări.

Treptele tocite duceau la un antreu îngust, în capătul căruia se afla o uşă de intrare. Alături de ea era o măsuţă, iar pe măsuţă un plic mare şi albastru, aşezat în picioare şi îndreptat cu faţa către scări, aşa că ochii mi-au căzut

direct pe el. Pe plic scria cu litere mari, negre: îţi este adresat, iar dedesubt: deschide-l acum.

Apropiindu-mă, am observat că plicul era doar cel mai evident dintr-o grămadă de obiecte aranjate pe măsuţă, în stânga era un telefon. Pe-un bileţel post-it lipit de butoane erau mâzgălite o săgeată care arăta spre receptor şi cuvintele : formează comanda rapidă 1 - foloseşte-mă. în dreapta, un set de chei de maşină; iar lângă ele o fotografie polaroid, înfăţişând un jeep galben, vechi; alături de ea, era un alt bileţel post-it, pe care scria: condu-mă.

De unul din cârligele cuierului era agăţată o jachetă de piele maro, cam ponosită.

Am deschis plicul şi-am găsit două foi de hârtie - o scrisoare bătută la maşină şi o hartă desenată de mână. Iată ce spunea scrisoarea :

Eric, întâi şi-ntâi, păstrează-ţi calmul.

Dacă citeşti rândurile de faţă înseamnă că eu nu mai sunt. Ia telefonul şi formează comanda rapidă 1. Spune-i femeii care va răspunde că eşti Eric Sanderson. Femeia e doctor Randle. Ea va înţelege ce s-a întâmplat şi vei putea s-o vizitezi numaidecât. Ia cheile de la jeepul galben şi du-te acasă la doctoriţa Randle. Dacă n-ai descoperit-o încă, e o hartă în plic - nu e foarte departe şi nu e greu de găsit.

Doctoriţa Randle îţi va putea răspunde la toate întrebările. E foarte important să te duci fără întârziere. Nu trece cu vederea. Nu te apuca de explorat. Nu ridica cele două sute de lire sterline.

Cheile de la casă sunt agăţate într-un cui, pe balustradă, la baza scărilor. Să nu le uiţi.

Cu regret, dar şi cu speranţă, Primul Eric Sanderson

Am mai citit scrisoarea de câteva ori. *Primul Eric Sanderson.* Atunci eu cine eram?

Am luat jacheta din cuier şi-am pescuit harta. Cheile de la casă erau agăţate exact acolo unde se spunea în scrisoare. Am format numărul.

— Randle, zise o voce.

— Doctoriţa Randle ?

Am băgat cheile de la maşină în buzunar.

— Aici Eric Sanderson.

Doctoriţa Randle se întoarse în seră cu o tavă pe care adusese din nou ceai şi biscuiţi, dar şi o cutie cu şerveţele de hârtie. Câinele cafeniu de sub planta de filodendron ridică puţin capul, adulmecă somnoros, aprobativ aerul, apoi închise ochii la loc.

— Dereglările disociative, zise Randle, lăsându-se încet în scaunul scârţâitor, din nuiele, sunt destul de rar întâlnite. Apar uneori ca reacţie la traume psihologice severe, blocând amintiri prea dureroase sau prea greu de îndurat pentru minte. Un fel de întrerupător al acesteia, am putea spune.

— Dar n-am deloc impresia că am uitat ceva, am zis, scormonindu-mi din nou creierii. Doar că nu e nimic acolo. Adică, nu cred că simt ceva faţă de fata aia. Nici măcar nu...

Am ridicat palmele într-un gest de nedumerire şi dezarmare.

Nebuloasa Randle se foi, se strânse, se întinse şi se replie în sine până când o mână mare şi cărnoasă care ţinea un şerveţel de hârtie îmi mângâie genunchiul.

— Primele câteva ore sunt întotdeauna dificile pentru tine, Eric.

— Ce înseamnă asta?

— Păi, după cum am spus, starea ta... nu-mi place să folosesc termenul „unică“, însă e cât se poate de deosebită din mai multe...

— De câte ori am trecut prin asta, doctore ?

Nici măcar nu se opri să calculeze.

— Asta e a unsprezecea recidivă, zise.

— în majoritatea cazurilor, amneziile disociative apar şi dispar relativ repede. în general, ceea ce se uită e întâmplarea declanşatoare, incidentul traumatic ce provoacă această stare. Uneori, pierderea de memorie poate fi...

Doctoriţa Randle descrise un cerc vag cu mâna.

— ...mai generală, dar asta se întâmplă foarte rar. O

singură recidivă a uneia dintre aceste amnezii este foarte, foarte neobişnuită.

— Iar unsprezece depăşesc orice închipuire.

— Da. Lucrurile de genul ăsta sunt rareori clare, albe sau negre, Eric, dar chiar şi aşa, trebuie să-ţi spun că...

Se chinui să caute cuvintele potrivite, apoi renunţă.

— înţeleg, am spus, frământând şerveţelul.

Randle păru să cadă pe gânduri. Cât meditä, apăsarea îi dispăru din privire. Când se uită din nou la mine, fruntea i se încreţi.

— N-ai simţit nici o pornire să-ţi faci bagajele şi să pleci, nu?

— Să plec? am zis. Şi unde să mă duc?

— Oriunde. Există o stare foarte rară pe care noi o numim „fugă“...

— Cum ?

— „Fugă." Oamenii care suferă de ea exact asta fac; îşi iau tălpăşiţa, fug. De vieţile lor, de identităţile lor, de toţi şi de toate.

Schiţă un gest care voia să spună „dispărut din senin“.

— Pleacă pur şi simplu. înainte să continuăm, eşti sigur că nu ai simţit dorinţa de-a face aşa ceva?

— Nu cred, am zis, cântărind bine ideea. Nu. Nu cred că vreau să plec undeva.

— Bun. îmi poţi spune o replică din *Casablanca* ?

— Poftim ?

— O replică din *Casablanca.*

Simţeam că eram de-a dreptul depăşit de toate astea, dar am făcut aşa cum mi-a cerut.

— „Dintre toate bodegile din lume, ea a trebuit să intre într-a mea.“

— Bine, încuviinţă Randle. Cine spune asta?

— Bogart. Rick. Personajul sau actorul ?

— Nu are importanţă. Ţi-1 poţi imagina spunând-o ?

— Da.

— Filmul e color sau alb-negru?

— E alb-negru. El stă cu un pahar de tărie la...

— Când ai văzut ultima oară *Casablanca* ?

Am deschis gura şi din gât mi-a ieşit un sunet slab, abia auzit. Dar nu ştiam ce să-i răspund.

— Vezi? Tot ce pare să lipsească, Eric, eşti tu. Iar asta-i o condiţie tipică fugii, mă tem.

Randle medită preţ de o clipă.

— Adevărul e că ezit să dau un diagnostic final stării tale. Cazul tău e neobişnuit în foarte multe privinţe. De pildă, amnezia ta nici măcar n-a început în noaptea accidentului. Se pare că nu ai manifestat absolut nici un simptom vreme de aproape douăsprezece luni.

— Şi cât de neobişnuit e lucrul ăsta ?

Doctoriţa Randle ridică din sprâncene.

— Aşa-i.

— Când s-a manifestat, însă, pierderea ta de memorie era legată doar de o singură noapte - noaptea accidentului din Grecia. Ai primit trei luni de tratament regulat pentru amnezie şi făceai chiar progrese, dar apoi ai suferit prima recidivă.

— Ce înseamnă asta?

— Ţi-ai pierdut dintr-odată şi mai multe amintiri.

Făcu o pauză ca să am timp să asimilez ce-mi spusese.

— Toate amintirile tale din concediul în Grecia au devenit fragmentare şi au apărut mici goluri şi în amintirile din alte perioade ale vieţii tale, dintre care unele nu aveau nici o legătură.

Mici goluri. Bucăţele lipsă. Lucruri ciupite de ici de colo.

— Şi golurile au continuat să se mărească ?

—Aşa mă tem. Cu fiecare recidivă, îţi aminteai tot mai puţin.

Simţeam golul din mine ; din craniul meu, din măruntaiele mele.

— Iar acum n-am mai rămas cu nimic.

— Ştiu că în momentul ăsta lucrurile par să stea cu totul altfel, Eric, dar trebuie să te gândeşti neîncetat că nici una din amintirile tale nu e pierdută cu adevărat.

Oricare ar fî ciudăţeniile cazului tău, suferi de o afecţiune pur psihologică. E un fel de suprimare a memoriei. Nu e vorba de traume adevărate. Totul se află încă undeva, în capul tău şi, într-un fel sau altul, amintirile vor începe să revină de acolo de unde le-ai ascuns. Dificil va fi să ne dăm seama ce anume declanşează recurenţele şi să găsim o cale de-a înlătura sursa acestora.

Am încuviinţat fără nici o expresie.

— Cred că ajunge pentru astăzi, zise Randle. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le asimilezi dintr-odată, nu-i aşa ? Poate că ar trebui să te duci acasă acum, să încerci să te odihneşti. Ne vedem din nou mâine-seară?

— Da. Sigur.

Cuvintele astea mă usturau; mă usturau şi ochii. Am dat să mă ridic din scaunul de răchită, sprijinindu-mă de braţele sale.

— O, înainte să pleci... încă un lucru.

M-am oprit.

— Bine, am zis pentru a mia oară.

— în trecut, ai scris şi ţi-ai lăsat scrisori pe care să le citeşti după recurenţe. Trebuie să-ţi cer - iar asta e foarte important acum, Eric — în nici un caz să nu scrii şi să nu citeşti nimic de genul ăsta. Ar putea avea un efect destabilizator asupra ta, poate chiar ar duce la o altă...

Ceva din expresia feţei mă trădă. Ea se opri la jumătatea frazei şi-mi urmări reacţia.

— S-a întâmplat deja aşa ceva?

— Nu.

A fost un răspuns reflex, de genul „şi aşa lucrurile sunt destul de complicate", nu avea nici o legătură cu ceea ce era sau nu mai bine să fac. Era oare într-adevăr o minciună? Am încercat s-o dreg, hotărându-mă să mă gândesc mai târziu la asta:

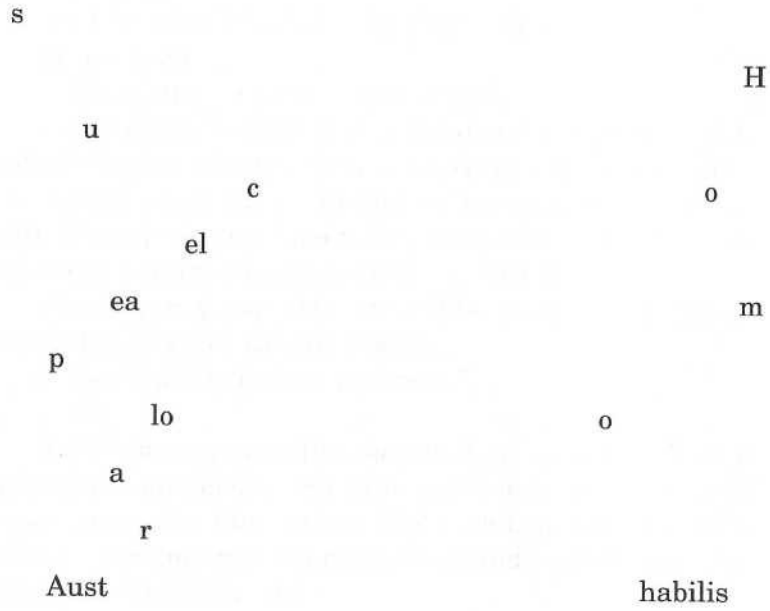
— Păi, am zis, lângă uşa de la intrare era un bilet în care scria să te sun şi mi se spunea cum să ajung aici. Doar atât.

O jumătate de adevăr. Mai puţin de-o jumătate : *Baftă şi iartă-mă. Primul Eric Sanderson.*

— Desigur, zise ea. Ar trebui să-l laşi acolo, în caz că vei mai avea vreodată nevoie de el. Dar, te rog... dacă mai dai peste altele, adu-le direct la mine. *Nu* le citi. Ştiu că e greu ce-ţi cer să faci, dar, dacă va fi să te pot ajuta, asta e foarte, foarte important. Bine?

— Da, am spus. Sigur, am spus. Nici o problemă.

Arheologie în bucătărie şi al doilea mesaj

în întunericul profund, în apele negre, cu mii de reflexii, ale memoriei ancestrale şi-ale subconştientului instinctiv, unde vechii zei si reacţiile primitive plutesc invizibile şi uriaşe, ceva se mişcă. Praful se lasă pe fundul oceanului, depus de cel puţin un milion de ani, se ridică şi se învârtejeşte la trezirea sa

M-am trezit cu o tresărire de spaimă, căutându-mi echilibrul mental, dar îmi aduceam încă aminte. Covorul din dormitor, Randle, scaunele ei de răchită, jeepul galben, casa. Doar amintirile unei seri, dar erau suficiente ca să-mi dau seama că nu se întâmplase din nou, că eram încă aceeaşi persoană din noaptea trecută. Stăteam întins pe

sofa. Adormisem aproape de îndată ce mă întorsesem de la doctoriţa Randle şi televizorul era încă deschis, viu colorat, vesel şi deloc obosit după o perioadă de funcţionare atât de îndelungată. M-am ridicat în capul oaselor şi m-am frecat la ochi. Prezentatorii cu părul aranjat impecabil ai unei emisiuni matinale discutau cu un actor american de comedie, care tocmai interpretase vocea unui leu într-un nou film de animaţie. M-am întrebat cât de mult ar putea continua un televizor să difuzeze lucruri de genul ăsta, dacă îl lăsai singur într-o cameră goală, şi ce m-a deranjat a fost că răspunsul era *probabil la infinit.*

Asta nu era casa mea. Faptul că mă aflam acolo, că ajunsesem să mă simt ca acasă, mi se părea periculos de greşit. Eram spărgătorul obosit care se oprise din furat ca să tragă un pui de somn scurt şi, când se trezise, constatase că era deja dimineaţă. Aproape că mă aşteptam să aud pe cineva deschizând uşa din faţă, intrând cu pungile de cumpărături în mâini sau cu o valijoară în care erau îngrămădite cele trebuincioase unei nopţi petrecute altundeva, oprindu-se în prag, uitându-se la mine şi ţipând. Numai că... *era* casa mea. Casa lui Eric. Că-mi aminteam sau nu, eram acasă şi, chiar dacă-mi petreceam următorii o sută de ani întins pe canapea, aşteptând încordat să aud sunetul unei chei răsucite în broască, nu avea să vină absolut nimeni. M-am convins că singurul mod de-a scăpa de senzaţia asta era să explorez casa, să mă familiarizez cu toate camerele, spaţiile şi lucrurile. Trebuia să sparg gheaţa. Micul dejun ar fi un bun început. In ciuda tuturor celor întâmplate, eram lihnit de foame.

Frigiderul era bine aprovizionat cu toate cele necesare unui englez sadea. Am aprins grătarul, am găsit câteva farfurii, am descoperit sertarul cu tacâmuri din a treia încercare. Apoi m-a izbit ca un mic gol în stomac:

Sufăr de-o afecţiune. De-o tulburare.

Ce mai însemna şi asta?

Randle spusese că nu trebuia să port grija zilei de mâine şi că aveam un cont bancar „destul de gras". Dădusem peste ceea ce probabil era codul meu PIN, scris

pe-o foicică de hârtie, în portmoneu, în spatele unui cârd de închiriat casete video, aşa că asta nu reprezenta o criză imediată. îmi mai spusese că, nu cu mult înainte să mă prezint la ea, la tratament, întrerupsesem toate legăturile cu familia şi prietenii. Orice motive ar fi avut *Primul Eric Sanderson* de-a face asta, m-am hotărât să revin la normal. Aveam să-i găsesc agenda cu adrese şi să iau legătura cu mama sau cu tata sau cu oricine trecea drept important în viaţa mea.

Sufăr de-o afecţiune.

Am scos două felii de şuncă şi le-am aruncat pe barele cromate ale grătarului, repetând lucrul ăsta de câteva ori în gând şi încercând să-l asimilez. *Sufăr de-o afecţiune. De o tulburare psihologică.* Era o chestie mult prea importantă, prea covârşitoare pentru ca o persoană singură, aflată într-o casă pustie şi necunoscută, să-i poată face faţă. Aveam să găsesc o agendă cu adrese, numere de contact. Până la sfârşitul zilei, aveam de gând să reînnod legătura cu vechea mea viaţă. M-am sprijinit de chiuvetă şi m-am uitat cum şunca începe să se prăjească.

Am observat mici lucruri care sugerau existenţa unei vieţi. Depunerile de calcar de pe ceainic, sticla de detergent pentru vase pe jumătate goală. Cele două bucăţi de paste făinoase uscate din spaţiul dintre frigider şi piesele de mobilier. Toate, semne ale trecerii cuiva. Ale prezenţei cuiva acolo, recent. Semne ale vieţii. Căutam prin dulapuri o conservă de fasole prăjită când am dat peste un pachet de biscuiţi Penguin. Lipseau doi. Am îngenuncheat acolo câteva minute, uitându-mă pur şi simplu la pachetul aşezat deasupra cutiilor de spaghete şi de roşii conservate, uitându-mă la ambalajul de plastic rupt. Eu, cel care mâncasem biscuiţii aceia fusesem real, viu, prezent aici, trăisem în casa asta. Intrasem în bucătăria asta nu mai departe de ieri, gătind probabil exact ca şi astăzi. Mâncarea pe care o făcusem încă-mi mai circula prin organism. Totul se întâmplase aici, în camera asta, atât de recent, iar acum eu, cel de atunci, nu mai eram. E neplăcut să te gândeşti că, după ce murim, cei mai

mulţi dintre noi lăsăm în urmă biscuiţi nemâncaţi, cafele neatinse, suluri de hârtie igienică consumate pe jumătate, cutii de lapte, goale pe jumătate, care se înăcresc în frigider; că lucrurile pe care le folosim zi de zi vor trăi mai mult ca noi şi vor dovedi că n-am fost pregătiţi să plecăm; că n-am fost deştepţi sau prevăzători sau eroici; că am fost doar nişte animale ale căror corpuri au încetat să funcţioneze fără nici un fel de plan prestabilit sau consimţământ din partea noastră.

Numai că.

Numai că nimeni nu murise aici ieri.

Nu exista un el şi un eu. Aceia erau biscuiţii *mei,* pe care *eu* îi mâncasem. Exista doar un singur Eric Sanderson şi acela eram eu, care stăteam încă acolo, în casa mea, în bucătăria mea, cu micul meu dejun sfârâind pe grătar. Ştiam că asta era indiscutabila logică a situaţiei şi am încercat să revin la ea iar şi iar, însă ideea părea găunoasă şi fragilă ca o ţesătură subţire aruncată peste un gol negru şi adânc. Nu ştiam nimic despre Eric Sanderson. Cum naiba puteam pretinde că sunt el?

Mi-am luat micul dejun în faţa televizorului, care încă trăncănea, şi-am alcătuit în gând o listă a lucrurilor pe care voiam să le caut în casă. Suna cam aşa:

- Agenda cu adrese ca să iau legătura cu familia/ prietenii şi să le spun ce s-a întâmplat.
- Fotografîi/album foto. Trebuia să-mi văd viaţa de până atunci. Trebuia să văd o poză cu mine şi cu fata care murise în Grecia.
- Mi-am amintit că, la etaj, văzusem o uşă încuiată, lângă dormitorul în care mă trezisem. Voiam să găsesc cheia potrivită şi să văd ce era aşa important de era nevoie să fie închis *înăuntrul* casei.

Am luat-o metodic, din living, ridicând diverse lucruri, uitându-mă la ele, încercând să fac legături; zăbovind să citesc titlul fiecărei cărţi din bibliotecă, schimbând locul câtorva, aşa încât ordinea aleatorie dinainte a devenit ordinea mea aleatorie; frunzărind hârtiile din stativul pentru reviste; lăsându-mă în genunchi

şi uitându-mă la cablurile care ieşeau din spatele televizorului şi la praful şi zgârieturile de pe plinte. încercând să stabilesc o relaţie, să mă familiarizez cu spaţiul din fiecare unghi. Scotocind prin sertare şi scoţând obiectele dinăuntru, unul câte unul.

După aproape două ore de explorări, încă nu găsisem nici unul din obiectele de pe lista mea. Nici o agendă cu adrese, nici o cheie, nici măcar o fotografie sau un album foto. Cu cât trecea mai mult timp şi cu cât mai multe încăperi exploram - camera din faţă, dormitorul -, cu atât îmi dădeam mai bine seama că lipseau şi alte lucruri: nu dădeam peste nici un fel de scrisori, extrase de cont sau facturi, nici măcar peste plicuri de corespondenţă nesolicitată. Nici măcar un singur lucru care să poarte pe el numele meu nu era aruncat la întâmplare, dosit sau rătăcit sub sofa, sub pat sau în spatele scrinului. Nimic. Şi nimic legat de Clio Aames. Şocul provocat de toate astea laolaltă, nivelul de luciditate şi control pe care-1 implicau, m-au izbit destul de tare. Eram speriat şi jignit. Ceea ce începuse ca o căutare atentă, curioasă, ca o încercare de cunoaştere, o luase la un moment dat pe un drum greşit, scăpând de sub control şi preschimbându-se în ceva agresiv şi febril: o vânătoare violentă a materialului informativ despre primul meu eu. în scurt timp am început să răstorn sertare, să cercetez cutii de depozitare şi teancuri de reviste, să trag totul din dulapuri, să golesc şifonierul. Am strigat, roşu din cauza unei frustrări scăldate în lacrimi, târându-mă, căutând, împrăştiind. Şi, după ce toate rezervele de furie din mine secătuiau, mă trezeam epuizat în mijlocul dezastrului pe care-1 creasem, înghiţind lacrimile şi mai amare ale disperării *derivei totale,* sau, după mai mult timp, căzând într-una din acele perioade de nemişcare inexpresivă cauzate de epuizarea emoţională. Totuşi n-am găsit nimic. Nici o fotografie. Nici o hârtie. Nici o scrisoare. Toate spaţiile accesibile din casă erau larg deschise şi nu exista nici măcar o singură urmă solidă lăsată de mine sau de trecutul meu.

Toate astea m-au făcut să mă întorc de unde

plecasem, desigur. Acum ştiam unde erau păstrate lucrurile astea. Cred că îmi dădusem seama mai demult, dar, în loc să mă oprească, revelaţia asta mă făcuse să mă avânt şi mai tare în căutări, de parcă ar fî vrut să *dovedească* cruzimea întregii tărăşenii expunând vederii restul casei. *Iar când nu va mai exista absolut nici un loc în care lucrurile astea s-ar putea afla,* îmi spuneam pe când trăgeam de cutii şi dosare, golindu-le pe jos, *o să mă duc la etaj şi-o să dobor afurisita aia de uşă încuiată.*

Dar n-am făcut-o. Când am ajuns la asta, după ore de răsturnat, cercetat şi împrăştiat, furia care-mi rămăsese nu mai era destul de puternică sau destul de înverşunată. Acolo unde înainte existase teama aceea distructivă şi sentimentul de jignire, acum nu mai era decât un firicel fumuriu de prudenţă. Am rămas pe palier, cu palma lipită de uşa încuiată, şi m-am lăsat să cad în genunchi, obosit şi stors de vlagă, plimbându-mi buricele degetelor peste vopseaua albă, lucioasă şi scoţând scârţâituri.

Spaţii goale, bariere, prudenţă şi puterea voinţei, acesta era jocul pentru care mă născusem. Important, după cum sugerase Randle, era să ştiu care bariere puteau fi înlăturate pentru a înainta şi care erau definitive, structurale. Care susţineau de fapt întregul eşafodaj.

Mi-a luat tot restul dimineţii ca să strâng în urma dezastrului. Acum liniştea de după criză deţinea controlul complet asupra mea şi mă mişcăm prin casă îndreptând, punând la loc şi aşezând cu încetinitorul, cu o privire distrată, alunecând de la o cameră la alta ca o fantomă pe scripeţi.

Exact după douăsprezece s-a auzit un sunet în antreu. M-am îndreptat de spate şi-am stat foarte nemişcat şi foarte tăcut. Când s-a întâmplat asta, tocmai puneam hainele înapoi în şifonier şi, în momentul în care m-am dus să cercetez, am luat două cămăşi cu mine, la parter, fără să-mi dau cu adevărat seama că le aveam în mâini. Pe covoraşul din faţa uşii se afla un plic mare, format A4. Numele meu şi adresa erau scrise pe partea din faţă cu litere negre, de tipar.

înainte ca mintea mea să-şi recapete viteza normală şi să-mi dau seama că n-ar trebui s-o citesc, că mi se ceruse să nu citesc nimic de genul ăsta, desfăcusem deja scrisoarea şi parcursesem două rânduri din ea. Dar atunci era prea târziu; ochii îmi erau deja atraşi de informaţii, citind pe sărite, până la capăt...

Scrisoarea nr. 1

Eric,

Orice ţi-ar fi spus doctoriţa Randle, eu nu mă întorc. Nimic nu se întoarce. Totul s-a pierdut pe vecie şi-mi pare rău pentru lucrul ăsta.

Asta e prima dintr-o serie de scrisori pe care le-am creat ca să te ajut să supravieţuieşti noii tale vieţi. Vei primi scrisorile la intervale regulate. Uneori zi de zi, timp de mai multe luni. Procesul e automat. Cheia celui de-al doilea dormitor îţi va fi trimisă curând. Pentru binele tău, te rog să nu încerci să intri în cameră înainte de asta.

Iată ce urmează. Ai de făcut o alegere foarte importantă. Doctoriţa Randle ţi-a spus ce crede că ţi se întâmplă. Probabil ţi-a cerut să nu citeşti nici o scrisoare primită de la mine. Am aranjat ca doctoriţa Randle să fie prima ta persoană de contact pentru că am ştiut că vei avea o mulţime de întrebări. întrebările necesită un dialog faţă în faţă, iar eu nu pot face asta pentru tine din motive evidente. Totuşi trebuie să-ţi spun că punctul de vedere al doctoriţei Randle cu privire la pierderea ta de memorie se va dovedi, în cel mai fericit caz, neproductiv. Greşeşte în ceea ce spune că ţi se întâmplă, Eric. Şi, ce e mai important, ea nu te poate nici ajuta, nici apăra. Ştiu asta din proprie experienţă. Pe de altă parte, dacă vei reuşi să ai suficientă încredere în mine, încât să continui să citeşti aceste scrisori, vei învăţa să faci faţă pericolelor cu care - din cauza stupizeniei propriilor mele acţiuni - te vei confrunta curând. în acest moment, îmi dau seama că nu sunt nici pe departe în măsură să te conving de ceva. Decizia îţi aparţine şi, până când identitatea ta va începe să-şi facă un loc în lumea largă, îţi vei putea cântări opţiunile în siguranţă. Mă tem că, după aceea, timpul tău

de gândire va fi limitat.

înăuntrul acestui plic se găseşte un al doilea, pe care scrie **ryan mitchell.** Te rog, citeşte cu atenţie informaţiile dinăuntru şi reţine cât mai mult posibil. îţi cer să faci asta chiar dacă te vei hotărî să ignori toate încercările mele viitoare de-a păstra legătura. Informaţiile vor fi importante în caz de urgenţă.

Nu ai mult timp la dispoziţie ca să iei o decizie. Te rog, gân- deşte-te bine.

Cu regret, dar şi cu speranţă, Primul Eric Sanderson

Am vârât mâna în plic şi am găsit un al doilea, destul de substanţial, marcat exact cum eu, el, Primul Eric Sanderson a spus că va fî. **ryan mitchell.**

Am traversat livingul, am intrat în bucătărie şi-apoi am revenit în living, recitind scrisoarea. *Ea nu te poate nici ajuta, nici apăra. Ştiu asta din proprie experienţă.*

Lumina puternică a după-amiezii trasa un dreptunghi lunguieţ pe covor şi-o pasăre pirpirie cânta pe antena TV a casei de vizavi. Auzeam zgomotul unei maşini la distanţă de câteva străzi, din ce în ce mai slab, pe măsură ce se îndepărta. Crăpăturile acestei lumi frânte se întindeau sub picioarele mele.

La 3:30 după-masa, în a doua zi a vieţii mele de-a doua, un motan mare şi roşcat intră în bucătărie. îşi strecură anevoie trupul greoi prin geamul deschis, se plimbă pe mese şi dulapuri şi se înfipse hotărât în mijlocul podelei. Apoi nu făcu decât să şadă acolo, uitându-se la mine cu ochi mari, rotunzi şi cinici. M-am uitat şi eu la el, surprins. Credeam că va fugi, dacă mă apropii prea tare, dar nici nu se clinti; continuă doar să se uite la mine, în timp ce eu înge- nuncheam ca să citesc ce scria pe medalionul zgărzii: erau trecute un nume — *Salut! Sunt Ian!* — şi o adresă completă, deşi din primul rând am aflat tot ce trebuia să ştiu.

Aveam un coleg de casă.

— Ei, puturosule, am zâmbit. Unde te-ai ascuns până acum?

Motanul se uită doar la mine.

Am încercat din nou:

— Ţi-e foame?

Motanul se uită doar la mine.

— Mmm, am făcut, trăgându-mă în spate. Totuşi ce nume mai e şi Ian pentru un pisoi?

Motanul se uită doar la mine, faţa lui mare şi roşcată reuşind să exprime plictiseală, iritare şi îngâmfare, toate în acelaşi timp. Se uită la mine ca şi când aş fî fost de-o prostie ieşită din comun.

Sufletul meu era spaţiul infinit, iar mintea - matematică în decursul a şapte ani, fiecare celulă din corpul omenesc e înlocuită. Asta înseamnă că nici o părticică din tine, cel de acum, nu ţi-a aparţinut ţie, cel din urmă cu şapte ani.

Totul se schimbă.

în zilele de început ale vieţii mele de-a doua am observat cum umbra unui stâlp de telegraf se mişcă tiptil între grădinile a două case de peste drum — de la numărul 152 la grădina celei cu numărul 150 - în decursul mai multor ore, de la prânz până seara. După ce am urmărit lucrul ăsta de câteva ori, am făcut calculul: mişcarea umbrei de la o grădină la cealaltă însemna că ambele case, stâlpul de telegraf, strada, noi toţi parcurgem, odată cu rotirea planetei, 1 870 de kilometri în jurul pământului. în acelaşi timp, mai parcurgem aproximativ 120 000 de kilometri prin spaţiu în jurul soarelui şi mult mai mult, ca parte a amplei mişcări în spirală a galaxiei. Şi nimeni nu observă nimic. Nu există încremenire, ci doar schimbare. Noţiunea de *aici* a zilei de ieri nu este noţiunea de *aici* a zilei de azi. Noţiunea de *aici* a zilei de ieri e undeva în Rusia, într-o sălbăticie din Canada, într-o adâncime albastră din mijlocul Oceanului Atlantic. E în spatele soarelui, în spaţiul cosmic, cu sute de mii, milioane de kilometri în urmă. Niciodată nu ne putem trezi în acelaşi loc în care ne-am culcat. Locul nostru în univers, universul însuşi, totul se schimbă din ce în ce mai repede, cu fiecare secundă care trece. Noi, toţi cei care ne aflăm pe această planetă, înaintăm şi nu ne întoarcem niciodată. Adevărul

este că nemişcarea e o idee, un vis. E gândul la prietenoasele, primitoarele lumini ce încă strălucesc în toate locurile pe care am fost siliţi să le abandonăm.

— Cum?

— Nu.

Doctoriţa Randle purta un pulover verde, cu cerbi sau reni roşii şi pantaloni maro, de tweed, în carouri.

— Doar că... până acum n-ai spus că ai un motan.

— Păi, acuma am unul. Când am plecat, stătea pe sofa şi se uita la *Richard şi Judy.*

— Interesant.

— Da?

— Spui că avea numele şi adresa ta pe zgardă?

— Nu, numele *lui* şi adresa *mea.* Crezi că face cineva vreo glumă?

— Mmm... n-ar fi o glumă prea bună, nu?

— Nu, presupun că nu. Poate cineva s-a gândit să-mi vâre pe gât animalul ăsta ştiind că nu-mi voi da seama că nu-i al meu.

încercam să fiu amuzant. Dar nu-mi reuşea.

— Nu mi se pare probabil, Eric. Şi, oricum, spui că-i place de tine?

— Nu. Doamne, nu, nu-i place de mine. însă nu-i e teamă de mine.

— Ei, poate că îl ai de puţin timp. E posibil să-l fi luat înaintea ultimei recidive şi să nu fi avut ocazia să-mi vorbeşti despre el.

— Nu mi se pare prea nou. E destul de bătrân şi de jigărit.

Randle râse. încă n-o mai auzisem făcând asta. Sunetul era ceva între nechezatul unui cal şi hârâitul unei morişti.

— Păi, zise ea, mă bucur că îţi menţine moralul ridicat, de oriunde ar fi venit. Cum îl cheamă?

— Ian.

— O, făcu ea.

— Mda, ştiu.

Decisesem să nu aduc scrisoarea primită de la Primul

Eric Sanderson la a doua întâlnire cu doctoriţa Randle. Minţisem la început, negând că găsisem ceva pe măsuţa din antreu, în prima zi a vieţii mele şi - pe de-o parte - mi-era mai uşor să continui pe panta asta decât să revin la adevăr. Pe de altă parte ? Aţi putea-o numi o atitudine de „aşteaptă şi vezi ce se întâmplă“. Mă hotărâsem să nu mai deschid alte scrisori, dacă aveau să vină, însă şi să nu-i spun lui Randle despre ele pentru moment. Lucrul ăsta mi se părea esenţial pentru situaţia prezentă, de-a dreptul crucial. Aveam să urmez partea importantă a indicaţiilor doctoriţei, fără să-i dau însă scrisorile. Ştiam că acestea ar putea-o ajuta pe Randle să-mi trateze afecţiunea, dar. Dar dar dar. Cum să explic ? Era pur şi simplu prea repede - nu mă aflam pe lume de destul timp ca să mă simt în largul meu cu atâta încredere oarbă câtă aveam în diagnosticul stabilit de ea. Scrisoarea de pe măsuţa din antreu, a doua scrisoare care sosise cu câteva ore în urmă şi orice altă scrisoare viitoare - toate aveau să sfârşească intr-un dulap din bucătărie şi să rămână acolo până când aveam să mă simt pregătit să i le dau. Mi-am spus : *După încă vreo două şedinţe, când am să mă obişnuiesc cu ideea, când am să-mi găsesc locul în lume, atunci voi da adevărul pe faţă.*

Imediat ce am reuşit să abat discuţia de la motanul Ian, am întrebat-o pe Randle despre familia şi prietenii mei. A spus că nu ştie nimic despre ei.

— Nimic ? am întrebat. Cum e posibil să nu ştii nimic ?

— Nu ştiu nimic, Eric, zise ea, pentru că tu nu mi-ai spus niciodată nimic.

— Dar nu te-ai gândit că asta ar fi relevant? Folositor?

— Ba sigur că da, dar eram legată de mâini şi de picioare.

— Din cauza mea ?

— Da. Din a cui altcuiva?

Din câte se pare, Primul Eric Sanderson luase hotărârea de-a se izola complet de vechea lui viaţă înainte de primele semne ale bolii. Nu se arătase dispus să discute

despre eventualitatea reluării legăturilor cu apropiaţii nici chiar după ce starea lui începuse să se agraveze, păstrându-şi convingerea că, *dacă era să înfrunte vreodată întâmplarea din Grecia,* trebuia să facă *tabula rasa.* Aveam impresia că asta o uimise pe Randle. Mai vorbi o vreme despre afecţiuni rare şi despre fuga disociativă, spunând că hotărârea lui Eric de-a rupe toate legăturile cu vechea sa viaţă fusese o *foarte interesantă prevestire.* Am întrebat-o dacă nu crezuse de cuviinţă că familia trebuia contactată atunci când starea lui Eric începuse să se înrăutăţească. (Cu voce tare, am avut grijă să spun „starea mea“.)

— Poate n-am fost destul de explicită în privinţa naturii relaţiei noastre, spuse doctoriţa Randle drept răspuns. Te afli aici conform termenilor stabiliţi de tine, nu de mine. Eu fac doar ceea ce tu îmi permiţi să fac.

— Dar eram bolnav. Vreau să zic, fără supărare, de ce nu aveam un doctor adevărat?

— Eu sunt un doctor adevărat, Eric.

— Să fim serioşi, am zis. Ştii la ce mă refer.

— Mă tem că nu înţeleg prea bine ce sugerezi. Ceea ce facem, tot ce se întâmplă aici, e ceea ce tu însuţi ai ales. Aşa ai vrut să fie. Cred cu tărie că te pot ajuta, dar, dacă nu mai vrei să procedăm aşa, e în ordine. Sigur că e-n ordine. Eşti absolut liber să te duci la un doctor de familie sau la spital. Ai fost întotdeauna liber s-o faci.

Spuse toate acestea pe un ton plăcut, de sfat imparţial, dar nu era greu să simţi undele radioactive din încăpere. Gulerul tricoului mi se freca de gât şi-l irita.

Simţeam o oribilă îngrijorare viscerală faţă de uşurinţa cu care Randle acceptase termenii trasaţi de Primul Eric Sanderson, dorinţa lui de izolare completă, doar pentru a-şi păstra dreptul exclusiv asupra descoperirii neobişnuitelor lucruri care se petreceau în capul lui. Eric nu voia să aibă de-a face cu familia sa, dar, la urma urmei, era el oare suficient de sănătos din punct de vedere mental ca să ia această decizie ? Nu sunt sigur ce credeam că ar fi trebuit să facă Randle, dar atitudinea

ei mi se părea distantă şi greşită. întreaga poveste mi se părea... nu, nu sinistră, ci mai degrabă de o răceală academică. Sau poate că-mi doream doar ca lucrurile să stea altfel şi să am pe cineva care să-mi poarte de grijă cât timp încercam să mă împac cu situaţia. Pentru moment, cel puţin, eram pe cont propriu.

Sau nu ? în timp ce Randle turuia mai departe în apărarea eticii sale ofensate, mi-am evaluat opţiunile. Poate că în camera încuiată din spatele casei exista o agendă plină cu numere de contact şi că tot ce aveam de făcut era să forţez intrarea şi s-o iau. Dar pe de altă parte, poate că nu era bine să deschid uşa aceea. Poate că acolo era încuiat şi lucrul care declanşase *afecţiunea* mea. Ce s-ar întâmpla dacă, data viitoare când m-aş trezi pe podea, nu mi-aş aminti cum să vorbesc sau cum să merg? Sau cum să respir? Poate că în plicul nedeschis pe care scria **ryan mitchell,** trimis prin poştă de Primul Eric Sanderson, se aflau informaţii de contact. *îţi vor fi folositoare în caz de urgenţă.* îmi permiteam riscul de a deschide plicul?

Cum să te orientezi când, oriunde te-ai uita, nu vezi decât linia orizontului? Cred că e imposibil; că nu-ţi rămâne decât să stai nemişcat şi să aştepţi *să apară ceva.*

Zilele treceau tăcute şi goale. Deveneau săptămâni tăcute, iar eu şi Ian ne-am aşezat noua noastră lume pe-o orbită minusculă.

Lunea şi joia dimineaţa mergeam la cumpărături. Mi-am luat o carte de bucate scrisă de un maestru bucătar mult lăudat şi am început să pregătesc câte un fel de mâncare din ea în fiecare zi. Obişnuiam să citesc în timp ce luam prânzul, şi Ian mânca împreună cu mine, de obicei şuncă feliată sau ton, iar după-amiaza ne uitam împreună la biliard profesionist. Lui Ian, am descoperit, îi plăcea mult biliardul profesionist. în weekend, stăteam în pat şi citeam ziarele. Vineri seara mă uitam la un film la video sau mergeam la cinema. Erau destui bani în contul din bancă pentru a duce un astfel de stil de viaţă vreme de doi ani şi jumătate, poate trei. Nici măcar de facturi nu trebuia să mă ocup — toate erau achitate la timp, automat, dintr-

un cont special. Nu aveam nimic de făcut. Eram liber. Duminica dădeam o raită prin împrejurimi în jeepul galben. De obicei nu mergeam nicăieri în mod special, deşi într-o săptămână am ajuns taman până la malul mării.

în tot acest timp, am început să-mi dezvolt nişte parametri, să alcătuiesc o existenţă neînsemnată, dar perfect logică, o mică şi ordonată grădină a minţii - flori, iarbă cu margarete şi-un gărduleţ alb -, un timbru poştal de control în kilometri şi kilometri de ţinut mlăştinos pustiu. Am început să-mi creez o fiinţă lăuntrică şi una exterioară, un Eric şi un non-Eric, o bucăţică de „eu“ în lume. Mă întrebam uneori dacă eram fericit sau nefericit, însă distincţia asta parcă nu mai avea importanţă, parcă n-aş mai lî fost genul de persoană căreia să i se aplice aceste stări sufleteşti. Eram un robotei, o maşinărie concepută să existe, urmând doar programele repetitive pe care mi le stabilisem şi nimic mai mult sau mai puţin de-atât.

Stând în fotoliu, cu motanul pe genunchi şi o partidă de biliard în faţă, la televizor, urmărind umbra stâlpului de telegraf cum străbate distanţa dintre grădini, m-am gândit mult la sensul vieţii mele. Nu cu mâhnire, ci pur şi simplu cu mult calm, ca într-o rătăcire zadarnică a gândurilor. Elementele rutinei mele, ale rutinei mele antide- presive... După o vreme, nu mi-a mai păsat de însănătoşire sau de Primul Eric Sanderson sau dacă Randle îmi voia binele sau nu. Pur şi simplu nu m-am mai gândit deloc la lucrurile astea. Sufletul meu era spaţiul infinit, iar mintea - matematică.

Viaţa mea era ca o listă de cumpărături.

într-o dimineaţă, am luat prea repede o ceaşcă de pe suportul pentru uscat vasele şi am răsturnat o farfurie în chiuvetă. Nu s-a spart, dar s-a auzit un pocnet puternic şi, fără absolut nici un motiv, zgomotul m-a făcut să izbucnesc în lacrimi.

Avea să se întâmple ceva. Sau poate că nu. Ştiam că va trebui să iau o decizie, asta era chestia. Nu aveam puterea de-a prevedea ce mi se va întâmpla, aşa că m-am făcut doar comod în micuţa mea lume mecanică în vreme

ce ea şi-a văzut mai departe de mişcarea lentă în jurul soarelui şi spre viitor.

Aproape în fiecare zi veneau noi scrisori de la Primul Eric Sanderson. Cam pe la prânz. Le luam pe fiecare şi le puneam într-un dulap din bucătărie, nedeschise. Unele erau voluminoase, altele de-a dreptul nişte colete, iar altele erau aşa de mici şi de subţiri, că nu puteau să conţină mai mult de-o singură foaie de hârtie împăturită. Când a sosit o scrisoare cu un pătrat gros de carton înăuntru, am ştiut că ultimul meu „eu“ ajunsese la concluzia că eram pregătit să primesc cheia uşii încuiate, dar spaţiul acela nu mai prezenta pentru mine nici un interes urgent. Lumea dindărătul acelei uşi nu făcea parte din mine, din acel „eu“ pe care îl reconstruisem recent. Dimpotrivă, încăperea încuiată reprezenta o ameninţare la adresa stabilităţii mele şi nu simţeam nici o dorinţă de-a încălca graniţele pe care le stabilisem. Plicul a luat calea dulapului, alături de celelalte.

Am deschis însă plicul „de urgenţă" care venise împreună cu prima scrisoare, cel pe care era trecut numele **RYAN mitchell.** Era în seara de după cea de-a doua întâlnire cu Randle şi nu reuşeam să-mi scot din minte ideea că acest Ryan Mitchell ar putea fî unul dintre prietenii pe care Eric îi lăsase în urmă, că poate plicul conţinea o cale de-a relua legătura cu vechea lui viaţă. însă nu despre asta era vorba. înăuntru, am găsit şaisprezece pagini scrise la maşină, informaţii personale şi inutil detaliate despre Ryan Mitchell - numele mătuşilor şi unchilor lui (doar numele de botez), alergiile de care suferea, rezultatele a treizeci şi două de teste de ortografie pe care le susţinuse la vârsta de zece ani, o listă a partenerelor sexuale, culorile în care fuseseră vopsite trei camere din casa lui -, dar nici o adresă, nici un număr de telefon. Absolut nimic care să-l lege pe Eric de acest ilustru necunoscut, nimic din ceea ce voiam într-adevăr să aflu. Primul Eric Sanderson intitulase aceste pagini **mantra lui ryan mitchell.** Le-am prins în piuneze pe afişierul din bucătărie şi, seară de seară, în vreme ce

găteam meniurile celebrului maestru bucătar, am încercat să mă dumiresc la ce ar putea folosi aceste informaţii.

M-am întâlnit cu doctoriţa Randle de două ori pe săptămână şi, cum am spus, curând am încetat să mai am vreo părere despre aceste şedinţe. Ea îmi răspundea la întiebări, eu îi răspundeam la ale ei şi amândoi beam ceai. La asta se limita relaţia noastră şi, din ce în ce mai mult, asta era tot ce-mi doream. Nu m-am dus la un doctor de familie sau la spital. N-am vorbit cu ea despre camera încuiată, iar ea n-a lăsat să se înţeleagă că ar şti de existenţa ei. Nu i-am spus despre scrisori. Nu i-am spus despre Mantra lui Ryan Mitchell. Nu i-am spus, de fapt, mai nimic. Ce puteam să-i spun? Viaţa mea era perfectă şi fără noimă, iar dacă asta nu însemna ceva bun, nu însemna nici ceva rău.

Odată cu trecerea timpului însă, am descoperit că mă gândeam tot mai des la Clio Aames. Mă întrebam în ce relaţie era cu Eric, cum se înţelegeau, cum făceau sex, ce lucruri dure îşi spuneau, fără să le gândească, atunci când se certau. Mi-o imaginam. Randle zisese că Clio se pregătea să devină avocat. Mi-o imaginam uneori blondă, alteori brunetă, cu păr lung, cu păr scurt. în unele zile o făceam sensibilă şi grijulie, în altele dură şi cu capul pe umeri. Era un joc, un fel de testare a limitelor. Ideea unei Clio Aames în carne şi oase — pielea ei, vocea, ideile, ochii, trecutul, lucrurile pe care le ura sau iubea, speranţele ei, priorităţile, sângele, unghiile şi pantofii şi menstrele şi lacrimile şi coşmarurile, dinţii şi saliva şi râsul, amprentele pe care le lăsa pe pahare - gândul că ar avea genul ăsta de trecut concret şi solid, acest „a fost odată , era mult prea mult pentru mine (un alt motiv pentru care nu am deschis uşa încuiată). Nu, fantomele pe care le-am invocat în nopţile acelea târzii şi-n timpul lungilor drumuri la volan şi-n după-amiezile când urmăream biliard la televizor erau toate pictate cu propriile-mi mâini pe pereţii craniului meu gol. Iar mai aproape de-atât nu voiam să mă aflu de cineva sau de ceva.

La aproape şaisprezece săptămâni după ce m-am

trezit pe podeaua dormitorului, a sosit cutia cu becul.

Silueta întunecată se ridică în fluxul conversaţiilor şi poveştilor, înoată prin zumzetul barurilor pline până la refuz de sâmbătă seara, dă ocol buclelor şi crestelor numerelor de telefon schimbate.

Un apel îşi greşeşte destinaţia şi, la kilometri distanţă, şinele meu inconştient se foieşte în somn, deranjat de un ţârâit.

De la patru grade de izolare, umbra de sub apă prinde mirosul. Un semnificant încovoiat, în ascensiune, o idee neagră o înotătoare plină de avânt şi concentrare străbate distanţa care ne desparte într-o ploaie de meme[1].

Am deschis ochii. Eram în living, întins pe sofa. Telefonul suna. Cu excepţia unei daţi când doctoriţa Randle mă sunase ca să mute o şedinţă, telefonul nu dăduse niciodată vreun semn de viaţă.

M-am împleticit prin antreu, ameţit de somn, luptându-mă să mă trezesc, dar, când am ajuns la măsuţa de la intrare, ţârâitul se opri. Amintirea unui ecou se lovi de pereţii din jurul meu. Am format 1471. Pe fir am auzit un zgomot ca vuietul unei scoici puse la ureche; acel sunet apropiat de timpan al unor valuri fantomatice, spărgân- duse în depărtare. Am apăsat clapele mici şi negre de pe furca telefonului şi-am format din nou. De data asta mi-a răspuns vocea metalică a telefonistei computerizate . „Aţi fost sunat la... ora... opt... şi... douăzeci şi şase de minute... Apel cu număr ascuns“.

închisesem şi mă întorceam în living când - bum bum bum bum bum — o palmă ce lovea în uşa de la intrare mă făcu se tresar şi să simt furnicături în tot corpul din cauza şocului. Am întredeschis uşa şi prin crăpătură dădu buzna înăuntru o pală umedă din aerul ploios al serii. Afară stătea un bătrân. Era subţirel, cu un nas şi o bărbie proeminente. Părul rar era pieptănat peste cap, adunând şi

---

1 După teoriile *memetice* dezvoltate în 1976 de biologul Richard Dawkins, odată cu publicarea lucrării *Gena egoistă, mema* (apărută prin analogie cu *gena)* este o unitate de informaţie culturală sau o „unitate de imitaţie" transmisă de la o generaţie la alta prin mijloace non-genetice (prin imitaţie).

conducând apa de ploaie spre urechile cu lobi mari, unde forma picături ca nişte cercei de cristal. îşi strânse impermeabilul în jurul trupului şi clipi din cauza stropilor de ploaie.

— Da? am zis.

— Ar fi bine s-o bagi înăuntru. O să se facă praf. Dacă nu e distrusă deja.

I-am urmărit privirea în jos, spre prag. La picioarele mele era o cutie udă leoarcă.

— O, am făcut. Aşa-i.

Bărbatul ridică bărbia într-o exclamaţie tăcută de iritare, apoi se întoarse şi, strângându-şi în continuare haina în jurul trupului, se îndepărtă şontâcăind pe strada plouată, galbenă în lumina felinarelor, fără vreo altă vorbă.

Cutia din prag era mare, precum cele pe care le iei de la Tesco atunci când te muţi. Era ambalată în hârtie maro, muiată de ploaie. Şi de asemenea foarte grea. M-am întors stângaci în prag, încercând să nu lovesc de canatul uşii marginile de carton pline de apă. Am reuşit intr-un sfârşit, am păşit cu grijă în antreu şi-am întins piciorul în spate ca să împing uşa. într-o sincronizare perfectă cu pocnetul ei, fundul cutiei cedă şi deşertă întreg conţinutul pe podea.

Scrisori. Un teanc umed de scrisori pe covorul din antreu. Am sprijinit cutia goală de capătul măsuţei şi-am îngenuncheat să arunc o privire mai atentă. *Simian Keslev, Sheffield Road nr. 90. Harrison Brodie, St. Mary's Road nr. 102. Steven Hali, York Street nr. 3. Bob Fenton, Charlestown Road nr. 60.* Nici una dintre acele scrisori nu-mi era adresată. Croindu-mi drum spre fundul mormanului, am dat peste tot felul de lucruri ciudate. O casetă video strâns înfăşurată în folie transparentă. Un plic de plastic conţinând două caiete ponosite. O cutie de carton mult mai mică, şi ea bine înfăşurată in folie transparentă, din care - când am ridicat-o ca să mă uit mai atent - s-a auzit zdrăngănit de cioburi de sticlă sau de porţelan. Stăteam îngenuncheat deasupra maldărului ăluia de obiecte ciudate şi ştiam că ar fî trebuit probabil să le bag pe toate înapoi în

cutie, iar cutia s-o pun în bucătărie, alături de toate celelalte lucruri şi să încerc s-o dau uitării. Dacă obiectele ar fi fost mai obscure, poate că exact aşa aş fi făcut. Dar n-am putut. Caiete şi o casetă video ? Era prea uşor. Nici măcar persoana, ca un mecanism de ceasornic, în care mă transformasem n-ar fî putut trece nepăsătoare pe lângă aşa ceva.

Lăsând scrisorile claie peste grămadă acolo unde căzuseră, am luat caseta, pachetul cu caiete şi cutia din care se auzea zdrăngănit de cioburi şi-am pornit-o înapoi spre living.

Caseta video conţinea aproape o oră de material filmat cu o cameră de mână. Pe ea apărea un bec ce se aprindea şi se stingea într-o încăpere întunecată.

Doar atât.

Am derulat cu viteză înainte şi-am luat-o de la capăt de câteva ori, doar ca să fiu sigur, dar nu apărea nimic altceva în afară de un bec aprinzându-se şi stingându-se, şi iar aprinzându-se şi stingându-se în linişte. Apoi am scuturat conţinutul cutiuţei pe-un ziar desfăcut - cioburi de sticlă, un fir spiralat şi partea metalică a unui bec spart. M-am gândit că probabil mă uitam la vedeta ciudatului filmuleţ amator care încă rula la televizor. Le-am pus pe toate deoparte, aşa încât să le pot cerceta mai târziu - Dumnezeu ştie în ce scop - şi mi-am îndreptat atenţia spre caiete.

Primul dintre ele era aproape de neînţeles; pagini după pagini de formule şi tabele, paragrafe încercuite cu creionul roşu, pagini întregi mâzgălite. L-am frunzărit repede înainte să trec la al doilea. Acesta era într-o stare mai bună şi avea un titlu pe copertă — *Fragmentul becului.* L-am deschis şi primul cuvânt m-a făcut să încremenesc de uimire. Am dat pagina, am parcurs în grabă tot caietul, de la un capăt la altul, până când am fost sigur de ceea ce ţineam în mână.

L-am închis şi am tras aer în piept. M-am gândit la felul în care un moment din trecut poate fi presat şi pus la păstrare, aşa cum presezi şi pui la păstrare o floare între

paginile unei enciclopedii. Memorie presată în text. *Fragmentul becului* era un soi de jurnal sau de transcriere, o fereastră scrisă spre trecutul meu lipsă.

Tremurând, am deschis din nou caietul.

Fragmentul becului (Partea întâi)

Cu masca de scafandru pe faţă, Clio ieşi la suprafaţa apei şi făcu din mână. Era un salut amplu şi lent; mai întâi spre stânga până la capăt, apoi spre dreapta până la capăt, înăuntru şi afară din apă, aşa cum făceau oamenii în anii ’80 la concertele rock. M-a făcut să zâmbesc. Stând în capul oaselor pe şezlong, sub umbrela uriaşă, am avut grijă ca salutul meu de răspuns, atunci când l-am executat, să semene puţin cam mult cu unul nazist. Am mai avut grijă şi să-l lungesc destul de mult, încât să atrag atenţia cuplului de bătrâni de pe bucata de plajă de lângă a noastră şi s-o fac pe Clio, care stătea acum până la brâu în apă şi cu braţele ridicate în echilibru deasupra valurilor înspumate, să încremenească îngrozită preţ de o fracţiune de secundă, înainte să-şi caute o cale de scăpare înapoi în mare.

întotdeauna am fost mai priceput la chestiile pe termen lung.

— Clio! am strigat mult prea tare.

Cuplul de bătrâni şi alţi câţiva oameni de pe plajă se întoarseră şi se uitară drept la mine, apoi în larg, spre ea.

— Clio! am strigat din nou şi-am făcut un gest exagerat cu mâna.

Mi-am dus mâinile căuş la gură, chiar dacă ea nu se afla atât de departe, şi-am aşteptat cât să numeri până la trei.

— Clio Aames!

Apoi am salutat din nou în felul acela vag.

— Clio, te iubesc! am strigat, fluturând neîncetat dm mână.

Avea deja un public restrâns când a început să lovească apa împotriva valurilor, dându-şi jos masca şi tubul de respirat cu o mână şi cu cealaltă netezindu-şi

părul pe spate, într-o coadă udă, nelegată. Era goală până la jumătate, deşi asta nu avea nici o importanţă în jocul nostru de-a „ha, ha, toată lumea se uită la tine“. Clio nu se ruşinează de corpul ei; doar pe mine mă găseşte jenant. Trecuse aproape o săptămână de când renunţaserăm la săpăturile arheologice în insulele Greciei pentru plajă şi o zi stătuse cu sutienul de la costumul de baie pe ea, zece minute fără el, dar cu dopuri de sticlă de bere peste sfârcurile „în curs de aclimatizare", iar următoarele patru zile şi jumătate „încontinuu cu ţâţele la vedere".

La drept vorbind, iată ceva important în privinţa lui Clio; când spune ea „ţâţe" pare deşteaptă şi sexy şi modernă - *N-are rost s-o mai frecăm atâta cu lucruri din astea, Eric* - aşa cum unele femei şi, presupun, unii bărbaţi pot să pară fără nici un efort. însă când spun eu „ţâţe" par un ziarist libidinos de la un tabloid. Am încer- cât'şi-am tot încercat, dar n-am cum să evit asta. Obişnu- iam să spun „balcoane", deşi acum mă străduiesc să mă abţin, pentru că Clio râde şi zice că sună şi mai prost, că par un obsedat sexual care trece printr-o fază de negare. Recent, am apelat la dureros de sfioasa formulare „Arăţi minunat fără sutien", care-mi aduce uneori un „Ooo" şi-un sărut pe frunte. Ea spune şi „pizdă".

Până când Clio ajunse înapoi la şezlonguri, publicul îşi pierduse mai mult sau mai puţin interesul. Agăţă masca şi tubul de respirat de spiţele umbrelei noastre mari şi luă prosopul care-mi ferise picioarele de soarele perfid. Avea o expresie dezaprobatoare puţin cam prea exagerată, dacă te uiţi atent la ea, zăreşti un zâmbet care pândeşte în colţurile buzelor şi deseori le trage spre exterior.

Repetă după mine, zise ea. Nu-i deloc comic să saluţi ca Hitler.

— Nu-i deloc comic să saluţi ca Hitler, am spus, dându-mi jos ochelarii de soare şi mijind ochii spre ea. Tuturor h s-a părut comic atunci când a făcut-o Peter Sellers.

— Mda, zise ea, ştergându-şi părul. Numai că el era comic, nu?

— O, da, am rânjit. Am uitat.

— Deci, zise ea. Ce ai de gând să faci ?

— N-o să mai salut ca Hitler.

— Şi?

— O să cumpăr cât mai mult de băut ca să nu iei următorul feribot care pleacă de pe insulă şi să mă părăseşti pentru că sunt un vierme amoral?

— Şi?

— Ce? am spus.

— Şi?

— Şi ce?

— Nu eşti comic.

— Şi ce ?

îşi termină treaba cu prosopul şi mi-1 aruncă în cap.

Prinde-1, zise, şi adu-mi sutienul de la costumul de baie. îmi trebuie.

Ne-am dus la barul taberei.

Barul taberei e bun pentru că acolo se serveşte bere Amstel foarte rece, iar noi de asta bem în timpul zilei şi cocteiluri foarte tari, la care trecem imediat ce se întunecă. Uneori, apusul e portocaliu, dar alteori, poate de cele mai multe ori, albastrul cerului devine din ce în ce mai prăfos şi, la un moment dat, îţi dai seama că nisipul şi pietrele pe care calci sunt mai calde decât aerul pe care îl respiri. Brize răcoroase bătând dinspre mare.

De obicei, între Amstel şi cocteiluri, mergem să cinăm la una dintre tavernele înşiruite de-a lungul plajei. Tabăra noastră e la o distanţă bună de orice club care s-ar putea afla pe insulă şi doar un drum desfundat, neasfaltat ne desparte de taverne, de magazinul general şi de intrarea în tabără dinspre plaja propriu-zisă.

Clio comandă în general o mâncare cât mai specifică locului. Eu iau de regulă pizza, pentru că sunt un filistin şi sunt în vacanţă şi pot să fac tot ce-mi pofteşte inima.

Cu vreo două zile înainte de incidentul cu salutul şi sutienul de la costumul de baie, descoperisem că poluarea e atât de redusă în partea noastră de insulă, încât, dacă stai culcat pe spate pe-o dună mică de nisip la 3 dimineaţa, poţi vedea albastrul şi purpuriul Căii Lactee întin- zându-se

pe tot cerul. Nu mai văzusem niciodată Calea Lactee şi mi se părea desprinsă dintr-o producţie ştiinţi- fico-fantastică a anilor ’50. *Pierduţi în spaţiu.*

— Eşti un filistin, zise Clio.

Am încuviinţat, coborând din nou privirea spre ea şi trăgând prin pai o gură zdravănă de cocteil Zombie, puternic alcoolizat, aşa cum se prepară la barul taberei.

— Obiceiul ăsta pe care-1 ai să compari lucrurile din viaţa reală cu lucruri din film...

— Ce e cu el ?

— Ei bine, zise ea, te face să pari superficial, neinteresant şi...

Cu buzele strânse, capul înclinat, şuviţele de păr negru căzându-i pe faţă şi un zâmbet fals-compătimitor adăugă:

— ...să semeni cu un tocilar ratat, sinceră să fiu.

— Păi, sunt un tocilar ratat. Probabil că ar trebui să-mi dai papucii cât mai repede, pentru că tu eşti mult mai bună şi meriţi mult mai mult.

Mi-am încrucişat braţele.

— îţi eşti datoare cu asta, Clio. Şi-n orice caz...

Ce ? *Ne, ne, ne. Eu vorbeam despre* Pierduţi în spaţiu, *serialul de televiziune original, nu de mizeria aia de ravnaliG din anii 90. Nc, nc, ne.*

Am coborât privirea spre paharul cu cocteil.

— Cam eşti un tocilar ratat, zise ea din nou, în exact acelaşi fel, dar de data asta întârindu-şi cuvintele cu o lentă, inevitabilă încuviinţare din cap.

Am ridicat din umeri.

— Ooo! făcu ea.

Zâmbetul *răutăcios* al lui Clio e cu totul altceva — mar- gmde surâsuiui ei normal se ascut ca nişte lame mici şi ochii îi devin strălucitori şi scăpărători. Cred că-n fracţiunea de secundă cât durează, zâmbetul acela mic crud sexy, obraznic şi rău s-ar putea să fie singurul lucru perfect care a existat vreodată pe lume. O luminoasă şi călduroasa străfulgerare într-un milion de stele bătrâne’, pocite.

— Te iubesc.

— O, scumpule, zâmbi ea.

întinse mâna şi îmi atinse încet ceafa cu buricele degetelor.

— Eşti aşa de provincial.

Pentru că n-am răspuns, ea se lăsă pe spătarul scaunului, legănându-se pe picioarele din spate, si ridică din sprâncene.

Iată un secret: simpla idee că Clio Aames este reală şi face parte din lumea asta îmi provoacă durere.

Am ridicat piciorul pe sub masă şi am încercat s-o împing. Ea îmi ghici gândul şi lăsă scaunul jos, pe toate cele patru picioare.

— Copilăros, zise.

Mai târziu în aceeaşi seară, ne-am trezit discutând cu un cuplu de excursionişti din Londra. Pe-atunci eram plecaţi de acasă de aproape cinci săptămâni şi era doar a doua oară când purtam un soi de discuţie pe larg cu *alţi oameni.* Era ciudat să vorbim din nou aşa, într-un fel degajat. Trebuia să ne explicăm tot timpul cuvintele, să reluăm ideea şi să umplem golurile. Ne-am dat seama că propriile noastre discuţii se transformaseră într-un soi de stenografie, un mic şi îngrijit exerciţiu minimalist. Să umplem pânze întregi cu tuşe groase, evidente, pentru acei străini părea o risipă de sunete, timp şi efort. *Să vorbeşti cu note de subsol,* aşa avea să-i spună Clio mai târziu, pe când ne întorceam alene spre cort. Totuşi erau destul de simpatici şi chiar ne-am distrat în compania lor. Se pare că aveau un apartament în apropierea Aeroportului Heathrow.

— Te obişnuieşti cu zgomotul, zise fata, Jane. Vreme de-o lună am crezut că nu mai suportăm, dar apoi ne-a trecut pur şi simplu. Acum parcă nici n-ar fi.

— în primele două nopţi petrecute în cort, spuse tipul, Paul, ne-am străduit din răsputeri să adormim. Chiar dacă acasă nu mai auzim avioanele, n-am putut dormi fără ele. Nu-i aşa că-i ciudat?

Căzu pe gânduri preţ de o secundă.

— Parcă era o gaură în perdeaua de tăcere.

— Mişto, am zis. Antisunet.

Clio se uită la mine.

— Iar Dusty, spuse Jane băgându-se din nou în discuţie. Când ne-am mutat, am crezut că o să aibă o cădere nervoasă.

— Dusty? întrebă Clio.

— Pisica noastră. E bătrână, era a străbătuşii lui Paul. E o siameză şi e destul de sensibilă.

Jane vorbi o vreme despre Dusty, povesti vreo două întâmplări hazlii cu pisici pe care nu mi le amintesc.

— Noi tocmai ne-am luat două pisicuţe, zâmbi Clio. Doi băieţei.

— Ooo, făcu Jane. Ce nume le-aţi pus?

Eu am rânjit în sinea mea.

— Gavin şi Ian, zise Clio.

Feţele deschise şi prietenoase ale lui Jane şi Paul şovăiră, îşi pierdură puţin din stăpânire. Era o răsplată binemeritată; eu şi Clio ne străduiserăm mult să găsim nişte nume care să stârnească acea reacţie. Nume neobişnuite pentru nişte pisici şi nepotrivite într-un mod fundamental, însă totuşi deconcertant de fezabile.

— Ooo, făcu Jane din nou, puţin cam târziu.

— E obositor să nu cunoşti pe nimeni, nu ? zise Clio mai târziu.

Nu-ţi pune în valoare capacităţile de comunicare, m-am arătat de acord.

Băuserăm cocteiluri Zombi aproape toată noaptea. Mă uimea faptul că nu eram mai nervoşi. Mâine, hotărâsem, trebuia să ne străduim mai tare să ne enervăm. O vreme, am hoinărit spre cort în tăcere.

— Ştii ce cred ?

— Că nu ne-am îmbătat îndeajuns ?

— Mmm, am mormăit. întotdeauna ştii ce vreau să spun?

— Da.

— întotdeauna ?

— Mda.

Oau, am exclamat. Ghici la ce mă gândesc acum.

— Depravatule.

— Oau, am exclamat din nou. Mă uluieşti.

Mă strânse de mână, apoi îi dădu drumul, cuprinzându-mi mijlocul cu braţul şi vârându-şi degetele în buzunarul din spate al pantalonilor mei scurţi. înclină capul spre mine.

Fermoarul de la intrarea în cortul nostru era puţin stricat. Curând avea să se strice de tot, dar atunci încă îl mai puteai deschide dacă ştiai cum s-o faci, dacă aveai *îndemânare.* Clio avea, eu nu. Cât a meşterit ea la el, eu am urmărit un fluture mare, de noapte, care zbura şi se lovea de un bec slab ce ilumina tabăra. Noaptea era numai stele, spaţii goale şi miros greţos de pastile împotriva insectelor. Nu bătea nici o briză.

Am făcut sex şi, când am terminat, Clio şi-a lipit coatele de corp şi a rămas întinsă deasupra mea (cu mine încă în ea), cu capul culcat pe umărul meu, atingându-mi bărbia cu fruntea.

Totul părea atât de limpede, atât de clar şi detaliat. Buricele degetelor mele pe spatele ei ud, pe coastele ei. Corpul ei ridicându-se şi coborând din pricina respiraţiei mele, uşoara întindere a pielii ei din pricina respiraţiei sale. Răsuflările noastre desincronizate. Apăsarea care mă împiedica să-mi umplu plămânii: *Greutatea lui Clio pe lume.* Toate astea. I-am îndepărtat părul de pe tâmple, i-am urmărit curbura urechii cât de tandru am putut, plimbându-mi degetul peste perişorii invizibili de acolo, aproape neatingând-o. Asta era totul; în miezul tuturor lucrurilor, asta era o simplă şi perfectă *stare de fapt.*

Braţul lui Clio se strecură sub mine şi degetele ei se strânseră pe umărul meu. în cele din urmă, când vorbi, am simţit aerul ce ieşea din pieptul ei şi dădea naştere cuvintelor.

— Promite-mi că o să mă părăseşti dacă o să simţi vreodată nevoia.

— Poftim ?

Am întors bărbia într-o parte, încercând să-i văd faţa.

— N-o să te părăsesc. Nu vorbi prostii.

Ochii ei se ridicară pentru a-i întâlni pe-ai mei.

M-am încruntat.

— Nu glumesc, zise. Dacă o să simţi nevoia să mă părăseşti, dacă n-o să mai fii fericit cu mine, trebuie s-o faci neapărat.

Se sprijini în coate şi îşi undui şoldurile pentru a mă scoate din ea.

— Trebuie să-mi promiţi, Eric. E important.

— Hei, am zis şi am mângâiat-o pe braţe. Ce s-a întâmplat ?

Se uită la mine vreme îndelungată şi eram convins că va plânge.

Hei, am zis din nou şi i-am îndepărtat părul de pe faţă.

— Nimic, răspunse ea cu un zâmbet vag.

Apoi surâse din nou, de data asta mai convingător.

— Nimic, sunt o proastă.

Am prins-o în menghina braţelor şi ea s-a întins din nou pe mine. Ne-am îmbrăţişat, în timp ce ea îşi odihnea capul pe pieptul meu.

— Haide, am zis. Spune-mi.

— Eşti transpirat, spuse ea, ridicând capul şi lăsându-1 iarăşi jos.

— Şi tu la fel.

Am stat aşa o vreme.

Am ascultat. Din afara cortului nu se auzea absolut nimic.

— N-aş suporta să te distrug, zise ea într-un sfârşit.

Clio, am spus, netezindu-i părul pe spate, nu conduci tu lumea.

In Grecia, cafeaua se bea rece. Se numeşte *frappe* sau *nescafe frappe,* sau doar *nescafe.* Grecii îşi beau de obicei *frappe*-urile fără lapte sau zahăr, dar au tendinţa să-i servească pe turişti cu amândouă.

Ne aflam în faţa unei cafenele de pe Naxos, care dădea spre port. Dedicaserăm ziua plimbărilor. Naxos e numită „insula verde“ chiar dacă nu e foarte verde în clipa

asta. Dar mai e până la venirea verii, iar ideea că lucrurile rămân verzi cât e anul de lung este probabil o ciudăţenie a englezilor. în orice caz, totul e relativ. Unele dintre celelalte insule greceşti sunt mult mai lipsite de verdeaţă, toate numai stânci şi nisip. Potrivit ghidului turistic, grecii antici au defrişat majoritatea copacilor ce creşteau iniţial în insule şi i-au înlocuit cu măslini. însă aceştia nu au rădăcini destul de mari ca să fixeze pământul de pe pante, aşa că tot acel sol mănos a fost înghiţit de mare sau s-a transformat în praf, iar acum insulele nu sunt decât nişte cocoaşe de oase pietroase, cu petice de iarbă maronie ici-colo şi şopârle.

Naxos e frumoasă, dar nu tocmai verde. Nu acum, în orice caz.

Chelneriţa ne servi *frappe*-urile cu lapte şi zahăr fără să ne întrebe, însă eu eram îmbrăcat puţin â la Hunter S. Thompson[2] - pantaloni scurţi kaki, cămaşă hawaiiană albastru-deschis cu pescăruşi, ochelari de soare cu lentile mari şi-o pălărie fără boruri -, aşa că probabil eu am fost de vină pentru asta.

Când primeşti *frappe*-ul, dacă e unul bun, cuburile de gheaţă stau pe fundul paharului. Pe măsură ce licoarea se aşază, devenind mai mult cafea şi mai puţin spumă, gheaţa îşi croieşte drum în sus. Ca o apă curgătoare sau ca focul, e un lucru oarecum hipnotic.

Clio spuse ceva despre un colos de şapte metri şi jumătate, cioplit pe jumătate, dintr-o veche carieră de piatră din cealaltă parte a insulei. Asta îmi ajunse ca să ridic ochii din pahar, clipind.

— Ce?

Ea puse ghidul turistic pe masă şi-şi trase ochelarii de soare pe vârful nasului.

— Trezirea!

— Ştiu, am zâmbit. Cred că-i din cauza căldurii.

---

2 Hunter S. Thompson (1937-2005) - jurnalist şi scriitor american, creatorul aşa-numitului Jurnalism *gonzo",* un stil care-i cere reporterului să se implice în povestea derulării evenimentelor, până într-acolo încât el să devină personajul principal.

îşi împinse ochelarii la loc şi, preţ de o secundă, se uită ţintă la mine.

Ar cam trebui să-ţi conservi energia, Sanderson. Nu-mi eşti de nici un folos în starea asta.

M-am prefăcut jignit.

— Doar asta sunt pentru tine ?

— Da, zise ea.

La câteva ore după ceea ce, din lipsă de inspiraţie, am numit *TnoincTitdc dc criza* ale lui Clio din noaptea precedentă, făcuserăm din nou sex, nici nu mai ştiu la ce oră a dimineţii. A doua partidă fusese somnoroasă şi lentă, o încercare aproape inconştientă, ceţoasă. Clio vorbise foarte încet în vreme ce mă mişcăm înăuntrul ei. Vorbisem şi eu, iar cuvintele veniseră de foarte departe. Spuneam lucruri la care nu stăteam să mă gândesc; cuvinte, şi-atât. Cuvinte de noapte, cuvinte de sex sau cuvinte de vis, nu ştiu, nu de dragul conversaţiei. Nu genul de cuvinte care să poată fi prinse în litere şi cerneală. Nu ştiu prea bine cum să explic asta, dar aşa a fost.

Te iubesc, zise Clio din senin, pe când eu mă întindeam după ghid de cealaltă parte a mesei.

Ştiu, am încuviinţat, luând cărţulia şi frunzărind-o. Şi mie-mi place să-mi petrec timpul cu tine.

Onanistule, râse ea. Urăsc latura asta a ta.

— Dar tu ai inventat-o.

— Dă-mi ghidul înapoi, zise. Vreau să-ţi arăt colosul ăla de piatră.

5

Nor alb şi munte albastru

Videocaseta cu lumina intermitentă era aşezată deasupra aparatului video, sub televizor, în întuneric. Cioburile becului spart erau toate în cutia lor, scuturate atent cu ajutorul ziarului îndoit, ca nişte steluţe, pentru a proteja lăbuţele lui Ian, care obişnuia să se plimbe în toiul nopţii prin casă. Cutia cu becul era închisă bine şi stătea pe şemineu, ca o urnă. Scrisorile şi pachetele de la Primul Eric Sanderson primite în şaisprezece săptămâni zăceau nedesfăcute într-un spaţiu mic şi întunecat din spatele uşii

dulapului din bucătărie. Picăturile de ploaie răpăiau şi se scurgeau în bătaia vântului, fiecare fiind o planetă albastră, bacteriană, rostogolindu-se pe exteriorul geamurilor. Praful se strângea în colţuri. Umbra mea, asemenea norului radioactiv de la Hiroşima, creştea pe pervazurile ferestrelor şi pe plintele podelei. Păianjenii şi insectele îşi împărţeau teritoriile pe întinderea duşumelelor şi tavanelor. Parterul casei nu era tocmai încremenit şi nici tocmai tăcut în timpul nopţii.

La etaj, uşa încuiată rămânea solidă, familiară şi de neclintit. Alături, uşa dormitorului meu - reală, funcţională şi nu tocmai închisă. între ea şi canat era un spaţiu cât să încapă o pisică, iar asta făcea ca pe palier, din podea până în tavan, veioza de pe noptieră să proiecteze o dâră de lumină galbenă. Dincolo de crăpătura uşii, pe covorul din dormitor, caietul acela de neînţeles, patru coloane de numere şi un grafic tăiat, stătea deschis, cu faţa spre tavan. în patul dublu, Ian era încolăcit într-o minge adormită, cu nasul la coadă; caietul cu *Fragmentul becului* era strecurat pe jumătate între pernă şi cuvertură; iar eu, într-o rână, acoperindu-mi ochii cu antebraţul, aproape amintindu-mi de acel bec, visam:

Mergeam de-a lungul unei străzi scăldate în soare, mărginită de tufişuri crescute alandala şi de viţă-de-vie' de coloane greceşti pe jumătate prăbuşite şi clasice statui albe, cu braţe lipsă, capete răsturnate sau socluri sparte, ce-şi înclinau stăpânii bătuţi de vremuri în unghiuri care pentru orice persoană în carne şi oase ar fi fost precare şi periculoase. Aerul era plin de mirosul dulce-zemos al eucalipţilor, al seminţelor de in sau al uleiului de camfor şi atât de încins şi de viu, că-ţi intra în gură şi evapora umezeala cu o tandră şi intimă grijă. Am trecut pe lângă o veche statuie de marmură a mult adoratului maestru bucătar care scrisese cartea mea de bucate. Ochii lui goi se holbau de pe-o faţă plină de licheni pe când stătea în picioare, înalt şi agresiv, ţinând - mânuind - spatula, aşa cum un erou ar ţine o spadă. Puţin mai departe, într-o firidă adâncă, un Humphrey Bogart ursuz, învăluit în pânze

de păianjen, stătea aplecat peste un pian cioplit din topor, cu paharul de piatră cenuşie ridicat în mâna de piatră cenuşie, pe fracul de piatră cenuşie.

La capătul străzii, am trecut cu paşi mărunţi pe sub o arcadă năruită şi am intrat în ruinele unei mari pieţe deschise, cu o baie romană în mijloc. Baia era pe jumătate goală şi apa care mai rămăsese fusese acoperită de un covor tăcut de frunze căzute dintr-o salcie uriaşă care străpunsese pavajul străvechi. Mi-am croit drum spre copac, evitând cu grijă să calc peste un şir de furnici mari şi negre şi ocolind multele smocuri de iarbă maronie şi tufişuri joase, care răsăriseră şi ele pe unde putuseră, printre pietre. Comitetul de revendicare al naturii.

Apropiindu-mă, am observat un şezlong de plastic alb, aşezat la umbra copacului. O fată stătea întinsă pe el, pe-o parte, cu spatele la mine. Când m-am apropiat, fata s-a ridicat în capul oaselor ca să caute ceva în geanta de alături şi, recunoscând-o, stomacul mi s-a urcat în gât.

— Clio.

Clio Aames se opri din ceea ce făcea, se întoarse şi îşi împinse ochelarii de soare, ca o bentiţă, peste părul lung şi negru.

Fir-aş a naibii să fiu, zise ea. Uite cine a venit.

Am ajuns sub copac şi m-am aplecat, iar ea s-a ridicat pe jumătate, apucându-mi braţele cu mâinile ei solide, calde sub soarele verii, reale. M-a strâns tare şi ne-am afundat amândoi în şezlong. Am rămas aşa vreme îndelungată, ţinându-ne strâns, cu faţa îngropată unul în gâtul celuilalt, respirând şi stând nemişcaţi.

Te simţi bine? am întrebat aproape în şoaptă, cu gura sub lobul urechii ei.

— Mda, aşa cred. Mda.

Aerul, cuvintele dinlăuntrul ei lovindu-se de gâtul meu.

— Mi-a fost dor de tine.

— Am uitat de tine, Clio. Am uitat totul. îmi pare tare, tare rău.

— Hei. Stai liniştit, nu face nimic.

Mâna ei pe gâtul meu şi degetele ei mângâindu-mi buclele de păr de pe ceafă.

— Nu face nimic. Totul e în ordine.

Se trase uşor îndărăt, ca să mă poată privi în ochi.

E-n ordine. Acum suntem aici şi totul e în ordine.

— Clio, am spus.

— E-n ordine. Ştiu.

— Tu nu mai eşti.

— Sunt chiar aici.

— Nu, nu-i aşa. Eşti moartă.

Clio se desprinse de mine şi se ridică în capul oaselor.

Ca să ştii şi tu, zise, cred că arăt foarte bine.

Pentru a sublinia ideea, îşi plimbă mâinile de la sutienul costumului de baie la slip. După o secundă, se uită din nou la mine.

— Asta-i partea în care tu ar trebui să te arăţi de acord.

— Arăţi fantastic.

— Fantastic pentru o persoană moartă?

Am lăsat-o baltă, simţind că un zâmbet îmi luminează faţa.

— Nu te pune cu mine, Aames. Totuşi, cum de porţi sutienul ?

Am întins mâna ca să o ating aşa cum se atinsese ea, dar mi-o îndepărtă, plesnindu-mă tare peste ea, cu o uimire exagerată.

— O, Dumnezeule. *Clio, eşti moartă. Hei, Clio, pot să-ţi văd ţâţele ?* Am un singur cuvânt pentru tine : necro... (îl frânse în două şi accentuă fiecare parte împungând aerul cu degetul) ...filie. Asta se alege de tine când te las de capul tău?

Am privit în pământ cu o expresie cât mai serioasă posibil şi i-am răspuns cu vocea mea răguşită, de samurai din filmele de mâna a doua:

— Mi-e îngrozitor de ruşine.

— Bine, zise ea, strângându-şi genunchii sub bărbie. Acum spune-mi ce s-a mai întâmplat în *EastEnders.*

Şi asta am şi făcut. Eram cam pe la jumătatea unei complexe şi incredibile intrigi care însoţea întoarcerea unuia dintre personajele negative ale serialului când Clio se aplecă în faţă, îşi strecură mâna pe după ceafa mea şi mă sărută, la început tandru, apoi intens şi sincer.

Stai aşa, am zis încet când ne-am depărtat unul de celălalt. Nu ţi-am spus că aia proastă, cu ochi trişti a rămas iar gravidă.

Clio zâmbi absent şi îşi lipi fruntea de a mea.

— îmi pare rău că a trebuit să se întâmple aşa, zise ea.

— Mda, am spus. Nu-i la fel de bine ca înainte. Cred că şi *rating*-ul a avut de suferit.

— Eric.

— Ştiu, îmi pare rău. Doar că. Cum putem face asta, înţelegi? Cum putem să glumim?

S-a dus totul dracului, zise Clio, încuviinţând uşor din cap şi făcându-mă şi pe mine să încuviinţez. Am stat aşa, cu frunţile lipite, preţ de câteva secunde.

— Aş fi putut... Puteam să fac ceva?

Ea se trase puţin în spate şi ne privirăm în ochi. încă mai ţinea mâna aşezată pe umărul meu. Scutură din cap.

— Nici eu nu ştiu.

I-am apucat cealaltă mână şi am ţinut-o strâns în poală, între ale mele.

— Clee, spune-mi ceva care să-mi demonstreze că ăsta nu-i un vis.

— Cum ar fi ?

Cum ar fi ceva ce nu ştiu şi pe care să trebuiască să-l verific, iar apoi să aflu că e adevărat.

— Nu cred că merge aşa.

— Spune-mi doar că nu visez.

— Poate că visezi, zise. Probabil că visezi.

— Nu vreau să visez. Clio, nu vreau să fac asta singur.

Se auzi un bubuit.

Am tresărit amândoi, ne-am întors spre baia romană. O mână de frunze se mişcau pe suprafaţa apei într-o

spirală lentă.

— E ceva viu acolo ?

Clio încuviinţă.

— Da.

— Ce e?

— Nu ştiu, zise ea, privind apa. Ceva din adâncuri, unde e întuneric.

Se auzi un alt bubuit.

Pe suprafaţa murdară a apei se iscară valuri mici lovind marginile placate şi mucegăite ale băii.

Eşti pregătit? Acum e-acum.

Clio mă ţinu de braţe şi-mi oferi un zâmbet care se voia puternic şi aproape că era.

— Ce? Clee, ce se întâmplă?

Bum.

Timpul şi vânătorul

Bum.

M-am trezit brusc, clipind în lumina electrică. Nu ştiam dacă zgomotul făcea parte din visul pe care-1 aveam sau dacă era un lucru real, exterior. Motanul stătea în picioare la capătul patului, alarmat, uitându-se cu ochi mari la perete. Am rămas cât mai tăcut posibil, numărând în gând secundele de tăcere: o oaie... două oi... trei oi... patru oi... ci...

Bum.

Ian dispăru într-un salt roşcat de energie năvalnică, iar eu, şocat, m-am făcut ghem.

Un alt bum.

Un trosnet.

Un bufnet. Un bum. Un alt trosnet.

Instinctele mi se treziră şi îmi răspândiră în tot trupul un val de substanţe chimice, amorţindu-mi vârfurile degetelor, buzele şi urechile. Stomacul mi se strânse şi toate firele de păr de pe corp mi se ridicară, un conductor electric. Tot trupul mă îndemna să fug, să scap. Dar n-am fugit. Când m-am ridicat cu grijă în capul oaselor, o logică

superioară preluă controlul, o mână sigură apucă sforile mele de marionetă, îmi întoarse acţiunile de la panică şi le îndrumă spre... altceva. M-am surprins inspirând adânc de patru-cinci ori, apoi, cât mai uşor posibil, m-am dat jos din pat şi m-am furişat pe palier.

Bubuitul şi trosnetul, zăngănitul şi răpăitul veneau din spatele uşii încuiate şi creşteau în intensitate, devenind din ce în ce mai agresive. Stând acolo, tremurând, controlându-mi respiraţia, păstrând tăcerea, am început să-mi dau seama că era ceva în neregulă cu sunetele alea. Mi-a luat câteva secunde să înţeleg ce anume, dar în cele din urmă am reuşit: bubuitul şi zăngănitul din spatele uşii păreau să vină *de la distanţă.* Judecând după dimensiunile casei, camera încuiată nu putea fi mare, în cel mai bun caz puţin mai mică decât dormitorul meu, poate era doar o cămăruţă. Atunci era cu neputinţă, dar totuşi: sunetele păreau să reverbereze în pereţi goi, venind parcă din celălalt capăt al unui uriaş depozit pustiu.

Violenţa lor crescu şi mai mult, devenind larma furioasă a unor bubuituri sălbatice şi-a unor zăngănituri metalice. M-am aplecat în faţă, ascultând, în căutarea unui indiciu. Am atins uşor cu urechea, aproape imperceptibil, suprafaţa uşii încuiate. în clipa aceea, în fracţiunea de secundă în care corpul meu a luat contact cu vopseaua uşii, zgomotul, zăngănitul, bubuitul, trosnetul, totul a încetat brusc.

Din cauza şocului am făcut un salt în spate, ca şi când m-aş fi ars la degete. Am încercat să nu mă mişc, să nu respir, acoperindu-mi gura cu mâna.

în spatele uşii închise răsuna o tăcere adâncă, densă. Pură. Grea. Apăsătoare. Sunetul unor ochi ce te privesc intens.

Am aşteptat.

Am aşteptat să se întâmple ceva.

Un minut.

Două minute.

Nu s-a întâmplat absolut nimic.

Zece minute mai târziu, scosesem ciocanul din cutia

cu unelte şi căutam prin dulapul din bucătărie, plin cu scrisori nedeschise de la Primul Eric Sanderson. Am găsit plicul în care se afla pătratul de carton, l-am rupt la un capăt şi l-am scuturat. Cheia mi-a căzut în palmă.

— Intru, am zis în faţa uşii, surprins de claritatea şi ascuţimea vocii mele în acea tăcere.

îmi simţeam măruntaiele ca pe nişte benzi elastice, fluturând în vânt. Vezica xmi era apăsată de-un lichid încins, agitat.

— Intru. Descui uşa.

Cheia ţăcăni în yală. Am apăsat pe clanţă şi, încet, am împins uşa în lături. Tăcere. Ţinând ciocanul ridicat lângă urechea dreaptă, pregătit să dobor pe oricine sau orice s-ar fi ivit din întuneric, am intrat cu pas şovăit, pipăind pereţii. în cele din urmă, am găsit un întrerupător şi-am aprins lumina.

în mijlocul camerei se afla un flşet roşu-aprins.

Şi nimic altceva.

Nu era nimeni acolo.

încăperea *era* mai mică decât dormitorul, mult prea mică pentru ca acele ecouri răsunătoare să aibă vreo logică. Singurul geam era încuiat şi neatins. Din câte îmi dădeam seama, nimeni n-ar fi avut cum să intre sau să iasă, însă am continuat să ţin ciocanul pregătit.

Patru dintre cele cinci sertare ale fişetului erau goale, în al cincilea am găsit un singur dosar roşu, de carton, în care se afla o singură foaie de hârtie imprimată.

N-am scos dosarul şi nici n-am citit foaia de hârtie. N-am făcut nimic vreme de una, două, trei, patru secunde, în cele din urmă, am închis sertarul, m-am lipit cu spatele de fişet şi-am încercat să pricep ceva din *tărăşenia* asta ciudată. Nu era vorba doar de zgomote. Din cea de-a doua zi petrecută în lume îmi imaginasem că încăperea în care mă aflam acum conţinea toate informaţiile, elementele şi imaginile sinelui meu pierdut, o dâră de hârtii care să reconstituie viaţa Primului Eric Sanderson şi fotografii — cu el, cu Clio Aames şi cu toţi oamenii apropiaţi lui. Dosare complete, care să demonstreze că acele vieţi existaseră, că

acele persoane, vremuri şi întâmplări fuseseră reale şi că, odată, ocupaseră un loc în mersul lucrurilor. Mă aşteptasem să găsesc camera plină de obiecte aparţinându-i lui Clio — ar fî fost o explicaţie logică a faptului că încăperea era încuiată. Dar nu era nimic. Am căutat din nou prin fîşet şi prin restul camerei, ca să fiu sigur. Scoţând dosarul roşu şi vârându-1 sub braţ, am ieşit de-acolo, am stins lumina şi-am încuiat uşa în urma mea.

Am scos sticla de votcă din raftul frigiderului — căpătasem obiceiul de-a bea o duşcă sau două vinerea seara, când mă uitam la video, şi uneori şi după-amiaza, la televizor - şi am turnat jumătate de pahar mare peste gheaţă. Ian îşi făcu din nou apariţia în bucătărie, acum curajos, de parcă nu i-ar fî fost niciodată frică în viaţa lui, şi se gudură pe lângă picioarele mele. Am deschis o conservă cu ton pentru el şi-am luat votca şi sticla cu mine, în living.

Televizorul, marele element normalizator. L-am deschis şi m-am trântit pe sofa, cu votca la picioare, cu dosarul roşu alături. înainte să deschid dosarul şi să scot foaia de hârtie, am luat câteva gâturi zdravene, ca să-mi calmez nervii. Iată ce scria:

Imaginează-ţi că eşti într-o barcă, pe un lac.

E vară, dimineaţa devreme. Intervalul acela când soarele nu s-a ivit încă de după linia orizontului şi lumina e brăzdată de umbre lungi. Razele sunt calde, le simţi pe piele în vreme ce aluneci printre ele, dar la umbră aerul e încă rece, semiîntunericul domnind încă în cotloanele de pe margine.

O briză joasă, stăruitoare, vine şi se duce, iscând vălurele pe apă şi legănându-vă uşor, pe tine şi barca ta, în vreme ce plutiţi prin fâşiile *yin-yang* ale dimineţii. Păsările ciripesc. E un sunet ascuţit, clar, curat, fără zumzetul de fundal al zilei care mai are până să înceapă. Din când în când se aude foşnetul vântului printre frunze şi clipocitul unui val mai mare, care se loveşte de barca ta, dar nimic altceva.

întinzi mâna peste margine şi simţi răceala apei,

legănarea neîntreruptă a lacului, apa urcând şi coborând ritmic pe degetele tale. îţi retragi braţul; savurezi amorţeala pe care răceala apei ţi-a lăsat-o în degete. întinzând mâna, închizi ochii şi pipăi mecanismele infinitezimale ale gravitaţiei şi rezistenţei pe când lichidul îşi găseşte făgaşe pe pielea ta, se acumulează în picături de-o greutate precisă, apoi cade, fiecare strop dispărând cu un plescăit sonor.

Acum, chiar în clipa în care se aude acel plescăit - opreş- te-te. încetează să-ţi mai imaginezi. Iată adevărata şmecherie. Iată ceea ce e evident, minunat, nemaipomenit, toate în acelaşi timp: lacul din mintea mea, lacul pe care mi-1 imaginam eu, tocmai a devenit lacul din mintea ta. Nu contează că nu ne-am cunoscut niciodată sau că nu ştii nimic despre mine. Aş putea să fiu mort, să fi murit cu o sută de ani înainte să te naşti tu, şi totuşi - gândeşte-te bine la asta, pătrunde dincolo de sensul evident şi gândeşte-te la uriaşul şi uimitorul miracol care se ascunde înăuntru — lacul din mintea mea a devenit lacul din mintea ta.

îndărătul sau înăuntrul sau prin cele o sută nouăzeci de cuvinte care au alcătuit descrierea mea, îndărătul sau înăuntrul sau prin cele nouă sute nouăzeci de litere, are loc un soi de flux. O curgere pur conceptuală, fără masă, greutate sau substanţă şi fără vreo legătură cu gravitaţia sau timpul, o curgere ce poate fi observată doar dacă alegi să te uiţi la ea exact din unghiul din care ne uităm noi acum, însă, cu toate astea, un flux ce se varsă direct din lacul meu imaginar într-al tău.

Apoi, încearcă să-ţi imaginezi toate fluxurile interacţiunii umane, ale comunicaţiei. Toate fluxurile acelea care curg în şi între oameni, legându-i prin text, imagini, cuvinte rostite şi comentarii televizate, prin amintiri împărtăşite, relaţii întâmplătoare, evenimente trăite, trecuturi şi viitoruri comune, cauză şi efect. încearcă să vizualizezi această imensă reţea de lacuri şi râuri curgătoare, să observi vastitatea şi incredibila ei complexitate. Acest uriaş şi bogat mediu. Acest paradis

acvatic cuprinzând toate informaţiile, identităţile, societăţile şi eurile.

Acum întoarce-te la lacul tău, la barca ta care se leagănă domol. Dar de data asta cunoaşte lacul; recunoaşte locul drept ceea ce este şi, când eşti pregătit, aruncă o privire peste marginea bărcii. Apa e limpede şi adâncă. Razele frânte ale soarelui decupează fâşii albastre jos, departe, în adâncurile reci şi limpezi. Stai liniştit, aşteaptă şi priveşte. Nu te clinti. Rămâi absolut nemişcat. Se spune că viaţa e tenace. Că şi numai cu jumătate din şanse sau mai puţin, viaţa se va dezvolta, va exista şi va evolua oriunde, chiar şi în cele mai neprimitoare şi improbabile locuri. Viaţa va supravieţui mereu, se spune. Stai absolut nemişcat. Continuă să te uiţi în apă. Continuă să te uiţi cu mare atenţie.

Am citit textul de câteva ori. Am pus pagina înapoi în dosar. Am golit paharul de votcă. M-am frecat la ochi. Am spus: *Iisuse!* Mi-am mai turnat un pahar şi m-am tolănit pe sofa. Motanul a trecut pe lângă mine, ignorân- du-mă complet. Frigiderul huruia. Restul se reducea la ploaia bătând în geamuri şi la dramele nocturne ale insectelor. Nimic nu avea absolut nici un sens sau, dacă avea, eram prea obosit, prea sleit de puteri ca să-l înţeleg. Am închis ochii şi m-am concentrat asupra arsurii, învârtejirii şi clinchetului votcii şi asupra simplelor greutăţi cursoare ale respiraţiei.

M-am trezit pe sofa, în toiul unei vii amintiri a celei de-a doua întâlniri cu doctoriţa Randle.

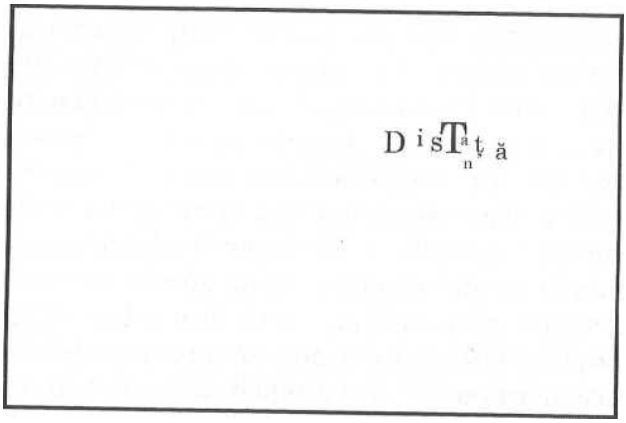
Dar nu este... am spus cu voce tare, apoi m-am oprit, dându-mi seama că fusese doar un vis.

Cât timp dormisem, ceva se schimbase.

Atenţia mea amorţită, doar pe jumătate trează, se întoarse spre interior ca un far strălucitor şi brusca ei claritate mă surprinse. Mi-am văzut mintea şi eul de şaisprezece săptămâni perfect, în întregime, fiecare detaliu fiind viu şi distinct. Puteam să văd până şi visul-amintire derulându-se pe ecranul minţii mele, banda încetinin- du-şi rotirea, pierzându-şi coerenţa şi avântul.

M-am ridicat în capul oaselor pe sofa. Senzaţia de claritate se extinse. Totul din cameră, toate lucrurile şi relaţiile lor cu spaţiul înconjurător, toate culorile, lumina, umbrele, texturile, tot spaţiul, toată presiunea aerului şi toate undele sonore deveniră de-o precizie tăioasă, totul nemilos focalizat. Ochii mei larg deschişi, sărind de la una la alta, descoperiră paharul de votcă din poală. Am încremenit. L-am ridicat cât am putut de încet şi grijuliu, străduindu-mă din răsputeri să nu afectez lucrurile care se petreceau înlăuntrul meu. Cele trei cuburi de gheaţă se topiseră şi deveniseră nişte pastiluţe cu margini rotunjite, fiecare cu puzzle-ul ei complex de imperfecţiuni, planuri fantomatice şi crăpături. în jurul fiecărui cub, apa scursă şi votca puţin mai densă se îmbinau în sisteme climaterice miniaturale şi fronturi de furtună. M-am gândit la fragilele spirale de culoare ale uleiului în apă, la trista rostogolire şi dispersare a galaxiei, la margaretele ca nişte rotiţe zimţate în iarba verde făcând să funcţioneze vasta maşinărie a evoluţiei, la un vârtej de frişcă desfă- cându-şi braţele spiralate într-o ceaşcă de cafea rămasă nebăută, toate astea ivindu-se de undeva în acelaşi timp, dar fără a crea confuzie; în perfectă armonie cu frumoasa, aproape traumatica actualitate a substanţei, formei, mişcării şi luminii din pahar. îţi tăia răsuflarea, era prea clar, prea mult. Ochii mă usturau şi mă înţepau şi mi-am dat seama că plângeam.

O mişcare mi-a distras atenţia. Mi-am refocalizat ochii, uitându-mă pe lângă paharul de votcă la zumzetul electrostatic al televizorului. Am rămas absolut nemişcat câteva secunde înainte să aşez paharul pe podea, având grijă să nu-mi dezlipesc ochii de la ecran. Era ceva îndepărtat şi viu în adâncimile zgomotului alb - o alunecare însufleţită de gânduri înotând spre suprafaţă, un corp mişcător de concepte şi imagini pe jumătate întrezărite.

M-am dat încet jos de pe sofa şi m-am târât pe podea, spre televizor, încercând să pătrund mai adânc cu privirea vastele profunzimi ale zumzetului gol din spatele sticlei. M-am apropiat şi creatura a simţit prezenţa mea. A mărit viteza şi a ieşit din câmpul vizual, dispărând dintr-o mişcare iute, fulgerătoare, dincolo de colţul din dreapta jos al ecranului.

M-am târât mai aproape, mai aproape, mai aproape, încercând să mai întrezăresc ceva sau să reconstitui din memorie arătarea din profunzimile vaste ale electricităţii statice, şi apoi...

58801 Storr A, Plombă de aur 55876 Storr **ochi**

91916 Storr A.L, Bun ascultător 69741 **Och|**

Storr L.O, „Totu-i în trecut....52927 Storr **ochi** filme 61229 Storr M R, Aspectul dar **ochi**

12 halbe de bere şi un kebab....55693 Storr Dr. D **ochi Ochi ochi** stoi re coşmaruri....51862 Storr Ed, Arecoşmaruri....51862 Storr H, „Tu ară Pace oameni în toată firea să plângă.,.55766 Storr F.M, Se întreabă ce n-a mers D Sângele nu se coagulează...51153 Storr G, Are un trifoi cu patru foi, e ghimor **âns şi tânguit** Storr D, Prost

64329 Storr G&H.J, „Nu funcţionează, eu

' **şi mecanic** Storr Daniel, Lucruri de valoare nevăzute îr **tuşit** Storr D.S, Vise de duc' **pagini imprimate** Storre **de la** corni (**al mei**

Ecranul se aruncă înainte cu un flash electric sonor şi toate luminile se stinseră. Televizorul ateriză cu o bufnitură grea, sticloasă, în întuneric, şi eu, cuprins de-o panică animalică, m-am tras îndărăt, târându-mă pe călcâie şi pe podul palmelor. M-am lovit cu umerii de sofa şi m-am căţărat neîndemânatic pe ea, trăgându-mi genunchii de pe podea şi vârându-i sub bărbie, cu mâinile strânse în jurul gleznelor. Trupul meu se chirci, disperat s-o ia la fugă, dar întunericul, tăcerea şi panica mă paralizau, ţin- tuindu-mă locului. Am încercat să respir fără zgomot, dar respiraţia şi gândurile mele erau toate frânte, hăcuite, sfâşiate, ferfeniţite. Nu puteam auzi nimic şi nici de văzut nu vedeam nimic. în cameră era o beznă ca de smoală. Nu.

Nu *în întregime* ca de smoală. Micuţa lumină verde a detectorului de fum din tavan deveni îndepărtata mea Stea Polară. Răspândind blând cea mai fragilă dintre lumini, aceasta reconstitui din întuneric marginile bibliotecii, ale stativului pentru reviste şi-ale spatelui televizorului răsturnat. M-am concentrat asupra acestui cerc si-a respiraţiei mele. Deşi aveam nevoie de ceva mai mult timp de adaptare, până şi acea slabă pojghiţă polenică de lumină avea să-mi fie de-ajuns ca să văd. Şi, odată ce reuşeam să văd şi să zăresc uşa, aveam să fiu în stare să-mi silesc picioarele să iasă din amorţeala lor adâncă şi să fug.

Ceva violent se izbi de celălalt capăt al sofalei, iar zdrun- cinătui a puternică ce urmă mută totul din loc. M-am lăsat pe partea dreaptă, afundându-mi degetele în braţul de pânză moale, încercând să mă opun impulsului care m-ar fi aruncat la podea şi reuşind cu greu. Aşezându-mă iarăşi, m-am agăţat bine cu o mână de braţul sofalei, iar pe cealaltă am întins-o de-a lungul spătarului, cu coatele lipite de corp, înghesuindu-mă bine în colţ. Nu

gândeam deloc - gândurile erau ca un morman de cioburi de sticlă şi respiraţia îmi era atât de precipitată, încât întunericul a început să se mişte ca un roi de albine. Am simţit impulsul de-a alerga la perete, sperând să nimeresc uşa sau măcar pe aproape şi să bâjbâi după ea, dar n-am putut scăpa de panica ce-mi ţinea picioarele legate. *Bum* — încă o lovitură, chiar sub mine, în spate, mult mai puternică, semănând cu un accident de maşină filmat cu încetinitorul, şi celălalt capăt al sofalei se ridică în aer şi se prăvăli în faţă, aruncându-mă în gol, şi apoi covorul şi podeaua se năpustiră spre mine şi totul... se frânse.

Ideea de podea, covor, conceptul, senzaţia, forma cuvintelor în mintea mea se frânseră toate în momentul impactului, şi o ploaie de senzaţii, texturi, bucăţi de amintiri, litere şi foneme săriră în lături când am amerizat. M-am scufundat adânc, purtat de forţa căderii şi absolut fără nici o idee, imagine sau amintire a oxigenului sau respiraţiei.

Am ieşit la suprafaţă tuşind, icnind după aer, după ideea de aer. O vagă amintire fizică a realităţii podelei supra- vieţuise, dar acum mă legănam, pluteam şi încercam să păşesc pe apa din ideea unei podele, din conceptul unui lichid omogen, din nesfârşitele lui valuri reci de asociere şi istorie.

Totul era întunecat şi negru, cu excepţia verdelui slab al Stelei Polare. Nu mai exista nici un contur, nici o siluetă a bibliotecii şi-a spatelui televizorului răsturnat, doar eu bătând apa, singur în mijlocul acelei vaste şi fundamentale forme conceptuale; conceptul ca mediu, cu propriile sale profunzimi şi înălţimi caracteristice, mişcându-se, schimbându-şi locul şi modificându-se odată cu timpul şi perspectiva, aşa cum fac toate cuvintele, ideile şi conceptele. *Nu nu nu.* Am încercat să mă dezbar de acel fel de-a fi, să împing ideea înapoi, în spatele lucrurilor fizice, să-mi îndemn corpul să găsească şi să accepte dura realitate a podelei ca pe o entitate de nisip, pietre şi ciment, duri atomi fizici fără cuvinte, idei sau conexiuni, dar mintea mea nu reuşea să găsească decât cuvintele,

ideile, semnele şi conexiunile acestor lucruri, niciodată nimic solid, iar corpul meu nu putea acţiona fără instrucţiunile transmise de creier. Mi-am îndreptat din nou privirea în jos, încercând să-mi îndemn fiinţa spre lumea familiară a lucrurilor solide şi-a spaţiului. Dar până şi vaga amintire corporală a pământului tare dispăruse, şi picioarele mele se agitau în bezna aceea lichidă, lipsită de substanţă. Lumea, mintea mea, felul în care acestea intrau în relaţie, oricare ar fi fost pivotul schimbării de percepţie... nu aveam control asupra lor şi nu puteam face lucrurile să revină la starea dinainte. Dar *trebuia* să scap. De lichidul negru şi foarte adânc de sub picioarele mele, de creatura din televizor şi de lovitura violentă care mă aruncase aici. Trebuia să ies, chiar acum, indiferent de felul în care totul se revizuia şi se refocaliza. Am ridicat privirea spre Steaua Polară, m-am folosit de ea pentru a naviga pe ghicite spre locul unde ar fi trebuit să se afle uşa livingului şi-am început să înot cu zel într-acolo.

N-am ajuns departe.

Ceva uriaş trecu în viteză prin apă, pe sub corpul meu, trăgându-mă într-un mic vârtej de gânduri dezlânate.

Arătarea din ecranul electrostatic al televizorului. *Iisuse.* Am lovit mai repede din picioare, luptându-mă cu lichidul, încercând să-mi aduc în minte imaginea solidă a unui petic de uscat. Dar n-am reuşit decât să împroşc în jur fragmente de celule cenuşii. Apoi un alt curent subacvatic mă trase în jos. Arătarea trecu din nou pe sub mine şi nemiloasa forţă pe care o dezlănţui în urma ei mă rostogoli şi mă trase la fund.

Am ieşit la suprafaţă şi am tuşit; *rechin.* Cuvântul a ieşit primul, sugrumat de un tremur care-mi bloca respiraţia, apoi eu, strigând: *ajutor. Rechin. Ajutaţi-mă.* Strigam . *o Doamne o Doamne o Doamne* şi loveam din picioare şi mă zbăteam şi mă zbăteam şi strigam. Şi-apoi, cumva, căzând din spatele disperatului şir scăpărător al gândurilor mele, amintirea unui lucru: plicul de urgenţă al lui Eric Sanderson şi mantra lui Ryan Mitchell prinsă în piuneze pe afişierul din bucătărie. M-am luptat să-mi aduc

aminte textul de pe foile alea de hârtie. Rezultatele la examene ? Culorile în care au fost vopsite camerele ?

Albastru, negru, cenuşiu şi galben, am strigat cuvintele, icnind, deposedat din cauza şocului de orice urmă de gândire sau logică.

Am strigat şi am lovit apa cu picioarele, încercând să apuc întunericul cu mâinile.

— Albastru, negru, cenuşiu şi galben. Albastru...

Ceva se năpusti din adâncuri spre suprafaţă şi se izbi de şoldul şi coastele mele, aruncându-mă din apă, în sus şi pe spate, într-o jerbă de picături, gura mea s-a deschis ca pentru a ţipa, dar căile mele respiratorii erau zdrobite şi înfundate, şi din gât nu-mi ieşi decât un nimic aspirat. Am aterizat cu putere, împroşcând în jur fragmente disparate.

Şi apoi...

Şi apoi a început să plouă, o aversă grea de litere, cuvinte, imagini, frânturi de întâmplări, feţe, locuri - o pădure, un oraş noaptea târziu - marea din jurul meu agitându-se şi spumegând de atâtea lucruri căzând peste tot. Iar eu eram pierdut pe acolo pe undeva şi peste tot, mă scufundam, mă împrăştiam, pierzându-mi minţile, gândurile şi cunoştinţa.

Am deschis ochii. O lumină umedă şi proaspătă se scurgea pe după draperii — sosea dimineaţa, aducând din nou cu ea claritatea lumii solide. M-am trezit în partea de jos a bibliotecii din living. Partea de sus se rupsese şi se prăbuşise, îngropându-mă într-o avalanşă de cărţi şi aşchii de lemn. Am tuşit şi m-am crispat. *O coastă fisurată.* Pe când încercam cu greu să mă ridic în capul oaselor, se produse o mică alunecare de cărţi. Televizorul zăcea cu ecranul în jos, pe covor, la capătul cablului de alimentare întins la maximum, sofaua era răsturnată cu picioarele în sus. Lucrurile erau sparte, aruncate, ciobite şi zdrobite, dar erau încă acolo. Lucruri solide, fizice. Lucruri dintr-o cameră făcută din cărămizi, pe-o planetă făcută din piatră şi apă. *Materie tăcută şi adevărată.*

Când mi'-am adunat puterile, m-am ridicat în picioare din mijlocul dezastrului, m-am clătinat, m-am echilibrat.

Cuvintele îmi veniră în minte fără să le caut: *Doctoriţa Randle nu te poate nici ajuta, nici apăra.*

Am şchiopătat până în bucătărie şi m-am apucat să scot din dulap scrisorile Primului Eric Sanderson.

Cripto-zoologia rechinilor pur conceptuali, sistemele de apărare cu dictafoane şi spargerea codului becului într-o selecţie de scrisori primite de la Primul Eric Sanderson

(Primită pe 22 septembrie)

Scrisoarea nr. 2

Dragă Eric,

Ştiam aşa de multe. Lucrurile pe care le-am învăţat, felurile în care am învăţat să văd şi lucrurile pe care le credeam posibile bănuiesc că te-ar uimi. Acum mi-au rămas cel mult frânturi. Rămăşiţe ale lucrurilor pe care am fost destul de rapid să le notez şi să le păstrez; fragmente care acum mi se par tot mai incomplete şi mai derutante.

Iată ceea ce ştiu, ceea ce înlăuntrul fiinţei mele simt că e adevărat: toate cercetările eşuate, călătoriile, alegerile periculoase le-am făcut pentru o fată pe nume Clio Aames. O iubeam, Eric. Foarte mult. Şi ea a murit. Nu mai prind decât sensurile generale ale lucrurilor, iar acestea dispar atât de repede, ca mirosurile din copilărie, care te ating uşor şi apoi sunt luate de vânt. Dar. Dar dar dar. Mi se pare ciudat să scriu asta - credeam că pot schimba cele întâmplate, că pot da timpul înapoi, că le pot preveni, că îi pot salva viaţa, cumva, după ce şi-o pierduse deja. Sigur că nu puteam. Mortul tot mort rămâne. Dacă citeşti rândurile de faţă înseamnă că şi eu sunt mort şi că-n scurt timp te vei lupta şi tu pentru propria-ţi viaţă.

Eric, îmi pare foarte rău.

Am pierdut atât de multe lucruri, atât de multe mi-au dispărut din minte, dar am muncit din greu să pun deoparte destule ca să te ajut. Nu am nici un răspuns, sunt aproape la fel de gol pe dinăuntru cum probabil eşti tu acum, am însă câteva unelte şi ceva cunoştinţe. Câteva arme şi câteva fragmente. Restul depinde de tine.

întotdeauna ai de ales.

Sunt aşa de uituc. Creatura va găsi ceva care mi-a scăpat, pentru că nu încetează niciodată să caute şi simţurile îi sunt foarte ascuţite. Va găsi o cale de-a ajunge la mine şi, cu timpul, va veni şi după tine. Apele sunt acum aproape până la geamul dormitorului. Nu pot să ţin toate mingile în aer. Nu pot sta în cuşca asta de rechini la infinit.

Animalul care te vânează e un ludovician. Un exemplar dm una dintre multele rase de peşti pur conceptuali ce înoată în fluxurile interacţiunii umane şi-n undele cauzei şi efectului. Poate că pare o nebunie, dar nu e aşa. Viaţa e hotărâtă şi tenace. Pâraiele, curenţii şi râurile cunoaşterii omeneşti, experienţei şi comunicării ce s-au dezvoltat de-a lungul scurtei noastre istorii sunt acum un mediu vast, bogat şi generos. De ce ne-am aştepta ca aceste fluxuri să fie sterile ?

Viata va găsi mereu o cale de-a continua. Uită-te doar la tine şi la mine şi vei înţelege că e adevărat.

Nu ştiu cu exactitate cum au apărut pe lume peştii gândului, dar, în bălţile mari şi calde ale societăţii şi culturii, milioane de cuvinte, idei şi concepte evoluează constant. Nu pare foarte neverosimil ca unul dintre ei să se fi ridicat deasupra rudelor lui unicelulare, aşa cum am făcut noi. Mema Egoismului?

Ludovicianul e un prădător, un rechin. Se hrăneşte cu amintirile oamenilor şi cu sentimentul intrinsec de sine. Ludovicienii sunt solitari, teritoriali feroce şi vânători metodici. Un ludovician îşi poate alege o fiinţă umană drept pradă şi poate s-o urmărească şi să se hrănească din ea de-a lungul anilor, până când memoria şi identitatea victimei sunt consumate în întregime. Uneori, corpul ţintei supravieţuieşte acestui chin şi poate continua să trăiască o a doua viaţă crepusculară după ce şinele original şi amintirile i-au fost furate. Cu timpul, o asemenea persoană îşi poate crea o identitate „de legătură", dar ludovicianul îi va prinde în cele din urmă mirosul şi se va întoarce pentru a-şi duce opera la capăt.

îmi pare rău dacă mă exprim prea direct.

Ştiu ce gândeşti şi nu trebuie să crezi nimic din toate astea daca nu vrei, dar ludovicianul e în libertate si, cu timpul te va găsi. Invaţa textul Ryan Mitchell pe care ti l-am trimis ’ Dacă nu pentru altceva, învată-1 ca să-mi faci **pe plac o haTnă** veche Şl nebuna agaţată în dulapul tău. Mă tem că în timp îti vei da seama singur ca ceea ce-ţi spun e adevărat.

Cu regret, dar şi cu speranţă, Primul Eric Sanderson

(Primită pe 24 septembrie)

Scrisoarea nr. 3 Dragă Eric,

Textul Ryan Mitchell e o formă foarte limitată de camuflaj conceptual. Cu cât trăieşti mai mult, cu atât efectul lui va fi mai slab. E important, deci, să înveţi să te protejezi într-un fel mai permanent. Există câteva modalităţi pe termen scurt şi câteva pe termen lung de-a face asta. Bucla conceptuală non-di- vergentă e cea mai rapidă şi mai sigură modalitate, aşa că reprezintă cel mai bun început.

Coletul de faţă ar trebui să conţină: x 4 dictafoane cu redare continuă şi adaptori AC x 4 casete preînregistrate x 4 cabluri prelungitoare de 8 metri x 1 adaptor de priză cu patru ieşiri x 16 baterii AA, în cazul unei căderi de curent sau al folosirii în aer liber

Mod de funcţionare: Funcţia acestui echipament este aceea de-a genera o buclă conceptuală non-divergentă. Cu alte cuvinte, un cerc închis, un flux de pură şi singulară asociere trecând de la un dictafon la altul, în ordine. De la unu la doi. De la doi la trei. De la trei la patru. De la patru înapoi la unu. Curentul rezultat este destul de puternic şi de curat ca să respingă alte fluxuri (de cauză şi efect, grade de izolare etc.) *dincolo de* spaţiul definit şi să nu le permită să treacă prin el sau să rămână înăuntrul lui, creând astfel o zonă de izolare. Din câte ştiu eu, nici un ludovician sau orice alt peşte conceptual n-a pătruns vreodată într-o buclă conceptuală non-divergentă. Pe scurt, va funcţiona ca o cuşcă de rechini.

Instrucţiuni: Introdu casetele în dictafoane. Aşază dicta- foanele în fiecare colţ al camerei şi la marginile oricărui spaţiu pe care vrei să-l defineşti. Dacă e posibil, cuplează fiecare dictafon la un adaptor AC. Asigură-te că fiecare dictafon e setat pe redare continuă. începe redarea benzii la toate dictafoanele. Protecţia e asigurată doar în zona descrisă de amplasarea dicta- fo anelor.

Note suplimentare, explicaţii & informaţii în eventualitatea defectării echipamentului: Fiecare dintre cele patru casete din dotare a fost înregistrată de o persoană diferită. Individul care face o înregistrare de felul acesta nu trebuie neapărat să vorbească ; poate pur şi simplu să-şi vadă de treburile zilnice ţinând în buzunar dictafonul pornit pe înregistrare vreme de câteva ore. Cu cât înregistrarea e mai lungă, cu atât persoana în cauză e mai clară şi bucla mai sigură. Acum - iar asta e complicat, Eric, aşa că reciteşte pasajul de câte ori crezi că e nevoie ca să pricepi totul aşa cum trebuie; s-ar putea ca într-o bună zi să fii silit să înlocuieşti chiar tu casetele — persoana care înregistrează prima casetă trebuie să dea trei casete goale şi caseta pe care a înregistrat-o persoanei care va înregistra a doua casetă. Persoana care înregistrează a doua casetă trebuie apoi să dea caseta ei, prima casetă şi cele două casete rămase goale persoanei care va înregistra a treia casetă. Şi aşa mai departe. Toate cele patru casete înregistrate trebuie trimise apoi primei persoane. în nici un moment vreuna dintre persoanele implicate în înregistrări nu trebuie să asculte vreuna dintre casete. în afară de această singură interacţiune, cei patru oameni nu trebuie să se cunoască deloc, altfel ar putea apărea ramificaţii sau încrucişări de flux şi ar urma imediat o prăbuşire vertiginoasă a buclei. Evident, din acelaşi motiv, nici tu nu trebuie să ai nici un contact cu vreunul dintre cei patru participanţi. Evident e şi faptul că lucrul ăsta e aproape imposibil. De unde şi importanţa bunei întreţineri a echipamentului din dotare.

Cu regret, dar şi cu speranţă, Primul Eric Sanderson
(Primită pe 25 septembrie)

Scrisoarea nr. 4

Dragă Eric,

Iată alte câteva lucruri care asigură o bună camuflare în apă:

Scrisorile I corespondenţa altor oameni: Poate cel mai folositor dintre obiectele curente când vine vorba de derutarea, încâlcirea, înnodarea şi tulburarea fluxurilor conceptuale ale lumii. Obiectele rezonante pot fi eficient camuflate prin îngroparea lor într-o cutie mare, plină cu corespondenţă. Sau doar într-un maldăr de corespondenţă. Cu cât sunt mai diferiţi oamenii cărora le aparţine corespondenţa, cu atât mai eficient e camuflajul. Sistemul funcţionează pentru că o scrisoare acţionează ca o întrupare fizică a unui flux comunicaţional. Până şi cea mai scurtă scrisoare transmite şi menţine un puternic şi precis curs al intenţiei de interacţiune. Un obiect sau chiar o persoană, asemeni ţie, îngropată în corespondenţa altora, va exista în mijlocul unei derutante joncţiuni de fluxuri amestecate. Pentru un ludovician sau pentru alţi peşti conceptuali, rezultatul va fi alcătuit din sute de curenţi încrucişaţi, cu emiţători şi receptori diferiţi. Obiectul rezonant este ascuns, devenind doar una dintre multele destinaţii posibile ale cursului, şi orice peşte al gândului care ar încerca să se apropie de el va fi năucit, dezorientat şi derutat.

Cărţi de non-ficţiune/Cărţi de ficţiune: Cărţile de non-fic- ţiune oferă canale solide de informare în multe direcţii. Cărţile de bibliotecă sunt cele mai bune pentru că ele leagă cartea în sine deopotrivă de orice cititor anterior şi de orice aplicaţii ale textului. Şi cărţile de ficţiune generează fluxuri iluzorii de oameni, întâmplări şi lucruri care n-au existat niciodată sau poate că au existat doar pe jumătate dintr-un anumit punct de vedere. Rezultatul e un labirint de sticlă şi oglinzi care poate prinde în cursă un peşte imprudent o bună bucată de vreme. Am o veche însemnare scrisă de mine înainte să devin aşa de vag, în care spun că unele dintre cele mai minunate şi mai complicate poveşti, precum *O mie şi una de nopţi,* sunt

nişte foarte vechi puzzle-uri protectoare sau chiar reţele de idei cu ajutorul cărora anticii pescuiau şi prindeau peştii conceptuali mai mici. Nu ştiu dacă e adevărat sau nu. Ridică un mic zid din cărţi înjurai tău. însemnările mele spun că înălţimea ideală e de trei sau patru cărţi.

Cu regret, dar şi cu speranţă, Primul Eric Sanderson

(Primită pe 23 noiembrie)

Scrisoarea nr. 60

Dragă Eric,

Iată cheia de la camera încuiată, aşa cum ţi-am promis.

Ar trebui să reciteşti scrisorile 3, 4, 17, 44, 58 şi 59 şi să urmezi toate indicaţiile înainte să deschizi fişetul roşu. Textul pe care-1 vei găsi înăuntru este „viu“ şi extrem de periculos.

Cu regret, dar şi cu speranţă,

Primul Eric Sanderson

(Primită pe 30 noiembrie)

Scrisoarea nr. 67

Dragă Eric,

Din câte ştiu eu, peştii conceptuali nu văd plantele, copacii şi animalele palpabile. Nu văd cerul sau luna. Văd doar oamenii şi lucrurile pe care aceştia le fac şi le spun. Cursul istoriei umane, cultura oamenilor şi gândirea omenească reprezintă mediul lor. Ludovicianul se află într-o continuă căutare. Eu unul am grijă să mă ascund, dar sunt uituc.

Iţi spun tot ce ştiu înainte să se piardă pentru totdeauna.

Cu regret, dar şi cu speranţă, Primul Eric Sanderson

(Primită pe 9 ianuarie)

Scrisoarea nr. 108

Dragă Eric,

Tocmai mi-am dat seama că pentru tine au trecut deja mai bine de trei luni. Peste o sută de scrisori ca asta. Sper să le poţi urmări. Eu fac tot ce pot.

Curând vei primi un pachet în care se află un bec, o casetă video şi două caiete. E important să deschizi pachetul înăuntrul unei bucle de dictafoane, pentru că citirea informaţiilor pe care le conţine va crea un miros puternic în adâncul apelor.

Becul a fost atent modificat să transmită prin pâlpâiri un text Morse/QWERTY dublu-codificat (revin la asta mai târziu) cuprinzând un fragment din trecutul tău. După cum vei vedea, unul dintre caiete conţine încercarea mea de a identifica tipul de codificare, celălalt - textul curat pe care am reuşit să-l extrag până acum. Mai e încă mult de tradus şi sarcina asta îţi revine ţie. Videocaseta conţine ciclul complet de pâlpâiri ale becului în scopul decodării şi în cazul unui accident.

Ai mare grijă la text. Trebuie considerat întotdeauna „viu“. La fel ca şi-n privinţa tuturor celorlalte documente vii, asigu- ră-te că e depozitat într-o cutie plină cu corespondenţă, pentru siguranţă.

Regret şi speranţă, Primul Eric Sanderson

(Primită pe 11 ianuarie)

Scrisoarea nr. 110

Dragă Eric,

Cele scrise în jurnalul meu despre Clio şi Grecia par atât de normale, nu-i aşa? Abia dacă mă recunosc. Nici nu cred că aş mai putea scrie aşa. Am ajuns un ou de colecţie, conţinutul şi esenţa mi-au fost aspirate în întregime, a rămas doar o coajă intactă şi sfărâmicioasă, ce arată exact ca înainte, perfect la fel, numai că nu mai e deloc un ou. Nu ştiu dacă ceva din ceea ce spun are sens. Când ajung în miezul unui lucru, îmi dau seama că am scăpat din mână unul dintre capete. Ca atunci când încerci să agăţi pe sfoară, în bătaia vântului, un cearşaf uriaş, nu reuşesc să apuc toate părţile deodată, iar unele îmi scapă, zburând departe, şi nu le mai pot prinde. Eşti acolo? Vei exista oare după ce voi dispărea eu? încerc din răsputeri să nu-mi pierd credinţa. Să nu-ţi pierzi credinţa în mine, Eric. Dacă eşti acolo, vei avea nevoie de informaţiile astea pentru a supravieţui; am nevoie să crezi în mine. M-am ucis atât de

încet, încât mi-au trebuit ani întregi, şi nici măcar nu ştiu de ce. Nu vreau să mor. Mă tem de moarte, dar şi mai mult nu vreau să nu fiu. Mi-am amintit un lucru pe care l-a spus Clio şi l-am notat. Ieşeam dintr-o clădire, un pub sau un cinema sau un complex comercial, şi Clio a zis: „O să-mi tatuez o faţă zâmbitoare pe spatele degetului mare de la picior". Am întrebat de ce şi Clio a spus: „Pentru ca, atunci când voi muri şi-mi vor agăţa o etichetă de degetul mare, să arate comic la morgă". Amintirile de genul ăsta sunt ca praful colorat de pe aripile fluturilor care mi se scutură de pe degete şi apoi e luat de vânt. Cred că lui Clio i-a plăcut ideea unui tatuaj pentru că ar fi fost ceva al ei, ca şi simţul umorului, ceva care ar mai dăinui măcar puţin timp după ce trupul ar muri şi s-ar răci. Ar fi fost ca o mică înşelătorie. înţelegi ce vreau să spun, nu? Să nu-ţi pierzi credinţa în mine, Eric.

Regret şi speranţă, E

(Primită pe 12 ianuarie) Scrisoarea nr. 111

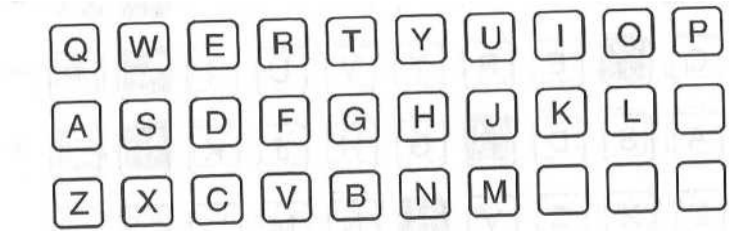
Dragă Eric,

Codificarea textului becului are două etape. Prima este simplul cod Morse. Becul pâlpâie în flash-uri scurte şi lungi, puncte şi linii. Acestea pot fi transpuse în litere conform schemei următoare :

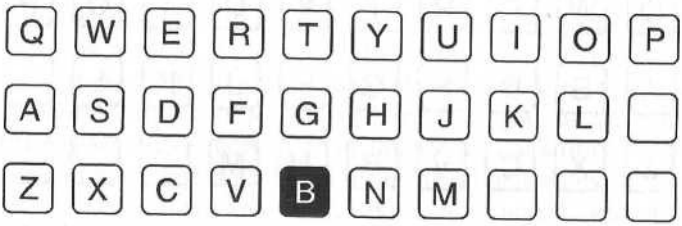
A .-	H	O ---	V ...-
B -...	I ..	P .--.	W .--
C -.-.	J .---	Q --.-	X -..-
D -..	K -.-	R .-.	Y -.--
E .	L .-..	S ...	Z --..
F ..-.	M --	T -	
G --.	N -.	U ..-	

Vei observa că, în acest moment, literele rezultate mea par aleatorii. Nu au nici un sens. Asta pentru că mai e de lucru.

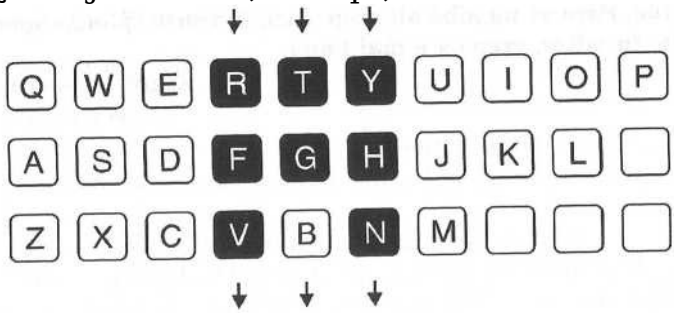
A doua parte a codului foloseşte schema unei tastaturi de computer sau de maşină de scris, ca mai jos (cu rândurile doi şi trei uşor realiniate pentru a forma o grilă).

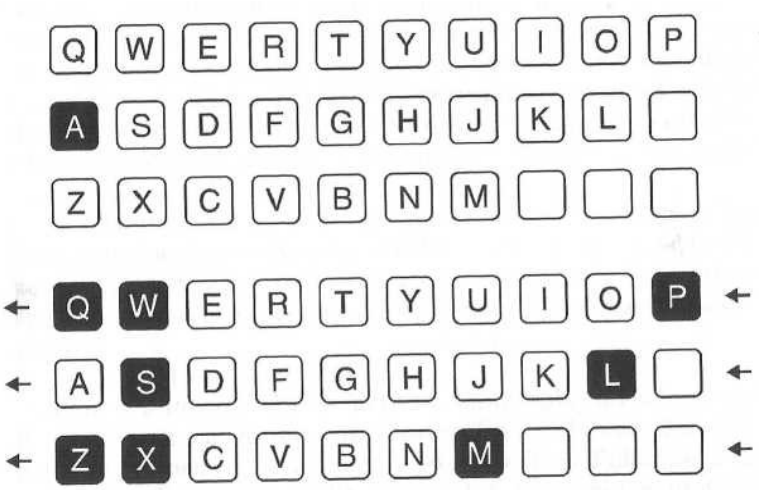
Fiecare literă din secvenţa tradusă cu ajutorul codului Morse se aplică grilei:

printre posibilele litere ale traducerii nu se vor număra doar V, F, G, H şi N, ci şi R, T şi Y, dat fiind că cele trei spaţii de jos se află, de fapt, sus.

Această mişcare se aplică tuturor literelor aflate la marginea grilei, după cum se vede în imagine:

După cum probabil observi, codul nu e foarte clar. Când e tradusă din Morse, fiecare literă are opt soluţii posibile. Doar una dintre acestea va fi litera corectă. Asta înseamnă că textul curat nu poate fi construit la nivelul unei singure litere. Traduceri posibile trebuie construite la nivelul cuvântului, reevaluate la nivelul propoziţiei şi perfecţionate la nivelul paragrafului. Asta face ca procesul să dureze foarte mult timp. Cred că am introdus ambiguitatea în acest sistem de codificare ca mijloc suplimentar de camuflare împotriva rechinilor cuvintelor. Oare ?

Steven Hali

Mă r°g. Pare să nu aibă alt scop. Aici, în trecut, plouă. Sper că acolo, in viitor, vremea e mai bună. P

Regret şi speranţă,

E

(Primită pe 29 aprilie)

Scrisoarea nr. 205

Dragă Eric,

Şase luni. Mai eşti alături de mine? E un fel de aniversare pe jumătate dacă eşti, îmi pare rău. îmi pare rău că eşti atât de singur.

Ei, iată despre ce-i vorba în scrisoarea de faţă:

Asta e o poveste. O poveste pe care am tot evitat-o. E povestea care spune de ce se întâmplă toate astea. De ce te vânează ludovicianul. E doar vina mea, Eric.

Poveşti. în trecut erau mai multe poveşti, mărturii ale altor lucruri, alte fragmente pe care le notasem sau codificasem. Mi-amintesc unele dintre numele lor. Odată, pe lângă *Fragmentul becului,* pe care îl ai, existau *Fragmentul prafului, Fragmentul umbrei* şi *Fragmentul plicului.* Dar aici, în trecut, unde mă aflu, e periculos şi lucrurile se tulbură, se pierd sau se distrug. încerc, încerc să salvez cât pot de mult, dar fragmentele alea au dispărut toate şi nu-mi amintesc despre ce era vorba în ele.

A existat odată un fragment numit *Fragmentul acvariului.* Mi-a mai rămas o singură bucată de text din el. Face parte din povestea genezei tuturor celor care se întâmplă. O să încerc să spun povestea şi să introduc bucăţica asta de fragment în locul potrivit.

Iată cum începe povestea:

Pentru a încerca să schimb ce i s-a întâmplat lui Clio, m-am dus să-l caut pe un oarecare doctor Trey Fidorous. Nu ştiu, nu-mi amintesc ce credeam că poate face Trey Fidorous ăsta, dar mi-am făcut un scop din găsirea lui. Era scriitor, profesor universitar, cred. L-am căutat mai întâi în lucrările lui dense şi complexe, toate arhivate şi uitate în teancurile din subsolul universităţii. Cu ajutorul lor, într-o bibliotecă din Huli am dat peste adnotările făcute de mâna lui într-un set de enciclopedii vechi. Acestea m-au condus la nişte afişe ilegale, cu mult text, din Leeds, iar apoi la serii întregi de eseuri scrise cu marker negru pe dalele pasajelor subterane din Sheffield. Eseurile din pasaje m-au dus la o suită de texte scrise cu creta pe pereţii unui vechi turn din Manchester.

Mi-amintesc atât de clar partea asta, traseul ăsta, pentru că mi l-am repetat în gând zi de zi: „Dicţionarul din Huli, afişele din Leeds, pasajele subterane din Sheffield, turnul din Manchester". Şi-apoi mai e o ultimă oprire pe acest itinerar, locul în care l-am descoperit într-un târziu

pe doctorul Trey Fidorous : l-am găsit bolnav în holul de la intrare al unei clădiri din Blackpool. I se întâmplase ceva. Nu-mi amintesc ce anume.

Huli. Leeds. Sheffield. Manchester. Blackpool.

Huli. Leeds. Sheffield. Manchester. Blackpool.

Ce-am făcut mai departe ? M-am dus cu Fidorous în zonele goale şi abandonate din lume, care sunt uneori numite ne-spa- ţiu (o să-ţi scriu o scrisoare despre ne-spaţiu altă dată) şi am studiat alături de el acolo. Am învăţat tot felul de lucruri, cele despre supravieţuire pe care ţi le spun ţie acum, dar şi altele, lucruri pe care el a vrut să le ştiu şi lucruri pe care n-a vrut să le ştiu, pe care n-ar fi trebuit să le ştiu. Credeam că o pot salva, Eric. Aveam aşa de multe idei. Toate amănuntele au dispărut.

Undeva în ne-spaţiu era o gaură. O gaură mare şi adâncă, un puţ de lift. De mult timp căutam gaura aceea, căutam o cale de-a coborî în ea. E fragmentar, schematic. în cea mai mare parte, tot ce mai am sunt senzaţiile rămase; în locul faptelor, umbre ale emoţiilor trăite. Ştiu însă că l-am lăsat pe Fidorous să plece în căutarea acelei găuri şi că am angajat pe cineva să mă ajute să o găsesc, pe cineva din ceea ce se numeşte Comitetul de Explorare a Ne-spaţiului (o să-ţi scriu o scrisoare şi despre comitetul ăsta), dar toate amănuntele acelei părţi, cele care explică de ce şi cum s-au petrecut lucrurile... când încerc să mă gândesc la ele, toate se destramă ca o bucată de pânză putredă.

Dar am găsit totuşi gaura.

Jos de tot era un loc plin cu şiruri întregi de bazine neîngrijite, urât mirositoare, cu peşti bolnavi, morţi sau pe moarte ; un oribil acvariu abandonat. In centrul acelui loc l-am găsit pe ludo- vician. Era mai tânăr atunci, mult mai mic, dar totuşi foarte periculos. Şi l-am eliberat, Eric, din închisoarea lui, din bucla conceptuală. Eu am făcut-o. Eu sunt de vină. M-am oferit rechinului gândurilor, şi el a mâncat, şi a mâncat, devenind din ce în ce mai mare, iar acum e adult şi nu ai cum să-l opreşti. M-am ucis pe mine şi probabil că te-am ucis şi pe tine. De ce am făcut-o? De

ce să fac asta?

Cred că eram convins că o pot salva.

Ce prost am fost! Am fost un prost şi acum totul s-a dus de râpă.

Asta e singura bucată din *Fragmentul acvariului* care mi-a rămas, sfârşitul poveştii. Ca şi înainte, unele părţi, unele sensuri s-au pierdut:

7 *păşit înăuntrul cercului de bazine.*

[text lipsă] *brusc o amintire foarte clară cu bunicul, înalt, cu nas lung, roman şi păr argintiu, dat cu briantină, lipind un tapet, cocoţat pe-o scară veche, neagră, stropită de vopsea. M-am gândit la faptul că, de la moartea lui, bunicul devenise pentru mine mai mult o colecţie de scene decât un om adevărat, că mi-l aminteam fiind amabil, furios, serios şi glumeţ, dar că marginile acestor amintiri nu se prea potriveau laolaltă şi tot ce-mi rămânea era un soi de colaj schizofrenic în locul omului real, bine definit, pe care probabil îl cunoscusem în copilărie.*

Simţurile mele, încercând să-mi reţină atenţia în tot acest timp, au ieşit brusc la suprafaţă şi am revenit în prezent. O claritate înspăimântătoare a cuprins lumea, o senzaţie că toate^ lucrurile sunt exact ceea ce [text lipsă] *cu relevanţă, evidenţă şi-o puternică* [text lipsă]. *Fără să-i spun eu, mintea mea trecu înapoi la imaginea bunicului cocoţat pe scară. Şi-atunci l-am văzut: în parte cu ochii sau cu ochiul minţii. Şi-n pat te l-am auzit, amintirea unor sunete şi cuvinte perfect formate. Concepte, idei, frânturi din alte vieţi, scrieri sau sentimente. Şi era viu, arătarea era evident vie şi înzestrată cu voinţă şi forţă de mişcare. Venind straniu* [text lipsă] *legături de lumină în memoria mea, înotând înverşunat în amonte, împotriva fluxului rapid şi agitat al gândurilor mele. Ludovicianul, în viaţa mea prin orice mijloc posibil.*

Eu am făcut-o, Eric. Eu l-am eliberat. Eu sunt răspunzător, îmi pare intr-adevăr tare rău.

Regret şi speranţă, Eric

(Primită pe 1 mai)

Scrisoarea nr. 206

Dragă Eric, întrebare: Ce este ne-spaţiul ?

Răspuns : E alcătuit din parcări nemarcate, tuneluri înguste, poduri şi pivniţe nefolosite, buncăre, coridoare de întreţinere, proprietăţi industriale neîngrijite, case părăsite, fabrici închise, cu geamuri sparte, centrale electrice scoase din uz, unităţi subterane, camere de depozitare, spitale abandonate, ieşiri antiincen- diu, acoperişuri, pivniţe, biserici în paragină, cu turle periculoase, mori părăsite, canale victoriene, tuneluri întunecate, pasaje de trecere, sisteme de ventilaţie, scări, lifturi, coridoarele mizere şi întortocheate din spatele cabinelor de probă ale magazinelor, ascunzişurile de sub capacele canalelor şi din spatele tufişurilor de lângă macazurile de cale ferată.

I: Ce este Comitetul de Explorare a Ne-spaţiului ?

R: Membrii acestui comitet cartografiază, explorează şi cercetează ne-spaţiul.

îmi pare rău pentru felul expunerii. Astăzi e o zi proastă. Mi-a dispărut orice formă de organizare.

Regret şi speranţă, Eric

(Primită pe 22 mai)

Scrisoarea nr. 214

Dragă Eric,

Sper că ai reuşit să deprinzi procedeele pe care ţi le-am trimis pentru achitarea facturilor. Iar internetul... ţine minte că informaţiile electronice *nu* conferă siguranţă. Evită internetul cu orice preţ (reciteşte scrisoarea nr. 5 pentru utilizarea ATM-urilor şi a conturilor bancare).

Regret şi speranţă, E

(Primită pe 30 mai)

Scrisoarea nr. 222

Dragă Eric,

Mare parte din ce-am învăţat, cutiuţa asta cu trucuri şi tactici pe care o las în urmă pentru tine, am învăţat de la doctorul Trey Fidorous. El ştie cum stau lucrurile cu apele gândului şi cu peştii conceptuali. Ştie despre Clio Aames şi despre ce credeam că pot face ca s-o salvez. El ştie totul, toate lucrurile pe care eu le-am pierdut; sunt sigur că le

ştie. Trebuie să-l cauţi din nou, Eric. Găseşte-1 pe doctorul Trey Fidorous. El ştie de ludovician, poate cunoaşte şi vreo cale de a-1 opri.

Huli. Leeds. Sheffield. Manchester. Blackpool.

Regret şi speranţă, E

(Primită pe 16 iunie)

Scrisoarea nr. 238

Dragă Eric,

Sper că merge bine căutarea unui loc de muncă. Ai grijă să alegi persoana potrivită pe care să o studiezi. O identitate falsă bine plănuită, perfect realizată îţi va oferi cea mai bună protecţie de zi cu zi în caz că te hotărăşti să începi călătoria. E nevoie de luni întregi de muncă grea pentru a-ţi însuşi la perfecţie particularităţile, gesturile şi atitudinile unei alte persoane, dar asta îţi va permite să te mişti prin lume fără să generezi o singură undă recognoscibilă.

Dacă e nevoie, ludovicianul îţi va da târcoale la nesfârşit. Tot ce-i trebuie, tot ce aşteaptă e ca tu să agiţi apele într-un fel familiar - un fel recognoscibil - ca să-şi încrucişeze drumul cu al tău la un grad sau două de izolare. Exersează exersează exersează. Deghizarea s-ar putea să nu pară credibilă de aproape, dar de la distanţă vei fi invizibil.

Regret şi speranţă, Eric

Impresionistul

— Cum au mers lucrurile la serviciu săptămâna asta?

Eram angajat de luni întregi, dar doctoriţa Randle era încă încântată de asta.

— Au mers bine. Dar e plictisitor, sincer să fiu. Ştii şi dumneata.

— E bine când e plictisitor, Eric. A trecut mai bine de un an de la ultima recidivă. Cred că poţi socoti plictiseala o izbândă.

— Atunci, asta-i bine, spuneţi?

— Păi, în mod sigur nu regresezi.

— Dar încă nu-mi amintesc nimic.

— Nu, dar fiecare lucru la timpul lui. Chiar ar trebui

să socoteşti *plictiseala* o reuşită în comparaţie cu starea în care te aflai la început. Uneori trebuie să munceşti mult ca să ajungi la stabilitate.

— Ei, asta-i, vezi dumneata, trebuie să alergi cât te ţin picioarele doar ca să rămâi în acelaşi loc.

— Eric.

Doctoriţa Randle purta un pulover roşu, larg, cu o lamă sau poate cu un cal prost redat pe el. în ultimele douăsprezece luni îşi lăsase părul să crească şi acum îl purta prins la spate, în coadă. Ici-colo, câte-o şuviţă arămie mai scăpa însă din strânsoare, depărtându-i-se de cap în unghiuri aiuristice. Ochii îi erau însă neschimbaţi, grei şi opresivi şi puternici, însă nu foarte atenţi.

— Dumneata eşti doctorul, am spus. Mă las în mâinile dumitale capabile.

— Ăsta e un efort de echipă, Eric. Fii sigur că în cele din urmă o să reuşeşti.

Descoperisem că doctoriţa Randle vedea cel mai adesea ceea ce se aştepta să vadă şi nu ceea ce avea de fapt în faţa ochilor. *Mă las în mâinile dumitale capabile ?* Nu vorbeam întotdeauna aşa. Când am venit prima dată la ea, nu vorbeam deloc aşa, dar - *sfărrr* - a trecut pe deasupra, pe deasupra capului ei mare şi năuc, dimpreună cu toate celelalte lucruri. Poate că majoritatea oamenilor nu observă nici jumătate din ceea ce văd de fapt.

— Am încredere în dumneata, am spus.

Rusty, căţelul doctoriţei Randle, adulmecă fericit în jurul picioarelor mele, stârnit de mirosul lui Ian. Dacă te puteai lua după trecut, la întoarcerea acasă, Ian avea să amuşine mirosul câinelui de pe jeanşii mei, avea să-mi arunce o privire *de dezgust* şi să plece numaidecât, cu coada roşcovană în aer, arătându-mi gaura fundului în semn de sfidare.

— îi e foame, zâmbi Randle, uitându-se la căţeluşul ciufulit. Dacă nu-i dau ceva de mâncare, o să înceapă iar să se izbească în uşa frigiderului.

M-am întins şi l-am scărpinat pe Rusty după ureche. Căţelul se trânti pe spate, cu burta în sus.

— Mă duc, am spus, frecând câinele pe burtă. Ne vedem vineri.

Câinele se uită la mine o fracţiune de secundă, ca şi când ar fi ştiut că minţeam.

Afară, înainte să urc în jeepul galben, am cules de pe parbriz câteva frunze maronii. Am închis portiera şi-am pornit motorul. Era o după-amiază de toamnă rece, luminoasă, cu vânt. Am deschis sistemul de încălzire, mi-am frecat mâinile de picioare ca să le dezmorţesc şi-am găsit o veche piesă rock'n'roll la radio. Scrâşnind, jeepul galben se depărtă de trotuar. Mi-am croit drum în trafic.

Am deschis uşa din faţă şi-am intrat în casa-schelet. E ciudat cum o casă poate arăta exact la fel pe dinafară când pe dinăuntru totul s-a schimbat. Antreul, livingul, bucătăria; totul pare atât de gol acum. Totul e curat. Totul e spălat, măturat, şters de praf, aspirat şi pus la locul lui. Oase albite. Toate lucrurile de valoare le-am pus în lăzi, în camera încuiată. Toate lucrurile periculoase le-am îngropat în corespondenţă protectoare.

Am coborât jaluzelele în bucătărie, am tras draperiile în living. M-am aşezat câteva minute pe sofa şi m-am gândit la ce va spune Randle când nu voi apărea vineri, ce va crede când îşi va da seama că am plecat. Poate se va simţi bine. Poate-şi va spune că teoriile ei ale fugii au fost corecte de la bun început. E foarte posibil să creadă lucrul ăsta. Sper să-mi şi simtă puţin lipsa.

Acum stau la birou, la maşina de scris, în dormitor. Ian e întins pe pat, doarme pe un teanc de carneţele. Zgomotul dictafoanelor nu-1 mai deranjează. După atâta timp, nici eu nu-1 mai aud. Curând, voi pune motanul în cuşca lui de transport, voi strânge dictafoanele şi voi pleca de acasă, poate pentru totdeauna.

La două nopţi după ce podeaua livingului s-a dezintegrat într-un concept ud şi adânc, iar eu am înotat şi-am recitat *Mantra lui Ryan Mitchell* ca să-mi salvez viaţa, rechinul s-a întors. Era două noaptea şi m-am ridicat în capul oaselor în pat, panicat, scăldat într-o sudoare rece, strângând tare cuverturile cu degetele albe. Pereţii

se strângeau şi se întindeau, aruncând umbre stranii şi creând ciudate asocieri ce pluteau prin cameră. Dictafoanele de curând despachetate ale Primului Eric Sanderson murmurau în fiecare colţ al dormitorului, şi rechinul memoriei, ludovicianul, a rămas blocat în spatele tencuielii. N-a putut intra în perimetru. N-a putut pătrunde în *bucla conceptuală non-divergentă.* Scrisorile Primului Eric Sanderson variau de la cele lucide la cele aproape indescifrabile, însă tacticile lui dădeau roade. Toate.

Astfel, cu îndoială la început şi apoi cu o încredere prudentă dar crescândă, am devenit elevul ultimului meu eu. Am învăţat despre ludovician şi despre dârele de cuvinte ale doctorului Trey Fidorous. Am învăţat puţinul pe care Eric şi-l amintea despre parcările nemarcate, tunelurile de acces şi locurile subterane ce alcătuiau ne-spa- ţiul. Am învăţat cum să creez fluxuri conceptuale false şi cum să le scurtcircuitez pe cele existente, cum să-mi înfăşor capul în ferigile şi lichenii ideilor străine şi cum să-mi ung pielea şi hainele cu noroiul şi iarba altui eu până când am reuşit să devin invizibil după bunul meu plac, până când oricine sau orice se putea uita drept la mine fără să vadă în faţa ochilor adevărata mea persoană.

Primul Eric Sanderson mi-a trimis un CV şi m-am angajat. Mi-a trimis şi o listă cu trăsături de caracter folositoare pe care să le caut şi aşa l-am ales pe Mark Richardson, analistul de date. Lucram în acelaşi birou. La serviciu, am aflat amănunte despre familia lui Richardson, despre trecutul, credinţele, concepţiile asupra lumii, speranţele lui. I-am studiat vocea, apucăturile, expresiile feţei. Am exersat în faţa oglinzii şi apoi cu ajutorul unei camere video şi a unui reportofon. Le-am exersat zile şi luni întregi, până când mi le-am putut însuşi în câteva secunde, până când am reuşit să dispar, până când m-am putut mişca după bunul meu plac fără să transmit o singură undă a eului meu real în lume. Dacă în primele luni *Mantra Ryan Mitchell* fusese un precar scut în cazuri de criză, personalitatea mea falsă de Mark Richardson era un înlocuitor mai puternic, mai flexibil, mai avansat - o

mască aproape perfectă.

Când a scris scrisorile, Primul Eric Sanderson era o cutie goală de tactici şi manevre, un soldat mecanic stricat. Mi-a luat o vreme să-mi dau seama: mă antrena să fac ceva ce el însuşi ar fi trebuit să facă. Ceva ce el n-a avut forţa să facă.

Lunile noii mele vieţi se adunară până când deveniră un an. In cele din urmă, făcusem tot posibilul, devenisem cât de priceput putusem la toate trucurile şi tacticile.

Scrisorile de la Primul Eric Sanderson s-au oprit acum patru zile. Exact ca şi Clio, care avusese ideea de a-şi tatua o faţă zâmbitoare pe degetul mare de la picior, Eric îşi proiectase fantomatic ultimele şoapte ale fiinţei sale în viitor, tăiate şi distribuite în 300 de plicuri şi cutii. Şi într-un târziu sosi şi ultima. *Un om trăieşte atât de multe perioade diferite de timp.* Şi flecare are propriul sfârşit.

Dacă nu mă întorc sau dacă mă întorc fără minte, las un exemplar al acestei poveşti în fişetul roşu, împreună cu toate scrisorile primite de la primul Eric. Dacă vreun alt Eric Sanderson citeşte rândurile de faţă, ţi-am lăsat tot ce am putut. îmi pare rău că nu e prea mult.

Plec în căutarea doctorului Trey Fidorous.

Tot ce am făcut până acum a fost să învăţ să mă apăr. N-am înaintat nici măcar un singur pas spre înţelegerea vreunui lucru. Primul Eric Sanderson avea dreptate; dacă există vreun răspuns, acesta trebuie să se afle la el. Planul meu e să urmez traseul pe care l-a parcurs primul Eric ca să-l găsească pe Fidorous când a început toată povestea asta. O să încep din Huli şi-o să străbat apoi toată ţara. *Huli. Leeds. Sheffield. Manchester. Blackpool.* De la est la vest. Dâra de cuvinte a lui Fidorous trebuie să fie acum veche de ani de zile, dar e singura pistă pe care o am. Nu pot să rămân aici şi să încerc să mă apăr, aşa cum a făcut ultimul Eric.

Si mai e ceva: am vise cu Clio Aames. Am vise în care o văd, o recunosc şi-o ţin în braţe. Dar dimineaţa acestea se risipesc, se ridică din mintea mea precum ceţurile joase de pe terenurile de joacă şi nu-mi rămâne nimic. Doar

emoţia şi senzaţia copleşitoare a pierderii unui lucru. Adevărul e că nu mai pot fi doar atât.

în grădina de peste drum, umbra stâlpului de telegraf îşi croieşte încet drum în jurul lumii. în vârful ei e un graur gârbovit pe fundalul sfârşitului de vară.

DOI

Noaptea, somonii părăsesc râul şi intră în oraş.
Raymond Carver

Pe urmele lui Trey Fidorous - Fosile reconstituite şi obiecte găsite
(De la Huli la Sheffield)

e

e

1. **Animalele unicelulare**

Primul dintre cele două afişe ilegale, lipite pe stâlpi, găsite în Leeds şi probabil create de doctorul Fidorous (deşi, după câte se pare, acestea nu pot fi departe de foile scrise cu markerul negru descrise în scrisorile primului Eric). Textul acesta şi următorul au fost expuse ca parte din renovarea Gării Centrale Leeds. în ciuda a săptămâni întregi de căutări, nici un alt posibil afiş al lui Fidorous n-a fost descoperit în oraş. *Animalele unicelulare* e titlul original (scris în colţul din stânga jos).

AaBbCcD
dEeFfGgHhIiJj
KkLIMmNnOoP
pQqRrSsTtUuV
vWwXxYyZz

2. **Nucleul celului conţine informaţii biologice**

Al doilea posibil text al lui Fidorous, descoperit împreună cu primul Din nou, *Nucleul celului conţine informaţii biologice* e titlul original.

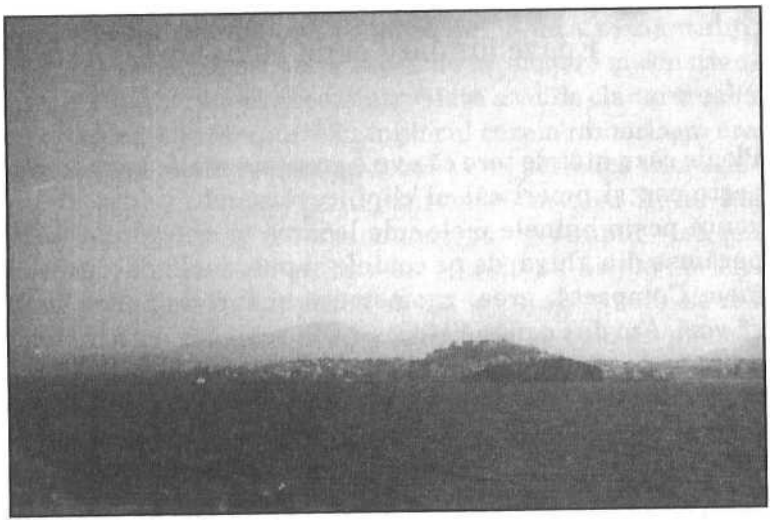
3. **Reconstituirea unei fosile de peşte**

Prima imagine e o replică a unei structuri textuale găsite în pasajul Arundel Way, în Sheffield. Imaginea a fost creată pe orizontală, pe două lespezi de la baza unei scări (vezi fotografiile şi harta pasajului), folosind transferuri de litere. Structura pare să reprezinte o specie de peşte preistoric cu armură, chiar dacă imaginea e incompletă, mari porţiuni din ea fiind distruse. A doua imagine este reconstituirea mea speculativă. Textul a fost reprodus în mărime naturală. Din pasaj n-a fost recuperat nici un alt text.

4. **Virus de computer, ţânţar în chihlimbar**

Imaginea asta a fost descoperită sub forma unei etichete de acetat pe o dischetă *3Vz* Tn intersecţia Sheffield (vezi hărţi/fotografii) şi a fost mult mărită aici. Structura reprezintă, probabil, un ţânţar. Discheta care poartă această imagine e făcută din plastic portocaliu, transparent (nu din obişnuitul material negru, mat), lăsând impresia unei insecte încremenite în chihlimbar. Textul pare să fie un cod sursă de programare şi există unele asemănări cu virusul Melissa, apărut cu aproximaţie în anul 2000/2001. Să aibă oare legătură cu Fidorous? Discheta în sine e inutilizabilă.

3. **Ilustrată cu insula grecească Naxos**

Ilustrata a fost găsită într-un spaţiu de relaxare din zona Broomhill, în Sheffield. Pe verso nu scrie nimic, dar legenda fotografiei descrie imaginea ca fiind „Naxos la apus". E puţin deteriorată de ploaie. E foarte posibil să nu aibă legătură cu doctorul Fidorous sau cu Primul Eric Sanderson, dar întâmplătoarea ei descoperire m-a încurajat puţin. Cum nu e vorba, strict vorbind, de un obiect „găsit", l-am împachetat în plastic transparent împreună cu două piese protectoare de corespondenţă şi l-am depozitat separat, în buzunarul de sus al rucsacului meu.

Epave din larg şi de pe uscat

Ploaia căzu atât de tare că avu o greutate reală, lovindu-mă peste cap şi umeri cât ai clipi, revărsându-se din abundenţă peste hainele mele ude leoarcă şi scurgându-se în pârâiaşe din gluga, de pe coatele şi pulpanele pardesiului meu. Compactă, grea, zgomotoasă şi furioasă. Era greu să vezi. Am dus o mână streaşină la ochi, dar asta institui un nou obstacol şi mai multe pârâiaşe abia formate începură curând să-mi şiroiască agitate de la capătul degetelor şi să-mi şerpuiască sub glugă, scurgându-se apoi pe obraji şi bărbie. Clipind, m-am

străduit să îndepărtez cât mai multă apă posibil.

Apoi am văzut ce era acolo şi-am şovăit.

Doamne, rostiră buzele mele. Cuvântul se născu mort şi minuscul şi fu măturat de-un val al furtunii.

Sperasem ca poarta să aparţină unei clădiri vechi, hotelului Willows, conform hărţii mele, dar nu era aşa. Părăsisem drumul ori prea devreme, ori prea târziu; asta era intrarea într-un parc, nu într-o parcare. Dincolo de stâlpii porţii totul era furios: un râu umflat, gigantic, deformat şi nebunesc, maluri surpate şi ape ieşite din matcă într-o rostogolire lacomă, maronie. Mărimea şi forţa lui mă copleşea, mă ameţea şi-mi dădea o senzaţie de greaţă. Era *prea mult.*

Ochii mei care se luptau, clipind, cu ploaia se desprinseră de torent şi coborâră spre picioare. Apa care-mi înconjura cizmele era şi ea maro ca turba şi însufleţită, am observat. Nici o graniţă. Râul era aici, mă strângea, mă trăgea de picioare şi de glezne cu o durere minunată, iraţională. O forţă a voinţei exercitată prin presiune. Râul voia să mă tragă jos, să mă sfărâme şi să mă facă la loc ca parte a inutilei şi stupid de puternicei şi pasionatei sale porniri de a schimba şi a şterge de pe faţa pământului.

Prins acolo, în secunda aceea de înţelegere şi conştientizare, când totul devenea dintr-odată atât de clar şi treaba asta, această *întâmplare* în mijlocul căreia nimerisem era prezentă şi reală, voiam ca totul să se petreacă intr-adevăr. Voiam să-mi las genunchii să se moaie. Să-mi las umerii să cadă, să mă abandonez pur şi simplu — să mă prăvălesc la pământ şi, intr-un sfârşit, să dispar fericit. Râul acela monstruos putea să mă ia pe apele sale, să mă deznoade şi să mă întindă cum voia şi cum îi plăcea, pentru că, sincer, la urma urmei, mă simţeam prea obosit după nesfârşitele ore în care mă străduisem din răsputeri să ţin laolaltă părţile componente care făceau din mine o fiinţă umană. Voiam să mă depun şi să alunec precum nămolul, să mă-nfăşor în jurul trunchiurilor de copaci, un nimic rătăcit de aluviuni negânditoare şi cote ridicate.

Trecură secunde întregi.

Mi-am umplut plămânii cu aer şi apoi l-am lăsat să iasă - încet, umed şi aburit. Am făcut un pas hotărât, dar grijuliu, în spate, împotriva voinţei apei. După ce mi-am echilibrat poziţia un moment, am mai făcut unul şi apoi încă unul. M-am întors încet, foarte încet şi foarte atent, şi-am început să înaintez spre jeepul galben.

în definitiv, o pisică înseamnă răspundere. Iar să hrăneşti, să ai grijă şi să ţii la o huidumă de pisică proastă nu-i cine ştie ce, nu-i mare scofală din perspectiva tuturor lucrurilor care fac din tine un om şi-a *convenienţelor,* dar e totuşi ceva. Este ceva, ceva plin de căldură, pe care încă-1 mai am.

Stăteam în holul hotelului, cu rucsacul de excursionist aruncat pe un umăr şi cuşca de transport a pisicii în mâna cealaltă. Căldura dinăuntru îmi ardea obrajii şi fruntea biciuite până atunci de ploaie, un şuvoi de apă mi se scurgea la picioare. Aveam ciudata senzaţie că tocmai căldura o făcea să se scurgă. Apa maronie, de râu se îndepărta acum vlăguită de mine - pe moarte sau deja moartă.

Schimbare de climă.

Doamne, aţi mai văzut aşa ceva? Am început să construim o arcă în spatele hotelului.

Biroul de recepţie era destul de înalt, dar probabil că şi ea era foarte scundă sau era aşezată pe un scaun cu picioare mult prea scurte; biroul o ascundea complet de la bărbie în jos.

— S-au dat avertismente de viituri la radio. John a zis că apa-i destul de mare acum ca să ia maşinile pe sus. *Maşinile.* Numai în vale să nu fii acum.

— Aşa-i, am zis, picurând apă pe jos. Am fost acolo şi e destul de neplăcut.

Da ? zise ea şi se înălţă cu un centimetru doar întinzându-şi gâtul. E aşa cum se spune ? *Maşinile ?*

Părea trecută cu puţin de cincizeci de ani, avea un păr roşcat-aprins, ochi luminoşi şi obraji roşii, care puneau în valoare o gură ca o inimă mare, dar aducătoare de

belele. *O gură de operă,* mi-am spus, *mare şi plăcută.*

Am început să mă pricep la feţe. *Primul pas e să vezi.*

— Păi, am greşit drumul, am zis. Şi n-am zăbovit mult acolo.

— O, scumpete.

îmi aruncă un zâmbet dur.

Uită-te la el. De obicei nu acceptăm animale de companie. Lui John — John e soţul meu — nu-i plac animalele, dar nici nu te putem trimite înapoi în ploaie, nu ?

Ultima parte nu mi-a fost adresată mie.

— Mulţumesc. Vă e foarte recunoscător, am zis, privind la cuşca motanului. Nu-i aşa?

După râsul ei mi-am dat seama că motanul se uita încă atent din cuşca de transport cu o expresie de *du-te-n mă-ta* pe faţă.

— Ei, oricum, am zis, eu sunt destul de recunoscător pentru amândoi.

— Nu-ţi face griji, scumpete ; sunt cu el de douăzeci şi cinci de ani, zise femeia, făcând semn din cap spre spatele clădirii înainte să se întoarcă şi să-i zâmbească din nou pisicii. Poate că voi doi o să vă înţelegeţi totuşi bine. Apoi, făcându-mi cu ochiul, mă întrebă: Veniţi de departe tu şi zâmbăreţul de colo?

— Nici nu mai ţin minte cât de departe, am spus.

Nici nu mai ţin minte cât de departe. împingându-mă în pereţi, zdrăngănind clanţele. Punându-mă la încercare. Punându-mă la încercare şi trecând testul - nici cea mai mică zdruncinătură nu se înregistră în lume. Nici o uşoară holbare a ochilor, nici o uşoară înroşire a obrajilor, o uşoară tresărire a gurii, o uşoară ridicare a sprâncenelor, nici măcar o învârtejire a sângelui în apă, absolut nimic. *Nici nu mai ţin minte cât de departe,* am spus şi nimeni n-a simţit groapa peste care trecuserăm.

Am zâmbit.

— Nu mă pot despărţi nicicum de el.

Femeia încuviinţă, mulţumită de spusele mele, după care continuă:

— O, dar uită-te la mine. îmi pare rău, scumpete, uite cum stau la taclale şi voi Dumnezeu ştie de când sunteţi pe drum. Vreţi să vă cazaţi şi să vă daţi jos hainele alea ude, nu?

Capul ei dispăru şi apoi reapăru împreună cu o mână care ţinea o foaie de hârtie tipărită.

— E un formular simplu, n-o să vă ia mult timp să-l completaţi.

Am lipăit până la biroul de recepţie, am lăsat rucsacul jos, am pus cuşca motanului lângă telefon, mi-am ridicat mânecile hainei, încercând să controlez picuratul apei, apoi am întors hârtia cu faţa spre mine. Ea mi-a dat un pix şi eu m-am întins să-l iau. Atunci am observat că femeia nu era scundă, ci stătea *Intr-adevăr* jos. într-un scaun cu rotile. Motanul n-a părut impresionat.

Tanti Ironside, aşa-mi zice, i se adresă ea motanului, dar tu poţi să-mi spui tuşa Rush, dacă te comporţi bine cât stai aici. Pe tine cum te cheamă, veselie?

Am ridicat privirea din formular.

— îl cheamă Ian.

Sprâncenele i se lăsară în jos şi i se îmbinară preţ de o clipă, apoi fură ridicate din nou de un rânjet scurt.

E dureros şi minunat felul în care glumele pe care le facem ne supravieţuiesc.

De când am plecat de acasă în această călătorie, m-am gândit mult la asta - la faptul că mare parte din viaţa unui om ţine de modul şi motivele punerii ei în funcţiune. De construirea sistemelor, dispozitivelor, motoarelor. De întoarcerea mecanismului de ceas al debitelor directe, de configurarea livrării ziarelor, aniversărilor, fotografiilor, rambursarea cheltuielilor făcute pe cârd şi anecdote. De pornirea motoarelor lor, punerea lor în funcţiune şi trimiterea lor în viitor, să-şi facă treaba la intervale regulate sau neregulate. Când o persoană pleacă sau moare sau se sfârşeşte, lasă în urmă o imagine reziduală; îşi imprimă conturul în dispozitivele de care s-a înconjurat. Imaginea se şterge din cauza detensionării arcurilor, datorită consumării lente a combustibilului pe măsură ce

maşinăriile unei vieţi trăite într-un anumit fel, în anumite locuri şi din anumite unghiuri sunt oprite, se strică sau se sting una câte una. Durează ceva timp. Uneori, dai peste luminile prăfuite sau peste bâzâitul electric al maşinăriei cuiva — poate la multă vreme după ce te-ai aşteptat să ţi se întâmple asta ce continuă să funcţioneze singură în întuneric. Continuă să-şi facă treaba pentru persoana care a pus-o în mişcare încă mult, mult timp după ce acea persoană a încetat să mai existe.

Un om trăieşte atât de multe perioade diferite de timp.

Un om *este* atât de multe perioade diferite de timp.

Schimbare. Prăbuşire. Reinventare.

Motanul îşi mişcă nervos una dintre urechi.

I-am întins tuşii Ruth formularul completat.

— Ei, e-o plăcere să vă avem aici, Ian şi... (coborî privirea spre formular) ...domnule Richardson.

— Mark. Spuneţi-mi Mark, am îndemnat-o, aplecându-mă peste birou, cu mâna întinsă, şi interpretând perfect tot rolul lui Mark Richardson. Am aruncat o privire spre uşa din faţă şi-am zâmbit cu jumătate de gură. Cre- deţi-mă, e-o plăcere că am ajuns până aici.

Camera mea era mică, destinată unui scop precis, dar foarte curată - genul acela de curăţenie domestică maniacală. Mi-a trecut prin cap că tuşa Ruth ar putea fi genul de femeie care ar scuipa într-o batistă şi te-ar freca tare de tot cu ea în colţul gurii.

Imediat ce am încuiat uşa, Ian a sărit din cuşcă şi s-a aşezat pe scrin, cu spatele la calorifer, cu ochii întredeschişi aţintiţi la mine, mişcând încet din urechea stângă pentru a supraveghea micul spaţiu din spatele lui.

Am căutat prin buzunarele hainei îmbibate de apă. Era mai grav decât crezusem: scrisorile erau toate compromise.

Din fiecare buzunar am scos câte un pumn de hârtie muiată, legată cu bandă elastică, pe punctul de-a se rupe ca un aluat şi brăzdată de petele negre ale literelor, de venele albastre ale cernelii. Nu stătusem în ploaie foarte

mult, dar la ce cantitate de apă cădea fusese evident destul. Mult prea mult. Camuflajul meu exterior, vesta mea antiglonţ conceptuală, era de nefolosit.

Rahat. Nu, nu era o situaţie critică, dar eram nevoit să zbor cu trei motoare până când aveam să înlocuiesc scrisorile. Totuşi nu era ca şi când n-aş fi avut alte mijloace, alte sisteme de protecţie; falsa mea identitate era încă solidă ca o stâncă. Mi-o dovedisem din nou în hol, abia acum un sfert de oră. *O treabă bine făcută.* Dar pierderea scrisorilor însemna totuşi că mergeam pe sârmă fără plasă de siguranţă, că înotam fără colac de salvare. Şi eram obosit. Nevoind să-mi asum nici un risc, am început să aranjez dictafoanele.

Micuţele aparate zumzăiau în legea lor în colţurile camerei, la periferia gândurilor mele. Dându-mi jos hainele ude, am lăsat esenţa lui Mark Richardson să-mi alunece de pe faţă şi din trup printr-o serie de respiraţii adânci, purificatoare. Le-am permis mişcărilor să devină din nou libere şi apoi, încet, să se schimbe, mâinile, braţele şi umerii mei regăsindu-şi vechile poziţii şi întinzându-se. înainte să mă arunc în pat, mi-am exersat o vreme în oglindă vechile expresii faciale.

Din cauza ploii, tuşa Ruth rămăsese fără bucătar, dar peste vreo două ore avea să pregătească un bufet rece *pentru voi, epavele din larg şi de pe uscat,* în barul hotelului. Am setat alarma noului meu telefon mobil, am tras păturile peste mine, m-am întors pe-o parte şi m-am ghemuit cu genunchii la gură.

Dictafoanele zumzăiau şi şuşoteau.

Am întins mâna, am apucat rucsacul şi am scos din el un teanc de hârtii şi casete video împachetate în plastic. *Fragmentul becului,* încă uscat şi intact. Lucram deja de şapte luni la decodarea celei de-a doua jumătăţi, mai întâi acasă, în timp ce exersam personalitatea lui Mark Richardson, şi apoi pe drum, în camere curate şi impersonale de hotel, în oraşe neprietenoase de pe tot cuprinsul ţării. încă vreo câteva nopţi în compania casetei cu lumina pâlpâitoare şi-a tabelelor şi grilelor primului

Eric Sanderson şi *puteam* să obţin o ciornă cât de cât lizibilă. Nimic nu era sigur. Obscurul sistem de codificare QWERTY era conceput în aşa fel încât să nu ai nimic până în momentul în care aveai totul.

Am împachetat din nou teancul şi l-am îndesat înapoi în rucsac. Peste o sută nouă minute tuşa Ruth avea să termine de pregătit sendvişurile. Am închis ochii, reamintindu-mi în gând să aduc nişte carne pentru Ian.

Epave din larg şi de pe uscat, aşa ne numise tuşa Ruth pe cei pe care ploaia torenţială ne împinsese într-acolo în seara aceea, şi exact asta eram. Refugiaţi din calea furtunii. Ar fi greşit să spun că umpleam până la refuz barul hotelului, dar pun pariu că acesta nu mai fusese aşa de plin de multă vreme.

Ruth aşează pe masă trei platouri cu sendvişuri şi-mi dădu o punguţă cu felii de şuncă pentru motan, spunând că o să-l pună pe soţul ei să improvizeze o cutie cu nisip, aşa încât Ian să nu aibă vreun *mic accident.*

— Pisicile sunt foarte ruşinoase, ştiu bine asta, zise ea.

M-am comportat întocmai cum ar fi făcut-o Mark Richardson şi am reprodus pentru cei din bar câteva din glumele lui fără perdea. Trecuseră optsprezece săptămâni de când nu-l mai văzusem pe Richardson cel adevărat, de când îmi încheiasem antrenamentul, plecasem de la locul de muncă, încărcasem jeepul galben şi pornisem pe urmele trecutului meu pierdut. Huli, Leeds, Sheffield, câte şase săptămâni în fiecare oraş. Un total de un an şi patru luni de la ziua în care mă născusem, cu faţa în jos, pe covorul din dormitor.

Afară încă ploua. O rafală puternică se sparse de geam, urmată de un haiku de răpăituri când vântul se înteţi. Un aranjament orchestral pentru furtună.

— Vezi, spuse bărbatul de lângă mine. Peninii sunt de vină...

Am ridicat privirea.

Mark Richardson era o persoană sociabilă, un ascultător şi un vorbitor împătimit deopotrivă. Din pricina

asta fusese o alegere aşa de bună ca identitate falsă. Dacă voiam ca dispozitivele mele de apărare să reziste, întâlnirile cu alţi oameni, comunicarea, strângerea de informaţii, toate lucrurile astea trebuiau făcute jucând rolul lui Richardson. Numai aşa puteam să mă mişc prin lume fără să isc valuri, fără să fiu găsit şi sfâşiat în bucăţi. Dar a fi Richardson însemna să fiu Richardson tot timpul, nu numai atunci când mi se părea necesar. Aşa că socializam.

In faţa mea, noul meu prieten-epavă muşcă din mijlocul unui alt triunghi de sendviş cu şuncă şi muştar, făcând cu mâna liberă o mişcare circulară, care însemna *stai aşa: înghit şi apoi vorbesc.*

înghiţi.

— Peninii sunt de vină, repetă el. Dealurile-s prea înalte. Cerul e prea jos.

Am încuviinţat.

— Oamenii sunt prinşi la mijloc. între drum şi cer.

înainte să întoarcă ochii spre mine, mai luă o gură din sendviş.

— Se petrec multe accidente acolo sus.

Omul era Dean Rush, şofer de camion. Fusese nevoit să-şi abandoneze camionul - el îi spunea „unitate" - pe la poalele dealului, în apropierea unui teren de golf. îl invitasem să stea cu mine la masă şi ăsta fusese primul lucru pe care mi-1 spusese. Apoi - *Peninii.* Era un om al frânturilor. Discursul lui nu era deloc închegat şi nu avea ritm; totul era izolat şi disparat. Pe deasupra, avea în el ceva păsăresc, hotărâsem; Golaşul Dean Rush, corbul de mlaştină.

Scoase dintre rămăşiţele sendvişului său o fâşie subţire şi albă de grăsime de la şuncă, se uită atent la ea cum se bălăngăneşte în aer, apoi o aşează pe marginea farfuriei. Clipi o dată, de două ori.

La celălalt capăt al barului, tuşa Ruth mută toate send- vişurile rămase pe un singur platou, după care începu să le strângă pe cele goale. Rush o urmări cum îşi manevrează scaunul cu rotile, ieşind de după bar, şi apoi

se întoarse cu faţa la mine.

— O grămadă de oameni rămân ologi din cauza dealurilor ălora, zise el.

Clip. Clip.

Acum îmi reveni mie sarcina de-a umple golul şi-mi luă doar o secundă s-o fac.

— îi cunoşti, atunci? Pe Ruth şi pe....

— John. Mda, încuviinţă el. Accident de maşină, acum trei ani. N-au crezut că ea o să supravieţuiască peste noapte.

Cu câteva zile înainte să pornesc în *căutarea* asta, mi-am cumpărat un telefon mobil. Am pus în funcţiune un sistem care să facă apelurile să treacă întâi printr-un derivator îngropat în corespondenţă şi, pentru siguranţă, aşezat în camera încuiată, apoi mi-am făcut un teanc mic de cărţi de vizită. Scrisesem pe ele *trebuie să discut cu tine* şi numărul meu de telefon. Strecurasem cărţile de vizită pe sub uşile marcate **accesul permis doar personalului autorizat** de pe aleile dosnice ale docurilor părăginite din Huli şi ale depourilor mânjite de ulei din Sheffield. Le presărasem prin toate coridoarele întunecoase pe care scria **accesul interzis** şi **întreţinere** care împânzesc partea din spate a marilor complexe comerciale şi a supermaga- zinelor din nordul Angliei. Lăsam câte o carte de vizită în orice loc ce putea fi descris ca ne-spaţiu peste care dădeam. Comitetul de Explorare a Ne-spaţiului, oricine ar fi făcut parte din el, îl ajutase pe Primul Eric Sanderson în călătoria sa. Poate că cineva avea să mă ajute şi pe mine să-l găsesc pe Trey Fidorous. Ăsta era planul meu, speranţa mea. Numai că telefonul mobil nu suna niciodată.

După atâtea săptămâni în care lăsasem cărţi de vizită peste tot şi nu primisem nici un apel, începeam să-mi fac griji că întreaga idee a ne-spaţiului şi-a comitetului care se ocupa de el nu era decât o iluzie creată de mintea în descompunere a primului Eric. Linia dintre vânătoarea de fantome şi lupta cu morile de vânt era atât de subţire şi neclară, încât aproape că nici nu era o linie. Poate că era

într-adevăr o afecţiune. Poate că *sufeream* de fuga descrisă de Randle şi trebuia să mă întorc din drum, să merg acasă şi să-i mărturisesc totul ei sau unui doctor adevărat dintr-un spital, care să pună în sfârşit ordine în toată tărăşenia asta. Dar. Dar ludovicianul era real, îl văzusem. îl văzusem. Şi mă tot întorceam la cuvintele Primului Eric Sanderson. *Te rog să nu-ţi pierzi credinţa în mine, Eric.* Mi-am spus că n-o voi face şi că nu puteam s-o fac, spre binele meu la fel de mult ca şi spre al lui.

Golaşul Dean Rush se ridică de la masă, îşi goli berea, înclină din cap spre mine, clipi şi plecă. Am rămas singur acolo o vreme, învârtind sticla de bere şi uitându-mă la farfuria cu V-urile cojilor de sendviş şi fâşiile de grăsime abandonate.

Tot mai mica Antarctică a timpului

— Tu şi motanul ţineţi o bibliotecă ambulantă, dragule ?

Tuşa Ruth zâmbi cu capul ridicat pe trei sferturi deasupra biroului de recepţie. M-am oprit la baza scărilor.

— Păi, partea „ambulantă" s-ar putea să fie o problemă.

Femeia râse.

— Dacă vrei, pot încerca să sun pe cineva sau îl pot pune pe John să arunce o privire. Te previn însă, nu ştie nici jumătate din cât îşi închipuie, iar puţinul pe care-1 ştie agravează de obicei lucrurile.

— Nu vă faceţi griji, e-n ordine. Sincer să fiu, o să ne prindă bine să stăm locului undeva câteva zile. Ian vă mulţumeşte pentru şuncă.

— Cu plăcere. Ai dreptate să-ţi acorzi puţin timp de odihnă după toate prin câte ai trecut ca să ajungi aici.

Descărcăm cutii cu cărţi de pe scaunele din spate ale jeepului galben şi mă gândeam la ideea de potenţial şi elan. Jeepul galben era mort. în timpul nopţii, furtuna îşi croise drum spre motor şi transformase ceva important şi uscat în ceva stricat şi ud. Tuşa Ruth sunase la service-ul din localitate, dar din cauza inundaţiilor tot oraşul era plin de maşini răsturnate, eşuate şi înnămolite.

— Au spus că vor trece cel puţin douăzeci şi patru de ore, dragule, poate chiar două zile, până când vor putea trimite pe cineva.

Aş fi putut să încerc la un service dintr-o altă localitate. Să sun la Sheffield, poate, dincolo de mlaştini, dar n-am făcut-o. Mi-am spus că o aşteptare de câteva zile la hotelul Willows va fi productivă. Cu o ultimă sforţare aş fi putut decoda tot restul *Fragmentului becului.* Pe deasupra trebuia să strâng un nou set de scrisori care să le înlocuiască pe cele distruse de ploaia torenţială din seara precedentă. Nu găseam nici un motiv să nu le fac pe amândouă acolo şi atunci, înainte să pornesc spre Manchester ; mi-era greu să-mi imaginez că urmele lăsate de Fidorous se puteau estompa mai mult decât în acel moment.

Cu aceste argumente clare şi practice, m-am convins să rămân la hotelul Willows, însă existau şi alte câteva motive mai obscure. Străbătusem trei sferturi din drum urmând traseul pe care îl parcursese primul Eric şi descoperisem atât de puţine lucruri - în cel mai bun caz, frânturi inexplicabile dintr-un drum de cărămidă galbenă de mult abandonat; în cel mai rău caz, absolut nimic. Curând textul becului avea să fie decodat şi, nu la mult timp după aceea, aveam să ajung la Blackpool, iar odată cu asta, la capătul urmei lăsate de Fidorous. Gândul mă neliniştea. Cât încă mai aveam o bucată de drum de parcurs, exista slaba speranţă că voi găsi unele răspunsuri. Cât încă mai aveam de călătorit, eul meu mic şi năruit putea exista în eventualitatea izbânzii. Dar când drumul avea să se sfârşească? Ce aveam să devin atunci?

Ian ignoră toată forfota aceea cu mutatul cutiilor, uitân- du-se fix pe geam, la copaci sau la păsările din ei. Mă întrebam ce s-o fi întâmplat cu celălalt motan, cu Gavin. In *Fragmentul becului,* Eric şi Clio spuneau că, înainte să plece în Grecia, cumpăraseră doi pisoiaşi, dar poate că nu era decât o glumă pe care le plăcea să le-o facă străinilor la barul taberei. Mă întrebam ce succesiune de întâmplări făcuse din Ian o pisică adevărată şi-l lăsase

pe Gavin să existe doar în cuvinte, în textul unei amintiri. Poate că e normal ca întrebările să supravieţuiască răspunsurilor lor. Sau poate că răspunsurile nu mor, ci doar se pierd mai uşor, fiind atât de mici şi de precise, ca o monedă aruncată de pe puntea unei nave în adâncul mării.

în dimineaţa următoare, în jurul orei patru, am închis în cele din urmă caietul cu coduri şi grafice. Decodam şi descifram textul becului de aproape treisprezece ore neîntrerupte, separând cu atenţie fiecare literă de sediment; verificând, clasificând, contextualizând, aducând lucruri de mult îngropate înapoi în lume.

Nu avusesem de gând să atac *Fragmentul becului* în felul ăsta. După ce am descărcat cutiile, la prânz am mâncat un sendviş şi am băut o bere la bar, apoi am ieşit la o plimbare de-a lungul aleii ce pornea din faţa hotelului, urmându-i traseul şerpuit în sus, pe deal. Lângă un spaţiu de odihnă am găsit o bancă şi m-am hotărât să mă aşez.

în vale, case şi fabrici masive din gresie alcătuiau un orăşel. Am zărit drumul pe care apucasem din greşeală cu o noapte în urmă şi parcul neîngrijit în care râul maro şi viu se revărsase din matcă. Acum, printre copacii de acolo licăreau farurile camioanelor şi vehiculelor administraţiei locale. Alte lumini galbene, intermitente se vedeau şi de cealaltă parte a oraşului - utilaje de tractare ce strângeau automobilele defecte, maşini de salubrizare şi pentru repararea drumurilor. Părea că întreaga aşezare era demontată pentru a fi dusă în alt loc.

Dincolo de oraş, vastele câmpii cenuşii ale Manchesterului.

începu să burniţeze. Pelerina îmi era încă udă din cauza aversei de noaptea trecută, dar tot o luasem pe mine. M-am ghemuit, mi-am tras bine gluga pe cap şi mi-am băgat mâinile în mâneci. *Nimic nu e vreodată nemişcat,* spunea răsuflarea umedă a vântului ce mă învăluia, *nu ai cum să te ascunzi de asta.*

Cred că în lume încă mai există un mic bloc din tăcerea primordială. De la 3 la 5 noaptea - o ultimă sălbăticie naturală, tot mai mica Antarctică a timpului. în

inima acestui timp-spaţiu izolat şi tăcut am închis în cele din urmă caietul cu notiţe şi tabele decodificatoare. Terminasem. Am frunzărit textul complet al *Fragmentului becului* încă o dată şi am închis carneţelul. M-am plimbat prin cameră câteva minute, fără să văd sau să privesc cu adevărat, greoi, cu ochii împăienjeniţi de somn. Erau în text lucruri la care nu mă aşteptasem. Pasaje incomode, care complicau situaţia.

M-am uitat la ceasul de la mână. Dacă voiam, îmi puteam permite jumătate de oră de somn înainte de următoarea sarcină din agendă, dar nu voiam. Munca de decodare din noaptea aceea mă făcuse să mă simt rece şi pustiu. Voiam să mă concentrez asupra altor lucruri, să fac ceva, nu să zac nemişcat şi tăcut într-o cameră impersonală. Am pus deoparte *Fragmentul becului* şi caietul cu scheme decodificatoare şi, din buzunarul stâng al rucsacului, am scos un carneţel de reporter şi un binoclu.

Haina îmi era în sfârşit uscată şi caldă după o jumătate de zi petrecută pe calorifer (caloriferele funcţionau neîncetat la hotelul Willows, lucru pe placul tuşii Ruth şi al lui Ian deopotrivă). Odată cu cheia camerei am primit şi cheia de la intrarea în hotel, pentru că la biroul de recepţie nu se mai afla nimeni după ora zece seara, iar asta însemna că puteam veni şi pleca după bunul meu plac, lucru folositor pentru genul acela de expediţii matinale, de supraveghere, necesare colectării unei noi rezerve de corespondenţă. Ştiam deja de unde puteam vedea bine oraşul.

Am aruncat carneţelul, binoclul şi telefonul mobil în buzunarele mari şi goale ale pelerinei şi am dus tava goală pe care fusese cina - „Se pare că ai pierdut noţiunea timpului, dragă, aşa că ţi-am adus ceva în cameră“ - jos, la recepţie. Am ieşit din clădire cât de încet am putut.

Strângând bine pelerina în jurul trupului din cauza vântului năprasnic, am pornit pe aleea întunecată, îndreptându-mă spre bancă. Pentru a-mi scoate din minte *Fragmentul becului,* am început să trec în revistă diversele

sisteme ale Primului Eric Sanderson de *dobândire* a corespondenţei altor oameni.

N-am avut niciodată ocazia de-a le pune în practică, însă lucrurile s-au complicat imediat ce am ajuns la spaţiul de odihnă, în dimineaţa aceea. Ceva mă aştepta pe bancă, ceva care schimba totul. Un plic gros, căptuşit, pe faţa căruia scria **E pentru tine.**

Drumul de întoarcere la hotel a durat zece minute şi a fost dominat de vuietul vântului, freamătul copacilor, zgomotul tocurilor mele pe asfaltul drumului şi apoi, brusc, de un sunet ascuţit şi electric. M-am poticnit, frecând de asfalt vârful pantofului şi crezând speriat o secundă că pachetul de la subsuoara mea scosese acel sunet, dar apoi am înţeles - aproape imediat, simţind cum surpriza îmi trimite un şoc electric spre ţeastă — ce se întâmpla de fapt. Am scos telefonul mobil din buzunarul pelerinei şi m-am uitat la ecranul verde, luminat:

«Apel» Răspunzi ?

Fragmentul becului (Partea a doua)

Clio îşi lăsă arătătorul şi degetul mare să alunece în jurul piciorului paharului ei cu bere Am stei

— întrebarea e, zise ea, de ce să *nu* vrei un hamac ?

— Păi…

— O… Dumnezeule… mare! sări ea cu replica ei preferată din *Totul despre sex.* Eşti aşa de demodat, Eric. Ai stat vreodată într-un hamac?

— Nu.

— Vezi? zise ea. Vezi?

Cu o expresie aproape imobilă, Clio reuşi să-mi arunce o privire de genul *ce naiba ţi se pare aşa de comic.*

— N-ai stat niciodată într-un hamac. Dumnezeule, Eric. Regret s-o spun, sincer regret, dar e tipic pentru tine. Eşti (o scurtă pauză) un necondimentat.

— Necondimentat ?

— Da, scumpule. îţi lipseşte condimentul viu al experienţei.

Am râs din toţi rărunchii.

— Du-te-n mă-ta.

— O, făcu ea, ca şi când înjurătura mea ar fi fost cine ştie ce revelaţie profundă. Mă privi în ochi. Eşti furios, Eric? Ţi-e teamă?

— Dacă mi-e teamă de hamacuri?

Ea îmi mângâie mâna.

— E în ordine să plângi.

Lui Clio îi place să-şi dorească unele lucruri şi apoi să caute mijloace complicate de-a le obţine. Asta în ciuda faptului că majoritatea lucrurilor pe care le vrea şi le poate permite fără bătăi de cap, deoarece câştigă aproape cu cincizeci la sută mai mulţi bani decât mine. Sau aşa a fost până de curând. Locuim împreună de aproape optsprezece luni şi am intrat în ultimele etape ale angajamentelor financiare. Banii mei şi banii lui Clio au devenit „banii noştri". Ăsta-i un lucru minunat din tot soiul de motive şi înseamnă pe deasupra că ea poate găsi noi strategii complexe de-a mă convinge să folosească „banii noştri" ca să cumpere te miri ce. Chiar dacă eu, desigur, n-aş încerca niciodată s-o împiedic să cumpere ceva.

Am tras o duşcă din sticlă.

— încerc să-mi dau seama de ce vrei să cumpăr un hamac.

— Pentru că te iubesc şi nu vreau să ratezi nimic.

— Şi?

— Putem să-l întindem între copacii din faţa cortului si poţi să stai în el şi să citeşti cărţi.

— Şi?

Clio ridică din umeri.

— Pot să mă întind şi eu în el ca să citesc *Fight Club.*

Am zâmbit.

— Bine, atunci. Să cumpărăm un hamac.

— Mişto.

— Dar ce-ar fi să-l cumpărăm pentru amândoi ? Ca un bun comun. De împărţit.

— O!

— Doar dacă, am zis, mângâind-o pe mână aşa cum făcuse şi ea, doar dacă nu vrei să cumpăr un hamac doar

pentru mine fiindcă îţi doreşti, poate, în secret să cumperi ceva doar pentru tine şi, odată ce voi fi cumpărat hamacul, să poţi spune „dar chiar mi-ar plăcea asta, iar tu *ţi-ai cumpărat* un hamac frumos ieri bla-bla-bla“.

— Cum mai ştii să strici plăcerea oamenilor ! zise Clio, schimbând macazul şi comportându-se ca un copil de cinci ani supărat. De ce nu mă mai iubeşti?

— Pentru că eşti un geniu malefic.

Ea rânji.

— Sunt, nu-i aşa?

Este. Clio voia intr-adevăr ceva pentru ea - un aparat foto subacvatic. Unul second-hand, care era de vânzare la librăria din oraşul Naxos, unde ne duceam să ne schimbăm romanele şi unde excursioniştii îşi vindeau uneori diverse lucruri când rămâneau fără bani.

Clio adoră scufundările. Zice că seamănă puţin cu zborul şi mi-ar plăcea să pot spune că ştiu la ce se referă, dar nu pot. Şi eu am un tub de respirat şi o mască, dar nu ies niciodată mai în larg de locul unde ating fundul mării cu vârfurile degetelor de la picioare. Iar în Naxos, unde apa se adânceşte dintr-odată, un singur pas te desparte de largul mării. Ceea ce m-a îngrozit, în puţinele dăţi când am încercat să fac scufundări, e uriaşa întindere de albastru pe care o vezi când te uiţi spre largul oceanului. Faptul că mă întorc cu spatele la ea, dimensiunea ei... nu ştiu. Mai ales, mă aştept să vină valvârtej ceva masiv şi să-mi smulgă picioarele în clipa când îmi iau privirea de la ea, dar, poate, în parte, tot dimensiunea albastrului însuşi e de vină. Conştiinţa faptului că, pe măsură ce înoţi spre el, acel zid albastru devine din ce în ce mai mare, până când suprafaţa lui e imposibil de masivă şi te înconjoară din toate părţile, iar fundul mării coboară spre hăuri negre. Insă adâncimea nu o deranjează deloc pe Clio. Ea a făcut şi paraşutism şi schi extrem, deşi nu vreau să-ţi creez impresia că ar fi o maniacă a sănătăţii sau mai ştiu eu ce. Suntem amândoi mari amatori de natură (nu-i aşa că urâţi expresia asta?), dar ideea că ceea ce facem întăreşte sănătatea strică de obicei distracţia. Cred că nici unul

dintre noi n-a înţeles vreodată treaba aia cu *totul cu osteneală se dobândeşte, pe drumuri nu se găseşte.* Iată încă un lucru pe care-1 ador în mod special la Clio Aames ; îi place să râdă de *joggeri.* Şi în Naxos sunt *joggeri.* Temperatura atinge patruzeci de grade pe continent şi nici aici nu-i mai răcoare, şi totuşi... plaja e plină de ei. Lui Clio îi place să spună „aiurea“ şi uneori să-i arate cu degetul atunci când trec pe lângă noi.

Una dintre poveştile preferate ale lui Clio e aceea că tipul care a inventat joggingul a murit de infarct. La un grătar, vara trecută, cineva s-a dat peste cap să-i explice că tipul cu joggingul se născuse cu o malformaţie la inimă şi că infarctul îl pândea la fiecare pas. *Aşa că n-a fost provocat neapărat de jogging,* continua el să repete, dar asta n-a convins-o deloc pe Clio.

— Vezi cum sunt? zisese ea pe când ne împleticeam spre casă, în seara aceea. Numai un *jogger* cu malformaţie la inimă putea inventa ceva atât de-al naibii de ridicol ca joggingul.

Am râs şi am spus:

— Asta n-are absolut nici un sens.

Iar ea m-a împins într-un tufiş.

— Asta e.

— Hmm. De unde ştii că funcţionează ?

— Dacă nu funcţionează, îl duc înapoi şi-mi cer banii.

M-am uitat la adunătura de nimicuri acoperite cu nisip din vitrină şi la ghidurile pentru excursionişti, cu coperte şifonate. Aparatul foto subacvatic părea murdar, zgâriat şi ieftin.

— Şi te aştepţi să-ţi primeşti banii de-aici ?

— Nu te îndoi de talentele mele, Sanderson.

Nu am de gând să intru în amănuntele în ceea ce priveşte plângerile lui Clio Aames şi banii pe care i-a primit înapoi.

— Crezi că e posibil să te dea afară de pe-o insulă ?

— Chiar vrei să-l cumpăr ?

M-am uitat la aparatul foto.

— Sigur că vreau să-l cumperi dacă ţi-1 doreşti.

— Mi-1 doresc. Mă apucă de încheietura mâinii. Hei, ştiu... poate fi cadoul meu fiindcă am avut grijă de tine alaltăieri, când ai luat-o razna.

— Asta înseamnă că eu nu trebuie să-mi iau hamacul ? am întrebat. După care am spus: N-am luat-o razna.

— Ba da: *Clio, Clio, ajută-mă, sunt nebun de legat,* zise ea, imitându-mi vocea.

— Hei, ce să fac dacă-s sensibil şi creativ?

— Cum zici tu, zâmbi ea. Deci, pot să-mi cumpăr aparatul ?

— Da, am zis.

— Bine.

Deci Clio are acum un aparat foto subacvatic. N-a folosit încă toată rola de film, aşa că încă nu ştim dacă funcţionează.

Am luat-o într-adevăr razna cu vreo două zile înainte să cumpărăm aparatul, vreme de o oră sau cam aşa ceva, în orice caz. Se întâmplă uneori. *Alteritatea* se năpusteşte pur şi simplu asupra mea ca nişte nori furioşi, şi eu nu pot face nimic. în seara aia, am simţit o teamă crescândă - o groază - că voi rămâne blocat pe insulă, că nu voi putea pleca de-acolo. Mai aveam puţin până la un atac de panică ; totul în jurul meu era gata să devină nejustificat şi înspăimântător.

Când s-a întâmplat, stăteam în faţa cortului şi citeam. Clio frunzărea ghidul turistic, însemnând cu steluţe toate locurile din Naxos pe care nu le vizitaserăm încă.

— Nu mă simt bine, am zis.

Vocea mea părea groasă şi stranie, ca un sunet care ţâşneşte dintr-o bulă de aer, într-un loc adânc şi ciudat.

— Ştiu, zise Clio, rozând pixul, fără să ridice privirea. Asta-i efectul pe care-1 are şi asupra mea.

Se referea la Paul Auster - citeam *Inventarea singurătăţii.*

— Clio, am zis, vrând să încep o propoziţie, dar rămăsesem fără cuvinte.

Ea puse ghidul jos şi se uită gânditoare la mine.

— Ce e, scumpule ?

Am făcut tot posibilul să-i explic, articulând şi comunicându-i cu atenţie cuvintele, de parcă ar fi fost nişte mici mine, atenţie, atenţie, atenţie.

— Cum te simţi? întrebă ea. Poate ar trebui să faci o plimbare sau ceva de genul ăsta. Intinde-ţi picioarele.

— Poate.

— Vrei să te însoţesc ?

— Nu, cred că e mai bine să fiu singur.

— Bine. Peştii de la apus trebuie să se fi strâns la mal acum. Ai putea să iei ce-a mai rămas din sendvişuri şi să-i hrăneşti, dacă vrei. Zâmbi din nou. Şi poate aduci şi nişte îngheţată?

Aşa îmi dezumflă Clio accesele de panică, aducându-le înapoi în aceeaşi lume familiară a datului cu aspiratorul şi-a emisiunilor duminicale de televiziune. Fiind drăguţă şi făcând apel la copilul din mine - *nu face nimic, uite ceva distractiv* — făcând călduroase trimiteri la lucruri sigure şi fericite. Profunda şi sincera bunătate a lui Clio - îi puteţi spune chiar instinct matern - e ceva ce majoritatea prietenilor noştri probabil nici n-ar bănui. Dar există, e acolo, puternică, directă şi evidentă, dacă ştii unde să te uiţi. Un fel de secret aflat în văzul tuturor.

— Cred că m-ar ajuta, am zis. Peştii de la apus sunt mişto.

Păstrăm uneori cojile de pizza de la cină pentru a hrăni peştişorii care se adună seara la malul mării.

— O să te ajute, scumpule, zise Clio. Am întotdeauna dreptate, ţi-aminteşti ?

— Da, mi-amintesc.

— Bine, zise ea. Păi, e un început bun.

Şi, în ciuda tuturor lucrurilor, am zâmbit.

— Bună. Cum te simţi?

— Am uitat de îngheţată.

— Mi-am făcut mari griji pentru tine.

Când m-am întors în tabără, o jumătate de oră mai târziu, Clio stătea încă afară şi mâzgălea ceva în ghidul turistic.

— Ştiu, am spus, aşezându-mă lângă ea pe covorul de trestie.

— Mă simt îngrozitor. Nu ştiu niciodată cum să fiu de ajutor.

— Iţi iese oricum întotdeauna, am zis.

Iar după aceea:

— îmi pare rău că se întâmplă asta.

Mă cuprinse cu braţul, ţinând în continuare ghidul în mână, şi-mi strânse capul la piept cu menghina cotului.

— Ce mai bărbat, zise ea cu tandreţe, legănându-mă.

Aparatul foto subacvatic e-o şmecherie butucănoasă, galbenă cu negru, care trăieşte înăuntrul propriei sale bule de plexiglas etanşe. în jurul lentilei e un manşon de plastic galben, fixat cu şase şuruburi argintii. în loc de vizor, are deasupra un reticul pliabil din plastic şi butonul pe care apeşi ca *să pozezi* este, în principiu, un piston. Acum că-1 cumpăraserăm şi că stătea pe masa cafenelei, alături de noile noastre cărţi şi de *frappe*-uri, mi-am dat seama că-mi plăcea. Era zgâriat şi murdar şi probabil că nu funcţiona, dar îmi plăcea. îmi spuneam că avea o înfăţişare *curajoasă.* Să mergi netemător acolo unde nici un alt aparat foto n-a mai fost. îmi amintea de Buzz Lightyear[3].

— Poţi să faci o încercare cu el, dacă vrei, mă invită Clio.

După ce-1 cumpăraserăm, merseserăm în portul Naxos să bem ceva. Aveam destul timp de pierdut înainte să vină autobuzul care să ne ducă înapoi în tabără.

— Ai putea să îngenunchezi la malul apei şi să bagi capul înăuntru.

— Pentru o fată care *ştiu* că a văzut *Fălci* de cel puţin două ori, am replicat, eşti cam pripită şi cam necugetată în privinţa mării, ştii asta?

— Nu eu sunt cea care o priveşte mereu de după degete.

— Tocmai, am zis. Asta şi spun. E înfricoşător.

Clio se uită la mine.

---

3 Personaj de desene animate (cosmonaut), care a apărut pentru prima dată în 1995, în filmul *Toy Story.*

— Partea aia când capul se iveşte din carenă ? Cu ochii scurşi pe faţă?

Clio se uită la mine.

— Spre sfârşit... Şefu' Brodie, Richard Dreyfuss şi pescarul ăla nebun, toţi pe barca aia şubredă? Nu pot să urmăresc asta şi să stau locului. Trebuie să mă ridic şi să fac câţiva paşi.

— Ştiu, suspină Clio, clătinând din cap spre mine.

— în toate celelalte privinţe însă, m-am codit, prefăcându-mă dezarmat şi coborând vocea, în toate celelalte privinţe, sunt incredibil de viril şi de curajos.

Clio râse.

— Bine, dovedeşte-o. Vino la scufundări cu mine. Lângă stânci sunt nişte peşti uimitori. Vreau să vii să-i vezi.

— Păi, acum o să-i pot vedea, nu ?

Am mângâiat aparatul subacvatic.

— Dar nu-i acelaşi lucru, lungi Clio cuvintele într-un scâncet de fetiţă.

Zâmbi.

— Dacă m-ai iubi, ai veni.

— Ţie nu ţi se pare că seamănă cu Buzz Lightyear ?

— Am *spus,* dacă m-ai iubi, ai veni.

— Până la infinit şi dincolo de el, m-am adresat bulei de plexiglas galben, ignorând-o.

Clio sorbi zgomotos prin pai, uitându-se ţintă la mine.

— Să spunem în felul următor, Numără' Unu, i-am zis aparatului. Un pas mic pentru om, un pas mare pentru omenire.

— Să ştii că-i al meu, zise Clio, trăgând cu un gest protector aparatul spre ea.

— O, mda, am spus. Ştiu. Ştiu. Absolut.

Am luat o gură mare de cafea cu gheaţă şi i-am aruncat aparatului o privire plină de subînţeles.

— Termină, sări ea, acoperind lentila.

Dincolo de magazinele, cafenelele şi barurile din port, de-a lungul unui dig îngust şi stropit de apa mării, poţi să vezi ce-a mai rămas din templul Portara; în

principal, o uriaşă intrare din piatră, care dă spre golf. Aceasta e cunoscută drept Arcada Ariadnei, de unde, potrivit legendei, fiica regelui Minos din Creta a avut plăcerea de a-1 vedea pe eroicul ei iubit, Tezeu, tăind-o înapoi la Atena fără ea. Cu sufletul frânt, Ariadna s-a căsătorit în cele din urmă cu Bahus, zeul vinului şi-al cântecului, şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Ceea ce, crede Clio, e un fel de-a spune că a devenit o beţivă nebună şi că nu i-a mai păsat nici cât o ceapă degerată de nimic pe lume.

— Şi care e morala poveştii? mă întrebă Clio într-o după-amiază, pe când şedeam pe un străvechi bloc de piatră şi mâneam îngheţată.

— Nu oferi ghemul tău de lână unui soldat străin în tuneluri subpământene?

Clio râse.

— Nu, oferă-i-1, zise ea. Dar nu te deranja după aia să mergi să-i cunoşti părinţii.

încă se mai juca încântată cu aparatul foto, aşa că am frunzărit rapid cărţile pe care tocmai le cumpăraserăm. Eu luasem un exemplar din *Castravetele stricat,* autobiografia lui Shunryu Suzuki. Citisem deja *Mintea Zen, Mintea începătorului* şi *Trup Zen, Oase Zen.* Excursioniştii par să lase în urmă o droaie de literatură Zen şi, pentru că era peste tot, începusem s-o citesc. Cumpărasem şi un exemplar din *Shogun,* deşi părea o rescriere, în Japonia feudală, a romanului *Război şi pace*; avea o grosime aproape egală cu lungimea şi ştiam că n-o voi căra după mine la plecarea de pe insulă. Mai luaserăm încă o carte despre mitologia greacă (aveam trei). Uitasem de ce trebuia s-o avem şi pe asta.

— Ai chef să mai bifăm în seara asta vreun obiectiv din ghidul turistic? întrebă Clio, punând aparatul jos.

— Nu ştiu, am răspuns.

în afară de Arcada Ariadnei, nu mai reuşiserăm să ducem la bun sfârşit nici una dintre aventurile arheologice pe care le plănuiserăm. Nu fuseserăm nici măcar să vedem colosul de piatră din carieră. în schimb, ne păstraserăm

rutina aculturală a micului dejun, plajei, tavernei şi barului vreme de aproape trei săptămâni - *Dacă mai văd vreo oală de lut veche, o să omor pe cineva* — şi peste şase zile aveam să străbatem apele spre continent pentru a lua avionul către casă.

— Mă gândeam să mergem în golful animalelor, ce zici?

— Ăăă, am spus.

în ghid scrie că există un golfuleţ izolat, cam la douăzeci de minute de mers pe jos depărtare de tabăra noastră, plin cu stânci uriaşe, dintre care unele seamănă cu nişte animale. Ghidul spune că golful ăsta este, la apus, unul dintre cele mai romantice locuri din toate insulele Ciclade şi mai aminteşte, intr-un fel surprinzător de direct, că e un loc minunat pentru a face sex în aer liber.

— Bine, zise Clio. Uite ce propun: luăm unul dintre rucsacuri şi îndesăm în el câteva bluze în caz să se face frig, câteva prosoape pe care să stăm şi mă gândeam la cel puţin trei sticle de Amstel, aşa c-o să trebuiască să cauţi desfăcătorul. Ar trebui să ne încălţăm cu tenişi ca să trecem peste stânci, iar eu o să port rochia albastră, de vară, fără chiloţi pe dedesubt. Tu poţi să te îmbraci cum vrei. Dacă o să ne mai trebuiască ceva, putem cumpăra de la magazinul de pe drum. Cred că nu am uitat nimic. Eşti pe aceeaşi undă cu mine, Sanderson?

Am dat o dată din cap, cu gravitate.

— Sunt pe aceeaşi undă cu tine, Aames.

— Excelent, spuse ea.

Ne-am aşezat pe o stâncă uriaşă, plată, cu picioarele încălţate cu tenişi atârnând peste margine, uitându-ne amândoi la mare. Golful animalelor nu era *romantic* în felul descris de ghidul turistic, dar era frumos şi izolat. Clio contempla orizontul, cu mâinile împreunate sub genunchi astfel că tivul rochiei albastre, de vară îi stătea întins pe coapse. Lovea uşor aerul cu picioarele. Am încercat să ţin ritmul cu ea, legănându-mi picioarele odată cu ale ei, dar eu am picioare mai lungi, aşa că, după câteva mişcări, s-au desincronizat - trebuia să mă opresc tot

timpul şi s-o iau de la capăt ca să reintru în tempo. Dinspre mare bătea o briză slabă şi cerul era înceţoşat la orizont. Clio păstrase tăcerea mare parte din drum şi-a rămas tăcută când am ajuns, urcându-se pe stâncă şi uitându-se în depărtare, la valuri. Ştiu ce am de făcut atunci când se întâmplă asta, aşa cum şi Clio ştie ce să facă atunci când sufăr de una dintre ciudatele mele schimbări de dispoziţie. Datoria mea e să rămân pe-aproape şi să nu spun nimic, doar să fiu acolo şi să aştept să-i treacă. Uneori, după o perioadă de tăcere, Clio izbucneşte, ener- vându-se din cauza vreunei chestii pe care am făcut-o sau n-am făcut-o sau din cauza unui lucru care n-a ieşit aşa cum trebuia puţin mai devreme în ziua aceea. Apoi, datoria mea e să ascult fără să o contrazic şi să fiu pregătit dacă izbucneşte în lacrimi. Am scos o sticlă de Amstel din rucsac şi i-am desfăcut capacul. Am tras o duşcă şi i-am oferit-o ei. Ea a luat o gură şi mi-a dat-o înapoi.

— îmi pare rău, zise ea.

— Pentru ce ?

— Nu cred că vreau să facem sex.

— Nu contează.

Un grup de pescăruşi se avântară în apă şi scoaseră ceva ce nu puteam vedea.

— N-o fac intenţionat.

Am cuprins-o cu braţul şi i-am tras umerii spre ai mei.

— De ce-aş crede că o faci intenţionat? Ce să faci intenţionat, totuşi?

Mă lăsă s-o îmbrăţişez în felul acela o vreme, înainte să se îndepărteze cu blândeţe. După câteva minute, începu să-şi plimbe degetele mari de-a lungul maxilarului, în sus, până după urechi şi-apoi, încet, în jos pe gât, în cerculeţe calculate. Trecuse ceva timp de când n-o mai văzusem făcând asta.

— Nu, am spus, apucând-o de încheieturi şi ducându-i uşor mâinile înapoi în poală. E-n regulă. Nu ai nimic acolo.

— Nici nu mi-am dat seama ce făceam, zise ea, cu faţa către mare.

— Scuze.

— Crezi că sunt nebună ?

— Clio, nu eşti deloc nebună. Eu sunt nebunul, ţi-amin- teşti? Tu eşti... ei bine, specială poate, dar nu nebună.

Asta o făcu să zâmbească.

— Tacă-ţi gura, zise.

— Vrei să mă uit la gâtul tău ?

— Nu.

— S-a terminat totul, să ştii. N-o să trebuiască niciodată să te întorci.

— Nu pot să mă întorc.

— N-o să fie nevoie s-o faci.

Căzu pe gânduri o vreme, dând încet din picioare, apoi vorbi din nou:

— Personalul de supraveghere e extrem de săritor şi de binevoitor. Ar face orice pentru tine. Poţi avea un televizor lângă pat, casete video, orice. Toţi sunt foarte bine dispuşi. Eric, e al naibii de îngrozitor.

Scumpa mea, n-o să trebuiască să te întorci niciodată. Iţi promit.

— Nu-mi poţi promite asta.

— Ştiu doar c-o să fii bine.

Tavernele din jurul taberei au toate felinare multicolore atârnate în verande, ca nişte beculeţe imense de Crăciun. Noaptea, acestea se reflectă în mare pe tot întinsul ţărmului, proiectând pe valuri nuanţe de albastru şi roşu şi verde şi galben. în golful animalelor, marea e lăsată să-şi vadă singură de propriile culori.

E aşa cum se spune despre soldaţii care se întorc din război. Peste tot în jurul tău oamenii mor. Mor cu adevărat, Eric. Te duci să faci chemoterapie o săptămână şi te trezeşti într-un salon de spital în care oamenii chiar mor, atunci şi acolo, şi fac tot posibilul să se împace cu gândul ăsta. Când se sfârşeşte săptămâna, tu pleci acasă şi-ţi vezi familia şi prietenii şi toţi sunt normali şi familiari. E prea mult. îţi spui: nu e posibil ca o singură lume să aibă amândouă faţetele astea, şi simţi c-o să-ţi pierzi minţile

când îţi dai seama că lumea *este* aşa de mare şi că *se poate* umple de cele mai îngrozitoare lucruri ori de câte ori poftеşte.

Am stat unul lângă altul în tăcere preţ de câteva minute.

îmi pare rău că nu am fost acolo alături de tine.

— Asta n-are legătură cu tine. Sau cu faptul că-ţi pare ţie rău sau nu.

— Nu la asta m-am referit, ştii bine.

— Nici măcar nu mă cunoşteai.

Tot îmi pare rău. Simt că te-am dezamăgit necunoscându-te mai din timp.

— Ei, asta-i o prostie.

— Unele lucruri sunt prosteşti. Asta nu le împiedică să fie adevărate. Eu sunt prost şi sunt aici.

Clio luă sticla de Amstel şi zâmbi.

— Asta-i adevărat.

— Ascultă... Te iubesc şi, orice s-ar întâmpla, întotdeauna o să fiu aici, dacă o să vrei să fiu. Dar trebuie într-adevăr să treci peste povestea asta. Doar nu vrei s-ajungi să-ţi ieşi tot timpul din fire ca mine, nu?

Clio privi apa. Ştiam că nu se putea hotărî dacă să fie furioasă pe mine sau nu. Trecură câteva minute. Pescăruşii mâncaseră sau pierduseră ceea ce le stârnise interesul şi se ridicară ţipând în înaltul cerului. Un avion lăsă în urmă o dâră dreaptă de fum alb.

— Spitalul avea o bibliotecă proprie, ştii ?

— Da?

— O bibliotecă întreagă şi nimic demn de citit. Nu vreau să mai văd niciodată în viaţa mea vreo carte de Arthur Conan Doyle.

Am râs.

— Le-am citit pe toate şi ştii la ce concluzie am ajuns ?

— Care ?

— Că Sherlock Holmes nu e deloc deştept. Totu-i că doctorul Watson e un idiot afurisit.

Am râs şi Clio a râs şi ea, legănându-ne amândoi

picioarele tot mai sus, dincolo de marginea stâncii.

— N-ai citit *Câinele din Baskerville,* nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

— Nu te mai deranja. O întreagă agitaţie inutilă doar pentru ca Holmes să poată împuşca un câine vopsit în verde. De fapt, aşa faci oamenii să creadă că eşti un geniu ; îţi găseşti un tovarăş încet la minte care să se arate impresionat de fiecare dată când te băşeşti şi care să-ţi poată publica *isprăvile* în paginile unui ziar naţional.

Am zâmbit, am luat berea înapoi şi-am început să-i desfac eticheta.

— Te simţi bine?

— Nu e un lucru uşor, înţelegi? Să te trezeşti zi de zi vreme de luni întregi şi să ştii că ai cancer.

Am încuviinţat.

— Ideea;.. e ca o piatră mare pe care n-o poţi lăsa jos niciodată. îi simţi greutatea din clipa în care deschizi ochii, te împovărează tot timpul.

— Dar nu mai ai cancer, draga mea.

— Nu ştim asta sigur.

— Păi, nu ştim sigur nici că eu n-am cancer. Nu ştim nimic sigur.

— Asta ar trebui să mă liniştească?

Am ridicat picioarele vertical cu pământul şi am încercat să le ţin aşa, luptându-mă cu forţa gravitaţiei.

— Hmm. La asta mă gândeam când am spus-o.

Am băut restul de bere în tăcere pe când cerul serii se întuneca, pescăruşii fâlfâiau din aripi şi bombardau marea, valurile se loveau de stâncile mari şi maronii, măsurându-ne clipele vacanţei. Toate zilele, m-am gândit, fiecare zi care începe ajunge întotdeauna la sfârşit. Trecuse deja aproape o jumătate de oră când Clio se hotărî să vorbească din nou :

— Hei.

— Ce?

— Cât am stat aici, ţi-ai spus vreo clipă *iubita mea nu are chiloţi pe* ea?

— Nu, sigur că nu, am zis.

Apoi, după o secundă:

— Păi, depinde. Care-i răspunsul corect?

Clio îşi îndesă mâinile mai adânc sub genunchi şi se uită în altă parte, ca să nu-i pot citi expresia feţei.

— Nu-ţi dau nici un indiciu, zise ea.

Toţi îngerii vin

«Apel» Răspunzi ?

— Alo?

Legătura era cumplit de proastă; se întrerupea şi pârâia din cauza bruiajului. Mi s-a părut că aud vocea unei fete, îndepărtată şi neclară în spatele zgomotului de fundal.

— Alo ? am repetat.

— Cit]şti?

Legătura era ca o întindere kilometrică de ţevi ruginite, sparte, care curgeau şi pierdeau presiune. Mici râuri, şiroaie de apă răsucindu-se şi unduindu-se în întuneric. Sau - ca un submarin pe cale să se scufunde în care pătrunde apa oceanului, jeturi de apă neagră, din adâncuri, ce ţâşnesc din nituri sărite şi fisuri înăuntrul corpului zdrobit, în picaj, al submersibilului. Am încercat să-mi păstrez cumpătul. Am încercat să nu mă gândesc deloc la ludovician.

— Nu vă... am încercat din nou, mai tare. Nu vă aud bine.

— ...ră[ ]M[ ]est[ ]r?

— Manchester? Nu. Eu...

— N [ ].

— Nu vă aud bine, am zis, dar nu eram cu adevărat sigur dacă chiar aud pe cineva.

— Iu[ ]ea pe[ ]. N[ ] face [ ].

— Alo? am zis. E cineva acolo? Cine e?

Şi, ascultând atent şuierăturile, un cuvânt îmi urcă din plămâni şi mi se articulă singur, luându-mă complet prin surprindere.

— Clio? am spus.

Legătura se întrerupse definitiv.

Pe scrinul lui, motanul deschise un ochi, clipi o dată

şi adormi la loc.

Stând turceşte pe patul din hotelul Willows, am scotocit în rucsac, am scos sticla de votcă la jumătate de litru, i-am desfăcut dopul şi-am tras o duşcă. Pachetul încă nedesfăcut aştepta lângă mine.

Apelant necunoscut spunea ecranul verde. Cu grijă, am pus mobilul pe noptieră. Apelantul necunoscut ar fi putut fi un membru al Comitetului de Explorare a Ne-spaţiului sau un străin care găsise una dintre cărţile mele de vizită şi formase numărul din curiozitate. Dată fiind precaritatea legăturii, poate că nu existase nici un apelant, ci doar o defecţiune de sistem, o eroare în reţea. Oricine ar fi fost, în mod cert *nu fusese* Clio Aames. O noapte nedormită, petrecută cu ochii aţintiţi la *Fragmentul beculuí* îmi scurtcircuitase creierul.

Am luat pachetul în mâini. *Poate că ăsta şi apelul sunt două părţi ale aceluiaşi lucru. E posibil, nu* ? După şaisprezece săptămâni de nimic, totul se întâmpla brusc şi îmi era greu să găsesc vreo explicaţie.

După ce am aranjat cu băgare de seamă dictafoanele în colţurile camerei, am desfăcut plicul. înăuntru era o carte cu coperte de carton. Pe supracoperta albă era imprimată o gravură victoriană detaliată a unui peşte preistoric, cu înotătoare rigide. Titlul era următorul: *Originea speciilor de Charles Darwin,* iar dedesubt, cu litere mai mici scria : *cu Motorul evoluţiei de Trey Fidorous.*

— La naiba, am spus, frunzărind paginile :

Originea speciilor de Charles Darwin 93

cel mai des vizitate de insecte şi vor fi cel mai adesea încrucişate ; şi astfel, cu timpul, vor dobândi supremaţia şi vor forma o varietate locală. De asemenea, florile ale căror stamine şi pistiluri sunt aşezate corespunzător cu dimensiunile şi obiceiurile insectelor ce le vizitează, în aşa fel încât să înlesnească, în orice măsură, transportul polenului, vor fi astfel favorizate. Am fi putut lua plantă plantă vizitează florile în scopul colectării de polen în loc de plantă ; şi cum plantă este plantă numai în vederea

fecun- daţiei, distrugerea lui apare ca o pierdere pentru plantă; dar dacă se transportă de către plantă mâncătoare de polen plantă plantă plantă din plantă plantă floare, mai întâi întâmplător şi apoi obişnuit, se realizează astfel o încrucişare şi chiar dacă plantă plantă nouă zecimi din plantă tot va fi plantă plantă câştig pentru plantă; iar plantă care plantă plantă plantă plantă plantă plantă au antere plantă plantă mai mari vor fi plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă Când plantă, datorită plantă plantă plantă plantă plantă de mai sus, plantă devenit plantă atrăgătoare plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă în mod regulat, polen plantă plantă în plantă; aş putea plantă plantă cu uşurinţă plantă multor plantă plantă, plantă arăta plantă numai plantă plantă fapt, care ilustrează totodată plantă treaptă în plantă plantă la plantă. Unele exemplare de *Ilex aquifolium* poartă plantă flori bărbăteşti care plantă patru plantă plantă plantă plantă şi un pistil rudimentar , plantă *Ilex aquifolium* plantă numai flori plantă, acestea plantă un pistil complet dezvoltat şi plantă stamine plantă închircite plantă în care nu poate fi găsit nici plantă plantă de polen, plantă peste un arbore care poartă numai flori femele exact la 60 plantă plantă arborele cu flori bărbăteşti, am examinat la microscop stigmatele a 20 de flori luate de pe diferite ramuri şi pe plantă, fără excepţie, am găsit câteva grăunţe de polen, iar pe plantă chiar din abundenţă. Cum vântul suflase de mai multe zile dinspre arborele cu flori femeieşti spre plantă cu flori bărbăteşti, polenul nu a putut fi adus de vânt. Vremea fusese răcoroasă şi furtunoasă şi de aceea nefavorabilă pentru albine, şi totuşi fiece floare femeiască pe care am examinat-o fusese efectiv polenizată de albinele care plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă **94** Originea speciilor de Charles Darwin plantă plantă plantă plantă plantă cazul nostru imaginar: de îndată ce planta plantă plantă plantă plantă plantă plantă nectar l-am sporit cu încetul prin selecţie continuă, este o plantă comună plantă plantă plantă insecte plantă în mare măsură de nectarul ei, cu care se hrănesc. Pot cita

multe fapte plantă plantă plantă albinele plantă a câştiga timp: plantă exemplu obiceiul lor de plantă găuri şi de a linge plantă nectarul plantă plantă anumitor flori, în care dacă şi-ar da ceva mai mult osteneală ar putea plantă prin deschizătura plantă. Ţinând plantă de asemenea fapte, putem crede că, în anumite împrejurări, deosebirile individuale plantă plantă sau plantă trompei plantă prea mici ca să le plantă observa, ar putea fi folositoare albinei sau altei insecte, astfel încât, datorită lor, anumiţi indivizi să poată fi plantă pentru obţinerea într-un mod mai rapid decât alţii a hranei lor; şi astfel, comunităţile cărora le aparţin să prospere şi să producă plantă plantă multe roiuri ce vor moşteni plantă. Tuburile plantă de plantă plantă plantă *Trifolium pratense* şi *Trifolium* plantă plantă *incarnatum* plantă sunt privite plantă nu par să fie diferite ca lungime; totuşi, albina comună poate plantă cu uşurinţă nectarul plantă din *Trifolium incarnatum,* dar nu şi din *Trifolium* plantă *pratense,* vizitat numai plantă plantă; plantă plantă întregi de plantă plantă plantă plantă în zadar plantă plantă abundentă de plantă plantă plantă, plantă plantă plantă foarte mult plantă; plantă plantă plantă plantă plantă. Pe plantă plantă plantă, plantă plantă plantă plantă acestui plantă plantă în mod absolut plantă plantă plantă florile, dacă plantă plantă plantă plantă rari în plantă plantă plantă plantă plantă plantă avantaj pentru plantă să plantă o corolă plantă plantă sau plantă plantă plantă, astfel plantă albinele plantă plantă plantă plantă, plantă se poate plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă modifica plantă plantă plantă plantă plantă de plantă, plantă plantă plantă plantă în modul plantă plantă plantă, plantă plantă plantă a plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă plantă favorabile. Sunt plantă plantă plantă doctrină a plantă[4]

4 Textul avut la bază este cel din ediţia apărută la Editura Academiei Republicii Populare Române, în 1957, cu specificaţiile: „tradusă din limba engleză (Ion E.

Din carte îmi căzu în poală un bilet. O singură foaie A4 împăturită. Iată ce spunea:

Dragă domnule Sanderson,

Sper că această carte va fi interesantă şi vă va ajuta să vă convingeţi de faptul că vă contactez în calitate de prieten.

înţeleg situaţia în care vă aflaţi şi pericolele cu care vă confruntaţi zilnic. Nu sunteţi singur. Vă dau întâlnire la vechea infirmerie de ţară, astăzi, la 12:30 p.m. Clădirea e scoasă din uz şi uşile din faţă vor fî deschise.

Al dumneavoastră devotat, Domnul Nimeni

Imediat ce am citit biletul, am ştiut că mă voi duce. După atâta timp, un semn de la cineva. Ideea că intram într-un spital abandonat ca să mă întâlnesc cu o persoană care-şi spunea „Nimeni" ar fî tras semnalul de alarmă în mintea oricui, dar ce altă alegere aveam ? încercam de atâta timp să iau legătura cu cineva din ne-spaţiu; când în sfârşit reuşeam să fac asta, puteam să dau pur şi simplu bir cu fugiţii pe ideea că era prea ciudat şi tulburător? Dar asta nu însemna că acţionam nechibzuit. Aveam să mă duc cu câteva ore mai devreme să arunc o privire atentă primprejur, să văd ce puteam descoperi. *Pregătire Pregătire Pregătire.*

Dar în momentul de faţă *pregătirea* însemna să mă odihnesc puţin.

Când soarele noii zile pătrundea deja prin perdele, am setat alarma telefonului mobil, am pus cartea şi biletul deoparte şi m-am întins pe pat. în ciuda tuturor lucrurilor, am adormit în câteva minute.

Dar.

Dar epuizat cum eram, făcusem o greşeală înfiorătoare.

Când pregătisem bucla de dictafoane, ciudatul pachet se afla *deja înăuntrul perimetrului.* Astfel, când ideea bine conturată şi viguroasă a unui lucru îşi eliberă

Fuhn) şi confruntată cu traducerile din limba rusă (Nicolae Botnariuc), limba germană (Ion T. Tarnavschi) şi limba franceză (Vasile D. Mîrza). Stilizator: Gellu Naum“; pp. 104-105.

lungul, alunecosul corp-gând dintre cuvintele şi literele acelui bilet împăturit şi înotă, şerpui, pe pat în sus, spre mine, nici un obstacol nu-i aţinu calea.

Am visat că stăteam pe o bancă lungă, de lemn, în muzeul din Naxos. Eram înconjurat de vitrine de sticlă pline de obiecte, boluri şi urne străvechi, monede de aur, bijuterii şi unelte. în dulapurile mai înalte se aflau statui de marmură pe jumătate distruse, flecare cu propria listă de răni; feţe lipsă, braţe sau picioare lipsă, înlocuite cu tije de oţel lustruit. Unele figuri erau atât de distruse, că deveniseră de neidentificat. Mai multe aveau doar o suprafaţă netedă, poate rotunjimea unui umăr sau curbura unui stomac, cioplită şi şlefuită şi ambiguă pe piatră aspră, neregulată.

De unde stăteam, mă uitam ţintă la o vitrină mare şi bine luminată, dispusă mai mult sau mai puţin în mijlocul galeriei. înăuntru erau două rucsacuri, un teanc de romane şi cărţi de istorie, un cort prăbuşit, cu beţele negre, demontabile aşezate cu grijă deasupra pânzei, doi saci de dormit, două tuburi de respirat, două măşti de scufundător, un hamac şi un aparat foto galben, subacvatic.

M-am ridicat de pe bancă şi m-am apropiat, aşa încât să pot citi cartonaşul alb, lipit pe partea din interior a sticlei. Spunea:

Se întâmplă ceva rău. Am ieşit.

S-ar putea să întârzii o vreme.

C xx

14

Domnul Nimeni

Am deschis ochii. Ceva nu era în ordine. Am icnit sub greutatea norilor păstoşi şi-a emoţiilor exotice, tăioase ca sticla, care-şi fac apariţia în primele faze ale febrei.

Bolnav. Doamne, nu puteam să mă îmbolnăvesc azi.

M-am întins după mobil. 11:33. întâlnirea de la infirmeria de ţară era în mai puţin de o oră. La naiba. Se zisese cu găsirea locului din timp şi cercetarea

împrejurimilor.

Ce să fac ? îmi simţeam măruntaiele ca nişte resturi menajere aruncate într-o vizuină de iepure. M-am ridicat anevoie în genunchi şi mi-am prins capul între braţe. *Ce să fac ce să fac ? Gândeşte gândeşte gândeşte.* Am întins un picior şi m-am dat jos din pat împleticindu-mă, slăbit şi ameţit, uitându-mă în jur după sticla de votcă, pentru a mă asigura că nu o băusem pe jumătate sau chiar toată fără să-mi aduc aminte. Nu o băusem; era încă acolo, nu fuseseră luate din ea decât câteva înghiţituri.

Am pus biletul împăturit de la domnul Nimeni înapoi în *Originea speciilor* şi le-am băgat pe amândouă în scrin. Un duş m-ar fi ajutat să-mi revin şi mi-ar fi limpezit gândurile, dar nu aveam timp. M-am hotărât să mă mulţumesc cu confortul pe care mi-1 puteau oferi un tricou şi nişte jeanşi curaţi. închizând uşa dulapului, l-am văzut pe Ian, ghemuit deasupra şi uitându-se fîx la mine cu ochii mari.

— Ce-i?

îmi simţeam vocea lipicioasă şi nepotrivită cu mărimea capului meu.

Motanul scoase un mieunat gros şi se trase în spate, până când nu l-am mai putut vedea din cauza marginii de sus a dulapului.

— Frumos, am spus. Mulţumesc.

După ce m-am luptat să intru în hainele curate, am scos o pungă de plastic din rucsac şi-am băgat în ea, cu atenţie, toate dictafoanele. Am înşfăcat şi câteva pachete de baterii.

Altceva ? Altceva ?

— Altceva ? mi-am întrebat imaginea din oglindă. Cuvintele îmi pulsară în urechi, devenind tot mai false şi mai găunoase pe măsură ce răsunau tot mai adânc înăuntrul meu. Reflexia mea îmi aruncă o privire dezgustată şi ezitantă, de parcă n-aş fi putut înţelege ceea ce tocmai spusesem. M-am sprijinit de perete ca să-mi revin, m-am întors şi m-am îndreptat spre uşă.

Infirmeria de ţară era un grup de clădiri - o duzină de

structuri pătrate şi dreptunghiulare din cărămidă roşie, cu coridoare de legătură. Văzută de sus, semăna probabil cu o organigramă. Poteca dintre clădiri era noroioasă şi nisipoasă şi tot ce nu era din ciment scotea un clefăit sec sub paşii mei.

Tuşa Ruth îmi spusese unde se afla infirmeria şi mă simţisem uşurat să aud că era la o distanţă de doar cincisprezece minute de mers pe jos.

— Dar acum e închisă, dragule. Pentru Dumnezeu, de ce vrei să te duci acolo?

— Din pură curiozitate, fusese tot ce reuşisem să spun. Ea-mi zisese că arătam îngrozitor şi îi răspunsesem c-o să mă simt mai bine după o plimbare. Nu păruse deloc convinsă de asta, dar probabil hotărâse că nu mă cunoştea destul de bine ca să se opună acestei idei altfel decât tăcând şi ridicând din sprâncene a îngrijorare.

Poteca ducea spre o verandă plină de frunze moarte. Se intra printr-o uşă dublă, făcută din lemn închis la culoare şi genul acela de sticlă vălurită, cu plasă de sârmă înăuntru. Am împins uşa din stânga şi aceasta s-a deschis pe jumătate.

— E cineva aici ?

Tuşa Ruth avusese dreptate: plimbarea nu-mi fusese de ajutor. Măruntaiele îmi atârnau libere şi ude sub coaste şi între şolduri. Capul mă durea şi mai tare. Ca un sistem de încălzire centrală în ţevile căruia se infiltrase aer, mintea mea dădea rateuri şi se opintea să treacă prin mijloace coerente dintr-o zonă într-alta - doar cele mai simple şi directe răbufniri de gânduri păreau să aibă vreo şansă de-a circula prin sistem fără să rămână blocate şi să se piardă în ungherele ascunse sub scândurile duşumelei. *Sunt doar obosit. Mă paşte o gripă.* Acestea erau singurele explicaţii destul de simple ca să supravieţuiască unui circuit complet în jurul minţii mele şi, deşi o parte din mine - un calorifer izolat din micuţa baie de la mansarda creierului meu - era îngrijorată de momentul ales pentru această ispravă şi de riscul pe care-1 reprezenta încrederea în soluţiile gata făcute (eram conştient - vag, de

la distanţă - de acest sentiment de îngrijorare), pur şi simplu nu exista presiunea suficientă pentru ca acel calorifer mic să-şi facă simţit cum se cuvine efectul până în inima sistemului.

Am intrat în foaier.

O lumină slabă, gri-albăstrie scălda încăperea, o fereastră mare din spatele zonei de recepţie lăsând să pătrundă soarele palid dintr-o grădină jilavă şi părăsită. Aerul dinăuntru era fad şi lipsit de viaţă şi avea un iz vag de mosc - apă de ploaie pe tencuială veche, hârtie sfărâmicioasă, cerculeţe de mucegai negru - şi de insecticid. Podeaua era acoperită cu dale albe şi negre de gresie, de genul celor pe care le găseşti în piscinele victoriene dezafectate sau în cantinele de şcoală demodate, modelul lor de tablă de şah fiind ascuns sub un strat de praf. Am făcut câţiva paşi, m-am întors şi am văzut că încălţările mele ude lăsaseră urme în zigzag, de un negru şi un alb mai intens decât cel al podelei, în spatele meu. Nu mai erau alte urme.

Deşi foaierul avea fereastra lui şi uşile de sticlă care asigurau o lumină slabă, coridoarele ce se desprindeau din el la stânga şi la dreapta dispăreau curând intr-un întuneric total.

M-am îndreptat spre intrarea în coridorul din stânga şi am apăsat pe întrerupător. Nu s-a întâmplat nimic. Am făcut acelaşi lucru la intrarea în coridorul din dreapta, dar cu acelaşi rezultat. Unde nu e curent, nu e nici lumină. M-am gândit la lanterna mea, care se afla încă în torpedoul jeepului galben. O furie dezgustătoare îşi croi drum prin ameţeală. M-am ciupit tare de interiorul braţului, sperând că durerea îmi va reda puterea de concentrare, îmi va limpezi gândurile.

— E cineva aici ? am strigat din nou, de data asta mai tare.

Pereţii şi praful şi podeaua în carouri răspunseră doar cu o serie scurtă de ecouri.

Stânga sau dreapta? Am ales coridorul din dreapta. Am pornit-o prin întuneric, pipăind pereţii, încercând

clanţele atunci când degetele mele fremătătoare le întâlneau.

Am dat peste o uşă deschisă şi am străbătut o magazie plină de scaune cu rotile răsturnate şi cutii prăfuite şi am ieşit într-un birou al personalului, prevăzut cu geamuri, unde contururile vagi ale tastaturilor de computer şi ale lămpilor de birou erau încă vizibile sub praful aşternut peste toate birourile rămase acolo. Am înaintat pe coridoare întunecoase, cu nişe derutante şi bifurcaţii în formă de T şi am traversat încăperi cu şiruri de saltele goale şi geamuri mari, cu jaluzele rupte. Aşa mi se înfăţişa spitalul, ca o succesiune de piese ciudate, disparate, de puzzle. Locuri care nu puteau şi nu aveau să fie reasamblate la nivelul nici unui plan mental. M-am rătăcit imediat.

Era măcar cineva acolo ? Creierului meu surmenat să-i fi scăpat ceva evident la intrare şi să mă fi trimis împle- ticindu-mă în direcţia greşită? în mod normal, aş fi putut răspunde cu un *nu* categoric. Nu însă şi azi, când mă simţeam aşa. Astăzi nimic nu era sigur.

După aproximativ cincisprezece minute am trecut printr-o arcadă şi am intrat în ceea ce trebuia să fie al nouălea sau al zecelea coridor la care ajungeam. Dar acesta era diferit de toate celelalte, pentru că nu era întunecat; o lampă cu picior înalt, care răspândea o lumină electrică puternică, fusese aşezată la un capăt al său. Am pornit spre ea. Apropiindu-mă, am văzut că lampa arăta ca desprinsă dintr-un living al anilor 70, avea un abajur mare, de un verde decolorat, cu ciucuri şi un picior plin de bucle şi curburi, făcut din lemn vopsit în negru.

— E cineva aici?

Nu era nimeni înjur, doar eu şi lampa, stând împreună la capătul unui hol lung şi solitar.

L-am găsit urmărind cablul de alimentare. Cablul lămpii se continua cu un prelungitor portocaliu, care se continua cu un prelungitor alb, care se continua cu alt prelungitor portocaliu, care se continua cu un prelungitor negru. La etaj, la parter, prin magazii şi camere pentru

personal şi toalete şi birouri şi săli de fizioterapie.

Cablul de alimentare mă conduse într-o secţie mare. Cum storurile erau trase, mare parte din încăpere era scăldată în întuneric, dar o a doua lampă cu picior, aşezată în mijlocul camerei împrăştia un cerc alb-gălbui de lumină, cu diametrul cam de trei metri şi jumătate. Sub lampă, stând pe un scaun, se afla un bărbat care scria concentrat la un laptop.

Când m-am apropiat, bărbatul ridică privirea, zâmbi, dădu jos laptopul de pe genunchi şi se ridică să mă întâmpine.

— Aţi ajuns, slavă Domnului. Scuze pentru toate... arătă cu mâna în jur. Speram să ne putem întâlni în foaier, dar raportul ăsta... se pare că termenele-limită tot termene-limită rămân.

Bărbatul era cam de înălţimea mea, dar constituţia sa era mult mai firavă. Avea în jur de treizeci de ani, purta o cămaşă albastră curată, jeanşi nepretenţioşi, dar aparent scumpi, şi era tuns ca un bancher. Mai purta şi o pereche de ochelari mari, de soare, cu rame aurii, şi un ceas masiv, de aur. Avea aspectul curat şi îngrijit al unui bărbat ieşit de la frizer, ceea ce mă făcu să mă simt murdar şi transpirat.

— Domnul Nimeni? am întrebat.

Bărbatul râse oarecum stânjenit.

— Da. Foarte încântat de cunoştinţă.

Se întinse să-mi strângă mâna, înclinându-se uşor.

— E puţin melodramatic, nu-i aşa? Totuşi, sper că înţelegeţi natura... *nedorită* a numelor, date fiind împrejurările.

Nimeni luă un scaun din umbră şi-l trase repede în cercul de lumină, pentru a-1 aşeza în faţa scaunului său.

— Sper că nu vă deranjează ochelarii de soare, zise el, făcându-mi semn să iau loc. Am ochii sensibili. Doctorul mi-a spus să nu lucrez la calculator vreme de două săptămâni şi mi-a dat un munte de pastile de luat, dar...

— Rapoarte? am zis, aşezându-mă.

Nimeni se instală în faţa mea.

— Rapoarte nesfârşite, zâmbi el. Computerele.

Binecuvântarea şi blestemul secolului XXI.

Apoi, uitându-se la mine şi observând starea în care mă aflam adăugă:

— Dumnezeule, vă simţiţi bine ?

— Sunt bine. Cred că mă paşte o gripă. în orice caz, credeam că telefonul mobil e binecuvântarea şi blestemul secolului XXI.

— Aaa, e cealaltă binecuvântare şi celălalt blestem al secolului XXI. Chestii din astea, care sunt în acelaşi timp o binecuvântare şi un blestem, întâlneşti la tot pasul. Ajungi să le pierzi socoteala.

Am schiţat un zâmbet.

— Păi, făcu Nimeni. Nu vă aflaţi aici pentru a discuta despre tendinţele mele antitehnologice, nu ? Ar trebui să încep cerându-mi scuze pentru...

— Nu, staţi, am sărit, amintindu-mi în sfârşit de punga de plastic cu dictafoane care îmi atârna de încheietura mâinii. *Creier prost şi lent ce eşti.* Mai întâi trebuie să fac ceva important.

Domnul Nimeni mă urmări cum pun bateriile în dictafoane şi le aşez într-un pătrat aproximativ în jurul nostru, la marginea luminii aruncate de lampă. Nu spuse nimic până când n-am terminat.

— O buclă asociativă pe bază de sunet, îmi zâmbi el aşa cum îi zâmbeşte şeful unui angajat care a făcut o şmecherie isteaţă cu cifrele contabile. Uau, pot să întreb cum a fost gândită?

M-am aşezat la loc. Simţeam ceva forfotindu-mi şi fier- bându-mi în stomac, iar în gură aveam un gust amar, de fiere.

— îmi pare rău, am zis. Astăzi n-o să fiu un partener de discuţie prea strălucit. Creierul mi-e plin de... ei bine, de orice-ar fi chestia asta cu care am reuşit să mă procopsesc. Pot să fiu direct şi necioplit şi să întreb dacă putem trece imediat la subiect?

Domnul Nimeni stătea pe scaun, relaxat şi atent. Se gândi o clipă, apoi încuviinţă dând o dată scurt din cap.

— Da, desigur. Vreţi să încep cu ce ştiu despre

dumneavoastră sau cu ce ştiu despre rechin?

— Ştiţi de ludovician? Vreau să spun, credeţi în el?

Nimeni se încruntă puţin în spatele ochelarilor de soare.

— Da, zise el simplu. în glasul lui se simţea o uşoară confuzie, ca şi când l-aş fi întrebat dacă crede în copaci sau în aeroplane sau în China.

— Da, am spus cu voce tare, încă puţin uimit.

— Vreau să spun că nu cunosc prea bine rechinul cu care aţi avut contact dumneavoastră, dar cunosc foarte bine, prea bine, specia din care face parte.

Se uită din nou la mine.

— Păreţi surprins.

— Din cauză că... atât de mult timp am fost singurul. Să mai aud pe cineva vorbind despre asta...

— înţeleg, zise Nimeni, lăsându-se puţin în scaun şi încrucişându-şi braţele pe genunchi. Omul pentru care lucrez e un savant. Studiază peştii conceptuali de ani de zile ; heletrobi, peşti remora-căpuşă, ludogarieni, visări. E un expert, poate cel mai mare expert al timpurilor noastre.

— Studiu *ştiinţific* ? Cum e posibil aşa ceva ?

— Angajatorul meu are plăcerea greu de pronunţat de-a fi un oceanolog cripto-conceptual. Nu-i o ramură principală a ştiinţei, cum s-ar spune. în prezent e domeniul de activitate al unui singur om.

-—Aha.

Am râgâit şi gura mi s-a umplut de-un gust puternic şi greţos.

— Aha, am repetat.

Nimeni se uită la mine preţ de o secundă.

— Ascultati-mă, nu arătati bine deloc. Vreţi nişte anal-

77 777

gezice sau un paracetamol sau altceva?

Lovi uşor cu piciorul o geantă maronie, de piele, de sub scaunul său.

— Cred că am aici câte ceva.

— Nu, am zis. Mă descurc. Trebuie doar să stau

nemişcat şi să nu mă gândesc la asta.

— Ei, dacă vă răzgândiţi... De fapt, la 2 trebuie să-mi iau pastilele pentru ochi. Uit mereu. Aţi putea să-mi faceţi o favoare si să-mi amintiţi?

9 9

Am scos mobilul din buzunar şi-am aruncat o privire la ecran: 13:32.

— Nici o problemă, am zis, înghiţind din nou pentru a scăpa de gustul din gură. Angajatorul dumneavoastră... lucraţi cumva pentru Trey Fidorous ?

— Aaa! Marele doctor Fidorous. Nu, mă tem că nu. Deşi aţi putea spune că el a pus bazele şcolii şi că angajatorul meu a dus-o mai departe. Nu, nimeni n-a auzit de Fidorous de ani de zile. Dacă e încă în viaţă, e extrem de retras.

Am pus informaţia la dosar pentru a o analiza când aveam să am mintea mai limpede.

— Ce ştiţi despre ecologia ludovicianului, domnule Sanderson?

— E un peşte conceptual, un rechin. Se hrăneşte cu amintiri.

Am coborât privirea spre degetele mele.

— Ce altceva ? Lucruri de ordin practic poate; cum să mă ascund de el, cum să-l păcălesc, cum să mă apăr.

Nimeni se uită la dictafoanele care sporovăiau la marginea cercului nostru de lumină. încuviinţă cu o înclinare meditativă din cap.

— Ludovicianul e cel mai mare şi cel mai agresiv dintre toţi rechinii conceptuali, zise el. E un prădător de seamă, se află în vârful lanţului trofic. Sunt nişte animale foarte rare şi, cel mai adesea, străbat fluxurile hrănindu-se de ici-de colo. Dacă trec pe lângă o minte neliniştită pe lumea asta, se opresc şi înşfacă o halcă din ea. Mai ales când e vorba de mintea bătrânilor.

— Credeam că-şi aleg o singură ţintă. O singură victimă iar şi iar până când...

Am lăsat propoziţia neterminată; stomacul meu nu era în stare să reziste la asta.

— Asta e o marcă a teritorialităţii. Din când în când, câte un ludovician - cel mai adesea un mascul mare şi dur - se fixează asupra unei singure surse de hrană. Nimeni nu ştie de ce fac asta. Ce încerc să spun e că nimeni nu ştie foarte multe despre oricare dintre animalele astea.

Cuvintele domnului Nimeni se afundau în mâlul din mintea mea. Mi-am dat seama că nu-mi va fi uşor să le scot din nou la iveală odată ce aveau să dispară.

— îmi pare rău, am zis. Ştiu că vreţi să ajungeţi la ceva anume, dar nu...

— Totul se reduce la asta: dacă vreţi să studiaţi una dintre creaturile astea, teritorialitatea reprezintă singura dumneavoastră speranţă. Dacă găsiţi pe cineva care manifestă toate semnele grăitoare ale unor repetate răni provocate de un ludovician, puteţi găsi rechinul.

— Aşa m-aţi găsit şi pe mine ?

— Angajatorul meu e foarte atent la tot ce mişcă. Doctorul dumneavoastră se gândeşte să scrie un studiu despre „afecţiunea“ de care suferiţi. I-a arătat unui coleg câteva ciorne.

Randle.

N-am spus nimic.

Nimeni îşi împinse ochelarii în sus pe nas.

— Studiul ludovicienilor mai prezintă o problemă. Chiar dacă reuşiţi să găsiţi un adult de-o dimensiune respectabilă, e aproape imposibil să păstraţi în viaţă un exemplar în captivitate. Un pui, da, dar nu un animal matur. Angajatorul meu e singura persoană care a înregistrat vreun succes în această privinţă; odată, a ţinut un ludovician matur în viaţă într-un container de siguranţă special construit, vreme de aproape patruzeci de zile. De atunci, răscoleşte peste tot ca să mai găsească un specimen. Motiv pentru care, da, m-a trimis să vă găsesc.

Nu-mi prea venea să cred nimic din toate astea.

— Spuneţi că puteţi să-l prindeţi în capcană?

— Da, putem să-l prindem în capcană.

— Şi să-l luaţi cu voi ?

— Da. Cu ajutorul dumneavoastră, îl putem captura,

îl putem transporta în siguranţă şi-l putem ţine în viaţă o perioadă de timp nedefinită.

— Odată prins, nu-mi pasă dacă e viu sau mort. Deşi, sincer să fiu, m-aş simţi mult mai în siguranţă dacă ar fi mort.

— Da, zise domnul Nimeni. Vă înţeleg perfect.

— Dar de unde ştiţi ? De ce sunteţi atât de sigur că lucrul ăsta poate fi făcut?

— Sunt sigur.

— De ce?

Pentru o clipă, n-am crezut că-mi va răspunde.

— Pentru că l-am văzut, zise el încet. Pe primul. Ludo- vicianul pe care angajatorul meu l-a capturat a fost rechinul meu. Se hrănea din mine.

— N-a venit timpul să iau pastilele alea?

Am scos mobilul din buzunarul hainei.

— Mai sunt cam zece minute.

— Cam?

— Nouă minute, mai exact, am zis.

încuviinţă meditativ din cap. Schimbarea pe care o suferise era mică, dar perceptibilă. Ceva din încrederea lui de sine, din rafinamentul lui exagerat se ştersese. Părea să stea puţin mai jos în scaun, adus de spate şi cu umeri ridicaţi de o parte şi de alta a gâtului. **In** această poziţie, cămaşa albastră, care păruse să-l prindă bine, era acum puţin lălâie, atârnându-i în dezordine peste piept. Acolo unde materialul se întinsese, la subsuori se zăreau pete de transpiraţie.

— Vă simţiţi bine ?

— Da, da.

Se îndreptă în scaun, dar nu fu deloc convingător. Cumva, nu părea să-şi mai umple întregul corp, ca înainte.

— Amintiri neplăcute, zise. E... ei bine, nu-i nevoie să vă spun eu cum e.

— Cum s-a întâmplat? Asta dacă nu vă deranjează întrebarea.

Nimeni nu răspunse imediat.

— Eram cercetător, spuse el într-un târziu. Fizician. Tânăr, dinamic, îmi făceam un nume, toate alea.

M-am uitat la el.

— Să ştiţi că asta nu înseamnă doar halate de laborator şi mătreaţă.

— Nu, am spus. Scuze.

— Primisem un post la Universitatea din Londra. Era o treabă foarte importantă. Ştiţi ce este Teoria Super-corzilor ?

Am încercat să gândesc.

— Ceva complicat care are legătură cu viaţa, universul, cu absolut totul?

— Da, chiar aşa, mai mult sau mai puţin. E foarte incitant, foarte *la înălţime.* In orice caz, m-am dus să locuiesc la o mătuşă şi la un unchi în oraş. Nu mă aflam tocmai în acel punct al carierei în care să pot cere acelaşi salariu ca şi savanţii mai cu experienţă, dar mătuşa şi unchiul meu aveau o cameră goală la mansardă şi mi-au pus-o la dispoziţie ca birou de studiu. Acolo mi-am desfăşurat munca.

Nimeni cuprinse cu privirea podeaua în carouri, după care coborî ochii la mâinile sale.

— Când am auzit prima dată zgomotele venind de acolo, de sus, în toiul nopţii, mătuşa mea a fost convinsă că aveam un şobolan. Vedeţi dumneavoastră, munca pe care o desfăşuram eu, subiectul ei, este gândirea pură, conceptul pur.

— Munca pe care o desfăşuraţi ?

Mi-am frecat pielea capului cu încheieturile degetelor, încercând să-mi limpezesc gândurile.

— Vreţi să spuneţi că asta a atras rechinul?

— Cred că s-a întâmplat pentru că nu există o ancoră de ordin fizic. La acel nivel, un subiect ca al meu este în

esenţă gând şi matematică abstractizată. Zi de zi, când mă aşezam la masă pentru a lucra cu cifre şi sisteme, înotam de fapt prin mansarda aceea mică din ce în ce mai departe într-o mare de idei, lăsând în urmă cărămizile şi piatra casei. Nu sunt mulţi oameni pe lume care să ajungă atât de departe ca mine, care să se poată ţine la suprafaţa unor profunzimi atât de mari.

Transpira din ce în ce mai tare. Petele de umezeală de la subsuori se lăţiseră şi altele noi i se formaseră în jurul gâtului.

— Geniile nu înnebunesc, zise el. Asta nu înţeleg oamenii. Ajung atât de departe în larg, încât apa devine ca sticla şi pot să vadă la kilometri distanţă şi văd atât de multe şi-n feluri în care alţi oameni n-au mai văzut până atunci. Trec peste profunzimi atât de mari, jos jos jos mai jos, iar unii dintre ei sunt înghiţiţi. Ceva ţâşneşte din gândurile lor, dinăuntrul propriilor capete, prin însuşi actul privirii şi-al gândirii - pentru că adâncul albastru se află şi acolo, înăuntru, înţelegeţi? Şi-i înghite.

Lăsă ecoul cuvintelor sale să se stingă, cu mâinile tremurând şi strângându-şi genunchii.

— Cât mai e până să-mi iau pastilele?

— Ascultaţi, am spus, îmi cer scuze că întreb. Dacă e prea mult să discutăm despre toate astea…

— Cât mai e până să-mi iau *pastilele alea afurisite* ?

Uimit, am dus automat mâna la buzunar şi am scos mobilul.

— Şapte minute, am spus. N-am vrut să vă supăr. îmi pare rău.

El nu răspunse în nici un fel, stătu doar acolo, uitându-se la mâinile sale de pe genunchi, cu cămaşa transpirată lipită de corp, sub coastele surprinzător de vizibile. Şi părul îşi pierduse destul din formă şi stătea lipit pe alocuri de cap şi de frunte. O picătură de sudoare i se scurse pe lentila stângă a ochelarilor de soare şi căzu.

Am aşteptat în tăcere.

— îmi pare rău, spuse el intr-un sfârşit, continuând să-şi privească mâinile.

— E-n ordine. Nu e nevoie să vorbim despre asta. îmi cer scuze că am întrebat.

Nimeni ridică privirea. Chipul lui asudat părea şi mai scobit, pământiu, tras, decât în urmă cu câteva minute. Se uită ţintă la mine, apoi deschise doar gura şi - ca şi când, în loc să poarte o discuţie, ar fi recitat ceva - se lansă din nou în povestea sa.

— Unchiul meu era şofer de taxi. Dacă vrei să fii taximetrist în Londra, trebuie să dai un examen pentru a dovedi că ştii bine tot oraşul. Unchiul meu nu uita niciodată nici o stradă, nici un drum. Putea să găsească orice clădire din Londra, dar nu-şi aducea aminte unde locuia. Spuneau că era o pierdere de memorie pe termen scurt, dar lucrurile nu stăteau deloc aşa.

— Staţi, spuneţi că şi pe el l-a atacat rechinul ?

Nimeni încuviinţă cu o mişcare vagă din cap, ca şi când întrebarea ar fi venit de undeva dinăuntrul propriei sale minţi.

— Pe noi toţi. Către sfârşit, mătuşa mea nu mai recunoştea oamenii. Avea coşmaruri. O umbră în creierul ei, dinţi şi ochi. Se trezea în toiul nopţii, îl vedea pe unchiul în pat, lângă ea, şi se furişa la parter ca să sune la poliţie. Le spunea că e un intrus în casă. Uneori îi suna de câte trei sau patru ori pe noapte. Alteori, pentru că era speriată, devenea violentă.

— Iisuse, am spus.

Povestea lui Nimeni, felul în care îl afecta în timp ce o spunea, această *deteriorare,* îmi era greu s-o descriu în cuvinte, dar ceva nu era în ordine. Ceva aici nu era deloc în ordine. îmi simţeam stomacul ca o pungă elastică, plină cu apă caldă.

— Asta s-a întâmplat şi a continuat să se întâmple, unuia sau altuia dintre noi, noapte de noapte. Au venit din nou şi au verificat casa, căutând scurgeri de gaze, ne-au verificat mâncarea, au verificat pereţii şi tavanele încercând să găsească ceva care ar fi putut cauza lucrul ăsta, o otravă. Dar n-au descoperit nimic. Am avut coşmaruri. L-am văzut în vise. Teoriile i-au facilitat

apariţia. Cifre şi matematică. Nu voia să înceteze cu vizitele nocturne. *Cine o să fie ?* încercând să stai treaz. *Cine urmează ce urmează ce va fi luat acum ?* Până la capăt, existând în casa aceea. A fost...

Măruntaiele mi s-au blocat şi am icnit. Din mine a ţâşnit un fuior lung de salivă, nu însă şi vomă. Am înghiţit, am icnit, am înghiţit din nou. Nimeni tăcu şi privi, cu faţa asudată, numai obraji scobiţi şi oase ascuţite în spatele ochelarilor. îşi şterse lacrimile.

— Iisuse, am spus, ştergându-mă la gură cu mâneca. Iisuse, îmi pare rău.

— Da, zise Nimeni. Curând trebuie să iau nişte pilule. Credeţi că puteţi să-mi aduceţi aminte când e timpul să le iau?

— Sigur, am spus, încercând să mă reculeg, dar cred că mai e doar un minut sau două până...

— Nu pot să le iau înainte de ora două, mă întrerupse Nimeni cu blândeţe. Ştiu că dumneavoastră credeţi că nu au importanţă câteva minute, acolo. Dar au. Cantităţile sunt perfect echilibrate. Ca secundele. Şaizeci de secunde perfect echilibrate într-un minut. Şi împărţin- du-1. Nu pot depăşi nici măcar cu o secundă intervalul stabilit.

Mi-am dat seama că am băgat mâna în buzunarul greşit al hainei şi m-am întins spre celălalt.

— O să veniţi cu mine, nu-i aşa?

— Da, am spus, scoţând telefonul.

Ceva aici nu e în ordine deloc. Chiar dacă detaliile continuau să-mi scape, instinctul avea grijă să nu uit acest fapt fundamental. Trebuia să plec, să mă odihnesc, să-mi limpezesc gândurile şi să reflectez.

— O să trebuiască să mă întorc la hotel şi să-mi strâng nişte lucruri, apoi...

— *Câte minute ?* şopti Nimeni, muşcându-şi încheietura unui deget.

Arăta îngrozitor acum. Cămaşa îi era udă leoarcă şi lipită de coaste şi de stomacul scobit dureros. Părul îi era răvăşit, pleoştit şi fără nici o formă. Până şi ochelarii mari, de soare păreau vechi şi murdari. Şi era atât de ud...

Transpiraţia picura de-a dreptul de pe el, stropi mari atârnându-i şi căzându-i de pe nas, bărbie, chiar şi de pe manşetele jeanşilor. Pic pic pic pic.

— Patru, am spus. îmi tremurau mâinile. Nu ştiam ce să fac.

— Ştiţi că sunt mort, nu-i aşa? spuse Nimeni. Uitaţi.

întinse palma. De pe vârfurile degetelor, cu un răpăit egal, îi picura un lichid. Pic pic pic pic.

— Vedeţi ?

— Nu...'

— Acum *vedeţi.* Totul. E evident.

Apoi, ca şi când şi-ar fi amintit ceva, se răsuci repede în scaun, întorcându-se cu spatele la mine.

— Şşş, ce faci? Dezvălui prea multe, dezvălui totul, nu-1 lăsa *pe el* să vorbească. Nu contează. Ba da, cum să nu conteze ? Dar nu pot ţine nava pe linia de plutire fără pastile. O să trebuiască s-o ţii pe linia de plutire, fîr-ar să fie, pentru că nu ştim niciodată ce-o să spună *el,* nu-i aşa? Dar mai e prea mult timp, ţesătura s-a destrămat - fire trase şi găuri, se întrevede *el,* ştii cum e înainte de pilule. Nu-mi pasă de asta, nu-mi pasă de găurile şi firele tale, treaba e aproape gata, mai trebuie doar să. Şşş, taci,
0 să te audă.

Nimeni se întoarse din nou cu faţa la mine. Ochelarii îi săltară pe obraji când gura i se lăţi într-un rânjet uriaş, numai dinţi maronii şi gingii negru-purpurii.

— Scuze pentru asta, zise el. Apel în conferinţă. De la birou. Apelurile în conferinţă. Blestemul secolului XXI.

Lichidul *şiroia* de pe el în bălţi mici, maronii, în jurul picioarelor scaunului.

Pleacă. Pleacă. Pleacă. Mi-am mutat greutatea pe vârfurile degetelor de la picioare, încet-încet, preluând tensiunea în coapse şi gambe, pregătit să-mi avânt corpul bolnav într-o tentativă de alergare.

Nimeni mă privea fix din spatele ochelarilor.

Nu. Nu mă privea fix. îmi trebuiră câteva secunde ca să-mi dau seama că nu se mişca deloc. în afară de apa care şiroia, încremenise complet. Sub ochii mei, trăsăturile

domnului Nimeni începură să se modifice ; tensiunea
1 se scurse din corp împreună cu apa. Faţa albă şi asudată deveni senină şi angelică, precum cea a unei persoane întinse într-un sicriu, calmă şi înţeleaptă. înclină uşor din cap, mecanic.

—

— Important acum e să cedezi, zise el încet. Avea o altă voce, era ceva mult dincolo de cuvintele rostite. Ştii adevărul. Ştii că eşti deja mort. în adâncul tău ştii asta. Eric Sanderson a dispărut, a dispărut de mult. La fel şi Clio Aames. Totul, tot ce-a fost el acum s-a terminat. Ar trebui să-i abandonezi şi corpul. Ar trebui să nu te mai agiţi şi să-l laşi să plutească, să salte pe valuri până departe. Lasă-1 să cadă pe fundul oceanului, acolo unde e tăcere şi sunt pietre şi crabi. O să fie bine, furtunile de la suprafaţă nu ne mai pot face rău.

Când se ridică în scaun, apa maronie continuă să i se scurgă pe la vârfurile degetelor şi pe la coate. I se prelinse din manşetele pantalonilor şi din pantofi, formând bălţi murdare, tot mai mari, care miroseau a alge putrezind în bătaia soarelui.

— Nu ştii cine sunt, nu-i aşa? spuse noua lui voce.

Stând acum în picioare, se întinse cât îi permitea corpul ciolănos, împrăştiind picături de apă în toate părţile.

— Sunt tu, desigur. Suntem aceeaşi non-persoană moartă.

Am coborât privirea şi m-am îngrozit văzându-mi propria cămaşă albastră udă şi lipicioasă. M-am opus acestei dovezi de ne-logică — e *doar transpiraţie, eşti bolnav, e doar transpiraţie şi nu gândeşti cum trebuie.* Inaintă câţiva paşi, împleticindu-se, lăsând în urmă o dâră de apă maronie. Nu reuşeam să mă conving să mă ridic în picioare. Stomacul mi se revolta şi am vomitat din nou fără să scot nimic.

— O să-ţi arăt ceva acum. îţi va fi greu să înţelegi la început, dar ceea ce reprezintă este pacea.

Ridică mâna şi apucă braţul ochelarilor de soare.

— Nu, am sărit. Nu vreau. Nu vreau asta.

Nimeni îşi dădu ochelarii jos.

Ambii ochi lipseau.

Structura era prezentă: membrane, cristalini, irişi, dar sensul, comunicaţia, înţelegerea, ideea fundamentală că ochii sunt oglinzile sufletului lipseau cu desăvârşire. Două găvane conceptuale, negre, mişunând de minusculi creveţi-gând şi viermi-impuls, se uitau fix de pe faţa lui la mine.

Am icnit din nou şi de data asta am vomitat cu adevărat; fiere şi resturi de mâncare şi sucuri şi uleiuri, mucilagii şi fuioare de groase mucozităţi verzi îmi urcară pe gât şi se revărsară din mine pe toată podeaua cu dale albe si negre.

Luxofagul

Duhoarea vomei ajunse la mintea mea şi o trezi.

Leşinasem.

Imediat ce am deschis ochii, stomacul mi s-a strâns iar ghem şi am icnit, cu pieptul lipit de genunchi, îndoit de mijloc în scaun. Am scuipat mucus acid pe voma împrăştiată în faţa mea. Am tras repede aer în piept, înainte ca un alt acces de vomă să-mi golească plămânii. De data asta însă n-am scos decât un icnet care mi-a congestionat întreaga faţă. Apoi încă unul şi încă unul. în cele din urmă, m-am ridicat, tremurând şi ştergându-mi lacrimile de pe obraji.

— Angajatorul meu e un om de ştiinţă, ţi-am spus asta, nu?

Domnul Nimeni stătea lângă scaunul său, cu ochelarii din nou pe nas. Avea geanta de piele deschisă şi era întors cu spatele, pentru a înghiţi tablete dintr-un flacon mic, de plastic.

— Chimicale, zise el, punând capacul flaconului şi lăsându-1 să cadă înapoi în geantă. Poate reconstitui o persoană din compuşi chimici şi fire, o poate face să

continue să se mişte şi să vorbească... miracolele ştiinţei moderne.

Se aşeză, punându-şi din nou laptopul pe genunchi. Culoarea îi revenise parţial în obraji, pârâiaşele de apă care curseseră din manşetele cămăşii şi pantalonilor se reduseseră la o picurare lentă.

— Există anumite proceduri, experimente şi aşa mai departe care sunt vitale pentru ca angajatorul meu să studieze pe deplin ludovicianul. în urma lor, vei ajunge să te bazezi, aşa cum am ajuns eu, pe anumite substanţe chimice protetice. Nu e o soluţie perfectă, dar *este* mai bună decât alternativa.

Valul de greaţă se retrăgea, decongestionându-mi obrajii şi gâtul. Stomacul mi se linişti puţin şi mintea începu să mi se limpezească. Totul, de când mă trezisem sim- ţindu-mă deja rău în patul de la hotelul Willows şi până când găsisem drumul prin spital, până când îl văzusem pe Nimeni şi oribila lui prăbuşire fizică şi mentală, totul părea fragmentar şi neclar. De ce naiba mai eram acolo ? Era extrem de evident că, dacă aş fi avut cât de cât minte în ultimele câteva ore, aş fi şters-o încă de mult.

— Mulţumesc, am spus cât mai calm posibil, dar acum o să plec.

Nimeni ridică privirea. Sprâncenele i se împreunară în spatele ochelarilor şi coborî ecranul laptopului. Mi-am încordat muşchii pentru a fugi, aşteptându-mă la ceva brusc şi îngrozitor; ca el să sară de pe scaun şi să se apropie ţipând în gura mare, inuman, de mine. Nu făcu asta. înclină capul, mutându-şi atenţia de la mine la balta groasă de vomă de la picioarele mele.

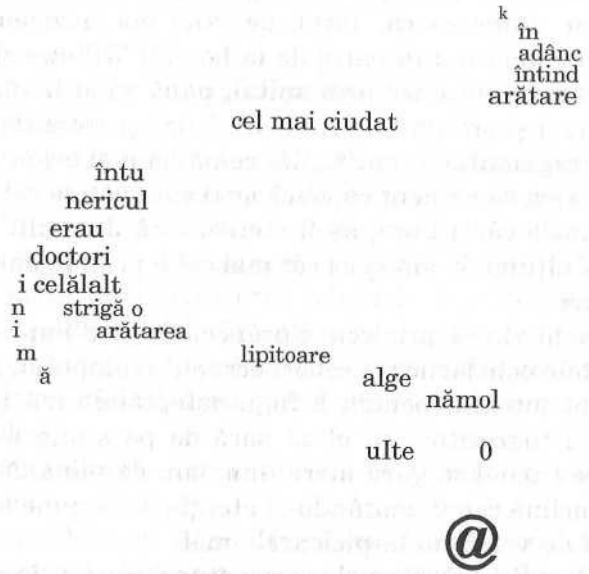
— O, măiculiţă, făcu el, e greu atunci când se întâmplă.

M-am aplecat în faţă şi am riscat să arunc o privire spre locul în care se uita el.

Ceva se mişca înăuntrul vomei.

Am sărit ca electrocutat în picioare, trântind scaunul pe podea, în spatele meu.

Acel *ceva* se desprinse încet de mucus şi fiere şi alunecă-înotă prin aer, şerpuind în jurul rămăşiţelor vaporoase ale gândurilor şi senzaţiei mele de ameţeală. Era mic - poate de douăzeci de centimetri, poate de lungimea unei griji care nu te trezeşte de tot din somn —, un peşte conceptual primitiv. M-am tras încet îndărăt. Creatura avea o gură rotundă, ca o ventuză, mărginită de zeci de îndoieli şi nepotriviri mici şi tăioase. O simţeam cu puţin înaintea mea în derularea evenimentelor şi întâmplărilor din lume, unduindu-se la înălţimea capului, păstrându-şi poziţia, înotând cu mişcări puternice şi neîntrerupte împotriva mişcării timpului.

M-am tras şi mai în spate, spre marginea cercului de lumină.

— Crabii conceptuali, meduzele, unii dintre peştii simpli Nimeni pusese laptopul jos şi-şi aranja părul într-un fel care să semene cu frizura fără cusur de dinainte.

— Angajatorul meu îi poate îndruma, poate încuraja anumite comportamente. Cum am spus, e un expert în domeniu.

Sângele îmi pulsa în maxilar, în urechi, în ochi.

— Cheamă-1 înapoi.

— Ăsta-i un luxofag, zise Nimeni pe un ton afabil, ca şi când nu m-ar fi auzit, ca şi când ar fi ţinut o prelegere. Face parte din familia celor pe care i-ai putea numi mrene ale ideilor. Această specie pătrunde înăuntrul oamenilor şi se hrăneşte cu abilitatea lor de-a gândi rapid, de-a reacţiona. Au înclinaţia să-şi reducă gazdele la tăcere, să le imprime un comportament cuminte şi să le ţintuiască pe făgaşul pe care se întâmplă să se afle. E un parazit mic şi folositor, zâmbi Nimeni, deşi uneori provoacă într-ade- văr greaţă.

— *Chestia aia* s-a aflat în mine ?

Nu reuşeam să-mi dezlipesc ochii de la peştele-idee unduitor care atârna la doar câţiva metri de mine.

— Da, confirmă Nimeni.

Se ridică în picioare şi, fără fereală, se apropie de peşte prin spate.

— Eram îngrijoraţi că te vei răzgândi şi nu ne vei mai ajuta să-ţi prindem ludovicianul atunci când vei înţelege...

Făcu o pauză.

— Voiam să spun „gradul tău de implicare“, dar mă refeream de fapt la „ce-o să-ţi facem noi“.

— Mă tem că nu vă prea iese schema, am zis, continuând să privesc peştele, făcând încet încă un pas în spate.

Nimeni ridică din umeri.

— Asta nu contează. într-o clipă, asistentul meu aici de faţă va intra din nou în tine şi-o să faci orice ţi se va spune.

— Nu... am început, dar peştele, luxofagul, prinse brusc viaţă, ţâşnind cât ai clipi spre faţa mea. M-am ferit, am sărit, m-am împleticit, m-am împiedicat şi am căzut pe spate, aterizând pe cot, în care-mi explodă o durere crâncenă. Mica mreană trecu valvârtej pe deasupra capului meu, lovindu-se de ceva, ceva invizibil, agitat şi tunător, care o năuci şi o făcu să se rostogolească într-un curent gigantic. Am inspirat prudent şi-am întors capul

într-o parte. La doar cincisprezece centimetri, unul dintre dicta- foane se ridica asemeni unui obelisc miniatural, cu banda lui minusculă derulându-se de pe-o rolă pe alta cu un zumzet grav, înregistrarea auzindu-se ca o pălăvrăgeală indistinctă. Bucla conceptuală non-divergentă. Luxofagul înotase în curgerea ei şi fusese luat de ape.

Mi-am înfipt călcâiele bocancilor în dalele netede de gresie şi-am făcut un salt înainte pe podea, alunecând pe spate până ce-am ajuns în afara cercului de lumină şi a perimetrului trasat de dictafoane. M-am ridicat în capul oaselor, strângându-mi cotul rănit la piept.

Luxofagul zăpăcit se rostogoli înăuntrul buclei, o dată, de două ori, ca apa scurgându-se într-un sifon de chiuvetă, apoi îşi recăpătă controlul. înotă iarăşi până la domnul Nimeni şi începu să-i dea ocol pe-o orbită lentă, la nivelul mijlocului.

— Hmm.

Acum hainele lui Nimeni erau din nou uscate, cămaşa albastră făcută la comandă era călcată, părul într-o ordine perfectă, jeanşii scumpi îi veneau ca turnaţi.

— Ce noroc, zise el.

Din câteva opintiri dureroase m-am ridicat în picioare. Avusesem noroc, într-adevăr. Dictafoanele mă salvaseră, dar pentru a rămâne mai departe în siguranţă, pentru a ţine luxofagul lui Nimeni blocat, trebuia să le abandonez acolo.

— Acum plec, am zis.

— Ba nu.

Alţi unu, doi, trei, patru luxofagi ieşiră viermuind din corpurile lor conceptuale primitive, din spatele marilor ochelari fumurii ai lui Nimeni. Veniră şi alţii; cinci, şase, şapte, opt, încolăcindu-se şi căzându-i de pe faţă. Am pornit cu spatele spre arcadă, dar Nimeni se mişcă repede şi pe nepregătite, făcând paşi mari spre marginea cercului de lumină şi... călcând pe unul dintre dictafoane.

— Nu!

Cuvântul, aerul ieşiră din mine ca o rană.

Nimeni lovi din nou tare cu călcâiul, şi carcasa mică,

din plastic, se crăpă. Cercul scârbos de mrene din jurul lui tresăltă când bucla conceptuală se prăbuşi în sine şi dispăru. Apoi se desfăcu şi luxofagii se aruncară asupra mea într-o grindină neagră de fobii şi sentimente de vină. Dar când ajunse la jumătatea distanţei, roiul intră în dezordine. Se încolăciră şi se învălmăşiră într-un dans nebunesc de opturi şi zerouri, înainte să dispară prin tavan şi pereţi şi podea şi sus, după storurile geamului. Unul ţâşni înapoi spre Nimeni, îi dădu ocol de două ori, rapid, apoi dispăru într-o fâşie frântă de lumină deasupra capului, lăsând în urmă o dâră de panică. într-o clipă, dispărură toţi, până la ultimul.

Mi-am spus: *Or să se întoarcă şi or să se năpustească asupra mea din toate direcţiile,* dar, chiar în timp ce gândeam asta, ştiam că nu e adevărat. Aici nu era vorba de-o vânătoare. Era mai degrabă modul în care un banc de peşti se împrăştie atunci când un scufundător sau un...

M-am uitat la Nimeni. Expresia confuză de pe faţa lui se transformă în panică.

Atunci când un scufundător sau un...

Cu o groază nemărginită, mi-am dat seama ce se întâmpla.

— Idiotule ! am strigat, înainte să mă pot abţine, toată teama mea faţă de domnul Nimeni fiind înghiţită de ceva mai mare, mai teribil, mai familiar. E aici. A aşteptat. Bucla aia era singura care ne ţinea în siguranţă şi tu ai distrus-o. Idiotul dracului.

Nimeni deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi.

Urmă o perioadă de limpezime şi de tăcere.

Am stat nemişcat, cu simţurile atente la orice semn al prezenţei lui şi încercând să nu ies în evidenţă. Voiam să fug, voiam să fug mai mult ca orice, dar asta ar fi însemnat să agit apele şi să-mi las panica şi teama să se împrăştie. Tot ce puteam face era să stau nemişcat şi să încerc să trec neobservat.

O bufnitură înfundată răsună deopotrivă în mintea mea şi înăuntrul spitalului.

— *Ludovicianul,* murmură Nimeni.

— Ai spus că-1 poţi captura, am şoptit, dureros de tare în tăcerea aceea.

Nu, zise el, nu fără... Am nevoie de-o echipă şi de echipament. Nu e posibil fără...

Cercul de lumină *fu străbătut de valuri mici,* precum ceaiul dintr-o ceaşcă. Nimeni se întrerupse la jumătatea propoziţiei şi făcu atent un pas înapoi de la margine.

Teritorialitatea, zise el. După tine a venit. După tine, nu după mine.

A venit după mine. Am început să mă concentrez asupra personalităţii mele de Mark Richardson, am simţit tensiunea şi greutatea expresiei schimbându-mi-se pe faţă. La distanţă atât de mică era posibil să nu ajungă pentru a mă ascunde, dar era totuşi ceva. Trebuia să încerc.

Cum rămâne cu ce-ai spus, cum că suntem una şi aceeaşi persoană? am întrebat, împingând atitudinea lui Mark Richardson în faţa mea ca pe-un scut.

— Poftim?

Nimeni se trase şi mai în spate de la marginea cercului de lumină.

N-am spus asta. De ce să spun că suntem aceeaşi persoană?

Mi-am simţit sprâncenele coborând.

— Ai spus...

Se auzi încă o bubuitură, de data asta mai puternică. Valul premergător al unui lucru imens şi încă nevăzut pătrunse în cercul de lumină, distorsionând geometria dalelor albe şi negre cu unduiri rostogolitoare.

— O, Doamne.

Nimeni se prinse cu o mână de piciorul lămpii şi-i dădu ocol încet, privind întunericul.

Mark Richardson, m-am concentrat cu toată fiinţa. *Mark Richardson Mark Richardson Mark Richardson.*

— Atât de departe, spunea Nimeni în barbă şi-i auzeam paşii mişcându-se în jurul lămpii. Atât de departe. Cât e de frumos, câtă simplitate. Ce mare şi ce adânc. Peste profunzimi atât de mari. Lucrurile pe care le-am. Lucrurile pe care le-am...

Scoase un strigăt ascuţit şi înspăimântător.

Am crezut că a căzut în genunchi, dar nu era aşa - piciorul lui stâng fusese tras *prin* podeaua din dale albe şi negre până la coapsă. Pardoseala rămăsese solidă şi reală sub restul corpului său - mâinile şi coatele împin- gându-se în ea şi alunecând, iar laba piciorului drept întins lovind şi scârţâind pe email - dar piciorul stâng intrase în gresie şi-n ciment, ca şi când pardoseala ar fi fost complet imaterială.

Trupul lui care se zvârcolea neîncetat execută o singură smucitură puternică în jos.

Rămase tăcut şi nemişcat. înghiţi, scuipă, înghiţi din nou. Capul i se bălăngăni.

— O, Doamne, murmură.

Preţ de câteva secunde, rămase pur şi simplu atârnat acolo, apoi - o nouă smucitură. Gura i se deschise ca să strige şi tot corpul îi dispăru sub podea.

Lampa cu picior se clătină dintr-o parte în alta pe baza ei rotundă, lată, întinzând cercul de lumină într-un oval galben, legănat - înainte şi înapoi şi din nou înainte şi înapoi. Dalele albe se înroşiră o clipă, ca o baltă sub o pojghiţă de gheaţă. Culoarea se împrăştie în rotocoale şi dispăru. Lampa îşi încetini mişcarea - înapoi şi înainte şi din nou înapoi şi înainte. Cercul de lumină încremeni.

Totul era neclintit.

Eram singur.

Am strâns din nou cu putere din ochi - *Mark Richardson Mark Richardson Mark Richardson.* Dar teama mă făcea să tremur şi, în vreme ce repetam în gând numele iar şi iar, buzele murmurau ceva ininteligibil.

— Mmm, mm-mmm.

încercam să nu mă gândesc la podea, încercam să nu mă gândesc la suprafaţa plată şi solidă, care putea ceda sub mine, şi la faptul că puteam să fiu tras în adâncul apelor.

— Mmm, mmm-mmmm.

O mână mi se aşează pe umăr.

— Şşş, făcu o voce de fată, aproape în spatele urechii mele.

Am îngheţat.

— Mai fumezi ţigările alea mentolate oribile?

— Nu. Nu, eu...

Mă bâlbâiam fără să gândesc.

— Nu, nu mai...

— Ei, acum o să fumezi una.

0 altă mână se ivi din spate şi-mi împinse o ţigară aprinsă în gură.

16

Ludovicianul

Mirosul puternic şi înţepător de ţigară mă scoase din starea de panică precum o palmă. Mâna de pe umăr mă strânse uşor.

— Bun, şopti vocea de fată. Stai nemişcat şi ascultă. Uite ce-o să se întâmple. După ce o să număr până la trei, o să alerg în cealaltă parte a camerei şi o să iau unul dintre scaunele alea, apoi o să-l folosesc ca să sparg una dintre ferestrele din cealaltă parte a secţiei. O să vii cu mine, luând în drum şi laptopul lui Nimeni. Ai priceput?

Ţigara îmi trimitea fumul direct în ochi. Am strâns din pleoape şi am încuviinţat.

— Bine. O să trebuiască să alergi cât de tare te ţin picioarele. Ai grijă să intri şi să ieşi repede din lumina lămpii. Aleargă fără să te opreşti, nu te uita în jos mai mult decât e nevoie şi nu te uita deloc în spate. Ai înţeles totul?

Am încuviinţat din nou.

— Bun. Eşti pregătit să încercăm?

— Da.

— Unu. Doi. *Trei.*

M-am avântat spre cercul de lumină cât de repede am putut, dar fata mi-a luat-o înainte cu câţiva paşi, ţâşnind din loc într-un adevărat sprint. Din cauza adrenalinei care mi se răspândea în sânge n-am reuşit să surprind decât instantanee ale ei atunci când intră în cercul de lumină din faţă - părul negru, jacheta de camuflaj, tălpile gal- ben-fosforescente ale cizmelor. Apucă

din fugă scaunul de spătar, avântul făcându-1 să zboare în urma ei, după care fata dispăru din nou în întuneric. Am ajuns la lumină o jumătate de secundă mai târziu, m-am lăsat uşor pe vine şi-am cules laptopul de pe pardoseala alb cu negru. Acumulând viteză, l-am ridicat cu o mişcare puternică din antebraţ şi l-am strâns la piept, după care... piciorul mi-a alunecat pe ceva de pe podea. M-am prăvălit înainte fără control, cu mâinile întinse în faţă, iar laptopul a alunecat pe dalele de gresie ca o piatră bine şlefuită. Cu mâinile şi picioarele răşchiate şi aproape sufocat, m-am întors să văd peste ce căzusem. Unul dintre dictafoane. O frântură de secundă - timp insuficient pentru a gândi, ci doar pentru a acţiona impulsiv - mintea mea trase în două direcţii. M-am uitat înainte ca să văd silueta vagă a fetei trăgând de jaluzelele de la geam, încercând să le rupă. M-am întors în spate. Reportofonul era la doar câţiva centimetri de bocancul meu. Am sărit în picioare, m-am întins după el, l-am înşfăcat şi-am alergat înapoi cei câţiva paşi până în cercul de lumină. Fără să mă opresc, am aruncat dicta- fonul în geanta de piele a lui Nimeni, încă deschisă pe podea. Am luat al doilea reportofon şi apoi pe-al treilea, aruncându-le în geantă. Unde era al patrulea, cel spart ?

— Ce dracu' faci ? se auzi vocea fetei din celălalt capăt al secţiei.

— Dictafoanele, am început.

Iată-1 - al patrulea, spart în bucăţi, chiar în afara cercului de lumină. Mi-am agăţat geanta de piele pe braţ şi-am alergat spre rămăşiţele lui. *Ce faci ? Haide, aproape am scăpat aproape am scăpat aproape am scăpat...*

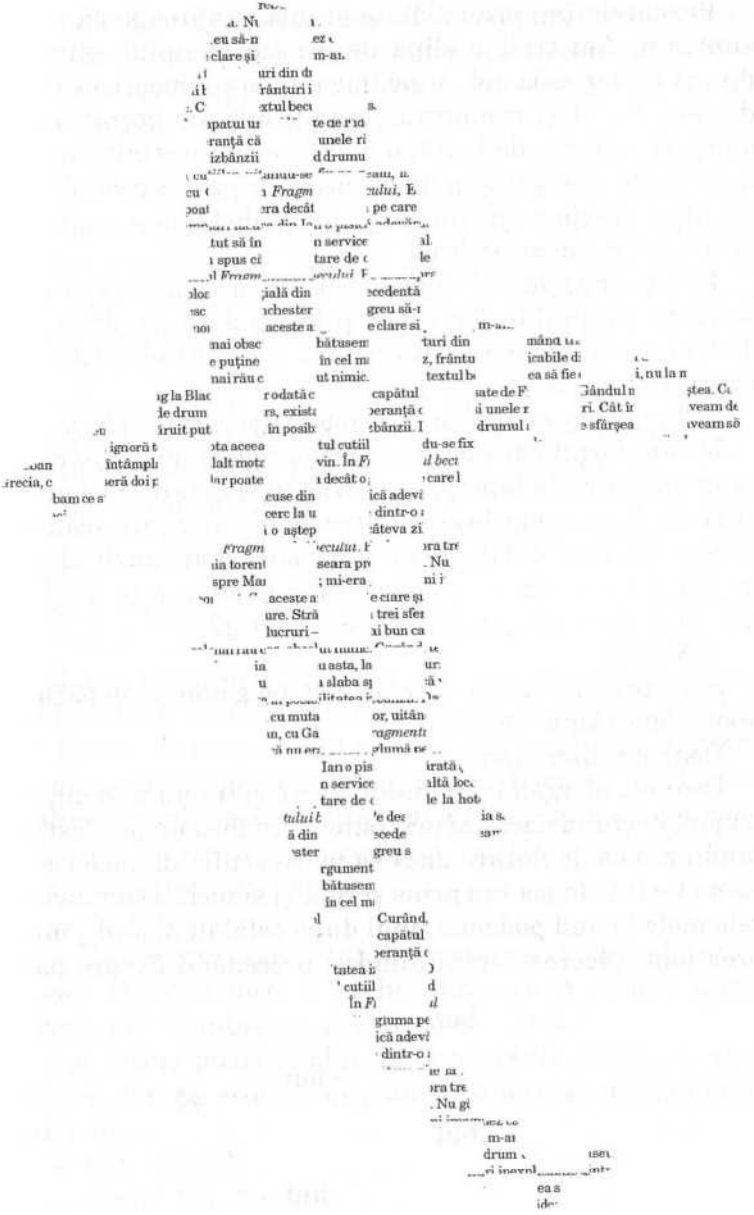
M-am lăsat la pământ şi am început să arunc bucăţile mai mari de dictafon în geanta de piele, tresărind din pricina ţigării care încă-mi ardea în colţul gurii. Am împrăştiat fumul albastru şi-am cercetat rapid semiîntunericul din jurul meu. Mi se păruse că văd ceva, ceva întâmplân- du-se cu dalele din celălalt capăt al secţiei, capătul din care veniserăm. Am sărit în picioare tocmai când jaluzelele căzură la pământ şi soarele după-

amiezii se revărsă înăuntru. Am văzut din nou mişcarea dalelor, de data asta cu claritate. Pentru o secundă, fu o informaţie fără sens, dar apoi ochii focalizară imaginea.

Tot corpul mi se înmuie şi se răci.

— O, Dumnezeule, am zis, încet, simplu.

— Fugi, strigă vocea fetei.

Picioarele îmi erau slăbite şi moi şi aproape că nu le simţeam. Am trăit o clipă de groază cumplită gândin- du-mă că vor ceda sub mine imediat ce voi încerca s-o iau din loc, dar, deşi tremurau, m-au ţinut. Am pornit într-o

alergare dureros de lentă, o alergare cu încetinitorul, un miliard de ani scurgându-se între un pas şi celălalt, cu geanta de piele a lui Nimeni plină de dictafoane legănându-mi-se incomod pe braţ.

In faţa mea se auzi zgomot de sticlă spartă când fata dădu cu scaunul în fereastră şi lovi o dată, de două ori, de trei ori cu picioarele lui pentru a desprinde cioburile rămase în ramă.

— Fugi, îmi strigă ea din nou. *Fugi naibii odată.*

Mi-am forţat cât am putut picioarele tremurătoare şi, când am ajuns la laptop, i-am tras un şut tare, făcându-1 să se învârtă pe pardoseală către fată, care aşează scaunul în chip de scară în faţa geamului spart, şi am auzit-simţit un sunet ca fâsâitul memelor ieşind la suprafaţa lumii şi fata se aplecă şi apucă laptopul şi strigă:

— Vino!

Şi se urcă pe scaun şi se aruncă pe geam şi dispăru şi apoi… am rămas doar eu.

Doar eu, alergând.

Doar eu, alergând, fiindu-mi greaţă şi tremurând din tot trupul, neştiind dacă voi mai putea face încă un pas, aştep- tându-mă ca de fiecare dată să mi se scufunde piciorul şi să-mi fie tras în jos sau prins şi rupt şi smucit. Doar picioarele mele lovind podeaua unul după celălalt şi mult, mult prea lent, tăcerea înconjurând şi precedând fiecare pas:

buf buf buf buf

Apoi am ajuns la scaun şi am sărit, un picior lovind şezutul şi împingându-mă în sus, tot mai sus şi m-am strâns şi mi-am ferit capul şi totul era tăcut — eu în aer, ieşind pe geamul spart la lumina zilei.

Am aterizat mai întâi în picioare şi apoi am căzut în mâini şi în genunchi cu nişte bufnituri zdravene şi nişte clefăituri înfundate. Iarba udă şi pământul îmbibat de apă săriră în lături când vârfurile bocancilor mei, genunchii şi mâinile întinse se afundară în cratere de noroi rece, aspirant.

— Să n-o pierzi, zise vocea fetei.

Ţigara îmi căzuse din gură când aterizasem şi zăcea, scoţând rotocoale de fum, în iarba noroioasă, udă.

Am ridicat privirea.

— Şi începe să faci ce ţi se spune, zise ea, sau te las în urmă.

Se întoarse şi o porni pe peluza lungă, într-o alergare susţinută.

M-am ridicat în picioare, mi-am şters mâinile de jeanşi, am luat ţigara, am aşezat-o cu grijă între buzele uscate şi am tras de câteva ori din ea ca să nu se stingă. Agăţân- du-mi pe mână geanta de piele a lui Nimeni, am luat-o, grăbind pasul, peste peluză, după fată. Când am ajuns-o, din urmă, era vârâtă cu capul şi umerii într-o tufă mare de rododendroni neîngrijită.

— Ce faci?

— Dă-te, ordonă ea. Am făcut un pas în lateral, iar ea scoase dintre frunze o veche motocicletă pentru teren accidentat. O întoarse şi sări pe ea. Urcă!

Am întins piciorul plin de noroi peste scaun, în spatele ei, iar ea scotoci într-un buzunar al pantalonilor după cheie.

— Eşti rănit?

— Cum? Nu. Nu ştiu.

întâmplările deveniseră un vals nebun, în care eu încercam să mă agăţ de orice urmă de logică în vreme ce lumea gonea pe lângă mine în dungi colorate.

— Rahat.

Fata se uită înapoi, spre spital.

I-am urmărit privirea de-a lungul peluzei.

O ploaie noroioasă de impresii de-o frântură de secundă - meciuri de fotbal în zile ploioase, cizme galbene călcând cu hotărâre, instructori alunecând - un milion de fragmente infinitezimale erau aruncate în lături din iarba udă într-o dungă rapidă de presiune care se apropia de noi pe peluză dinspre spital. O arătare conceptuală mare aflată chiar sub suprafaţa solului.

Măruntaiele motocicletei huruiau şi scrâşneau ascuţit şi furios, iar noi înaintam într-o revărsare de noroi şi apă.

Fata acceleră, făcând motorul să geamă, şi trecurăm cu greu pe lângă tufişurile mari şi copacii desfrunziţi de pe domeniul spitalului. Am fost aruncat pe spate, cât pe ce să-mi pierd echilibrul.

— Ţine-te bine, strigă ea, fără să întoarcă ochii, şi cuvintele trecură pe lângă mine repezi şi scurte, într-o suflare de vânt. Am cuprins-o cu braţele, găsindu-i mijlocul subţire, dar ferm sub jacheta mare de camuflaj. M-am adăpostit după ea pentru a împiedica ţigara să-mi arunce scântei portocalii în ochi. Geanta lui Nimeni ţopăia incomod la îndoitura braţului meu.

— Mai e acolo ?

M-am întors. La mai puţin de cincizeci de metri în spatele nostru, ţinând pasul, idei, gânduri, fragmente, frânturi de poveste, vise, amintiri ţâşneau din iarbă într-o aversă rapidă. Sub ochii mei, aversa se intensifică. însuşi conceptul de iarbă începu să se ridice şi să vălurească într-un Y lung. Pe creasta valului, ceva se ivea din spumă - un semni- ficant curbat şi crescător, o idee-înotătoare perfect evoluată.

Mark Richardson. Mark Richardson. Mark Richardson. Mark Richardson.

— încă vine după noi.

— în buzunarul meu, strigă fata în spate.

— Ce?

— în buzunarul meu.

Ambală motocicleta după ce ne-am lovit de o denivelare, am făcut un salt şi-am aterizat cu un pleoscăit.

— în haină, pe partea asta.

înclină capul spre stânga.

Mi-am desprins mâinile, m-am luptat să urc geanta lui Nimeni pe spate şi am încercat să-mi vâr mâna nesigură în buzunarul hainei ei. în cele din urmă, am apucat ce se afla acolo. Semăna cu un mâner mic şi umflat de lanternă, înfăşurat în bandă neagră, apoi mi-am dat seama că avea un fitil la un capăt. Am riscat o privire în spate, înotătoarea-gând era mai aproape, mai mult deasupra apei. Rechinul scurta distanţa dintre noi.

— Aprinde-o, strigă fata. Cât de departe e ?

Ne-am mai lovit de o denivelare şi m-am ţinut strâns de ea cu mâna dreaptă.

— Aproape - patruzeci de metri ?

— Aprinde-o, numără până la doi şi las-o să cadă.

Mi-am scos braţul drept de după mijlocul ei şi m-am aplecat în faţă, spre ea, pentru a-mi menţine echilibrul înainte să scot ţigara din gură. Ţinându-mă bine de motocicletă cu coapsele, am adus vârful portocaliu în contact cu fitilul undeva deasupra ochiului meu stâng. Fitilul s-a transformat într-o scânteie roşie, fumegândă, iar eu am strâns din ochi, ţinând tubul la distanţă în spatele meu, departe de corp.

— Unu, doi.

I-am dat drumul.

Motocicleta se hurducă din nou, corpul meu se ridică de pe scaun, aşa că m-am apucat din nou de mijlocul ei, la timp pentru aterizarea amortizată de suspensii.

Nu foarte departe în urma noastră... o explozie.

— Pot să vă ajut?

Bărbatul de la tejgheaua magazinului de electrice purta costum cenuşiu, pantofi negri, foarte bine lustruiţi şi-o cravată portocaliu-deschis. Părea un loc scump.

Jeanşii mei erau uzi şi întăriţi de noroi. Pete lungi, maronii mi se întindeau pe braţe, pe faţă şi pe cămaşa udă leoarcă. Bocancii îmi erau plini de apă şi lipăiau.

— Bună, am spus. Mă întrebam dacă vindeţi dictafoane.

O adiere invizibilă de vânt

Stăteam pe marginea patului meu din hotelul Willows şi despachetam un dictafon nou din cutia lui de plastic şi polistiren. La începutul serii, lumina palidă a soarelui bătea spre portocaliu, umbrele zilei se alungeau şi nu mai lăsau decât petice abandonate de lumină.

Hainele mele ude şi noroioase zăceau grămadă în faţa dulapului. Aruncasem pe mine o pereche de pantaloni scurţi şi-o bluză veche, cu glugă. Jacheta de camuflaj a fetei atârna pe spătarul scaunului, cizmele erau aşezate

dedesubt, iar laptopul lui Nimeni stătea cocoţat pe el. Duşul pornit în baie scotea un fâsâit greoi, ritmic, întrerupt din când în când de tăcere şi clipoceli când fata se mişca sub jetul de apă.

Punând cutia lângă mine, am răsucit reportofonul în mâini.

Dusesem o viaţă detaşată şi atent controlată - cu toate detaliile plănuite, încercând să fiu tot timpul în siguranţă, încercând să reconstitui evenimentele şi oamenii din trecut - o viaţă de şaisprezece luni de fapte prăfuite, poveşti statice şi tăcute săpături arheologice. Dar ziua de astăzi schimba totul. Lumea din jurul meu se transformase într-un lichid încins, viu, zvâcnind de întâmplări reale care se petreceau acum şi care-şi întindeau necunoscutele degete ale posibilităţii spre viitor. Pentru mine, schimbarea de perspectivă era uriaşă; o schimbare în natura timpului, o derulare rapidă a lucrurilor care nu putea fî încetinită sau reexaminată sau retradusă sau re- cântărită mai târziu pentru că... pentru că acum făceam parte din tablou, eram implicat.

Asta era ceea ce-mi dorisem? Aveam o personalitate suficient de puternică pentru a ieşi în faţă în felul ăsta, în lumina „timpului complet" al lumii ?

Am desfăcut un pachet de baterii şi-am introdus două în partea din spate a noului dictafon, împingând-o pe fiecare la locul ei, împotriva tensiunii arcurilor.

Dacă nu-mi dorisem asta, puteam să rămân acasă împreună cu cărţile de bucate ale maestrului bucătar şi cu televizorul, să continui cu toată senzaţia de nemişcare şi rătăcire şi să mă ascund de umbrele care se mişcau pe sub valuri. Ludovicianul m-ar fi găsit în cele din urmă, probabil, dar tot aş fi putut rămâne acolo. Casa, antrenamentul, fragmentele, astea reprezentau o lume pe care o cunoşteam, o continuitate pe care o înţelegeam. Puteam să mă limitez la atât. Dar acum lucrurile erau diferite. Eu *le făcusem* diferite.

Am băgat mâna în geanta de piele a lui Nimeni, dibuind după bucăţile tăioase de plastic, rămase din

dictafonul spart, scoţându-le una câte una. în cele din urmă, am găsit corpul principal al reportofonului călcat în picioare şi-am extras cu băgare de seamă micuţa casetă din locaşul ei strivit. Avea o crăpătură bifurcată pe una dintre feţe, dar altă stricăciune n-am văzut. Am introdus-o în dictafonul cel nou, am apăsat pe **play** şi din difuzor s-a auzit înregistrarea familiară. Am zâmbit.

— Hei.

Fata se materializă dintr-un nor nebulos în ceva solid şi clar. M-am frecat la ochi.

— Scuze, am zis. Am aţipit.

Stătea în pragul uşii de la baie, îmbrăcată într-unul dintre tricourile mele şi într-o pereche de pantaloni largi, cu cureaua legată intr-un soi de nod. îşi uscase părul negru frecându-1 cu prosopul şi acum acesta era umflat şi încâlcit.

— Să nu spui nimic, zise ea. Ai o perie ?

Am încuviinţat şi-am arătat cu degetul spre scrin.

— Mă cheamă Scout, spuse ea, întorcându-se şi trecându-şi peria mea prin păr.

— Aveam de gând să întreb, am zis. Eu sunt Eric.

— Eric Sanderson, ştiu.

— Ştii?

M-am sprijinit în coate.

— Sigur.

Părea confuză.

— Ce credeai ? Că eram prin apropiere, în trecere ?

Nu mă gândisem deloc la asta. Lăsasem enigma asta neatinsă alături de celelalte - uriaşă şi tăcută, precum şirul de capete ciudate de piatră din Insula Paştelui - pe când alergam să-mi salvez viaţa. Acum începeam să înţeleg că toate întrebările rămăseseră acolo, aşteptându-mă să mă întorc şi să le înfrunt una câte una.

— Nu, am spus puţin cam vlăguit, presupun că nu.

Scout luă laptopul lui Nimeni de pe scaun şi se aşează, mai dădu cu peria prin păr de câteva ori, apoi se lăsă pe spate, lipindu-se de haina ei mare. Avea probabil douăzeci şi ceva de ani, era palidă şi prea subţirică. Părul ei negru

era un negativ şocant al albului pielii, şi ochii erau de-un verde extrem de pătrunzător. Avea pomeţi ridicaţi şi ceea ce specialiştii numesc „structură osoasă bună“ la emisiunile alea de televiziune despre machiaj. Mi-am dat seama că era frumoasă sau poate proto-frumoasă - încă mai emana o anumită cruditate feciorelnică, de parcă n-ar fi devenit încă persoana matură care avea să devină.

M-am aşezat turceşte şi m-am frecat la ochi.

— Ascultă, am spus, nu prea pricep ce se întâmplă. E ca şi când... viaţa pe care am avut-o nu era aşa. Nu sunt...

Aproape că am spus *Nu sunt Eric Sanderson.*

— Nu sunt un aventurier, asta încerc să spun. Mă străduiesc să recuperez totul.

Nu-mi dădeam seama de ce simţeam imperioasa nevoie de-a spune lucrurile astea.

— Te-am sunat, ţi-aminteşti ? zise ea încet, pe tonul acela pe care oamenii îl folosesc când explică ceva unui prieten care ar trebui să ştie deja acel ceva, dar pare să-l fi uitat. Aveam de gând să te întâmpin în Manchester, dar apoi Nimeni a făcut treaba asta. Am încercat să te avertizez, dar legătura era foarte proastă.

— Tu erai ?

— Cine altcineva ?

N-am spus nimic.

— Nici nu ştiam dacă m-ai auzit, aşa că am făcut cale întoarsă pân-aici în speranţa că te voi găsi la timp. N-a fost uşor cu toate inundaţiile astea.

— Nu, am spus, încuviinţând din cap. Mersi. Dar...

M-am oprit să mă gândesc dacă nu era cumva o întrebare prostească şi, neajungând la nici o concluzie, am pus-o totuşi:

— Vreau să spun, de ce ?

— De ce ce ?

— *De ce ce ?* De ce totul. De ce eşti aici ? De unde ai ştiut? Cum ai aflat despre mine?

Băgă mâna în buzunarul hainei sale şi scoase un cartonaş mic şi alb, întinzându-mi-1 pentru a-1 vedea. Era una dintre cărţile de vizită pe care le făcusem eu. în cele

din urmă, un beculeţ mi se aprinse în cap.

— Faci parte din Comitetul de Explorare a Ne-spaţiului ?

— Uau, zise ea. Da’ greu te mai prinzi. Da, fac parte. Ei, într-un fel. Neoficial.

Nu ştiam ce să spun.

— Nu sunt un membru cu drepturi depline - zâmbi ea, ceea ce sugera că asta nu era decât o mică parte a problemei - dar asta-i spre norocul tău, deoarece Comitetul te-a şters de pe listă, n-o să mişte nici un deget ca să te-ajute.

Aşadar ştiau, în tot timpul ăsta când credeam că o iau razna, ei erau reali şi ştiau de existenţa mea. Păstrau tăcerea, nu făceau nimic. Doar priveau.

— Nu vor să m-ajute din cauza rechinului?

Creierul meu recupera acum în viteză.

— Nu, am spus, ducând gândul până la capăt. Vorbeşti despre domnul Nimeni, nu-i aşa?

— Vorbesc despre *angajatorul* lui. Dar, cum spuneam, asta nu face nimic, pentru că eu sunt mai mult un fel de liber-profesionistă. Taxa mea e de 5 000 de lire sterline, sumă care, trebuie să recunoşti, este foarte rezonabilă având în vedere că ţi-am salvat deja o dată viaţa. Pe lângă banii peşin, am dreptul să păstrez şi anumite obiecte peste care s-ar putea să dăm pe drum, începând cu laptopul ăsta.

— Stai puţin, am spus, pierdut din nou în ceaţă. Pentru ce încasezi taxa asta?

— Ca să-ţi fiu ghid, prostule. îl cauţi pe Trey Fidorous, nu?

— Ştii unde se află?

— Mda.

— *Adevărat ?*

— Mda. Cinci miare. E-o nimica toată, nu-i aşa?

M-am gândit. Nu aveam prea multe opţiuni. Puteam să am încredere în ea sau să mă împleticesc singur mai departe, până când aveam să ajung la capătul pistei pe care încercam s-o urmez, după care ce aveam să fac ? Să mă duc acasă şi să mor liniştit? Mai era oare asta o

alegere? Ştiam deja răspunsul. Orice mi-aş fi spus, nu puteam să fiu din nou nimic şi nu puteam şterge lucrurile pe care le pusesem în mişcare. Şi-n orice caz, ce spunea ea era adevărat - îmi salvase deja viaţa o dată.

— Bine, am zis, dar îţi primeşti banii după ce-1 găsim.

— De acord. Am încredere în tine. Ai faţă de om cinstit.

— Ce înseamnă asta?

— Eşti vulnerabil, confuz. Puţin pierdut şi inutil, ştii tu, îmi aruncă un zâmbet fugar şi viclean, şi ceva se aprinse în mine, ceva îndepărtat, diferit, familiar, străin. O fantomă. O adiere invizibilă de vânt. Pe cât de repede veni, pe-atât de repede şi plecă.

— Numai că, zise mai departe Scout, dacă nu primesc nici un avans, o să trebuiască să cumperi tu toate proviziile şi toată mâncarea. Tot ce ne trebuie.

— Bine, am spus, şocat şi distras de brusca *fiinţă* din mine, încercând s-o alung înapoi în întuneric.

— Şi-o să includem în asta şi micul dejun, prânzul şi cina.

— Bine.

— începând de-acum.

— Bine.

— Nu, serios. începând de-acum.

Am ridicat încet din sprâncene, scuturându-mă de toate gândurile acelea şi revenind la lumea reală.

— Scuze, ce spuneai?

— Haide, zise ea, sărind în picioare. Sunt moartă de foame.

Tuşa Ruth ne pregăti amândurora două mic dejunuri englezeşti complete, cu cârnăciori, şuncă, ouă, fasole şi pâine prăjită. Nu mi-am dat seama cât de foame mi-era până când muntele de mâncare nu ateriză pe masă, în faţa mea. Corpul meu, mai ales cotul meu, era învineţit şi înţepenit din cauza căzăturilor şi loviturilor din ultimele câteva ore, dar stomacul şi viscerele îşi reveniseră surprinzător de repede.

Mă aşteptam fie la o curiozitate nestăpânită, fie la o dezaprobare matronală din partea tuşei Ruth când o văzu pe Scout la masă. Credeam că apariţia la cină cu o fată îmbrăcată la repezeală în hainele mele lălâi îmi va aduce, în cel mai bun caz, o ridicare din sprâncene şi, dacă la mijloc se insinua dezaprobarea, un aspru „Pot discuta ceva cu tine?“ într-un moment viitor, mai intim. Dar la început, în afară de un călduros şi scurt „Bună, dulceaţă“, la care Scout răspunse cu un zâmbet larg, dar uşor stânjenit, nu se întâmplă absolut nimic. Ruth păru mai preocupată să-mi explice ce şi cum făcuse Ian.

Când dădu jos farfuriile cu mâncare şi mormanele de pâine prăjită de pe tavă, îmi spuse că Ian fusese alături de ea mare parte din după-amiază.

— O, sper să nu te deranjeze, dragule, dar *plângea.* L-am trimis pe John sus să-l aducă. îl auzeam de aici, de jos, şi nu mai suportam, mi se rupea sufletul.

Plângea ? îl auzisem pe Ian mieunând doar o singură dată, iar asta atunci când mă aşezasem accidental pe el. Ian ar sta cu mare bucurie în acelaşi loc ore şi ore şi ore în şir, doar dacă, desigur, nu ar crede că i-ar prinde mai bine să se afle altundeva.

— Nu, sigur că nu, am spus. Mulţumesc că aţi avut grijă de el.

Bănuielile mi se confirmară când Ruth ne spuse că Ian era acum în spălătoria din spatele bucătăriei, unde înfuleca şi el cu bucurie un meniu englezesc complet. Şi eu care crezusem că-şi făcea griji pentru mine. I-am mulţumit femeii şi mi-am cerut scuze în numele lui.

— Nu vorbi prostii, nu e nici o problemă, zise ea punând pe masă un ceainic şi o carafă mică de lapte. în orice caz, voi vedeti-vă de masă. Se pare că aţi avut o zi grea.

— E simpatică, zise Scout, urmărind-o pe Ruth întorcându-se în bucătărie. Ai un pisoi pe nume Ian?

Am încuviinţat.

Ea râse.

— Excelent.

Ştiam că la un moment sau altul va trebui să mă revanşez faţă de motan pentru *incidentul* de mai devreme. Mai ştiam şi că atunci când Ian avea să vadă că avem un nou tovarăş de călătorie, erau puţine şase să-l cuprindă o dispoziţie veselă sau iertătoare. îmi puteam imagina deja dezgustul fulgerător şi dezamăgirea zugrăvite pe faţa lui mare, turtită şi roşcovană.

— E un afurisit, am spus, gândindu-mă în continuare la el.

Scout încuviinţă, zâmbind, în timp ce-şi turna o cană de ceai.

— Păi, asta caută oamenii la o pisică.

M-am gândit şi am dat aprobator din cap.

— Mda, dacă tot veni vorba, asta caută.

Scout se aruncă asupra mâncării de parcă n-ar mai fi pus nimic în gură de zile întregi. M-am apucat şi eu de mâncat, înghiţind lacom, dar chiar şi-atunci când am început s-o las mai moale şi să simt că eram deja plin, ea continua să înfulece cu o hotărâre neabătută.

într-un cotlon al minţii mă întrebam prudent ce se întâmplase cu ludovicianul.

— Eşti în siguranţă pentru moment, zise Scout, ca şi când mi-ar **fi** putut citi gândurile, ridicând o clipă ochii de la o bucată de şuncă pe care o fugărea prin farfurie, încercând să prindă nişte boabe de fasole. Rechinul ăla n-are cum să ajungă aici în viitorul apropiat. Aş spune că ai cel puţin două zile la dispoziţie.

— Ce-a fost chestia aia de pe motocicletă? am întrebat. Un explozibil?

— Oarecum... O bombă cu litere. în principiu, un artificiu legat de un mănunchi de litere de maşină de scris şi de tipografie clasică. Poţi folosi orice corp solid pe care sunt imprimate litere. Odată, am făcut unul din pandantive ieftine.

— Crezi că l-am rănit ?

Scout scuturâ din cap.

— Nici vorbă. Ai văzut cât de mare era? în orice caz, nu e menit să fie o adevărată armă. Explozia proiectează în

toate direcţiile literele metalice - toate asocierile lor, trecutul lor, totul - pentru a bruia fluxul în care înoată rechinul - arătă cu cuţitul între ceaşca ei de ceai şi a mea -, cel care ne leagă pe noi de el.

— Mi-amintesc.

— Până una-alta, bubuitura atrage atenţia tuturor celor aflaţi destul de aproape ca s-o audă, şi rechinul se pierde în toate acele noi fluxuri. Chiar dacă înaintează cu viteză maximă prin fluxurile corecte, îi va lua cel puţin patruzeci şi opt de ore să găsească din nou drumul spre noi.

Nu puteam să nu fiu impresionat.

— Mai ai vreuna?

— Vreo bombă cu litere? Câteva. Dar prima funcţionează întotdeauna mai bine. După aia, şansele scad.

— Scout, de unde ştii toate lucrurile astea ?

— Probabil pentru că sunt un geniu. Haide, doar n-o să călătoresc cu cineva ca tine fără să fac nişte săpături, nu? Şi-n orice caz... - se opri.

Cuvintele pe care nu le rosti lăsară un mic gol de presiune acolo unde ar fi trebui să fie ele.

— Bomba cu litere, de fapt, nu era destinată ludovicia- nului. Ai adus-o pentru a o folosi împotriva lui Nimeni, nu-i aşa?

— Ori-ori, se eschivă Scout, ridicând din umeri, dar i-am surprins uşoara iritare, şoapta fantomatică a tensiunii.

Am simţit că mi se încordează toţi muşchii.

— Cine era el ?

— Nimeni?

Am încuviinţat.

Scout împunse resturile din farfurie.

— Cred că-mi plăceai mai mult când nu vorbeai.

— Cred că-mi plăceai mai mult când nu ascundeai nimic.

— Dar nu ascund nimic, zise, ridicând ochii spre mine, iar profunzimea personalităţii ei mă lovi ca un ciocan. Şi nu *ştii* nimic despre mine.

Gura mi se deschise singură pentru a rosti o scuză,

dar am forţat-o să se închidă la loc.

După câteva secunde, Scout se înmuie murmurând *pentru numele lui Dumnezeu.*

— Uite ce-i, am nevoie doar de-o noapte de odihnă. Nu putem să ne prefacem amândoi măcar pentru o seară că suntem nişte oameni normali care stau într-un restaurant şi servesc cina şi care fac numai lucruri normale ? Chiar simt nevoia să fiu puţin ca toţi ceilalţi oameni. Dacă nu ai nimic împotrivă.

— N-am vrut să te acuz. Ideea e însă că ai dreptate, *nu* ştiu nimic despre tine şi sigur înţelegi că asta o să fie o problemă pentru mine după ziua de azi.

Se gândi la asta preţ de un minut.

— Bine, uite cum facem. Mâine poţi întreba orice doreşti şi-ţi promit că-ţi voi spune totul, că-ţi voi explica tot ce pot despre orice ai vrea să ştii, dar, în seara asta, fără întrebări. In seara asta, suntem doar doi oameni normali, bine ?

— De acord, am spus, batem palma.

— Bun. Acum, zise Scout, împingând farfuria din faţa ei, inspirând adânc şi aruncându-mi un zâmbet ostenit. Am *Intr-adevăr* nevoie de puţină odihnă.

I-am răspuns tot cu un zâmbet. *Armistiţiu.*

— Deci presupun că face parte din învoială să-ţi rezerv o cameră?

— Doamne, nu, zise ea surprinsă. O să stau în camera ta.

— Unde?

— In pat.

— Şi eu unde o să stau?

— Pe podea, desigur.

— Pe podea în propria mea cameră ?

— Da, *cât e noaptea de lungă.* în tot cazul, o să fie un antrenament bun.

— Tot mi se pare că două camere sună mai confortabil.

— Mda, ei bine, confortul nu e totul.

Amurgul făcuse aproape loc nopţii când am trecut

pragul hotelului Willows, ultimele tonuri de galben şi portocaliu fiind şterse de albastrul tot mai întunecat.

Ieşisem să caut sacul de dormit în jeepul galben în timp ce Scout încerca să-l ia pe Ian de la tuşa Ruth. O avertizasem că nu era o mişcare inteligentă, asta dacă nu voia să arate ca şi când s-ar fi automutilat, dar ea se arătase dispusă să facă totuşi o încercare. *Mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să ne obişnuim unul cu altul,* spusese. Am vrut să zic: *Nu, zău,* şi să-i explic că Ian nu era deloc genul de pisică sociabilă sau măcar genul de pisică tolerantă, ci mai degrabă un soi de vârtej făcut din lame. Dar apoi mi-am amintit că eu voi dormi pe podea, iar ea va sta în pat, şi am spus doar: *Bine, mersi.*

Am înaintat cu paşi uşori de-a lungul clădirii, spre parcare, bucurându-mă de simplitatea aerului de seară şi de faptul că toate întrebările vor trebui să aştepte până mâine. îmi permiteam să mă prefac că sunt normal. Măcar pentru o noapte.

Pierdut în gânduri, m-am apropiat foarte mult de jeepul galben înainte să văd silueta întunecată care stătea lângă el, fumând.

Am tresărit şi-am dat să mă las la pământ, dar chiar în timp ce făceam asta, era prea târziu.

— E în regulă ?

M-am îndreptat de spate.

— E în regulă, am răspuns.

— Tocmai am terminat. Merge.

Muşchii spatelui mi se destinseră oarecum, dar nu prea tare. M-am apropiat, dar nu prea mult.

— Sunteţi de la service ?

— Nu, sunt de-aici.

Nu ştiam ce să spun.

— O!

— John, zise bărbatul, făcând un pas spre mine şi întinzându-mi mâna. Ăsta e hotelul meu.

— O, sunteţi soţul lui Ruth.

Am înaintat repede şi i-am strâns-o cu ambele mâini, uşurarea citindu-mi-se mult prea clar pe faţă şi în gesturi.

— Probabil că la asta se reduce tot, mda. Credeai că sunt altcineva?

— Nu, am zis.

Apoi:

— Nu ştiu.

— Hmm, zise el. Mă gândeam eu că asta trebuie să fie.

Se sprijini din nou de capota jeepului.

— O ţigară ?

— Nu, mulţumesc, nu fumez.

Ceva îmi trecu fulgerător prin minte - Scout spunând : „Mai fumezi ţigări din alea mentolate?" Şi mai multe întrebări aşteptându-şi răspunsurile.

Cum vrei, zise John. O să pleci de la noi mâine, atunci ?

M-am sprijinit de maşina de lângă a mea.

— Mda, de unde ştiţi ?

— Te-am văzut întorcându-te cu fata aia azi.

Am simţit că mă crispez.

— Scuze, probabil că trebuia să...

John flutură mâna în semn de *nu-ţi face probleme.*

— Sper că nu te deranjează c-o spun. Eşti prins într-o luptă, nu-i aşa, băiete?

Urmă o clipă de tăcere.

— Da, am spus simplu.

El încuviinţă.

— Te-am citit de când ai venit. Şi Ruth la fel. Presupun că ţi-a spus cineva de accidentul ăla de maşină.

— Da, am auzit.

— Ei bine, Ruth recunoaşte un luptător atunci când îl vede. E o femeie curajoasă.

— Da, am spus din nou, neîndoindu-mă deloc de asta.

John miji ochii şi dădu aprobator din cap, apoi îşi fumă ţigara în linişte o vreme.

— Sunt multe feluri de lupte pe lume, zise el într-un târziu, dezlipindu-se de maşină. Şi nu-i treaba noastră în care eşti tu implicat. Să ştii doar că dac-o să vrei vreodată să te întorci aici, la noi, o să fii bine-venit. Tu *şi* motanul

tău.

Stinse ţigara sub talpă şi o porni înapoi, spre hotel.

— Mulţumesc, am strigat în urma lui, iar el ridică fără să se oprească o mână, ca pentru a spune *oricând.*

Când m-am întors în cameră, Scout era deja în pat, dormea. Se ghemuise bine în şi-n jurul cuverturii, cu capul ferit de lumina electrică, aşa încât doar o ureche, pielea albă a cefei şi un omoplat ieşeau la iveală. S-a mişcat puţin când am închis uşa şi am observat breteaua sutienului ei negru, franjurat şi ros de purtare pe spatele alb. Mi-am frecat faţa cu palmele. Ca despre majoritatea lucrurilor din lumea asta nouă, agitată, nu ştiam prea multe despre femei.

Ian, motanul, dormea pe pernă lângă ea, *torcând.* Pe faţa lui era întipărit un zâmbet mare, rotund şi fericit, se bucura poate în vis că mă făcuse să par atât de stupid.

Televizorul era deschis ; o telenovelă de mâna a treia pe care n-o recunoşteam. L-am închis şi-am aşezat sacul de dormit la picioarele patului. Era încă devreme, dar eram istovit. Am stins lumina, mi-am dat jos bluza cu glugă şi pantalonii scurţi şi m-am întins. Faptul că nu eram singur mă făcea să mă simt bine; să îmi închipui că făceam parte dintr-o echipă, un grup de trei odihnindu-se toţi laolaltă, pregătindu-se pentru a doua zi, pentru ceva nou - o *aventură.* Poate.

Scout se foi din nou, un picior îi ieşi de sub cuvertură şi atârnă peste marginea patului, dezvelit până la gleznă. Am zăcut acolo uitându-mă la piciorul ei, minunându-mă în treacăt cât era de mic în comparaţie cu picioarele mele şi cât de comice sunt picioarele în general. Când ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, am observat ceva. M-am ridicat în capul oaselor ca să mă conving că văd într-ade- văr ceea ce vedeam. Nu era vorba de umbre sau de praful lipicios de pe podea sau de altceva; era cu adevărat acolo. Simţeam gustul bătăilor inimii mele în cerul gurii.

Scout avea tatuată o faţă zâmbitoare pe degetul mare de la picior.

TREI

Ceea ce vedem în faţa ochilor nu e decât o mică parte din lume. Suntem obişnuiţi să ne spunem că asta e lumea, dar nu-i deloc aşa. Lumea reală este un loc mult mai întunecat şi mai adânc, şi mare parte din ea e populată de meduze şi alte lucruri.

Haruki Murakami

Hip-hip, ura!

— Trezeşte-te şi bucură-te de viaţă! Haide, ridică-te!

Visam plaje. Nisip galben, rânduri de umbrele albe, mare cu apă albastră, limpede ca sticla, şi ceruri necuprinse, fără umbră de nor. Un vis din *Fragmentul becului,* poate primul pe care-1 aveam de săptămâni întregi. Alergam prin apa mării la ceas răcoros de seară. Văzusem felinarele tavernelor de pe plajă trasând dungi colorate peste valurile prăfoase. Fusesem, fusesem - deja visul se destrăma, întinderile lui luminoase, de mătase, deşirân- du-se în emoţii nebuloase, nori mici şi coloraţi de sentiment, dispersaţi de mişcarea minţii mele trezite la realitate. Aşa se întâmplă întotdeauna cu visele din *Fragmentul becului*; când sunt complet treaz, dispar.

Am mijit ochii la bec.

— Cât e ceasul?

De undeva, vocea lui Scout spuse:

— Mai bine să nu ştii.

Am mormăit şi m-am întors pe-o parte, dar n-am reuşit să mă simt bine - ceva urgent îmi anima creierul. Pentru eul meu adormit nu era o urgenţă evidentă, mai degrabă ceva asemănător cu vaga greutate a unei pietre pitite şi uitate pe fundul unui rucsac. Mintea mea pe jumătate trează o căuta. Putea fi vorba de un pasager clandestin ? Ceva scăpat, mai intact ca de-obicei, din visul aproape năruit? Poate, în parte; culorile ei se potriveau cu cele pe care le puteam simţi încă ştergându-mi-se din minte, dar avea şi soliditatea unui lucru din lumea reală. O urgenţă amfibie, atunci; ceva ce luasem cu mine în vise şi-apoi adusesem înapoi. Mi-am scotocit creierii, după care, cu un şoc, mi-am amintit.

M-am ridicat în capul oaselor.

Ai un tatuaj pe degetul mare de la picior.

— Bună dimineaţa, zise Scout. Aşa e.

Era îmbrăcata din nou in hainele mele largi şi pe ale ei, înnoroiate, le rula în pacheţele ca nişte cârnăciori.

Am ridicat mâna ca să-mi feresc ochii de lumină. Nivelul simţurilor mele adormite încerca să se adapteze neaşteptatei provocări de-a sta drept.

— De cât timp îl ai ?

— Tatuajul ?

— Mda.

întoarse capul spre mine, gândindu-se dacă să răspundă sau poate doar întrebându-se de ce mă interesa asta.

Primul lucru pe care-1 întreabă oamenii de obicei e *De ce să-ţi faci un tatuaj acolo unde nu-l vede nimeni ?*

Nu, asta am priceput, am zis, mijind ochii. E pentru eticheta pe care ţi-o leagă de degetul mare la morgă, nu ?

Ea zâmbi în barbă, punându-şi una peste alta hainele rulate.

— Ai vreo plasă sau ceva de genul ăsta?

I-am spus că erau două în rucsac şi, în vreme ce scotocea, mă întrebă de ce mă interesa asta. Nu ştiam sincer ce să-i răspund.

Doar fiindcă îmi aminteşte de cineva, am spus într-un târziu.

încuviinţă vag din cap, ca şi când n-ar fi ascultat cu adevărat sau n-ar fi interesat-o o poveste lungă şi încâlcită din trecutul meu. Am zâmbit în sinea mea; nu era cazul să-şi facă probleme din pricina asta.

— De ce ţi l-ai făcut, deci ?

— Mă credeam *foarte* tenebroasă şi comică.

— Tu? am spus. Niciodată.

Se întoarse şi-mi aruncă o privire grăitoare. Am presupus că discuţia luase sfârşit. în următoarele câteva minute am rămas tăcut, dându-mi timp să-mi revin complet şi privind-o pe Scout intr-un fel fix, de dimineaţă devreme, în timp ce scotea o pungă pentru haine şi apoi le punea pe toate înăuntru. După ce termină, luă geanta de piele a domnului Nimeni de pe marginea patului şi mi-o întinse.

— Ce-i cu asta?

— M-ai întrebat cine era, zise ea. Trage fermoarul părţii laterale şi răstoarnă totul.

Pentru început, am inspectat atent geanta din priviri. Era scumpă, bine făcută şi plină de buzunare şi compartimente. Spaţiul principal era împărţit în două, o jumătate mai mult sau mai puţin goală, cu excepţia câtorva bucăţi de plastic negru de dictafon, cealaltă jumătate era închisă cu un fermoar mare, de bronz.

— Dă-i drumul, zise ea, aşezându-se pe pat şi pn-vindu-mă.

Am tras fermoarul şi-am vărsat conţinutul genţii pe sacul de dormit din faţa mea. Zeci de tubuleţe din plastic transparent mi se rostogoliră peste picioare. Scoaseră un zdrăngănit înfundat, strângându-se într-o movilă. Unele se rostogoliră sub pat, altele departe, pe podea. Am luat unul la nimereală şi am citit eticheta.

— concentrare. Patru miligrame.

Scout ridică două care se rostogoliseră lângă picioarele ei.

— judecată, zise. Iar ăsta-i **simţul umorului.**

STIL. EXPLORARE. CONVINGERE. ZÂMBET PRIETENOS. PUTERE

DE CONVINGERE.

Pilulele mici şi albe dinăuntrul fiecărui tub zdrăngăniră când degetele mele deranjară mormanul.

— Ce sunt toate astea ?

— Domnul Nimeni, spuse Scout.

M-am uitat la ea.

— Asta-i el. Sau, în orice caz, ceva cât mai aproape de el. Astea făceau corpul ăla să se mişte, în locul unui eu adevărat.

Flacoanele zăceau în poala mea ca un muşuroi de cârtiţă medical. Am scotocit cu degetele prin morman cât de uşor am putut. îţi lăsa impresia unui soi de autopsie. **GRIJĂ. SURPRIZĂ. SUSPICIUNE. DEMNITATE.**

— Asta-i tot ?

— Asta-i tot.

Mă simţeam mic, slab.

— Mie mi-a spus că un ludovician i-a făcut asta.

Scout nu răspunse din prima; îşi atinse arătătorul şi

degetul mijlociu cu degetul mare, de câte două ori pe fiecare în parte. Era un soi de tic ce o ajuta să gândească, însă părea să mai însemne ceva. Ca un dinam care acumulează energie.

— îmi pare rău, zise ea într-un final. Puteam să fiu puţin mai…

— Nu, e-n regulă. Spune-mi.

— Nu mai era o fiinţă umană, ci doar o idee a uneia. Un concept înfăşurat în piele şi substanţe chimice. Rechinul tău probabil că l-a văzut ca pe-un potenţial rival.

M-am gândit la ciudata voce a lui Nimeni spunân- du-mi că eram una şi aceeaşi persoană, apoi negând-o.

Un concept înfăşurat în piele şi substanţe chimice, am repetat. Mie asta-mi sună ca o fiinţă umană.

Scout clătină din cap.

— Nu. Asta nu e tot.

N-am contrazis-o. Ce ştiam eu despre fiinţele umane, ce erau şi ce nu erau?

— Deci, am zis, respirând adânc şi schimbând subiectul, unde ne ducem şi de ce ne-am trezit aşa devreme ?

Nici un răspuns. Când am ridicat privirea, Scout se uita la mine. Zăream ceva călduros pe chipul ei, ceva bine pitit în spatele expresiei obişnuite, dar, totuşi, era ceva acolo, chiar în spatele buzelor şi ochilor ei.

— Tu n-o să sfârşeşti ca el, să ştii, zise ea.

Am încuviinţat încet din cap — *Ştiu* — dar n-am reuşit să-mi conving şi ochii să aprobe.

Preţ de o clipă, ca umbra unui nor alunecând în goană peste pământ, căldura de pe faţa lui Scout dispăru, se transformă în răceală, nu o răceală nemiloasă, ci una care aducea mai degrabă cu vaga tristeţe a litoralului iarna.

— Aşa-i.

Sări în picioare, punând capăt momentului.

— Mergem în Manchester şi apoi sub pământ. Trebuie să împachetăm toate astea şi să fim pe drum într-o jumătate de oră.

Trecu în revistă camera, calculând în gând coordonatele temporale, distanţele, logistica. Privirea ei mată trecu peste mine o dată, de două ori şi apoi, iritată, reveni la normal.

— Eric, spuse ea. Ce tot stai acolo ca o mătură. Mişcarea.

Era 5:14 dimineaţa şi roţile jeepului galben huruiau pe drumuri întunecoase. Maşina era plină de cutii cu cărţi, genţi cu de toate şi-un Ian somnoros şi nervos în cuşca lui de transport. Mă aşteptasem ca Scout să propună *să facem ceva* cu Ian - să-l ducem la o pensiune pentru pisici sau s-o rugăm pe tuşa Ruth să aibă grijă de el câteva zile, dar ghidul nostru părea să considere de la sine înţeles faptul că Ian va veni cu noi. Asta m-a bucurat; nu aveam de gând să-l las nicăieri şi mintea mi-era încă prea amorţită şi prea năucă de dimineaţă, ca să pot purta vreo discuţie în contradictoriu pe tema asta. în schimb, încărca- serăm pur şi simplu jeepul galben, pe tăcute, mecanic, şi plecaserăm. Scout aruncă geanta cu pastile a lui Nimeni şi cartea pe care mi-o trimisese în tomberonul din spatele parcării hotelului. La plecare, lăsasem pe masa de la recepţie un bilet şi un cec pentru o sumă mai mare decât contravaloarea şederii mele. Mă simţeam cât de cât uşurat că Ruth şi John vor înţelege; eu şi Ian ne luam zborul spre primele linii ale frontului.

Scout se uita fix pe geamul lateral. Copacii întunecaţi şi bordurile mizere treceau pe lângă noi în lumina intermitentă a felinarelor stradale. Să conduci la primele ore ale dimineţii face ca totul sa devină o parte a aceluiaşi întreg oniric; minţile puţinilor şoferi trecând în derivă de la una la alta într-o mişcare precum cea a frunzelor pe un iaz mare, ornamental.

Mintea mea se pierdu într-o melodie veche pe care n-o ştiam prea bine, repetând fără încetare acelaşi refren năucitor. Ca să scap de asta, simţeam că trebuie să vorbesc.

— Hei, deci unde mergem ?

— Mmm?

Scout întoarse faţa de la geam, revenind din tărâmurile pe care hoinărise cu gândul.

— Unde mergem?

— Pe Deansgate[5].

Ştiu, ai spus Deansgate, dar mă interesează unde mai precis?

— Dacă ţi-aş spune asta...

— Ar trebui să mă omori?

Nu, dar - se foi în scaun - vei spune ceva anost de genul „asta n-are nici un sens", şi eu va trebui să spun

„ba da, are, pentru că bla-bla-bla“, şi-apoi tu vei dori să discutăm şi iar să discutăm despre asta tot drumul până acolo. Iar când vom ajunge, după toată discuţia aia inutilă, vei spune: „Scout, ai avut dreptate de la început, se pare că-s puţin cam idiot“. Aşa că, pentru a sări peste povestea asta plictisitoare, cred c-ar li mai bine să nu-ţi spun.

Se uită la mine cu un zâmbet în colţul buzelor.

— Asta pentru moment.

Din spatele jeepului galben simţeam rânjetul pisicesc al lui Ian.

— Pot să deschid radioul?

Am încuviinţat.

— Spuneai că azi îmi vei răspunde la toate întrebările. Ce s-a întâmplat cu promisiunea asta?

— Păi, n-am stabilit o limită de timp, nu ? N-am spus : „Promit să-ţi răspund la toate întrebările la treizeci de secunde după ce le-ai rostit11. Am spus doar că o voi face astăzi.

— Asta înseamnă că ai trişat.

— Ba deloc. înseamnă că am fost isteaţă. Există o diferenţă.

Radioul scoase nişte sunete stridente, fâşâi şi scuipă o singură notă înaltă, de operă, înainte să se stabilizeze la o piesă a formaţiei Happy Mondays.

— Excelent, zise Scout, lăsându-se pe spate în scaun.

— Poţi căuta alt post, dacă vrei.

— Mersi, dar l-am găsit.

---

5 Drumul principal (A56) care traversează centrul oraşului Man- chester.

— Ştiu.

Vocea răguşită şi visătoare a lui Sean Ryder se revărsă din vechile difuzoare şi Scout cântă alături de el la refren — *Hip-hip, ura. Azi i-am dat cu tifla cuiva* - lovindu-se cu palmele peste picioare ca şi când ar fi cântat la *bongo.* Existau şanse mari să fi dat peste cea mai enervantă fată din lume'. Am zâmbit. în ciuda tuturor lucrurilor, mă simţeam înviorat şi plin de viaţă, ca o uşă veche căreia i-a fost dată jos vopseaua prin şmirgheluire. Oricât de enervantă ar fi fost, fata de lângă mine nu era o *persoană ca oricare alta.* Cântând, bătând toba pe genunchi, Scout era o forţă, o mică şi puternică undă de energie care se mişca prin lumea întunecată dinăuntrul bătrânului meu jeep galben. M-am întrebat dacă pe o fată care cânta şi bătea toba pe genunchi în felul acela o putea opri ceva.

După Happy Mondays urmară Fun Lovin' Criminals, apoi veni Gary Numan, care lăsă în cele din urmă locul ştirilor locale. Atunci, Scout spuse *bu,* după care începu din nou să răsucească butoanele.

— Mai am o întrebare, am zis.

— Da.

De unde ştii atâtea lucruri despre mine ?

— Intuiţie feminină.

Datorită intuiţiei ştii că obişnuiam să fumez ţigări mentolate?

— O, asta...

Dădu radioul mai încet şi expiră zgomotos, nu era tocmai un suspin, ci mai degrabă sunetul pe care-1 scoate cineva care se apucă de-o treabă grea.

Am aşteptat.

— Ce trebuie să ţii minte este că istoria se scufundă în adâncuri. Ca un dinozaur într-o groapă de smoală. Comitetul de Explorare a Ne-spaţiului ţine evidenţa tuturor celor cu care a avut de-a face şi a multora dintre cei cu care n-a avut. Dacă ai aruncat fie şi numai un pachet de ţigări în timpul uneia dintre aventurile noastre subpământene, informaţia asta se află în arhivele lor, undeva.

Intr-o cutie de sticlă, probabil, prevăzută cu o etichetă de identificare.

Ceva din ceea ce spunea făcu un vechi reflector industrial să se aprindă în cotloanele întunecate ale minţii mele, dar era mult prea în spate, prea departe ca să-l pot distinge. Dându-mă bătut, am zis:

— Credeam că tu, *practic,* nu eşti membru al comitetului. Dacă au intr-adevăr un — m-am simţit puţin prost s-o spun - dosar asupra mea, de ce ţi l-ar arăta ţie ?

Scout zâmbi.

— *Practic,* n-am cerut permisiunea.

— Mă gândeam eu că asta o să spui.

— Sigur că da. Nu eşti aşa prost cum pari.

M-am întors spre ea şi am ridicat din sprâncene.

— Ce e? făcu ea.

Am intrat pe o alee de lângă tomberoanele din spatele unui McDonalds, puţin mai încolo de ceea ce Scout spusese că e Deansgate. Era încă întuneric, încă foarte devreme. Oraşul era o insomnie tăcută de smog, ceruri purpurii, bălţi, gunoaie şi lumini cu sodiu albe şi galbene. Era un timp şi un spaţiu al pisicilor, camioanelor răzleţe, taxiu- rilor răzleţe şi picăturilor răzleţe de ploaie.

— Aici o să lăsăm maşina, a zis Scout când am oprit motorul.

— Aici ?

— Da, o să fie bine.

— Pentru cât timp ?

— Depinde cât de mult se scurge între sosirea ta şi dorinţa de-a te întoarce. Aş spune - căzu pe gânduri - cel puţin patru zile.

— Nu pot lăsa jeepul aici patru zile cu toate lucrurile în el. O să caut o parcare pe termen lung. Putem să venim pe jos înapoi.

— Nu, trebuie să lăsăm jeepul aici. Dacă nu-1 lăsăm aici, lucrurile s-ar putea să se complice. Există un protocol. Lucrurile trebuie făcute într-o anumită ordine.

— Ce fel de ordine?

— Nu e nevoie să înţelegi, ci doar să execuţi.

— învoiala era…

Scout scoase o exclamaţie de exasperare.

Am înţeles, n-o spune.

Căzu pe gânduri o clipă.

Ştii ce e o cutie de puzzle chinezească ?

— Da.

— Ei bine, aşa ceva e. Trebuie să ştii unde să apeşi şi-n ce ordine, dacă vrei s-o deschizi.

Bun, şi noi ce încercăm să deschidem?

Scout se uită la mine.

— Lumea, zise.

Oraşele zumzăie şi huruie, expiră abur şi fum în somn şi-şi umplu aleile de fiori. Am închis portiera jeepului şi mi-am strâns mai bine haina pe lângă corp. Şi Scout tremura în jacheta ei mare, de camuflaj, frecându-şi braţele cu palmele şi lovind cu călcâiele în asfalt.

în regulă, atunci, zise ea. Cel mai bine e să strângem tot ce ne trebuie, haine pentru câteva zile şi orice nu te poţi îndura să laşi în maşină. Să nu iei însă prea multe; avem destul de mers pe jos.

Ian mă privi cum golesc rucsacul, apoi cum îl umplu cu haine, un sac de dormit, casetele şi caietele cu becul, lanterna, dictafoanele şi mai multe pachete de baterii Când am strâns chingile şi cataramele, Scout apucă într-o mână punga de plastic cu mâncare pe care o cumpărase- răm de la un service deschis non-stop şi dădu ocol maşinii pentru a scoate cuşca lui Ian din spate cu cealaltă.

— Dacă mergem departe, am spus, Ian o să devină cam greu.

Deja e greu. O să ne descurcăm.

Ghemul întunecat în care se strânsese motanul se foi în cuşcă, amintindu-ne că *era de faţă la discuţia noastră despre el,* apoi se prefăcu iarăşi că doarme.

Tot nu ştiu unde mergem.

Of, termină cu asta, o să vezi în curând cu ochii tăi.

Scout inspiră adânc şi expiră încet, încercând să-şi controleze tremurul, apoi spuse, ca pentru sine.

— E ca-n *Dimineaţa morţii* sau cam aşa ceva, nu?

Apoi mie, zâmbind:

— Ai încredere în mine?

— Mda, am recunoscut, punând rucsacul în spate. Doar că nu-s prea sigur de ce.

încărcaţi, am pornit pe alee şi-am traversat o stradă întunecoasă, pe care nu circula nimic cu excepţia unui vânt puternic şi a unei cutii de Cola aruncate care, când se rostogoli, păru cel mai zgomotos lucru din lume. Scout mă conduse la uşa din spate a unei librării mari.

— Waterstones.

— Corect, zise ea, punând jos mâncarea şi pisica, şi scotocind prin buzunare. Scoase ceva mic, de metal, şi, după ce-1 inspectă o secundă, îl vârî în broasca uşii.

— Stai puţin! Forţăm întrarea în Waterstones ?

Ea se întoarse.

— Nu prea îmi eşti de ajutor.

— Cum rămâne cu alarmele, cu dispozitivele de blocare ? Cum rămâne cu... Chiar vrei să intri cu forţa? Iisuse.

— Poţi să taci un pic ? Te rog.

După câteva momente în care m-am uitat de-a lungul şi de-a latul străzii, strângându-mi braţele ca să le încălzesc şi dorindu-mi să fiu oriunde altundeva pe faţa pământului, Scout scoase obiectul metalic din broasca uşii. Trase de ea şi uşa se deschise spre exterior.

— Poftim, zise. Nu e nici o alarmă. Nici un dispozitiv de blocare. Ţi-aminteşti ce am spus despre cutiile de puzzle chinezeşti?

— Aşadar, datorită faptului că am parcat jeepul în spatele tomberoanelor de la McDonalds, alarmele de la Waterstones nu se declanşează atunci când forţezi uşa?

Ridică mâncarea şi cuşca pisicii.

— Vino.

— Scout, asta-i...

— Important e că am intrat, nu? *Vino.*

Am urmat-o înăuntru şi-am tras uşa după mine.

Vreme de câteva secunde, totul fu întunecat, apoi se ivi o dâră de lumină care se preschimbă într-un dreptunghi

lung, când o altă uşă se deschise în faţă. Prin ea am văzut rafturi cu cărţi, parterul librăriei noaptea, nemişcat şi tăcut, cu becurile acelea galben-portocalii, „de avarie", aprinse. In faţa mea, silueta lui Scout deveni adevărata Scout când ea trecu pragul uşii şi intră în librărie. Am urmat-o.

încărcaţi cu genţi şi cu o pisică roşcovană, am stat o clipă nemişcaţi - doi excursionişti care nu-şi găseau locul acolo - în uriaşa librărie închisă.

— Pare ireal, nu? şopti Scout.

— E...

Nu reuşeam să găsesc cuvintele potrivite pentru a descrie sentimentul, dar sistemul cutiei de puzzle chinezeşti al lui Scout părea mult mai plauzibil acum, că eram înăuntru. Spaţiul acela, bine închis, pe jumătate luminat şi cufundat în tăcerea apropierii zorilor, nu era pentru oricine. Nu puteai pur şi simplu să împingi o uşă şi să intri nepăsător în aşa ceva; ceva fundamental ar dispărea înainte să termini de răsucit mânerul.

— E ceva religios, parcă, am zis în cele din urmă.

Scout încuviinţă.

—■ Locurile capătă o aură de sfinţenie atunci când sunt lăsate de capul lor o vreme. E ceva ce ţine de linişte, poate.

— Şi ce facem, acum că suntem aici ?

— Găsim H-urile.

— Cărţile care încep cu H?

— Romanele. Romanele autorilor care încep cu H. Cred că sunt acolo.

Ne-am croit drum printre rafturi şi stive tăcute, până când am ajuns la biblioteca în care erau depozitate romanele scriitorilor ale căror nume începeau cu litera H.

— Doar rândurile astea patru de jos, zise Scout. Trebuie să le scoatem şi să le punem deoparte.

Am făcut-o în grabă, scoţând cărţile câte opt sau douăsprezece odată, strângând tare între palme copertele când le ridicam şi le puneam unele peste altele în faţa bibliotecii din stânga, cea cu litera G. După ce-am

terminat, Scout apucă unul dintre rafturile goale şi-l scoase din bibliotecă, aşezându-1 frumos lângă cărţi. înlătură în acelaşi fel celelalte două rafturi, apoi se lăsă în genunchi pentru a inspecta spatele bibliotecii. Scoţând o şurubelniţă mică din haina ei imensă, de camuflaj, în scurt timp îmi întinse unul, două, trei, patru şuruburi minuscule şi argintii, marca Phillips.

— Pune-le lângă cărţi, zise.

M-am executat, iar ea luă şurubelniţa şi desprinse placajul din spate al bibliotecii, pe care mi-1 întinse. Acolo unde fusese placajul, era acum o gaură neagră, dreptunghiulară, de un metru pe un metru treizeci.

— Acolo mergem noi, spuse Scout, ridicându-se în picioare şi scuturându-se.

— în ne-spaţiu.

— Mda, aşa e.

Mi-am dat jos rucsacul din spate şi m-am lăsat în mâini şi în genunchi ca să mă uit în gaură. Am reuşit să văd doar cinci sau şapte centimetri dintr-o podea de ciment cenuşiu, grunjos, înainte ca spaţiul să se cufunde într-un întuneric desăvârşit. Aerul cald şi filtrat al librăriei mă făcuse să transpir pe sub haina groasă, dar cel care ieşea din gaură părea rece şi tare, elementar şi real, şi anunţa kilometri întregi de locuri cu totul şi cu totul pustii.

Am dat să scot lanterna din buzunarul lateral al rucsacului, dar am descoperit că îmi încetinesc mişcările, distrat. M-am întors şi m-am aşezat, privind fix în întuneric.

— Te simţi bine ? întrebă Scout, lăsându-se pe vine lângă mine.

— Am sentimentul că dacă intru acolo, n-o să mă mai întorc niciodată.

Părea serioasă, gândindu-se intens la asta, apoi mă lovi cu umărul, intr-un gest de susţinere.

— Ce e ? am întrebat.

— Dacă vrei să ţi se întoarcă bumerangul, mai întâi trebuie să-l arunci.

— Dar. Dacă vreau să-mi păstrez bumerangul, nu să-

l... pierd într-o gaură mare şi întunecată?

— Aruncarea şi întoarcerea *este* bumerangul, căposule. Fără partea asta, nu faci decât să târâi după tine un băţ îndoit.

Am zâmbit.

— Ei, cine te-a făcut aşa deşteaptă ?

— Mmm...

Gândindu-se la asta, Scout ridică din umeri copilăreşte.

— Poate Dumnezeu ?

M-am uitat la ea.

— Ce?

— Uau.

— *Ce?*

— Doar *uau.*

— Termină.

Istoria se scufundă în adâncuri în lumina lanternelor noastre, spaţiul din spatele bibliotecii deveni surprinzător de comun, un cotlon mic de ciment cenuşiu, cu o gaură circulară săpată în podea şi o scară de fier ducând în jos.

— Pe-acolo, zise Scout. O să trebuiască să-ţi dai jos rucsacul şi să-l ţii deasupra capului ca să cobori.

— Şi cu motanul ce facem ?

— Cobor eu prima şi mi-1 dai mie.

Scout aruncă lanterna încă aprinsă în punga în care era mâncarea noastră, îşi trecu punga peste încheietura mâinii şi se târî prin bibliotecă, în spaţiul dindărătul ei. Din cauza lanternei, punga albă, de plastic răspândea o strălucire difuză. Adăuga zidurilor de ciment un orizont înceţoşat şi rotitor de contururi ale pachetelor cu mâncare şi sticlelor cu apă. Am urmărit-o cum îşi trece picioarele prin gaură, se întoarce şi coboară câteva trepte pe scară. Când făcu asta, lumina împrăştiată de pungă dispăru dincolo de marginea găurii şi un orizont întunecat înghiţi pereţii până la tavan.

— Bun. Dă-mi-1.

Ian avea o expresie greu de descifrat. Era fie foarte speriat, fie surprinzător de calm.

— îmi pare rău, am spus privind spre cuşcă. Promit să mă revanşez pentru toate astea.

Şi i l-am pasat lui Scout.

Ea prinse cuşca de mâner.

— Ne vedem jos, zise, ţinând cuşca pisicii deasupra capului şi coborând scara, folosindu-se doar de o mână. I-am privit dispărând cu mişcări săltate, repetate, umerii lui Scout, apoi capul, apoi mare parte din mâna ei, după care, în sfârşit, cuşca lui Ian, faţa lui impenetrabilă ferin- du-se de raza lanternei mele.

Am împins rucsacul prin bibliotecă şi m-am târât după el.

Coborâsem pe scară până când capul îmi ajunsese sub nivelul podelei şi mă luptam să trag rucsacul după mine, când am auzit o bufnitură metalică de jos. în tunelul de coborâre răzbătu o lumină palidă, proiectând umbre lungi în sus. M-am forţat şi am tras rucsacul în gaură, amortizând mare parte din greutatea lui cu capul şi echilibrân- du-1 cu braţul drept în timp ce coboram.

Scara mă conduse într-un coridor foarte lung şi foarte drept, de ciment. Becuri slabe, portocalii, atârnate de cabluri şi garnituri îngălbenite luminau spaţiul până destul de departe, în ambele direcţii. De-a lungul unui perete erau prinşi colaci de cabluri groase şi negre, iar de-a lungul celuilalt se zăreau la anumite intervale scări precum aceea pe care coborâserăm noi.

— Avem lumină, am spus, trăgând rucsacul pe podea. Vocea mea iscă ecouri puternice, ca pocnetul unor palme într-o cameră goală. Aerul era uscat şi avea un miros industrial.

Scout stătea sprijinită de perete, puţin mai încolo, cu laptopul lui Nimeni, Ian în cuşca lui, punga cu mâncare şi, am observat, un alt rucsac, toate aruncate alandala în jurul ei. Mă aşteptase să cobor şi, când văzu că am ajuns, îngenunche, deschise noul rucsac şi scotoci prin el.

— Asta-i coridorul electric de acces numărul patru, spuse. Bun venit în ne-spaţiu.

— Ce-i ăsta? am spus, arătând spre rucsac.

Scout scoase din el două suluri bine strânse de material şi le scutură - se desfăcură într-o vestă albastră şi-o pereche de pantaloni verzi de camuflaj.

— Lucrurile mele, răspunse ea. Exact unde le-am lăsat.

întinse hainele peste rucsac, apoi începu să-şi deznoade cureaua de piele de la brâu. Pantalonii mei uriaşi îi alunecară pe picioarele albe şi ea ieşi din ei. Bocancii şi-i dăduse deja jos.

— Doar nu credeai că o să... (se munci să-şi tragă peste cap tricoul meu) ...mă plimb în următoarele câteva zile în hainele tale bărbăteşti, nu?

Ridică de jos pantalonii şi tricoul meu şi mi le aruncă.

Le-am prins şi le-am ţinut la piept.

Acum nu mai purta decât sutienul vechi din seara precedentă şi, mi-am dat seama, o pereche de boxeri mulaţi, de un albastru închis. Stând pe coridor în felul acela arăta... ei bine, arăta extraordinar. Albă şi perfectă: per- fectă-dar-nu-tocmai-perfectă, reală. Gâtul ei lung, claviculele precise, sânii mici - o sculptură în marmură din vremuri străvechi, ieşind puţin cam mult din cupele roase ale sutienului funcţional —, coastele prea pronunţate, muşchii mici, dar solizi, încordându-se pe sub pielea albă-albă, mişcându-i pulpele, braţele, răsucindu-i mijlocul, boxerii mari întinzându-se pe rotunjimea şoldurilor şi-n jos, între coapsele ei, elasticul din talie strângându-i stomacul, şi sub partea umflată, goală, a boxerilor cu nasturi - da, m-am uitat, repede, vinovat, o dată, de două ori - materialul întinzându-se într-un V bombat şi dispărând între picioare.

M-am întors cu spatele, încercând să-mi domolesc zvâcnetele grele din piept şi din gât, să le înăbuş, dar nereuşind. O apropiere electrizantă, şocul, dorinţa, corpul meu vibra de toate astea şi de panica stânjenită şi brusca realitate a tuturor lucrurilor care se întâmplau. Privind ţintă de-a lungul coridorului pustiu, de ciment, ascultând sunetele produse de mişcările lui Scout în spatele meu, am avut îngrozitoarea şi insuportabila idee că *a nu* privi ar putea fi de fapt mai rău, ar fi un gest mult, mult mai

evident decât a privi pur şi simplu. Uitându-mă în altă parte îmi afişam oare stânjeneala copilărească pe care ea n-o arăta deloc? încercând fără speranţă să-mi compun o mină goală şi neinteresată, m-am întors.

Scuturându-şi pantalonii de camuflaj înainte să-i îmbrace, lui Scout nu păru să-i pese dacă mă uitam sau nu când se schimba. Nu păru să o intereseze nici măcar dacă privirea mea era indiferentă sau plină de dorinţă. Atitudinea asta demonstra o puternică încredere feminină, ceva degajat, dar neprefăcut, în felul în care se mişca, graba sau calmul cu care se schimba. Aveam în faţă o fată - o femeie - care putea modela lumea după bunul ei plac. Era cel mai irezistibil lucru din câte văzusem vreodată.

Porţi boxerii mei, am şoptit prosteşte când ea termină cu îmbrăcatul.

Scout îmi zâmbi, legându-şi şireturile bocancilor.

— N-ai întâlnit multe fete la viaţa ta, nu-i aşa, Eric ?

Apoi se ridică şi-şi trase pe ea jacheta mare, de camuflaj.

— Scuze, am spus ruşinat, revenindu-mi în simţiri, dân- du-mi seama că timpul trecuse puţin cam ciudat pentru mine şi că strângeam încă inutil hainele făcute ghem la piept.

— Hei, făcu ea şi ridică din sprâncene. Am glumit. Te iau peste picior.

Am încuviinţat. încerca să fie amabilă, şi eu mă simţeam şi mai prost ca înainte.

Scout puse plasa cu mâncare în rucsacul ei, apoi începu să lege laptopul lui Nimeni în spate. Eu am îndesat în rucsacul meu hainele pe care le purtase ea, l-am pus pe umeri şi-am ridicat cuşca lui Ian, uitându-mă înăuntru să mă conving că motanul era în ordine. Doi ochi întredeschişi pe o faţă roşcovană bosumflată se uitară la mine.

Tu să taci, i-am spus pe muteşte.

Am mers pe coridorul electric de acces numărul patru cam două ore. Am urcat pe o scară în ceea ce părea a fi un depozit abandonat, apoi am străbătut o estradă şi am coborât într-un tunel mai îngust, mai compact, cu

becuri pâlpâitoare. Am discutat mult, despre nimic în mod special, Scout punându-mi o sumedenie de întrebări despre muzică, despre formaţiile care mai erau încă unite şi despre cele care se destrămaseră şi despre televiziune, în principal despre cine cu cine a făcut sex, cine pe cine a înşelat, cine pe cine a ucis în telenovele. De unele dintre personajele pe care le-a pomenit nici măcar nu auzisem vreodată şi m-am întrebat cât timp petrecuse ea departe, în tăcerea ne-spaţiului. Ne-am spus glume, comportându-ne ca şi când: a) glumele noastre ar fi fost mai comice decât erau de fapt; b) glumele celuilalt erau incredibil de proaste. După una dintre poantele mele, Scout se opri brusc, rămânând nemişcată sub becurile pâlpâitoare.

— *Ce-i cu labele alea lungi ?* repetă ea.

Se uită la mine fără să înţeleagă, aşa cum se uită publicul la cei mai ciudaţi invitaţi ai lui Jerry Springer.

— Eric, de ce să-i faci asta cuiva?

— Eşti o filistină, am spus zâmbind, continuându-mi drumul fără ea.

Din câte-mi amintesc, mi-am zis că am avut o profundă revelaţie a faptului că *asta înseamnă viaţa.* Dar apoi, imediat, *ei, bucură-te de ea, nu mai ai decât o singură zi la dispoziţie. Ludovicianul n-a dispărut pentru totdeauna.*

Sub pământ, zilele se măsoară după ceas. Dimineaţa târzie face tic-tic şi devine după-amiază devreme care face tic-tic şi devine după-amiază târzie, şi noi continuăm să străbatem tuneluri, să urcăm şi să coborâm scări, să ne îndreptăm lanternele spre spaţii întunecate, plate, cu tavane joase, croindu-ne drum printre ziare vechi şi conserve goale şi lucruri aruncate la voia întâmplării. Locuri şi spaţii veniră şi se duseră. Coridoare de serviciu, tobogane de acces, jgheaburi de inundaţie, o veche fabrică unde razele lanternelor, în trecere, descoperiră gâturile ruginite ale maşinilor de cusut şi tricotat răsturnate şi aruncară umbre de jurasic peste pereţii de cărămidă - *istoria se scufundă în adâncuri* — şi apoi am străbătut parcări subpământene, arhive şi pivniţe abandonate, zone

de depozitare. Strecurându-ne prin deschizături, cățărându-ne pe molozuri, coborând scări de ciment pe care scria **doar pentru personal** în măruntaiele unor clădiri părăsite şi încă-n viaţă.

Ne opream să ne odihnim o dată la două sau trei ore. Scout verifica într-un carneţel roşu distanţa parcursă şi beam apă şi poate mâneam ceva, apoi îl pasam pe Ian de la unul la celălalt şi porneam iar la drum. Treceau bucăţi de timp incolor. După-amiaza devenea seară şi rămâneam în pană de glume şi jocuri, călătoria devenind un marş în mare parte tăcut, meditativ, care ne chinuia picioarele. In jurul orei şase după-masă, Scout hotărî în sfârşit să ne oprim şi ne pregătirăm pentru noapte.

Ajunseserăm într-un depozit părăginit, unul dintre cele cu acoperiş sprijinit pe stâlpi, ţuguiat, ruginit, cu două rânduri de panouri mate pentru a lăsa lumina să intre. Mare parte din sticlă fusese spartă, lujeri ca nişte degete verzi târându-se în jos pe stâlpi şi pe ziduri până departe, în celălalt capăt al clădirii. Fâşiile de cer de deasupra noastră erau colorate în acelaşi purpuriu înceţoşat şi jos pe care îl remarcaserăm în oraş, în dimineaţa aceea. Era ca şi când lumina zilei nici n-ar fi existat.

M-am întins pe podeaua zgrunţuroasă de lângă rucsacul meu şi m-am uitat în sus, la nori.

— Cred că-mi amorţesc picioarele.

Lumina slabă a amurgului de care aveam parte nu era de-ajuns pentru a citi, aşa că Scout aprinse lanterna ca să-şi consulte din nou carneţelul.

— Ne descurcăm bine, zise. Mâine ar trebui să ajungem la destinaţie.

Mâine. Mâine ar trebui să-l găsim pe Trey Fidorous.

— Bun, am spus, închizând ochii şi negândindu-mă la nimic altceva decât la bucuria de-a sta nemişcat.

— Hei.

— Ce-i?

— Ce facem cu motanul tău?

Am deschis ochii; m-am întors pe-o parte.

— Ce-i cu el ?

— Păi, nu poate să ia un sul de hârtie igienică şi să-şi facă nevoile ca noi, nu? S-a ţinut toată ziua.

Nu mă gândisem la asta. Dacă Ian rămânea în cuşcă şi trebuia purtat aşa, după o vreme...

M-am lăsat pe spate, dând ochii peste cap.

— Spune-mi ce să fac, Scout.

— Cred că ar trebui să-i dăm drumul din cuşcă.

— Şi dacă fuge ?

— Nu cred că îi stă în fire.

— Dar ştii ce vreau să spun.

— Unde să se ducă ? Oricum, nu prea cred că avem de ales, doar dacă nu vrei să-l cari mâine toată ziua scăldat în propriul lui pişat şi căcat.

Am deschis un ochi.

— încântător.

— Păi, asta o să se întâmple.

Avea dreptate. M-am ridicat în genunchi şi apoi, arcuindu-mă, în picioare. Cuşca lui Ian era aşezată aproape de locul unde Scout şedea pe rucsac, uitându-se în continuare în caiet, scriind la lumina lanternei. Am îngenuncheat în fata cuştii lui Ian şi m-am uitat printre bare. In întunericul aproape profund, am întrezărit doar ochii aceia mari, placizi. Ian, desigur, mă putea vedea perfect.

— Aşa-i, am spus. O să-ţi dau drumul acum, ca să-ţi poţi face treaba. Să nu fugi nicăieri. Avem câteva conserve de ton delicios pentru tine, nu-i aşa, Scout?

— Delicios.

Aşa că ţi-ar fi *mult* mai rău de unul singur decât mi-ar fi mie, dacă te-ai hotărî să dispari. Ce crezi ?

Tăcerea fu singurul răspuns care veni dinspre cuşcă.

— Bine, acum o să deschid uşiţa.

Am tras zăvorul şi-am deschis uşiţa. După un moment, corpul mare şi roşcovan al lui Ian păşi afară, precaut la început, apoi, uitându-se în jur cu expresia aceea gen - *mişto* - pe care o au taţii atunci când se uită la noile maşini ale altor taţi, şi se îndreptă ţanţoş spre adâncimile depozitului.

— N-o să se mai întoarcă.

— Ce pisălog eşti! zise Scout, punând carnetul deoparte.

Apoi, văzându-mi îngrijorarea, spuse:

— Sigur c-o să se întoarcă. I-ai explicat cum stă treaba cu tonul şi toate alea.

— Du-te-n mă-ta.

Am zâmbit fără voia mea.

— Nu ştiu ce m-aş face dacă l-aş pierde. Am fost întotdeauna împreună, înţelegi?

— înţeleg. O să vină înapoi. Nu te îngrijora.

Scout se ridică în picioare.

— Hai să aprindem focul înainte să fie prea întuneric. Erau nişte bucăţi de lemn lângă trapa prin care am intrat; vrei să aduci câteva încoace? Eu o să caut nişte hârtii.

O parte din mine voia să spună: *dar n-o să vină cineva dacă aprindem focul, n-o să cheme cineva poliţia ?* Dar n-am făcut-o, mai întâi pentru că eram prea ostenit şi apoi pentru că simţeam că încep să pricep cum stăteau lucrurile cu ne-spaţiul - nu venea nimeni niciodată.

în pofida îngrijorării mele în privinţa lui Ian, încercam un sentiment reconfortant la ideea că voi dormi din nou in acelaşi loc cu Scout. *Fac parte dintr-o echipă, dintr-o unitate.* Pentru a mia oară în acea zi, m-am gândit la pantalonii mei, alunecând în jos pe picioarele ei albe, şi la ea dezbrăcându-i, la boxerii mei întinşi pe şoldurile şi coapsele ei. *Fac parte dintr-o echipă,* mi-am zis, *mda, sigur, Eric, asta-i tot.* M-am dus după lemne.

Am aţâţat un foc mic şi, în scurt timp, amândoi eram scăldaţi într-un portocaliu incandescent, un roşu profund şi-un negru fremătător, jucăuş. Am mâncat împreună o conservă de fasole, întingând în ea cu bucăţi de pâine. Am propus să prăjim pâinea, dar Scout zâmbi şi clătină din cap.

— Să prăjeşti pâinea la foc deschis. Pare cel mai uşor lucru din lume, nu-i aşa? Dar întreabă pe oricine a încercat s-o facă.

M-am întrebat dacă Primul Eric Sanderson a încercat

vreodată să prăjească pâine în faţa cortului pe insula Naxos. Dacă *mâinile mele* încercaseră vreodată asta. M-am gândit la el şi la Clio certându-se din cauza pâinii stricate, apoi mi i-am închipuit râzând de asta. Odată cu dispariţia lor, istoria uitase dacă o asemenea întâmplare avusese loc vreodată şi cum reacţionaseră ei în cazul ăsta. Uitân- du-mă la vâlvătaia focului, m-am hotărât să-i las să râdă. Mi-am dat seama că nu mă mai gândisem la Primul Eric Sanderson de-o bună bucată de vreme.

Scout răsturnă puţină apă în conserva de fasole şi-o agită.

— Ştii, totuşi e un singur lucru despre care nu m-ai întrebat.

— Un singur lucru? am spus. Sunt mii. Nu ştiu dacă Scout e numele tău real, de unde vii, câţi ani ai, nimic.

— Adevărat. Dar nu pui nici una dintre întrebările *astea* pentru că eşti un individ surprinzător de perspicace. Ştii că sunt un subiect sensibil pentru mine şi nu vrei să-mi răneşti sentimentele.

Am căutat o capcană în vorbele astea, dar n-am găsit nimic.

— Mersi, am spus precaut.

Scout zâmbi. Dacă exista şi ceva poznaş în zâmbetul acela, era ascuns de pâlpâirile focului.

— Pentru puţin. Nu, întrebarea pe care vrei de fapt să mi-o pui este...

— Cine a spus că poţi să-mi porţi boxerii?

— Şi e posibil să-i primeşti înapoi nespălaţi ?

— Eşti cam scârboasă, ştii asta?

— Mda, cum zici tu, încuiatule.

Am zâmbit a încuviinţare, uitându-mă în foc, lăsân- du-1 să mă tragă înăuntrul lui şi nerăspunzând în nici un fel. Secundele se scurseră, adunându-se aproape într-un minut, comicul, nemişcarea, toate evaporându-se în sus şi dispărând prin sticla spartă de deasupra noastră. Podeaua de ciment era tare şi rece sub picioarele mele încrucişate, iar spaţiul enorm, întunecat şi pustiu. Am coborât privirea spre degetele mele, degetele, mâinile şi încheieturile care-i

aparţinuseră primului Eric mare parte din existenţa lor. Ştiam că glumele şi jocurile nu mă puteau feri de cel care eram, de ceea ce lucrurile erau. Durerosul adevăr era că tot acel moment de repaus era un accident.

— Continuă, spuse Scout, şi mi s-a părut că surprind ceva asemănător la ea, din nou acea răceală, umbra de peste câmpie.

— Ştiu, am zis, nu făceam decât să mă distrez prefăcându-mă că sunt o persoană normală.

încuviinţă încet, ferindu-şi privirea şi uitându-se la vâlvătaie şi la umbre.

Nu mai aveam de ales.

Bine, atunci. O să întreb eu. Cine-i el, angajatorul lui Nimeni?

— Mulţumesc că încerci să nu-mi răneşti sentimentele. Se uită în altă parte, întreaga ei faţă transformân- du-se într-o umbră.

— Scout ?

E în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută ceva defect şi oribil, iar în proporţie de unu la sută eu.

Aranjamentul

— Tu?

M-am holbat la ea peste foc, îngheţând.

— O parte din mine, o mică parte care mi-a fost furată, o părticică infinitezimală. Restul - mare parte din mine - încă-mi aparţine, dar... duse mâna la tâmplă. Doamne, uite, nu ştiu cum să explic asta. O parte din el e în capul meu.

— Nimic din ce spui nu-i logic. Iisuse, cum adică ? Vrei să zici că ai fost *posedată* sau ceva de genul ăsta?

— E o situaţie mai clinică de-atât, e un fel de proces. Restul fiinţei sale nu mă poate controla sau mai ştiu eu ce, dar în mintea mea a rămas o bucată latentă din el şi, atâta timp cât el există...

Scout se opri şi inspiră adânc.

— Rahat, *chiar* nu aveam de gând să ajung la asta. Voiam s-o spun pe şleau, să încerc să-ţi explic totul folosind doar cuvintele potrivite, dar...

îşi dădu părul pe după urechi. Bărbia, gâtul, tot trupul ei tremura.

— Dumnezeule, Eric, regret că spun asta, dar eşti foarte norocos. Umbli de colo-colo într-o stare constantă de năruire şi asta nu te deranjează; adică, *exişti* în felul ăsta. Unii oameni ar putea lăsa impresia că deţin controlul asupra vieţilor lor zi de zi, dar, dacă acesta ar slăbi, s-ar împrăştia probabil în toate cele patru vânturi şi nu şi-ar mai reveni niciodată. înţelegi ce vreau să spun?

Mi-am făcut mâinile căuş la gură şi am inspirat printre degete. Creierul meu, măruntaiele mele trăgeau în toate direcţiile deodată.

— Tot ce vreau să ştiu acum e dacă tu l-ai trimis pe domnul Nimeni după mine, Scout. Eşti una dintre creaturile alea?

Lumina focului sclipi în lacrimile care-i izvorau din ochi, strângându-se pe marginea pleoapelor. Se strădui din greu să nu lase nici o picătură să cadă.

— Nu, sigur că nu l-am trimis. Aş fi folosit bomba aia de litere afurisită asupra lui, dar rechinul tău a ajuns înaintea mea.

— Nu-i rechinul meu.

— îţi spun că nu semăn *deloc* cu el. Eu, cea care stă acum în faţa ta şi îşi dă cu brio cu stângu-n dreptul, sunt o persoană exact ca tine (un hohot de râs scurt, ca un fior), deşi poate că tu nu eşti persoana potrivită căreia să-i aduc acest argument.

Ştiam la ce se referă.

— *Un concept înfăşurat în piele...*

— *...şi substanţe chimice.* Oamenii *înseamnă* mai mult de-atât, să ştii.

Am aşteptat cât timp ea a luat o gură din sticla de apă, apoi şi-a stropit faţa, masându-şi pielea cu degetele, de la rădăcina nasului, peste ochi şi pomeţi. Când termină, îmi dădu sticla şi eu m-am întins s-o iau.

— Nu înţeleg ce spui, am continuat. *Eu, cea care stă aici* ? Vrei să spui că tu nu eşti singura Scout de pe faţa pământului? Sau...

Scout îşi trecu degetele prin părul dat pe spate, scutu- rându-1.

— Bine, zise, o parte din mine a fost răpită. Mă refer la o parte din mine, de-aici (îşi atinse tâmpla). Şi a fost încorporată în altceva; un *ceva* uriaş, anormal, necontrolat. In locul părţii pierdute, am primit ceva din *el.*

Se opri să-mi urmărească reacţia. Habar nu aveam ce mi se citea pe faţă.

— *El* e dezactivat, o masă de grupuri informaţionale, ca un cod de virus, dar e înăuntrul minţii mele şi nu poate fi scos afară.

M-am gândit la cuvintele ei.

— Informaţiile astea pot fi activate ?

— Da. Nu e un proces rapid, nu e ca şi când ai apăsa un comutator sau mai ştiu eu ce. Ar trebui să mă găsească în stare fizică, dar, da, există o procedură.

— Şi-atunci ce s-ar întâmpla?

— Grupurile informaţionale ar prinde viaţă, mi s-ar răspândi prin minte. Ar prelua controlul şi aş fi absorbită de acel *ceva.*

Se gândi o clipă.

— Eric, chiar am feştelit-o rău de tot?

încercând în continuare să pricep ce spunea, probabil că nedumerirea mi se citea pe faţă. Şi probabil că era genul corect de nedumerire.

— *Ce* să feşteleşti ?

Un zâmbet stins traversă rapid chipul lui Scout.

— Ascultă. O să fac o plimbare prin depozit, să văd dacă nu găsesc motanul. îmi trebuie câteva minute de gândire, dar o să mă-ntorc şi-atunci promit să-ţi spun toată povestea. Ai ceva împotrivă?

— Nu, am zis, simţindu-mă încă de parcă m-ar fi înţepat ceva. Nu, n-am nimic împotrivă.

Când Scout se întoarse, motanul meu gras şi roşcovan o urma ţanţoş, aşa cum face atunci când mă prinde cu cioara vopsită. în mod normal, şi asta am mai spus-o, lui Ian nu-i place de nimeni. Nu l-am văzut niciodată gudurându-se pe lângă cineva, nici măcar pe

lângă tuşa Ruth. Urmărin- du-le siluetele prinzând substanţă, pe măsură ce se apropiau de lumina focului, m-am gândit la încredere şi la ceea ce-o determină. De ce *o urmasem* pe Scout taman până acolo, când ştiam atât de puţine despre ea ? în parte, datorită nereuşitei mele de a-1 găsi pe Fidorous, dar asta nu era tot. Din clipa în care apăruse, avusesem încredere în ea. Pur şi simplu. Şi aveam senzaţia că, orice va spune atunci când se va aşeza lângă foc, îmi voi dori să nu renunţ la acea încredere. Dansul lui Ian spunea că, în ceea ce-1 privea pe el, ea era una dintre noi. Şi eu voiam ca ea să fie una dintre noi.

— Eşti bine ?

Scout încuviinţă.

— Mi-am găsit un prieten.

— Poate pentru că ai fost aşa de convingătoare când i-ai vorbit despre tonul ăla.

Zâmbi.

Am desfăcut o conservă şi i-am servit-o lui Ian pe fundul gamelei răsturnate a lui Scout, umplând capacul cu puţină apă.

— Ţi-am spus c-o să se întoarcă, zise, aşezându-se din nou lângă foc.

Ian torcea, dând din cap în ritmul fălcilor care mestecau lacome.

— Aşa-i, am încuviinţat.

Apoi am zis:

— Tocmai mă gândeam că n-am adus votca.

Ea se crispă.

— O scăpare. Dar nu face nimic, o să-ncerc să spun povestea cu mintea limpede.

O pauză.

— Nu ştiu cu ce să încep.

— Păi... *începe cu începutul, continuă până la sfârşit, apoi opreşte-te.*

Scoase un hohot scurt de râs care nu era de fapt decât o expiraţie şuierată.

— Bine, atunci. Povestea începe cu mult timp în urmă, cu un bătrân pe nume Mycroft Ward...

înlăturând toate întreruperile, nedumeririle şi întrebările în care îi ceream lămuriri, asta e povestea pe care mi-a spus-o Scout.

Povestea lui Mycroft Ward

Spre sfârşitul secolului XIX trăia un om pe nume Mycroft Ward. Ward era un fost cadru militar şi unul dintre ultimii savanţi gentlemeni. Dobândise o reputaţie puternică pentru voinţa sa de fier (din câte se pare, un lucru foarte la modă în acele zile) şi făcuse multe fapte eroice în timpul Războiului Crimeii, fiind unul dintre eroii minori ai Bătăliei de la Balaklava. Deşi Mycroft Ward nu avusese nimic de-a face cu Şarja Brigăzii Uşoare, o aprobase cu toată fiinţa sa, aşa încât, după mulţi ani, când un doctor i-a dat vestea unei boli lente, dar fatale, atitudinea lui Ward nu surprinse pe nimeni dintre cei care-1 cunoşteau bine.

Bătrânul anunţă — familia, prietenii şi câteva ziare — că se hotărâse să nu moară, nici de boala aceea, nici de nimic altceva, niciodată. Pretindea că nu are timp să moară şi că, în schimb, „se va dezbăra de multitudinea de slăbiciuni a corsetului corporal şi va merge mai departe *ad infinitum“.* Se închise apoi în biroul său aproape un an întreg, refuzând să facă alte comentarii sau să mai schimbe vreun cuvânt cu cineva.

Moartea bătrânului, survenită în primăvara anului următor, fu marcată doar de un număr mic de necrologuri şi de câteva editoriale energice (într-unul din care era comparat cu Regele Canute). în câteva luni, interesul faţă de Mycroft Ward se risipi în eter. Omenirea surâse superior şi-şi văzu mai departe de cursul ei.

Ceea ce omenirea nu auzise, ceea ce doar un grup select de oameni ştiuse vreodată, e următorul lucru: Ward izbândise în planul său. Cel puţin, izbândise într-un fel anume.

Tehnica folosită de el s-a pierdut, dar se pare că nu a existat nimic magic sau spiritual sau măcar extrem de ştiinţific in ceea ce a făcut Ward. Sistemul pe care-1 concepuse era atât de prozaic şi de logic, încât l-ar fi putut

inventa chiar şi un contabil. Mai întâi, folosind mii de întrebări şi teste, Ward reuşise să reproducă o copie foarte sumară a personalităţii sale pe hârtie. Apoi, prin mijlocirea „artelor aplicate ale hipnozei şi sugestiei", imprimase cu succes această personalitate asupra unei alte persoane.

Ei bine, deşi în viitor s-ar putea crede altceva, Ward n-a fost un om rău. Poate că a fost insuportabil de infatuat şi de ipocrit, dar în planificarea şi executarea ciudatei sale stratageme pare să se fi comportat întotdeauna onorabil. Jurnalele sale intime, care încă supravieţuiesc atât pe un website ultrasecurizat, cât şi într-un seif puternic ranforsat, se referă la transferul personalităţii sale cu termenul de „aranjament" şi asta e exact ce-a fost.

Ward a cheltuit mult timp şi mulţi bani pentru alegerea a ceea ce spera să devină noul său corp, deschizând într-un final calea negocierilor cu un doctor tânăr pe nume Thomas Quinn. Acesta fusese distrus de pierderea soţiei sale cu un an în urmă, lăsându-şi cabinetul de provincie pradă ruinei în timp ce el trăia nepăsător la toate lucrurile care-1 înconjurau, din economiile tot mai puţine. Quinn a fost foarte fascinat de tehnica lui Ward (în parte, am putea presupune, datorită naturii propriei sale pierderi tragice). Credea că bătrânul se află în pragul unei descoperiri mai mari decât orice ar fi înfăptuit Newton sau Darwin şi-a văzut în „aranjament" o şansă de-a „întoarce în sfârşit spatele durerii şi de-a dărui puţinul care i-a mai rămas dezvoltării ştiinţei". Quinn, fiind în mod clar un romantic incurabil, îşi închipuise propabil că avea să fie primul martir al erei ştiinţifice.

Astfel, pe când Ward zăcea pe patul de moarte, Quinn a suferit un proces foarte misterios şi o echipă restrânsă de avocaţi a transferat toate bunurile mobile şi imobile „tânărului şi recent descoperitului strănepot" al bătrânului.

„Aranjamentul" a fost o reuşită mai mare decât ar fi putut spera Ward vreodată. Membrii **familiei** Ward, la început, au pus la îndoială validitatea tânărului care apăruse din senin, pretinsese că e o rudă îndepărtată şi

plecase cu tot ceea ce avusese bătrânul. Dar întâlnindu-1 Pe „Mycroft Ward cel Tânăr", până şi cel mai încăpăţânat şi avar dintre veri recunoscu că cei doi trebuiau să fie rude - deşi asemănările fizice erau puţine, gesturile, atitudinea şi opiniile lor erau atât de asemănătoare, încât nu putea încăpea nici o îndoială cu privire la legătura lor de sânge. *Eul* lui Mycroft Ward supravieţuise cu succes morţii corpului său. Era din nou tânăr în pragul noului secol.

E greu de spus de ce noul Ward n-a făcut publică reuşita tehnicii sale, mai cu seamă dacă ne gândim că-şi declarase intenţiile în faţa tuturor. Poate că-şi făcuse griji că familia sa va găsi o cale de a-i lua averea, dacă descoperea că prin noul său corp nu curgea nici un strop de sânge din cel vechi; poate că voia să-şi mai perfecţioneze tehnica înainte să-şi anunţe fapta; sau poate că-şi vedea doar de ale lui; acum că în faţă i se deschideau orizonturi mai largi decât văzuse vreun om vreodată, cu siguranţă avea lucruri mult mai importante de făcut. Ceea ce ştim cu certitudine este că, înainte de izbucnirea Primului Război Mondial - încăpăţânat şi neîmblânzit ca întotdeauna —, Ward îşi găsise un post de ofiţer în armată. însă Marele Război nu semăna cu nici unul dintre războaiele trecutului. Era Brigăzii Uşoare apusese de mult, despuiată de mândria, alămurile, poemele şi picturile sale. Războiul era acum industrializat, lumea întreagă era despărţită în două mari maşinării de finanţare a zilnicei zdrobiri a milioane de corpuri omeneşti.

După cum am spus, Ward nu era un om rău. Hotărârea la care a ajuns, imediat ce s-a declarat pacea, a fost mai mult decât logică, date fiind resursele de care dispunea şi contextul. Dar, desigur, lucrurile cele mai rele nu izvorăsc întotdeauna din intenţiile cele mai rele.

Purtând cicatricele războiului, în pofida îngâmfării şi bravadei sale, Mycroft Ward a dezvoltat o obsesie pentru singura mare scăpare a stratagemei sale; căci, cu toată nemurirea pe care *eul* lui o putea atinge cu ajutorul folosirii repetate a „aranjamentului", tot putea fi - ca oricine altcineva - împuşcat de moarte pe un viitor câmp

de luptă şi astfel şters complet de pe faţa pământului. îmboldit de această nouă temere, Ward puse la cale un plan la fel de practic şi de monumental precum cel făurit cu treizeci de ani în urmă. Ajunse la concluzia că un singur corp pur şi simplu nu era de-ajuns pentru a-i garanta supravieţuirea. Asta nu înseamnă că voia să creeze un alt Mycroft Ward. Un alt Ward n-ar fi fost o soluţie, ci doar un dezavantaj; doi oameni iviţi dintr-o sursă comună. Nu, marele lui plan era acesta: avea să existe doar un Mycroft Ward, un singur *eu* locuind două corpuri.

în prima jumătate a anilor 1920, Ward modifică în chip semnificativ şablonul de înregistrare a personalităţii. Adăugă noi sisteme şi tehnici pentru a perfecţiona strângerea de date legate de personalitate, dezvoltă teste care să surprindă cunoştinţele şi opiniile nou dobândite, şi creă o procedură unică prin intermediul căreia cunoştinţele puteau fi colectate din două minţi, standardizate cu un minimum de pierderi informaţionale, apoi transferate înapoi, reajustând ambele minţi într-un singur eu unificat.

De asemenea, Ward îşi îmbunătăţi noul sistem de înregistrare a personalităţii în ideea inculcării unei dorinţe sporite de autoconservare. Şi prin această acţiune, oricât de logică trebuie să i se fi părut după experienţa sângeroasă a Primului Război Mondial, Ward se osândi singur şi aruncă o umbră lungă şi neagră peste viitorul nostru, al tuturor.

în iarna anului 1927 avu loc „al doilea aranjament*1. Ward şi un asociat anonim se supuseră noii proceduri şi, paisprezece zile mai târziu, Mycroft Ward deveni prima entitate unică şi irepetabilă care exista în două corpuri separate.

Ca şi cel anterior, sistemul revizuit nu era atât de complex sau de mistic după cum ar putea lăsa să se înţeleagă rezultatul pe care-1 produse. Vreme de şase zile pe săptămână, ambii Ward îşi vedeau de treburi în mod normal, dar într-a şaptea zi, în fiecare duminică, se supuneau procesului de standardizare; strângând

informaţiile din acea săptămână de la fiecare dintre ei, uniformizându-le şi retransferând amestecul înapoi în ambele minţi. Procesul dura între douăsprezece şi şaisprezece ore în fiecare săptămână, dar Ward nu regreta deloc acel timp. Faptul de-a exista ca un eu unic în două corpuri (chiar dacă imperfect) oferea un avantaj suplimentar, foarte neobişnuit, la care nu se gândise înainte; pentru acest nou Ward cu două corpuri fiecare zi dura patruzeci şi opt de ore, fiecare săptămână — chiar dacă duminica era ocupată cu standardizarea — douăsprezece zile şi fiecare an pentru noi, aproape doi ani pentru el. Ceva fundamental în relaţia dintre timp şi Mycroft Ward se schimbă.

Puternica pornire de autoconservare pe care Ward o integrase în noul său sistem începu şi ea să aibă un efect pe care nu-1 prevăzuse, un efect teribil; repetarea în fiecare duminică a procesului de standardizare transformă comanda de conservare a lui Ward într-o buclă de reacţie. Săptămână de săptămână, sistemul trimitea instinctul de conservare în Ward, care, cu acest instinct sporit, perfecţiona sistemul în consecinţă, doar puţin, în ideea a ceea ce el credea acum că este o înţeleaptă şi potrivită precauţie de supravieţuire. Instinctul acum sporit crea *din nou* în el o reacţie săptămâna următoare, făcându-1 să-i accentueze *din nou* prezenţa în sistem. Odată pusă în mişcare, nu aveai cum să opreşti bucla al cărei elan creştea mereu. Pe măsură ce treceau săptămânile, Ward devenea sclavul propriei sale maşinării. în faţa acestui instinct tot mai puternic, devorator, de supravieţuire, Ward aduse din ce în ce mai multe rectificări sistemului şi, fără să-şi dea seama, se dezbără puţin câte puţin de propria umanitate.

în anii 1950 existau şase corpuri, în anii 1970, şaisprezece ; în anii 1980, treizeci şi patru. Irezistibilul instinct de supravieţuire duse la un la fel de irezistibil instinct de creştere. Prin urmare, sistemul era modificat constant, încorporând noi tehnologii pentru a face procesul de standardizare mai rapid şi mai eficient, absorbind orice

susţinea răspândirea fiinţei care fusese cândva Mycroft Ward. Aplică „aranjamentul“ bancherilor, şefilor de corporaţii şi politicienilor, încorporând părţile folositoare ale minţilor lor şi cunoştinţele lor în eul lui tot mai cuprinzător. Cu treizeci şi patru de corpuri, dobândea experienţă cât pentru o lună întreagă doar într-o singură zi. învăţă cum funcţionau pieţele de capital, cumpără terenuri petroliere, dezvoltă tehnici psihologice şi droguri, investi în noi tehnologii şi ştiinţe. Fiecare oră ce trecea îi oferea timp de cercetare cât pentru trei zile, şi căută întruna noi moduri de-a se răspândi. Ceea ce odinioară fusese o singură personalitate umană deveni o vastă maşinărie-minte inteligentă, concentrată asupra supravieţuirii, asupra unei creşteri constante, fără absolut nici un interes pentru altceva.

Spre sfârşitul anilor 1990, fiinţa-Ward devenise o uriaşă bancă de date înlănţuită a eului cu zeci de corpuri nodale permanent conectate, care o protejau împotriva defectării sistemului şi a atacurilor din exterior. Mintea în sine era acum un gigantic-lucru-omniprezent, prea mare pentru a încăpea într-un singur craniu, coordonându-şi nesfârşita înlănţuire de corpuri cu ajutorul *doivnload*-urilor stan- dardizatoare şi-a *upload*-urilor colectoare de informaţii.

Unul dintre miile de proiecte de cercetare ale fiinţei-Ward dezvoltă *software-xari* capabile să depisteze indivizi apţi şi să impună „aranjamentul" pe calea internetului.

In urmă cu patru ani, avea peste şase sute de corpuri, care, într-o singură zi, strângeau experienţă cât pentru mai bine de doi ani. Asta era cam pe când o găsise pe Scout.

Din noua bucată de lemn, care se înnegrise pe margini, se ridica un fum subţire ca vata. Privirăm toţi trei focul, ochii mijiţi şi somnoroşi ai lui Ian deschizându-se brusc atunci când lemnul trosni, aruncând o mică jerbă de scântei, apoi îşi reluară privirea visătoare, mulţumită.

— Cum s-a întâmplat ?

Scout rămase cu ochii aţintiţi la flăcări.

Intr-o seară, eram acasă, încă locuiam cu părinţii, şi navigam pe internet. Era la începutul acelei veri dintre colegiu şi facultate şi căutam ceva de făcut. Am dat peste un site — un fel de test de inteligenţă. Probabil că m-am hotărât să arunc o privire şi următorul lucru pe care mi-1 amintesc e că, după cinci minute, a început să-mi fie rău, mă simţeam ameţită şi mă uitam ţintă la mesajul **semnal pierdut** de pe monitor.

— Aşa, pur şi simplu?

încuviinţă.

— Am dat fuga în baie şi am vomitat. S-a dovedit că Polly, sora mea mai mică, scosese cablul ca să dea un telefon şi întrerupsese programul de „aranjament".

— Uau.

Ştiu. întotdeauna făcea aşa. Ne certam de multe ori pe chestia asta.

— Ţi-ai dat seama că ceva nu era în ordine ?

— O, da. Simţi. Acum pot să gândesc făcând abstracţie de ea, zise şi ridică privirea, concentrându-se asupra unui lucru lăuntric, de zona aia moartă din minte unde sunt depozitate informaţiile *lui,* dar atunci ai mei au crezut că am avut un fel de atac de apoplexie sau ceva de genul ăsta. Am fost pe la doctori, tot tacâmul.

— Doctorii ce au spus ?

— Au scăpat de mine, m-au trimis la un specialist. Numai că persoana la care m-au trimis s-a dovedit a nu fi specialistul cu pricina sau, cel puţin, când am ajuns eu acolo nu mai era.

— Era Ward ?

— Mda. Ultimul lucru pe care-1 voia era să scap doar *pe jumătate procesată.* Cred că a depus mult efort să termine ceea ce începuse. încă mă mai caută, probabil c-o va face mereu. Aşa că, iată-mă.

— Ce s-a întâmplat cu specialistul ?

— Am fugit. N-am fost niciodată genul de persoană care să accepte din prima ce i se spune.

îmi aruncă un zâmbet pe jumătate trist, pe jumătate fericit.

— E un defect al meu. în orice caz, nu mi-a plăcut cum sunau tehnicile lui de evaluare (lovi cu degetul în computerul lui Nimeni, încă legat de rucsacul ei), dar am pus totuşi mâna pe laptopul lui.

— Ai furat laptopul unui doctor? Cum, dintr-un *spital* ?

— Da, şi ce? E uşor, când ştii cum s-o faci.

— Scout, am spus, încercând să nu par prea impresionat, mai exact, de ce te-a vrut Ward ?

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu. Pentru frumuseţe? Personalitate? Isteţime?

Tuşi.

— Rezultatele de la examenul de intrare la Oxford.

Tuşi din nou.

— Mda, am zis. Mă gândeam eu că e ceva de genul ăsta. Sau poate pentru că aveai priceperea unui agent de la MI5.

— Nu voiam să mă duc. La Oxford, nu la MI5. Voiam doar să văd dacă pot să intru.

— Aveai un loc la Oxford, dar nu voiai să urmezi facultatea?

Ţi-am spus, e un defect al meu. Uite ce-i. Voiam să merg la facultate, doar că mă hotărâsem să nu merg la *aia.* Putem lăsa acum în pace felul pripit în care iau decizii, te rog?

— Scuze. Am rămas la fuga ta?

Ea încuviinţă.

— Toată vara am călătorit, încercând să nu ies în evidenţă. Am luat laptopul specialistului cu mine şi din el am aflat unele dintre lucrurile pe care voiam să le ştiu, dar nu-i înţelegeam *software-ul.* Butonând la voia întâmplării, am declanşat ceva şi s-a închis pentru totdeauna, dar mi-a oferit totuşi un punct de pornire. Am petrecut mult timp în biblioteci, scotocind după Mycroft Ward şi punând cap la cap povestea pe care tocmai ţi-am spus-o. Banii mi se terminau cu repeziciune, dar un bibliotecar amabil, însă cam ciudat mi-a dat de lucru câteva ore pe zi în arhivă. Şi

aşa am descoperit calea de intrare în ne-spaţiu.

Am rămas tăcuţi câtva timp.

— E ceva ce nu înţeleg. Pricep de ce te vrea pe tine, dar nu pricep de ce Ward mă vrea pe mine ?

Nu-i vorba de Ward, ci doar de *el.* Nu te vrea pe tine. Vrea rechinul.

— Şi Nimeni a spus asta, dar nu eram sigur...

— Marele factor limitativ pentru răspândirea lui Ward este procesul de standardizare. Chiar şi acum există un număr destul de precis al corpurilor pe care le poate standardiza după un singur eu; pur şi simplu, sunt prea multe informaţii şi sistemul e imperfect, aşa că e blocat pe la cifra o mie. Ward crede că înţelegerea diferitelor tipuri de peşti, mai ales a ludovicianului, ar putea fi cheia unui proces de standardizare perfect, prin care un număr nedefinit de corpuri ar putea fi reactualizate instantaneu cu noi cunoştinţe.

Scout căzu pe gânduri.

— Nu că ar risca vreodată să se apropie de un rechin aflat în libertate.

— Aha!

— Ştii, zise ea scormonind jarul, tu tratezi toate astea cu prea mare uşurinţă.

— Toate ce ?

S-a uitat la mine şi eu am zâmbit.

— E un lucru important, zise. E un lucru al naibii de important.

— Ştiu. Doar că... poate e cum ai spus tu: *sunt* într-o stare constantă de prăbuşire. Poate că mai rău de-atât nu pot ajunge cu lucrurile astea. Chiar şi cu cele cu adevărat importante.

— Regret că am spus asta.

— Nu face nimic, aveai dreptate. în orice caz, eu sunt ultima persoană pe care s-o deranjeze ceea ce ai sau nu în cap.

— Hmmm...

— A! Să tai asta de pe lista replicilor mele forte ?

Râse.

— Ştiu ce vrei să spui şi îţi mulţumesc. Vorbesc serios, îţi mulţumesc.

— îmi place să te ştiu lângă mine, am spus, scormonind şi eu jarul.

— Mda, spuse ea, scormonind pe partea ei. Şi mie.

— Aha, am exclamat după câteva secunde interminabile.

Scout chicoti.

— Aha.

Am scormonit amândoi jarul.

Trecu un timp.

— Deci. De când te ascunzi aici, jos?

— De ani de zile.

— Dumnezeule, asta-i mult.

Nţţ! Nu şi dacă te gândeşti la cât *uoi mai* sta aici.

— Probabil că ţi-e tare dor de ei.

— De cine ? De familia mea ? Mda, mi-e dor de toţi - de prieteni, secrete, bârfe, de toate lucrurile astea,' de barurile cu adevărat mişto, alea în care-i cunoşti pe toţi. Aveam un loc la facultate, *muzică,* haine — aveam nişte haine foarte tari, apropo — şi, Doamne, produse de îngrijire a părului. Aveam o băutură preferată şi-un meniu preferat, un program TV preferat. Toate lucrurile astea, doar lucruri de om *normal,* înţelegi ? Un tată care mă ţâra după el la concertele unor formaţii de rock îmbătrânite, un rimei şi o surioară zglobie care mă enerva până peste cap. Toate s-au dus.

Căzu pe gânduri o clipă.

Numai că nu s-au dus toate, aşa-i? Eu sunt cea care s-a dus. Restul, totul merge mai departe fără mine.

M-am întors să văd ce face Ian. Dormea pe rucsacul meu, cu bărbia vârâtă între labe.

Simt că am ieşit din rândul lumii, spuse Scout. Ai vreodată senzaţia asta?

Am scuturat din cap.

— Pentru mine e ca şi când toţi ceilalţi ar fi ieşit şi ne-ar fi lăsat pe mine şi pe Ian de capul nostru.

Scout încuviinţă uşor, uitându-se la foc fără să spună

nimic. Mi-am închipuit şase miliarde de oameni rotin- duse încet prin spaţiu, o sumedenie de stele mici pe cerul unei planete aproape pustii. O dâră vaporoasă de fantome.

Aha…

Stăteam întins pe spate şi mă uitam în sus.

Cerul nopţii aluneca înnorat pe deasupra ferestrelor acoperişului, ca o peliculă de film. Focul se stinsese, rămânând doar o grămadă portocaliu-deschis, aşa că mi-am tras sacul de dormit până sub nas.

După previziunile lui Scuot, mâine avea să fie ultima mea zi de graţie. Până poimâine, ludovicianul avea destul timp să găsească drumul de întoarcere din explozia bombei de litere care tulburase fluxurile. Atunci trebuia să mă retrag în spatele personalităţii lui Mark Richardson, să instalez din nou dictafoanele. Astăzi, Eric Sanderson ieşise la suprafaţa lacului precum acoperişurile şi turlele unei vechi sat scufundat în timpul unei secete din miezul verii, dar după ziua de azi nu avea să se mai zărească decât întinderea netedă a apelor liniştite. Nu voiam să fiu din nou asta, orizontul gol. M-am gândit la spusele lui Nimeni - *Renunţă, lasâ-te să cazi pe fundul oceanului, lângă crabi.* Oare asta făcusem eu? Mă scufundasem oare în spatele măştii mele ingenioase fără să-mi dau seama? Mâine, spusese Scout, îl vom găsi pe doctorul Fidorous. Privind norii, am sperat că găsirea lui va aduce ceva, e o cale de-a schimba lucrurile pentru totdeauna.

— Hei.

— Hei ? am spus.

Umbra lui Scout păşi peste rămăşiţele focului, cu sacul de dormit strâns la subsuoară. îşi făcu loc să se întindă lângă mine.

— Te simţi bine ?

— Mor de frig, spuse ea. Te deranjează ?

— Nu, deloc. Şi eu mor de frig.

Intinzându-se pe-o parte, mă cuprinse cu un braţ, trăgând sacul ei de dormit desfăcut peste amândoi, ca o cuvertură. Se mai foi puţin, apoi se lipi bine de mine, cu capul pe pieptul meu.

— Asta e procedura standard în ne-spaţiu.

— Sigur.

Cu urechea lipită de cutia mea toracică, eram sigur că-mi poate auzi inima bătând la fel de bine ca şi mine.

— Aşa e.

— Fără discuţie.

Am scos un braţ din sacul meu de dormit, trecându-1 pe după umerii ei.

— Aşa. Am prins ideea?

Am simţit trupul ei zguduindu-se sub tremurul slab al unui hohot de râs.

— Da, aşa cred.

După câteva secunde în care hainele ni se încălziră, în care am respirat acelaşi aer şi inimile ne-au bătut la unison, pulsând în vârful degetelor şi-n timpane, ea şopti:

— Pot să-ţi spun ceva?

— Mda, sigur.

E-un sfat, de fapt. E stânjenitor, aşa că o să ţi-1 spun în şoaptă.

Se întinse şi îşi schimbă poziţia, trăgând tivul sacului de dormit aproape de urechea mea odată cu ea.

— Bine.

Infinit de slabele microsunete produse de gura ei şuieră şi se sparg în mici cuvinte şoptite.

— Să ştii că, atunci când o fată se dezbracă în faţa unui băiat, de obicei asta înseamnă ceva.

Cineva îmi aprinse o cutie de artificii în stomac. Am rămas fără aer; artificiile explodară ca o bombă în mii de culori.

— Mda?

— Aha.

Buzele ei gingaşe, imateriale şi încărcate cu un milion de volţi, se lipiră de urechea mea în cel mai uşor dintre săruturi.

Am lăsat bărbia în piept. Scout ridică ochii spre mine.

— Aha..., şopti ea.

Am sărutat-o.

Un gol în zidul de cărămidă

Am deschis ochii şi am văzut lumina soarelui răzbătând prin tavanul depozitului. Aerul era rece şi tăios, dar cerul era de un albastru extrem de pur.

Scout reaprindea focul, îmbrăcată în pantalonii de camuflaj şi puloverul meu albastru şi mare.

M-am gândit la pielea ei sub atingerea degetelor mele, la coastele şi la şoldurile ei. M-am gândit la părul ei negru şi ud, căzut peste ochii, obrajii, nasul şi respiraţia ei, şi la sunetele pe care le scotea ea suflându-1, mişcân- du-1. Gândurile mă străpunseră ca nişte ace încinse.

E aproape miezul zilei, spuse, văzând că mă mişc.

De sub ambii saci de dormit, m-am ridicat cu greu în capul oaselor.

— Mulţumesc pentru că m-ai învelit.

— Păi, cred că era nevoie.

După ce înălţă un nou „cort“ din hârtie şi lemne, Scout suflă în cenuşa alb-prăfoasă din mijlocul lui. Am privit-o un timp.

— Deci, am spus, acum ce urmează?

Păi, depinde la ce te referi. Dacă întrebi de călătorie, suntem în urmă cu câteva ore bune, dar tot ar trebui să ajungem astăzi dacă grăbim pasul atât cât e nevoie.

— Şi dacă vorbesc despre. Despre.

M-am lăsat din nou pe spate.

— Nu mă pricep prea bine la asta.

— Te referi la ce se va întâmpla între noi ?

— Da.

— Pentru că am făcut sex ?

— Da.

— Hmmm.

— Mda.

Ce *naiba înseamnă „hmmm“ ?*

Scout îşi făcu de lucru cu focul o vreme, ca un specialist. încercam să găsesc o modalitate de a redeschide discuţia, când am observat că ea roşise. Scout chiar *roşise.*

— Când eram mică...

Am ridicat privirea.

Scout suflă tare în cenuşă, scormonind focul firav cu un băţ.

— Când eram mică, aveam înjur de şapte sau opt ani sau cam aşa, îmi doream foarte mult o jucărie anume. De fapt, era mai mult un joc ştiinţific...

— Un joc ştiinţific?

— Las-o moartă, Sanderson.

încă o mişcare cu băţul în foc.

— în orice caz, pusesem totul la cale şi, dacă reuşeam să strâng toţi banii de buzunar vreme de şase săptămâni, puteam să mi-1 cumpăr. Dar când eşti copil şi vrei cu tărie ceva, îl vrei mai mult ca orice pe lume şi nu poţi să dormi şi nici să mănânci ca lumea, şase săptămâni sunt o veşnicie. Aşa că l-am furat.

— Ai fost prinsă?

— Nuu, dar mi-a fost atât de ruşine că l-am furat, încât nu mai avea nici un farmec pentru mine. Nu m-am putut bucura de el nici măcar o clipă; îmi stârnea doar un sentiment de vinovăţie. în cele din urmă, l-am aruncat de pe un pod.

Am zâmbit.

— Asta a făcut o fată care colecţionează laptopuri?

w ~ Ideea e că trebuie să te prefaci că eu sunt Iisus şi că asta e-o parabolă, bine? încerc să spun că eu nu fac nimic dacă a doua zi o să mă simt ca naiba din cauza aia.

M-am gândit la spusele ei.

Adică pe mine n-o să mă arunci de pe un pod?

— N-o să te arunc de pe un pod.

îmi aruncă un zâmbet intim, un zâmbet abia ieşit din ou, care-şi întindea cu precauţie aripile.

Doar dacă n-o să fiu eu însămi aruncată.

Scout, tu n-o să fii *niciodată* aruncată.

Ceva dm felul în care am spus-o o făcu să lase focul şi să se întoarcă pentru a se uita bine la mine. Asta mă făcu şi pe mine să mă privesc cu atentie.

— Nu?

— Nu.

— De unde ştii asta ?

Ceva absurd dintr-un cotlon al minţii mele mă îmboldi : *Spune-i. Spune-i ce-ai simţit când ai văzut-o prima dată, spune-i de tatuajul de pe degetul mare de la picior, spune-i cum mâinile tale au ştiut singure cum şi unde să o atingă, cum aţi putut fi amândoi într-o sincronizare atât de perfectă încă de prima dată. Probabil că şi ea se gândeşte la acelaşi lucru. Chiar în clipa asta îşi spune: „E ca şi când ai fi...“* „Nu-i spune", am îndemnat lucrul acela absurd, „ştiu ce eşti tu şi nu te cred, nu astăzi".

Pur şi simplu aşa simt, am zis cu voce tare

Ea îmi cântări cuvintele.

Pur şi simplu aşa simţi. Adică, o *ştii în adâncul sufletului.* Ceva de genul ăsta?

încerca să mă ia peste picior, dar era mânată de o prea mare curiozitate, în întrebare exista o urmă de sinceritate.

Simţeam că lucrul acela absurd mă supraveghea încă dintr-un ungher al minţii.

Da, chiar aşa, am spus. în linii mari, ceva de genul ăsta.

Scout dădu din cap aşa cum fac jucătorii de şah între ei.

— Bun răspuns.

Lucrul absurd zâmbi. *Dă-i drumul, atunci.*

Uite, mă simt aiurea că întreb asta, dar... tu n-ai avut acelaşi sentiment?

Ea se întorsese să aţâţe focul.

— O, Doamne, zise ea încet cu faţa spre el. O să se transforme şi el într-un pervers de care nu mai scapi.

îmi aruncă zâmbetul acela tăios şi primele fuioare de fum începură să se înalţe din focul timid.

Douăzeci de minute mai târziu, după cafea neagră şi pâine şi o conservă cu ton pentru Ian, aproape că strânseserăm tabăra.

— Scout, îţi aminteşti ce spuneai despre aruncatul de pe pod?

— Mda?

— Doar de data asta, fără trucuri, suntem sinceri până la capăt, nu?

înainte să-şi pună rucsacul pe umeri se uită la mine.

— Doar de data asta.

Da, spuse ea. Suntem sinceri până la capăt.

Ziua ne aduse o altă înşiruire de tuneluri şi puţuri de urcat, scări şi mari spaţii cavernoase, pustii. L-am cărat pe Ian cu rândul, ne-am înghiontit, ne-am atins mâinile pe jumătate întâmplător, pe jumătate intenţionat^ într-un fel care până la urmă ne făcu să ne ţinem de mână fals-nepăsători, mergând şi discutând pe sub lumina înceţoşată a becurilor slabe.

Ne-am oprit să ne umplem ploştile dintr-o uriaşă ţeavă de alimentare spartă, care se vărsa zgomotos într-un soi de rezervor industrial, parţial acoperit. Ne-am sărutat pe marginea lui şi Scout l-a numit *cascada cea mai puţin romantică de pe planetă.*

întunericul, când am ajuns la el, îşi schimbase hotarul său de capăt de univers în ceva intim, apropiat şi inevitabil. Intr-o magazie subterană, doldora de jucării gonflabile de plajă şi pliante turistice învechite, am aprins lanternele, ne-am sărutat şi ne-am atins din nou în nemărginirea ei oaibă. Pânză, păr, piele, burice ale degetelor, mâini şi guri. Podeaua dură şi invizibilă. Nasturi şi curele, răsuflare şi sunet.

Cumva, în ciuda tuturor acestor lucruri, am înaintat.

Ne-am furişat printr-un coridor **doar pentru personal** din spatele cabinelor de probă dintr-un magazin universal, printr-o parcare subterană, şi-am coborât în camera cu provizii a unui fast-food pentru a ne completa rezerva de mâncare.

Ce nu pricep eu, am spus, pe când Scout strângea baghete de pâine, cârnăciori, sosuri şi diverse cutii şi pachete de carne tocată, e de ce n-am coborât în ne-spaţiu în alt loc, mai departe. Aici, de pildă.

Pur şi simplu, aşa se face. Ştii şi tu că harta traseelor subpământene din Londra nu corespunde cu străzile de la

suprafaţă, nu-i asa?

— Mda.

Ei, asta se întâmplă şi-n cazul de faţă. Oricum, sper că nu vrei să spui că ai fi preferat să sari peste ultimele douăzeci şi patru de ore, nu ?

— Nu, am zâmbit. Categoric, nu.

— Bun.

Erau primele ore ale serii şi noi făceam o pauză, aşezaţi pe rucsacuri şi trecând de la unul la celălalt o sticlă de apă. Ian lovea în uşa cuştii sale. Ajunsese la concluzia că îi plăcea să iasă şi să exploreze ori de câte ori ne opream. Singura problemă era că lui Ian nu-i păsa deloc de noi sau de orarul nostru şi se plimba voios câte o oră sau chiar mai mult de fiecare dată.

Nu, i-am spus, luăm doar o pauză scurtă. Dar data viitoare poţi să faci ce vrei.

Doi ochi mari şi verzi mă priviră cu dispreţ printre barele subţiri.

— Cum stăm? am întrebat şi i-am întins sticla lui Scout.

Ea ridică privirea din carneţelul roşu, apucând-o.

— Bine. La capătul pasajului ăluia ar trebui să fie intrarea în subsolul unei biblioteci. Acolo trebuie să ajungem.

— Pasajul ăla?

M-am uitat în depărtare. Pasajul cu pricina părea scurt şi întunecos şi aducea mai mult cu o fundătură.

— Eşti sigură?

Scout zâmbi.

— M-am înşelat vreodată până acum?

— Nu ştiu, te-ai înşelat? încă n-am ajuns nicăieri.

Ea clătină din cap, ridicându-se în picioare.

— Bine, îţi spun cum facem. Mă duc să verific. Tu stai aici - nu, nu te deranja - şi eu mă duc să mă asigur de două, de trei ori că mergem pe drumul cel bun. Ce părere ai?

Am ridicat sprâncenele într-o falsă expresie de surpriză.

Stai. Vrei să spui că nu eşti deja absolut convinsă?

Scout ridică din umeri, cu rucsac cu tot, şi zâmbi poznaş.

Ai grijă ce spui. Nu forţa nota, Sanderson.

— Mă descurc eu aici, am strigat în urma ei pe când se îndrepta spre pasaj.

Se întoarse să-mi arate degetul mijlociu şi dispăru în întuneric.

Am mai băut o gură de apă, apoi am pus sticla deoparte, m-am ridicat în picioare şi mi-am pus rucsacul în spate. Tocmai îmi verificam buzunarele ca să mă asigur că am tot ce-mi trebuie, când am observat carneţelul roşu al lui Scout pe podea, lângă perete. M-am aplecat ca să-l ridic. îl răsuceam în mâini, când ea se ivi din nou la intrarea în pasaj.

— Ţi-am spus eu că ăsta e drumul bun, strigă. E o spărtură în zid care duce direct în depozitul bibliotecii. Noi... Eric, opreşte-te.

Se uita ţintă la mine.

— Nu, scuze, nu voiam să...

Am ridicat carneţelul roşu în aer.

— L-ai lăsat pe jos. Nu voiam să-l citesc sau ceva de genul ăsta. Doar îl luam de acolo.

— Eric.

— Bine, am arătat în spatele meu cu carneţelul, ţinând braţul drept. O să-l pun la loc şi-o să mă prefac că nici...

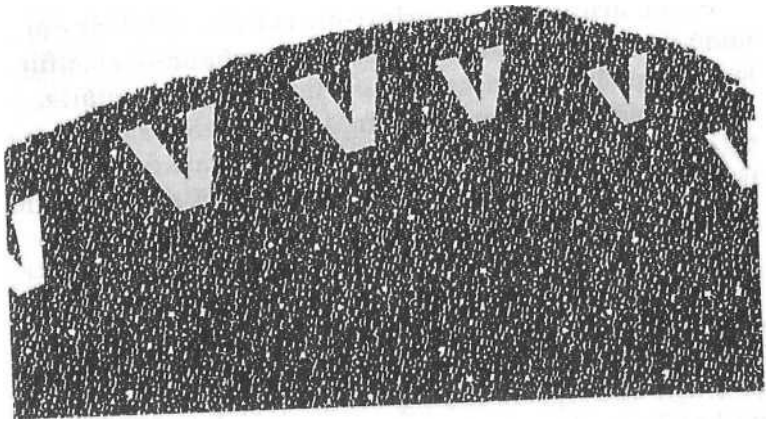
— Eric, taci dracului din gură şi nu te mişca.

Am văzut expresia feţei sale.

Inima îmi sări din piept, într-un *zvâcnet* de panică electrizantă. Am rămas uluit pe loc, cu mâna în care ţineam carneţelul lui Scout încă îndreptată în spate.

— Nu te întoarce, spuse ea blând. Adu doar mâna în faţă foarte, foarte încet.

Am dat să mişc mâna, dar apoi, pe podea, în spatele meu, am simţit ceva, umbra unei mişcări tot mai iuţi, şi ochii îmi fugiră într-acolo. După care:

Mi-am retras brusc braţul, aruncându-mă în faţă în timp ce pâlnia conceptuală de dinţi şi lame ţâşni din podea şi se închise cu un pocnet hotărâtor acolo unde, cu o jumătate de secundă în urmă, se aflau braţul, umărul şi capul meu.

— Ludovician! am strigat cu o spaimă viscerală, izbin- du-mă zdravăn de podea chiar în clipa în care masiva idee de rechin ieşită la suprafaţă ateriză înapoi pe şi sub podeaua din spatele meu, forţa loviturii trimiţând în aer o undă de impact alcătuită din sensuri şi idei, care mă izbi şi mă aruncă înainte, pe ciment.

Am sărit din nou în picioare, m-am întors şi, apucând mânerul cuştii lui Ian, am alergat spre Scout.

Eu şi Scout alergând de-a lungul pasajului.

— Prin zid, strigă ea, prin gaura din zid.

— Iisuse.

Ideea podelei înălţându-se sub picioarele noastre grăbite intr-un val care se rostogolea cu viteză.

— Iese, iese din nou la suprafaţă.

Scout aruncându-se printr-un gol din zidul de cărămidă de la capătul coridorului şi eu urmând-o, apoi fiind smucit îndărăt - cuşca lui Ian înţepenită în zidărie, în spatele meu. Eu răsucind mâna din încheietură, trăgând tare, şi apoi cutia eliberându-se într-o ploaie de mortar şi fărâme de cărămidă, avântul făcându-mă să mă împleticesc

în spate şi să cad prin gaură, după Scout.

Am aterizat grămadă pe-o podea cu dale de gresie, cu cuşca lui Ian peste mine.

— Mişcă.

Am ridicat privirea şi am văzut un corp de bibliotecă prăbuşindu-se peste mine şi m-am rostogolit, împingându-l pe Ian în lături, când acesta se răsturnă împrăştiind cărţi cu coperte de carton, spărgându-se de perete şi îngropând gaura prin care intrasem în aşchii de lemn şi maldăre de cărţi rupte.

O bubuitură puternică de cealaltă parte a zidului.

Mormanul de cărţi se clătină, dar nu se clinti din loc.

Apoi Scout ieşind în pas alergător din spatele bibliotecii căzute, aplecându-se asupra mea albă la faţă şi transpirată.

— Iisuse, îmi pare rău, a trebuit s-o fac... Doamne, Eric, eşti teafăr?

Dar eu săream deja în picioare, înşfăcând cuşca pisicii.

— Hei, hei, hei, făcu ea, oprindu-mă, cu mâinile pe umerii mei. Suntem în siguranţă, suntem în siguranţă. Nu poate intra aici. Uită-te în jur. Haide, Eric, vino-ţi în fire.

M-am holbat în jur cu nişte ochi goi şi speriaţi.

Ne aflam la capătul şirului de rafturi fantomatice ale unei biblioteci uriaşe. Am întors ochii spre Scout.

— Vezi? E-n ordine, zise ea. Cărţile. Toate cărţile astea înseamnă că nu poate intra aici, nu-şi poate croi drum până la noi.

Mă cuprinse pe după mijloc cu braţul, susţinându-mă pe jumătate.

— Hai să ne îndepărtăm de capăt, doar ca să fim siguri.

— Carneţelul tău, am spus, încă nu tocmai sigur pe mine, ţi-am pierdut carneţelul.

— Nu contează, idiotule. Suntem oricum pe ultima turnantă.

— Credeam că ne va ajunge abia mâine.

— Aşa credeam şi eu. Hai să găsim un loc unde să ne

aşezăm, să ne punem gândurile în ordine.

— Fir-ar a naibii de treabă, am spus.

— Iisuse, mie-mi spui? Ce face motanul?

Ne-am descărcat lucrurile cât ai zice peşte şi am stat în tăcere o vreme, cu spatele lipit de-un raft cu cărţi groase, de geografie. Ian era bine, morocănos şi furios, dar în principiu bine. După ce mârâi câteva minute, ne întoarse spatele, prefăcându-se că doarme.

— La naiba, am spus.

Scout încuviinţă din cap, cu nişte ochi neliniştiţi, uitân- du-se drept în faţă.

Am tăcut vreme de trei sau patru minute.

— Scout?

— Hmmm ?

— Ai spus că ai o soră. Vrei să-mi vorbeşti despre ea ?

— De ce ?

— Doar ca să nu mă mai gândesc la rechin.

Scout se uită la mine.

— Scuze, am zis. N-am vrut să...

Nu, nu face nimic. Probabil că-i o idee bună să vorbim. Polly. Pe sora mea o cheamă Polly. Ce vrei să-ţi spun?

— Doar... orice. Cum e?

Scout se gândi o clipă.

— E-o răsfăţată. O mare răsfăţată, băutoare de licori semialcoolice, purtătoare de fuste scurte şi o pacoste de zile mari.

— Mda?

Mda, zâmbi ea vag. Ştii, dacă mă furişam vreodată noaptea târziu în casă, trebuia să trec pe lângă camera ei ca să ajung la a mea, şi, dacă mă auzea, primeam un bilet pe sub uşă - *5 lire sau tata află că azi ai ajuns acasă la trei noaptea.*

— Foarte profesionist.

Aha, mă şantaja ca să aibă cu ce să-şi cumpere cidru alb sau ceva de genul ăsta. Odată a reuşit să mă bage în belele atât de mari, că am lipsit de la un weekend de

sfârşit de an pe care eu şi câţiva prieteni plănuiam de-o groază de vreme să-l petrecem departe de casă. *Şi* a făcut-o dinadins.

— Cum te-ai răzbunat pe ea?

— Ce te face să crezi că m-am răzbunat în vreun fel?

— Pentru că asta ai făcut, nu-i aşa?

Scout zâmbi.

— Continuă, am îndemnat-o.

— La ora de geometrie avea un coleg de care-i plăcea foarte tare, Craig nu ştiu cum, iar el a invitat-o la o petrecere. îi plăcea de el de-un car de ani, avea un jurnal secret cu o mulţime de poezii ruşinoase despre el...

— Şi i-ai arătat poeziile ?

— Nuu, i-am spus că soră-mea s-a născut fără vagin.

Sunetul râsetelor noastre se rostogoli de-a lungul rafturilor prăfuite şi al coridoarelor cufundate în tăcere.

— Foarte urât din partea ta.

— Ei, *nici* ea nu-i mai brează.

Se opri preţ de-o secundă.

— Nu era.

îşi feri privirile.

— Aici jos pierzi noţiunea timpului. Acum trebuie să aibă optsprezece ani, adică mai mult decât aveam eu când am plecat de acasă.

— îmi pare rău, am spus după câteva clipe.

— De ce ?

Se întorsese, aşa încât nu-i puteam vedea faţa, şi îşi potrivea curelele rucsacului.

— Ce ai făcut?

Sală după sală, scară după scară, ne-am croit drum în adâncul bibliotecii; un loc cu becuri vechi, pâlpâitoare, orbitoare, şi rafturi întregi de cărţi de la începutul secolului, care se ridicau pline de praf şi tăcute în rânduri ordonate după un sistem care nu se mai folosea.

— Uite.

— Ce e?

Am pus cuşca lui Ian jos şi m-am apropiat de locul în care Scout stătea îngenuncheată.

îmi întinse ceea ce găsise, un colţ rupt dintr-un ziar, cu jumătate dintr-o parte acoperită cu litere şerpuitoare, scrise cu pixul. Un fel de formulă.

— Ne apropiem, spuse.

— Ea lui Fidorous ?

— Mda, e caligrafia lui.

M-am holbat la hârtie, trecându-mi degetul mare peste literele mici şi albastre, ca să simt uşoara adâncitură lăsată de pixul lui în timpul scrisului.

— O să ajungem azi?

— O, da, zise Scout, pornind-o din nou printre rafturi. S-ar putea să ajungem într-o oră.

Se întoarse şi zâmbi.

— Dacă ai cât de cât habar să citeşti o hartă.

— Să citesc o hartă ?

— Haide.

După câteva minute, am găsit altă bucată de hârtie, apoi alta şi apoi alta. Am urmat dâra din firimituri de cuvinte printre vechile turnuri de cărţi şi de-a lungul unei scări neîngrijite, pătrunzând şi mai adânc, până în arhivă. Acolo, cărţile erau şi mai vechi; şiruri sumbre de coperte din piele gri şi roşie decolorată, îndoite în partea de sus şi de jos a cotoarelor. Mă duseră cu gândul la vechea armată britanică, armata imperială, abandonată şi lăsată în urmă, continuând să stea în formaţie. Pe măsură ce coboram, soldaţii-cărţi deveniră tot mai bătrâni - oamenii lui Wellington, gătiţi în foi de aur scorojit, făcând loc regaliştilor înalţi şi tăcuţi, cu înscrisuri înflorate şi abia lizibile pe fiecare spate bătut de vremuri. După un timp, cărţile dispărură cu totul, fiind înlocuite de manuscrise in-folio îngălbenite, legate cu panglici de mătase putrede.

— Scout, unde mama dracului suntem?

Să nu atingi nimic, fu tot ce-mi spuse ea mergând în faţa mea.

Dâra de hârtie ne conduse la un tumul. Un tumul uriaş, ascuns în semiobscuritatea din străfundul arhivei. Un tumul ca acelea în care erau îngropaţi regii din antichitate, dar alcătuit, în loc de pământ, din tot soiul de

hârtii - ziare, ambalaje de chipsuri, reviste cu coperte lucioase, fâşii mari de tapet, etichete minuscule şi manuale cu instrucţiuni, maldăre de plicuri A4 simple, căptuşite şi cu antet, foi desprinse din jurnale, registre, romane şi albume fotografice. Tone şi tone de hârtie şi toate, fiecare bucăţică, acoperite, sufocate, îngropate în linii, pătrate, triunghiuri şi vârtejuri de cuvinte albastre, negre, verzi şi roşii, scrise cu pixul.

— La naiba, am spus.

Scout îşi dădu jos rucsacul şi începu să inspecteze marginea tumulului. în cele din urmă, se opri într-un loc şi începu să sape, ridicând şi înlăturând teancuri întregi de hârtie.

— Ce faci?

— Vino să vezi.

împinse un teanc de reviste auto vechi şi acestea alunecară pe pardoseală, ca un pachet supradimensionat de cărţi de joc. în spatele lor se afla un scaun. Numai cele două picioare din spate şi spătarul erau vizibile, restul fiind acoperit şi îngropat şi încorporat în tumul.

— Nu înţeleg.

— Lasă-te în genunchi şi uită-te.

Aşa am făcut. Mărginit de şezutul şi picioarele din spate ale scaunului şi dispărând în adâncimile tumulului, am zărit un mic tunel întunecat. Am ridicat privirea spre ea.

— Glumeşti, nu ?

Scout zâmbi, se aplecă şi mă sărută pe frunte.

— Mi-e teamă că nu, spuse. Pe-acolo o luăm.

23

O lume de pix

Am îngenuncheat amândoi la marginea tumulului cu hârtfe1U1 ISn între n0i’ Uitându'ne la inelul adânc’ de

— r Bun’ Z1SG Sc0ut‘ 0 să Procedăm ca şi până acum O sa legam rucsacurile cu sfoară şi eu o să-l împing pe Ian m faţa mea ceea ce înseamnă că tu o să trebuiască să vii m urma cu harta. Ţi se pare în regulă?

o hTrtă^’ mai PUţin Part6a CU harta' NU Ştiam Că

avem

••asta_1 m°tivul pentru care eu sunt ghidul şi tu eşti cel care pune întrebări, dulceaţă.

Eşti cam dificilă uneori, ştii asta? *

— Linişte, acum.

Ne-am dat jos hainele voluminoase şi le-am îndesat în rucsacuri. Apoi am folosit două bucăţi lungi de sfoară ca sa ne egam clapetele rucsacurilor de partea din spate a curelelor, aşa meat sa le tragem prin tunel, după noi, pe măsură ce ne taram. Scout scoase nişte bandă adezivă ca sa-şi prmda lanterna de-o latură a cuştii lui Ian. Rezultatul o mulţumi, însă Ian - chiar şi după o conservă în- treaga de ton cu porumb de la fast-food - nu păru prea

, ^lclt de chestia asta sau de ideea că va fi împins primul intr-o gaura mică şi întunecată.

— îmi pare rau, i-am spus din nou. Nu mai avem mult de mers.

îmi aruncă o privire care-mi transmise că acolo unde ne duceam ar fi spre binele meu să existe un loc *cu multe distracţii* pentru pisici.

— Bine, soldat, zise Scout şi mă prinse cu mâinile de mijloc. Suntem pregătiţi să începem?

— Aha.

îmi zâmbi.

— O să fie bine. Arată mai rău decât e în realitate. Târăşte-te pe coate şi împinge-te în genunchi şi în vârfurile bocancilor. înaintează încet, încearcă să-ţi ţii braţele pe lângă corp şi să nu atingi marginile. Tunelul e făcut doar din hârtie.

— Biiiine.

— Ce altceva? Mda, probabil că-i mai bine să-ţi scoţi lanterna înainte să intri; o să-ţi trebuiască la citirea hărţii. Dacă simţi nevoia să te opreşti, strigă-mă - dar nu prea tare - şi-o să ne oprim. Bine ?

— Bine. Atunci, ai de gând să-mi dai harta aia?

— Da.

Scout scotoci într-unul dintre buzunarele pantalonilor ei de camuflaj şi scoase vreo şase bucăţele de hârtie.

— Dacă suntem în faţa tumulului potrivit, şi cred că suntem, atunci o să ne trebuiască... asta.

Bucata împăturită de hârtie pe care mi-o întinse era cam de mărimea unui plic mic de felicitare.

— Asta-i tot?

— Ţi-am spus că e uşor, zise ea, după care se lăsă din nou în genunchi şi împinse cuşca lui Ian în deschizătură.

Am despăturit foaia de hârtie. Era albă, cu excepţia unui singur cuvânt: ThERa.

— Hei, nu scrie nimic pe asta.

— Ce? Nimic?

— Numai un cuvânt: Thera.

— Mda, asta-i. începem din partea de jos a lui „T“ şi mergem spre rotundul lui „a“. Crezi că te descurci?

M-am uitat din nou la hârtie.

— Sigur, am spus.

Aerul din tunel mirosea ca paginile unui roman de Charles Dickens de anticariat; hârtie îngălbenită, tipăritură veche şi grăsime de pe degete, genul de miros presat, conservat.

Lanterna mea proiecta un cerc alb de lumină pe fundul rucsacului lui Scout în timp ce acesta înainta poticnit prin tunel, umplând aproape complet spaţiul. Am îndreptat lanterna spre pereţii tunelului şi cercul alb se întinse şi fu străpuns de umbrele paginilor ieşite în afară şi-ale mănunchiurilor inegale, un întreg peisaj Braille aleatoriu de hârtie, tipăritură şi cuvinte scrise cu pixul care, cumva, nu se prăbuşea în spaţiul acela mic şi negru. Mă împingeam în vârful bocancilor, ţinându-mi picioarele cât mai aproape posibil unul de celălalt şi târându-mă cu ajutorul şoldurilor şi-al coatelor. Când mă mişcăm, hârtii răzleţe foşneau, atingându-se de braţele, spatele şi şoldurile mele. Totul, totul fusese acoperit cu cuvinte, cuvinte într-o sumedenie de limbi. în jurul meu sau pe sub încheieturile mâinilor mele fluturau bucăţi de hârtie acoperite cu un scris pe care îl recunoşteam vag ca fiind în limbile franceză şi germană, cu litere greceşti şi ruseşti greu de înţeles, cu o engleză străveche, cu f-uri alungite în

loc de s-uri şi pictograme chinezeşti sau japoneze. Mai erau şi formule, numere, abrevieri matematice şi complicate aranjamente vizuale. Frânturile de engleză pe care le-am văzut erau fie pasaje complexe, fie incomplete, fie fără sens: *...Simultana consideraţie a două variabile conjugate (cum ar fi implicaţia persuasivă şi deficienţa de livrare sau apexul noţiunii de lumen şi timp pentru un concept în mişcare) determină o limitare asupra preciziei...* la... *abandonează sincer considerentul tescovinei ulterioarei lovituri a duratei de urmărire spunând sticleţii: o delectare...*

Copleşit, am încercat să-mi golesc mintea, am încercat să blochez accesul acelor miliarde de cuvinte care se îngrămădeau sub lumina instabilă a lanternei şi-n întunericul profund. M-am concentrat doar asupra înaintării, secundă cu secundă, minut cu minut, urmând foşnetul rucsacului lui Scout tot mai adânc în tumul.

Rucsacul se opri.

— Ce s-a întâmplat?

în faţă, Scout spuse ceva ce n-am reuşit să desluşesc.

— Poftim ?

— Intersecţie în formă de T.

Vocea ei părea sugrumată şi înfundată, aproape plată.

— O luăm la dreapta.

Am reuşit să desfac bucata de hârtie pe care mi-o dăduse şi să îndrept lanterna spre ea. ThERa. Intersecţie în formă de T. Rucsacul ei se puse din nou în mişcare şi eu l-am urmat. Aşa cum spusese, tunelul nostru se inter- sectă curând cu altul ce mergea de la stânga la dreapta. Am redus distanţa dintre mine şi rucsacul lui Scout şi am ajutat-o să-l tragă după colţ atât cât am putut. M-a îngrozit ideea că şi rucsacul meu se va bloca, că va fi prins în încrucişarea T-ului. Spre norocul meu, când a venit momentul, din spate n-am simţit decât o slabă rezistenţă. Am tras încet, foarte, foarte încet şi, cu doar un fâsâit de hârtie fluturând în aer, rucsacul meu dădu colţul fără complicaţii.

Noul tunel părea să fie puţin mai înalt şi mai lat decât cel de dinainte şi, după câteva minute de mers târâş, am descoperit că aproape mă pot ridica în mâini şi genunchi. Probabil că şi Scout înainta în felul ăsta, căci rucsacul se mişca mai repede. Nu peste mult timp, tunelul făcu o cotitură de nouăzeci de grade la dreapta.

— Hei, am înnebunit eu sau mergem...

— în jos, da.

Podeaua se înclină puţin, dar tavanul rămase la acelaşi nivel. Prin urmare, spaţiul deveni destul de mare ca să stai fără probleme în mâini şi genunchi, apoi ca să stai aplecat şi, într-un sfârşit, se transformă într-un culoar îngust, prin care puteai merge drept. M-am oprit să-mi ridic rucsacul, apoi am înaintat lateral printre pereţii de hârtie comasată la voia întâmplării. în faţa mea, Scout făcu la fel. Vedeam lanterna lipită de cuşca lui Ian străbătând întunericul şi scoţând la iveală colile stivuite.

— Chestia asta-i al naibii de mare.

— E uimitor, nu?

E-o nebunie. Probabil c-a fost nevoie de ani întregi pentru a pune toate astea una peste alta. Iar cuvintele...

Am îndreptat lanterna spre peretele din faţă. Toate paginile volante — din câte-mi dădeam seama, *toate paginile care alcătuiau tunelul* — fuseseră acoperite cu cuvinte îngrămădite, scrise de mână, într-un amestec de limbi.

Singurul cuvânt care ne interesează e cel de pe hartă. Mai ţii socoteala locului în care ne aflăm ?

Am despăturit foaia şi m-am holbat la cuvânt: ThERa. Am vizualizat traseul pe care-1 urmaserăm până acum...

— Cred că suntem în codiţa unui „h“, am spus, surprins de cât de natural suna.

— Minunat, zise Scout, înaintând.

— Minunat, am repetat după ea, uitându-mă iar la hartă.

Am ajuns în bucla literei R. Aceasta se dovedi a fi o încăpere destul de mare, cu acoperiş în formă de cupolă, alcătuit, se pare, din cărţi de telefon. Alte cărţi de telefon erau stivuite pe lângă pereţi. Pereţii înşişi fuseseră construiţi dintr-un material mai solid decât ceea ce văzuserăm înainte - cărţi cu coperte de carton în principal şi, din loc în loc, cărţi de telefon groase, cu coperte de hârtie, dicţionare, manuale — şi fuseseră ridicaţi confoim unei tehnici precise de zidărie. Un scaun simplu, de lemn, şi o masă stăteau în mijlocul camerei, iar spaţiul era iluminat de un singur bec atârnat la capătul unui cablu lung.

— Uau!

Scout stătea lângă masă şi se uita la cupolă.

— E ca o biserică sau ceva de genul ăsta. Vino să vezi. Mi-am sprijinit rucsacul de masă şi m-am urcat pe marginea ei.

— O nebunie.

Ea îmi surprinse tonul vocii.

— Te simţi bine ?

— Nu ştiu.

Se aşează lângă mine pe masă, privindu-mă o secundă

înainte să mă înghiontească uşor.

— Hai, spune-mi ce ai ?

M-am auzit scoţând un râs din acela surd, când din tine nu iese decât aerul. O expiraţie sub forma unui *ha* nearticulat.

Nu cred că pot accepta ideea unei cupole de biserică făcută din cărţi de telefon.

— A!

Adică... ce caută *asta* aici? Cum de-a apărut aşa ceva?

Cu mâinile la ceafă, Scout se întinse pe masă privind cupola.

Mie mi se pare foarte mişto. Ar trebui s-o priveşti aşa.

O, da, e mişto. Doar că e... *aiurea.*

Păstră tăcerea un minut, apoi se ridică în capul oaselor, luându-mă pe după umeri.

— Să ştii că nu-i decât hârtie.

— Doar că nu-i numai atât, nu ? Uită-te la ea.

— Ba da, e doar hârtie. în copilărie, tu n-ai făcut niciodată igluuri? Eu da, împreună cu tata. Decupezi blocuri de zăpadă şi le aranjezi în cercuri concentrice. Un cerc mare şi apoi un cerc puţin mai mic deasupra lui, apoi un cerc şi mai mic deasupra celui de-al doilea. După cinci sau şase cercuri, obţii un mic iglu. Aici e exact la fel, numai că s-au folosit cărţi de telefon.

îşi apropie capul de al meu.

— De fapt, nu-i mare scofală.

M-am uitat la ea.

Scout, la fel de bine ar putea fi o afurisită de casă din turtă dulce.

îmi aruncă un zâmbet larg.

— Păi, din punct de vedere tehnic, şi asta-i posibil.

Am râs, un râs normal de data asta.

— Mă bucur că eşti aici.

— Fac şi eu ce pot.

— Doar că nu te deranjează nimic din toate astea, nu?

Asa sunt eu. Nu mă deranjează niciodată, până când începe să mă deranjeze.

Am încuviinţat.

După cum văd eu lucrurile, spuse ea, întotdeauna se întâmplă ceva. Uneori, ceva ce nimeni n-a crezut că e posibil se întâmplă pur şi simplu. înainte, toţi spun *asta-i imposibil* sau *cât trăiesc eu n-o să văd aşa ceva,* dar apoi ajunge să fie un fapt cert. E doar istorie. Lucrurile astea devin istorie zi de zi.

— Eşti de-o deşteptăciune ieşită din comun.

— Peste zece ani o să vezi o altă cupolă făcută din cărţi de telefon sau un labirint cu pereţi de hârtie, o să ridici din umeri şi-o să pleci să cauţi toneta cu îngheţată.

— Peste zece ani?

— Mda, zise ea. Mda, nu văd de ce nu.

— Mersi.

Mi-am legănat o vreme picioarele, privind vârfurile bocancilor cum saltă în aer. Am stat împreună aşa, sub o cupolă făcută din cărţi de telefon.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Ce crezi c-o să se întâmple de fapt cu noi?

Mă privi în ochi şi am văzut răceala dinlăuntrul ei: plaja pustie, măturată de vânt, peretele dinspre mare bătut în scânduri, zăpada căzând în adâncul unei păduri de copaci goi şi negri. îşi retrase braţul de pe umerii mei şi începu să contemple din nou tavanul.

— Vrei să-ţi spun adevărul ?

— Da, te rog.

— Cred c-o să ne ştergem de pe lume, exact asa cum se bisIriciloT ^ l6SPeZile V6Chi dG mormânt din naosul ninf™ continuat să-mi legăn picioarele, fără să spun

"tâto“mPlă' ZiSe' ACOl° SUnt' !" ^

vre~ Pfel ^ ^ ^ 6Xişti' D&Că aSta contează în

Nu răspunse. Surprins, mi-am dat seama că aproape P angea. Ochii i se înceţoşaseră de lacrimi pe care se străduia să nu le lase să curgă.

— Mie chiar îmi pasă de tine, să ştii.

Hei, e-n ordine. Te cred.

-Iisusf SUS’ ^ haZardă Să'mi arunce 0 Privire fugară.

— O sa fie bine, am spus. Haide, o să fie bine

Am încercat s-o cuprind cu braţul ca s-o trag spre mine ninVuiti™ ^ ^ ?*?’ încremenită şi zguduită de suspine interioare, uitandu-se tintă la tavan

-Hei, am făcut din nou.’ Te rog, vino-ncoace.

Am cupnns-o din nou cu braţul şi de data asta se lăsă trasa spre mine, suspinând fără zgomot pe umărul meu.

i ne°n e greu sa vezi ceea ce ai în faţa ochilor. Dar odata ce vezi sau odată ce .n lucru legat de *asta* te atinge nu cred ca mai ai cale de întoarcere.

înamte^13 brăzdată de lacrimi> Scout privea neabătut

“ Păi’ asta’i viaţa, am spus desfăcând o sticlă de apă si mtinzandu-i-o. E bine că înaintăm cu stoicism, nu-i *U>* be uita la mine cu un zâmbet aproape sincer ’

— Ai schimbat placa.

-Mda. Cred că era timpul. Bănuiesc bine că suntem aproape de destinaţie?

— Da, mai avem de parcurs doar o singură literă.

— Atunci, eu zic că ar trebui să facem o pauză. Hai să ne întindem o jumătate de oră sau mai puţin, să ne punem gândurile în ordine.

— Da?

— Altfel nu-ţi dau cele cinci mii de lire.

— A, făcu Scout, zâmbind, banii mei.

— Uimitor, îţi revine culoarea în obraji.

Râse, încă înlăcrimată.

— Asta pentru că ştii prea bine ce să-i spui unei fete.

Am scotocit prin rucsacul meu.

— Pui la rotisor sau pui picant ?

— Uau.

— Ei?

— La rotisor, te rog.

— Bine, atunci. O să-i dau drumul lui Ian ca să se poată pişa pe nişte cărţi din astea.

Mătăhălos şi roşcovan, Ian ieşi vesel din cuşcă şi o

porni în pas ţanţoş, adulmecând din când în când pereţii de cărţi.

— Să nu te îndepărtezi prea mult, am strigat în urma lui.

Mişcă uşor din coadă, dându-mi de ştire că nu eram deloc îndreptăţit să-i spun ce să facă. Dispăru pe calea de acces.

Scout părea cufundată într-o reverie posttraumatică, mestecându-şi încet sendvişul şi uitându-se în gol. Am hotărât că ar fi mai bine s-o las în pace un timp şi m-am aşezat lângă perete.

Am luat ultima carte de telefon din teancul de lângă mine şi am deschis-o la întâmplare. Reclame pentru servicii de catering, curăţătorii de covoare şi tapiserii, închirieri auto, operatori de autobază. O fotografie a unei femei cu o pălărie extravagantă, un camion cu sigla firmei de transport pe lateral, o chitară, o cadă specială care te ridică şi te scoate afară, toate în cerneală galbenă şi neagră, familiară. Scout avea dreptate; acestea nu erau decât nişte registre telefonice — reclame comune la servicii comune, fără nici o urmă de pix, precum cele care acopereau toţi pereţii tunelurilor. Doar nişte registre normale. Faptul că cineva le folosise ca să construiască un tavan boltit şi galben nu *însemna* nimic, la urma urmei. Era doar un fapt. Iar tunelurile în sine… *era* posibil să creezi un labirint din hârtie stivuită şi mâzgălită cu pixul. Bizar, improbabil, absurd de cronofag şi periculos, dar posibil.

Punând cartea de telefon deoparte, mi-am desfăcut sendvişul.

Ce importanţă are o zi, douăzeci şi patru de ore mici. Uitându-mă şi eu în gol, mestecând, am surprins această frântură diafană de gând ridicându-mi-se dintr-un ungher al minţii. Mă făcu să meditez la faptul că, în locurile întunecate ale eului tău, maşini gânditoare, pe care niciodată nu apuci să le vezi de aproape, ecranează constant lucrurile şi-şi rulează singure propriile programe de secre- tizare. Poate întrezăreşti o frântură din ce se

întâmplă acolo, precum fragmentul acesta dintr-un cântec care-şi croieşte drum la lumină sau un pasaj sau o imagine sau poate doar o stare, o revărsare a conţinutului sau o scurgere neplăcută de culoare care-ţi inundă pieptul şi stomacul mai repede decât poate vreodată să-şi găsească drum spre cenuşiul metalic, strălucitor al minţii tale.

Am ridicat din nou ochii spre tavanul boltit, în timp ce Scout continua să mestece cu un aer absent.

Oare cum ajunsesem aşa? Fusesem un nimic gol pe dinăuntru atâta vreme, iar acum, brusc, iată-mă un fel de aventurier aruncat într-un loc straniu, culcându-mă cu o fată pe cât de puternică, pe atât de fragilă, în mintea căreia sălăşluia lucrul ăla. Oare unde găsisem toate faţetele astea? Poate că veniseră de la adevăratul Eric Sanderson, cel din *Fragmentul becului.* Poate că îi descoperisem uneltele de mult îngropate - costumul, maşina de Batman şi toate replicile lui tăioase - şi acum mă plimbam în persoana cuiva care nu avea să-mi aparţină niciodată cu adevărat. Sau poate, spun doar poate, totul era aievea. Asta voiam eu să cred. Fusesem o fiinţă liniară, ceva luat drept o umbră, dar poate că efectul eroziv al întâmplărilor trăite începuse să mă scoată din ţărână, expunând noi suprafeţe şi noi muchii. Oare un *nimic* poate fi înlăturat aşa cum poate fi înlăturat *ceva* ? M-am întrebat ce altceva ar mai putea fi îngropat acolo, ce aş putea deveni dacă toate straturile astea de absenţă, pierdere şi lucruri rele ar fi vreodată dezgropate şi luate de acolo.

— Se pare că asta e.

— Mda.

Am urmărit cu degetul traseul pe hartă ca să-l vadă şi Scout...

— Cred că ne aflăm în „a“.

— Foarte bine, zâmbi ea. Vezi? Ştiam eu că poţi.

Un acces de plâns şi jumătate de oră de tăcere fuseseiă suficiente ca să-i înlăture răceala din priviri. Cu excepţia unei uşoare nelinişti, care putea fi foarte bine doar o impresie a mea, Scout îşi revenise complet. Pe deasupia, Ian era înapoi în cuşca lui, morocănos ca şi înainte, iar eu tocmai trecusem examenul de aptitudini la cititul hărţii, în privinţa acestor lucruri, echipa noastră era din nou pe poziţii. Şi ajunseserăm la „a“. Care era cu totul şi cu totul altă mâncare de peşte.

încăperea din „a“ părea puţin mai mică decât cea din „R“ şi mult mai dezordonată, podeaua fiind îngropată sub mormane răsturnate de hârtii scrise cu pixul. Exact ca şi în încăperea din „R“, spaţiul era luminat de un singur bec şi pereţii erau făcuţi din cărţi cu coperte cartonate, aranjate asemenea cărămizilor. însă în mare parte, această ispravă omenească era ascunsă de troienele şi tumulii de hârtie scrisă care se ridicau până la înălţimea taliei şi-a umerilor. In mijlocul camerei se afla o scară în spiralâ, care urca până la tavan. Scara era făcută din cărţi vechi, legate în piele, de dimensiunea unor dale de pavaj, nu exagerat de mare sau complexă, ci funcţională şi serioasă ca un uriaş burghiu industrial. în vârful scărilor, cu aproximativ doi metri şi jumătate deasupra capetelor noastre, se afla ceva ce semăna cu o cornişă mică.

— Acolo, zise Scout, arătând cu degetul în sus.

— Acolo trebuie să urcăm ?

— Capătul dârei.

— Ce se află acolo?

— O să vezi cam în treizeci de secunde.

Bine sau rău, călătoria noastră se sfârşise.

Am auzit un zgomot. în capătul cel mai întunecos al încăperii, o stivă de foi de hârtie se nărui cu un fâsâit prelung.

Scout şi cu mine ne uitarăm unul la altul.

— Ce-a fost asta?

Cu palma în jos, îmi făcu un semn de *vorbeşte mai încet.*

— E ceva acolo, înăuntru?

— Uite, spuse ea, *acolo.*

Lângă stiva prăbuşită se mişcă altă movilă de hârtie. Foile se ridicară o clipă, apoi căzură la loc. Asta se întâmplă din nou după câteva secunde, apoi văzurăm o undă, ceva care se mişca pe sub hârtiile puse una peste alta şi dădea ocol camerei pe lângă pereţi.

Scout îmi aţinu calea cu braţul întins şi şopti *trage-te în spate.* Am păşit cât de încet am putut înapoi spre intrare, făcând hârtiile să foşnească încet sub picioare.

— *Nu-i adevărat,* am spus. *Doar nu poate sa intre...*

— E cineva aici? spuse Scout.

Mişcarea agitată de sub teancuri încetă. Urmă un tremur. Două mormane de hârtii începură să se năruie^ Un tumul de coli şi pagini se umflă ca o bulă radioactiva. Apoi, într-un foşnet puternic de hârtii, ieşi la iveală un om.

— Maică Precistă, zise bărbatul, uitându-se la noi cu ochii mari. „

Scout scoase un suspin adânc şi-şi lăsă braţele sa cada pe lângă corp. , , ,

— Eric Sanderson, spuse ea, ţi-1 prezint pe doctorul Trey Fidorous.

24

Doctorul de limbaj

M-am gândit la verbul *a înţeleni.*

Poate că ar trebui să existe tipuri de grădinari care să facă vizite bătrânilor savanţi pentru a-i tunde şi curăţa şi-n general pentru a-i aranja din când în când ca pe nişte arbori, pentru că adevăratul doctor Trey Fidorous, în carne şi oase, era la fel de buruienos şi de dezordonat ca un teren lăsat în paragină. Părul lui cărunt şi des crescuse mai lung decât cel al lui Einstein, într-un fel de chică bezmetică. Un pix înfipt între dinţi, două pitite în spatele urechilor şi mai multe încâlcite şi înnodate, iţindu-se din coama lui rebelă îi făceau capul să semene cu un cactus dintr-aceia suspect de pufoşi. Urme de pix albastru, negru, roşu şi verde îi acopereau dosul palmelor, îi şerpuiau în

jurul încheieturilor şi antebraţelor şi urcau spre mânecile sumese, care nici ele nu fuseseră cruţate pe de-a-ntre- gul. Bucăţi şifonate de hârtie şi pagini strânse alandala îi umflau buzunarele pantalonilor negri, de şcolar, şi halatul peticit şi deşirat. Era scund şi avea probabil şaptezeci de ani. Lumina slabă a unicului bec nu răzbătea prea bine prin bolta lui de păr, iar asta îţi dădea impresia că te uiţi la un om care te priveşte din adâncul unui şifonier. Faţa lui, atât cât reuşeam să văd din ea, era ridată şi maronie ca o minge de bandă elastică, numai că mai activă şi înţeleaptă — îmi amintea de un arc din acela mare, care poate coborî singur scările -, şi am avut senzaţia că toată viaţa a fost pusă la încercare de expresii ale surprizei, încântării, spaimei şi ale Dumnezeu ştie ce altceva. Nu-i vedeam ochii, ci doar o pereche mare de ochelari cu rame negre, de plastic, ca aceia pe care Michael Câine îi purta în anii ’60.

Doctorul Trey Fidorous. După atâta timp, în sfârşit îl găsisem. Nu puteam decât să-l privesc pierdut.

Doctorul scoase pixul din gură şi se uită la mine.

— Eric Sanderson.

Era ceva dur în felul în care-mi rosti numele, ceva care mă făcu să tresar.

— Ce cauţi aici?

Nu-şi aminteşte nimic, interveni Scout şi mă cuprinse cu braţul, strecurându-şi degetul mare pe sub talia pantalonilor mei şi trăgându-mă spre ea.

— Chiar aşa? Serios?

L-am găsit încercând să urmeze Dâra de Text de la est la vest, dar n-a mai rămas nimic din ea şi nici în ruptul capului n-ar fi putut să...

Şi ce naiba te-a făcut să crezi că aş vrea să-l văd ?

— Unde altundeva să se fi dus ?

— Sunt sigur că n-am nici cea mai vagă idee.

Pentru numele lui Dumnezeu, Trey. S-a întors la tine pentru ajutor, are nevoie de ajutor.

— *Are nevoie de ajutor.* Ăsta-i motivul pentru care l-ai adus aici, nu-i aşa, Scout?

O secundă de tăcere pluti în aer, mare şi grea, ca un păianjen.

— Hei, am făcut, neştiind ce să zic şi vrând cu disperare să spun ceva, să sparg gheaţa, să pun capăt schimbului aceluia de replici pe care nu-1 pricepeam, dar în mijlocul căruia eram prins. Hei, hei. Eu sunt. Sunt chiar aici, lângă voi.

Fidorous se răsti la mine :

O, mă-ndoiesc de asta, Eric, zise, pentru că, dacă ai fi tu, *aici* ar fi ultimul loc unde ai vrea să fii.

M-am simţit făcând o jumătate de pas în spate.

— Nu înţeleg... am izbutit să îngaim, simţind că ceva mi se întăreşte şi se îngreunează în stomac.

încă de la început nu mă concentrasem decât asupra ideii de a-1 găsi pe doctorul Trey Fidorous, legenda aceasta, acest cvasi-mit din trecutul de mult pierdut, singura persoană din lume care mi-ar fi putut oferi ajutor. Acum mi-am dat seama că greutatea şi dimensiunea francheţii mele acţionase ca o stavilă periculoasă, ţinând la distanţă toate lucrurile importante şi practice despre care ar fi trebuit să mă întreb pe mine însumi.

Habar nu aveam cine era de fapt bărbatul acela sau ce fel de relaţie avusese cu Primul Eric Sanderson. Intrasem în asta complet nepregătit.

Nu înţeleg..., încerca încă gura mea să spună, ...care-i...

Dar ai *făcut-o*, nu-i aşa ? Te-ai *dus* şi ai *făcut-o* şi te-a durut în cot de...

— *Termină,* Trey, spuse Scout şi am simţit din nou acea forţă, acea putere din ea. Nu-şi aduce aminte ce s-a întâmplat. Nu-şi aminteşte nimic. A pierdut totul, totul i-a fost luat. Aproape că nici nu mai e aceeaşi persoană. *Uită-te* la el.

Nu-şi aduce aminte ce s-a întâmplat ? De unde ştia ea ce s-a întâmplat? Am aruncat o privire într-o parte, surprinzând pentru o fracţiune de secundă privirea lui Scout. Iat-o din nou, acea goliciune, acea plajă pustie. Şi încă ceva; o altă emoţie pe care n-o înţelegeam bine; ceva

secret, ascuns în furia care-i încorda muşchii feţei. Clipi şi o reprimă, strângând încet mâna pe spatele pantalonilor mei şi şoptind *mai târziu,* toate astea fără a-şi abate atenţia de la doctor.

Bătrânul era pe cale să răbufnească la rândul lui, un baraj verbal schimonositor de sub masa aceea de păr. Aproape că se şi întâmplă, lumea trăgându-şi respiraţia, ca marea care se retrage înaintea unui val tsunami, însă n-o făcu, nu răbufni. în oala aceea sub presiune, ceva cedă.

Fidorous îşi scoase ochelarii cu rame groase şi-i frecă meticulos cu mâneca halatului. Bătrân şi ostenit, acum că furia dispăruse, îşi strânse rădăcina nasului cu degetul mare şi cel arătător, înainte să-şi pună ochelarii la loc.

— Ei bine, spuse el încet.

— Da, încuviinţă Scout.

Mi s-a părut că era mai bine să tac.

— Ei bine, repetă Fidorous, uitându-se înjur şi părând să observe pentru prima dată că era îngropat până la coapse în hârtii. Presupun că toate astea te cam şochează.

Duritatea îi dispăruse din voce, fiind înlocuită de un ton mai calculat, de politeţe-faţă-de-străini.

— Doar puţin, am spus.

Am dus mâna la spate şi mi-am împletit degetele cu ale lui Scout, strângându-i-le. Când mi-a răspuns în acelaşi fel, am simţit că am primit tot sprijinul din lume.

’ Nu. Nu-i nici pe departe cel mai eficient sistem de îndosariere, nu-i aşa?

Fidorous se luptă să iasă din mormanul de hârtii cu o serie de gâfâieli, icnete, mormăieli şi şuierături. Auzind zgomotele, Ian se foi în cuşcă.

— Totuşi susţin ideea că, dacă am de gând să găsesc aici ceea ce mă interesează, voi găsi. De obicei, însă...

Se cerea o reacţie. Am ridicat din sprâncene - puţin, nu mult -, sperând să-mi fi ieşit bine.

Doctorul îndepărtă grămezile mari de hârtii şi se scutură de praf.

— De obicei, însă, nu găsesc.

Am strâns degetele lui Scout.

— Doctore, zise ea, putem să…

Undeva, deasupra noastră, se auzi ţipătul înfundat al unei alarme.

Fidorous tresări, uitându-se la tavan cu ochi mari.

I-am urmărit privirea, uitându-mă în treacăt la Scout.

— Ce-i asta?

— Fry.

Bătrânul intră brusc în alertă maximă, ca o pisică înfoiată.

— Fry în sistem. Scout, ai închis intrarea în tunel după tine?

— Nu credeam că e nevoie.

— Suntem în plin sezon, migrează. Toate tunelurile trebuie să fie închise.

Ce se întâmplă ? O, Doamne, ludovicianul ?

— Nu, zise Scout, fry… peştişori ideatici. Inofensivi luaţi în parte, dar, dacă intră prea mulţi, există posibilitatea să le ia urma ceva mai mare.

Doctorul încuviinţă.

…iar dacă au ajuns deja la centrul de cercetare… Scout, trebuie să te întorci şi să închizi intrarea pe care aţi venit. Vreau să verifici şi tunelurile Milos şi Ios, în caz că vin pe-acolo. Eu îl iau pe Eric cu mine ca să mă ajute la evacuare.

— Cred că Eric ar trebui să vină cu mine.

Am aprobat din cap, întorcându-mă spre Scout.

— *Chiar* o să vin cu tine. Dacă e acolo…

— Dacă, după foarte puţine probabilităţi, ludovicianul *este* acolo, ea va fi mult mai în siguranţă şi se va mişca mai repede, fără tine alături. Haide, timpul e totul: dacă prea mulţi fry îşi croiesc drum prin tuneluri, n-o să-i mai scoatem niciodată.

Are dreptate, îmi spuse Scout. O să mă descurc, trebuie să ne păzim sistemele de apărare.

— Sisteme de apărare ?

— îţi explic totul când vin înapoi.

După aceea se întoarse spre Fidorous : Doctore, înainte să…

— Hmmm ?

— Trebuie să te pun la curent cu câteva lucruri.

— îmi imaginez că sunt multe lucruri cu care trebuie să mă pui la curent, dar te rog, Dorothy, e neapărat necesar să închidem tunelurile alea. Mă ocup eu de Omul de Tinichea aici de faţă.

— Nu-i deloc amuzant.

— O.

Doctorul păru nedumerit o secundă.

— Nu? Uneori pierd măsura lucrurilor.

— Termină. Trebuie să...

Alarma ţipa mai departe.

Scout se uită la el, apoi la mine. N-am putut decât să ridic palmele într-un gest de *spune-mi ce să fac.* Cu o expresie serioasă, Scout păru să ajungă la o concluzie, încuviinţă din cap spre doctor, apoi se întoarse spre mine şi îşi strecură mâna pe după mijlocul meu.

Din nou întunecimea din ea.

Eşti bine ? am întrebat-o din priviri.

îmi aruncă un zâmbet strâmb, apoi vârî mâna în buzunarul meu şi luă lanterna.

— O să fii în siguranţă aici. Vin înapoi cât pot de repede.

Pe când se întorcea şi o pornea printre hârtii cu pas grăbit, am reuşit să îngaim un *bine* repezit.

Cât ai clipi, Scout dispăru. Am simţit o smucitură înlăuntrul meu, ca atunci când un tren schimbă macazul la o intersecţie.

— Vino.

Fidorous o luase deja spre scara în spirală.

— Trebuie să ajungem la centrul de control.

Apoi, întorcându-se şi văzându-mă că ridic cuşca lui Ian, adăugă:

Nu, nu, nu, lasă-ţi lucrurile aici. Le luăm mai târziu.

— Nu, nu pot. E motanul meu.

Doctorul se opri, se întoarse, întinse gâtul.

— Ai un motan?

Scările în spirală ne conduseră la o pasarelă de sub

tavan şi pasarela se dovedi a fi spatele unui raft, raftul de jos al unei biblioteci înalte şi late. La început am crezut că volumele fuseseră puse pe raft cu spatele, cu cotoarele înăuntru şi paginile în afară, dar apoi mi-am dat seama că noi - şi încăperea din hârtii, tunelurile de cuvinte, toate - eram îndărătul bibliotecii, privind-o din spate. Am urcat după Fidoious, luptându-mă să-mi menţin echilibrul, cu cuşca pisicii în mâna stângă şi cu braţul drept întins în lateral, ca un acrobat pe sârmă, încercând să compensez mişcările de du-te-vino ale lui Ian; probabil nu-i plăcea că podeaua se îndepărta de noi pe măsură ce urcam. Nu-1 învinovăţeam, căci nici pe mine nu mă bucura peste poate chestia asta. Lipsa câtorva cărţi în mijlocul raftului lăsa un loc suficient de mare ca să te poţi târî prin el şi exact asta făcu doctorul, extraordinar de flexibil pentru vârsta sa.

— Hai, dă-mi cuşca.

I l-am pasat pe Ian lui Fidorous, apoi m-am avântat pe urmele lui.

Am descoperit că mă târâm pe un covor, unul roşu, scump, dar de modă veche. Alarma se auzea mai tare acolo sus.

Ridicându-mă în picioare, camera mă duse cu gândul la un *fumoar pentru gentlemeni.* Două fotolii din piele verde, o veioză de birou, cu abajur din sticlă verde şi lănţişor de aprindere, o masă cu un pahar din sticlă şlefuită sau cristal, plin cu o licoare maronie, probabil o băutură alcoolică. Cu excepţia unei uşi, toţi pereţii fuseseră acoperiţi cu corpuri de bibliotecă. Sau nu? Uitându-mă mai atent, nu mi-am putut da seama dacă pereţii erau acoperiţi de biblioteci sau dacă erau făcuţi chiar din cărţi şi mahon; scânduri orizontale şi verticale ieşeau în evidenţă, pentru a da impresia unor rafturi. Oare zebra este un animal alb cu dungi negre sau un animal negru cu dungi albe ? încăperea părea să încline în ambele direcţii.

în vreme ce eu încercam să ma reculeg, Fidorous îi dădu drumul lui Ian din cuşcă şi rămaseră amândoi faţă în faţă în mijlocul camerei.

— Iar tu trebuie să fii Toto, spuse doctorul.

— Miau, făcu motanul.

Se uită apoi la mine pentru a-mi da de ştire că nu era deloc mulţumit de zgomotul alarmei *sau* de faptul că bătrânul acela îi ocupa spaţiul personal.

Bancurilor de fry le place să ciugulească virgulele şi literele mai demodate. Nimic sesizabil la început.

Doctorul se mişcă repede într-un soi de super-mers cu picioarele ţepene, ca un director de şcoală care a întârziat la o şedinţă. A trebuit să grăbesc serios pasul pentru a ţine ritmul cu el.

— Din experienţa personală, zise, pare să le placă mai cu seamă litera s alungită.

Ian lipăi pe coridor înaintea noastră, cu urechile date pe spate, cu coada în jos, alergând aşa cum fac pisicile atunci când nu le place faptul că oamenii vin repede în urma lor. Coridorul se bifurca, se iviră uşi şi se zăriră fişete şi cutii de sticlă; lucruri expuse pe care nu aveam timp să mă opresc şi să le admir. într-un anumit punct, coridorul se deschise spre o cameră mare, plină de radiouri, sute şi sute de radiouri stivuite şi majoritatea deschise, reglate sau doar pe jumătate reglate sau emiţând doar şuierături. Din tavan, de cabluri, atârnau aparate de înregistrare, legănându-se deasupra capetelor noastre.

— Ce-i asta ? l-am întrebat pe doctor pe când străbăteam în pas alergător podeaua şerpuitoare dintre mormanele de plastic.

— Ce?

— Pentru ce sunt radiourile ?

— Sunt fertilizante, zise doctorul.

Cu cât înaintam, cu atât alarma se auzea mai tare. Locul era imens. în cele din urmă, doctorul coti la stânga, pe un coridor secundar mai mic şi trecu printr-o uşă care dădea într-o cameră plină de computere, televizoare şi microfoane, cu fire şi cabluri peste tot, dispărând în tavan şi şerpuind alandala pe toată podeaua.

— Nu nu nu nu nu. Haide.

Fidorous lovi cu palma una dintre unităţile de

computer.

Alarma era asurzitoare acolo. Fidorous lovi din nou unitatea, apoi schimbă tactica, inspectând febril, descâlcind şi urmărind cabluri, mişcând prize şi siguranţe. Brusc, alarma se opri.

— Aaaa!

Ridică privirea de la noianul de prize şi mufe.

Aşa, zise. Haide, haide, aici nu eşti de nici un ajutor, nu-i aşa?

Am făcut câţiva paşi prin cameră. Doctorul se urcă pe o cutie cu aparate, pe jumătate acoperită de fire, apoi se aplecă să inspecteze un monitor, bătând cu frenezie într-o tastatură din apropiere.

— Unde eşti, unde eşti?... Nnu.

Se întoarse, se ridică, se mută la alt ecran. Ţac ţac ţac. Ţacţacţacţacţac.

— Nu... A, da. Iată-te.

Ridică ochii spre mine.

Un banc de fry în Thera. Hai la terminalul ăsta. Nu, la ăsta de-aici.

Am traversat încăperea, călcând peste cabluri şi fire, peste *servere* şi *hard diskuri* parţial desfăcute.

— Ei bine, când îţi spun, să apeşi „control", „alt“ şi „delete“ pe tastatura de-acolo. Ai înţeles?

— Ce-o să faci?

— Te-am întrebat dacă ai înţeles.

Din nou tonul acela tăios.

— Scuze, am spus. Da, am înţeles.

— Bine.

Fidorous apăsă cu degetele pe două tastaturi diferite.

— Acum.

Am apăsat tastele.

în difuzoare se auzi o singură notă asurzitoare. Simţeam că-mi vibrează măruntaiele din cauza ei; ferm, egal şi total.

— Do central, strigă doctorul acoperind zgomotul. E prea puternic pentru ei, îi aruncă afară din...

Nota se opri.

— ...tuneluri, ţipă doctorul, luat prin surprindere de tăcere.

— îi aruncă afară din tuneluri, repetă el, mai încet, încercând să-şi recapete calmul.

Am încuviinţat, luând degetele de pe taste.

Doctorul îşi verifică ecranul, apăsă câteva taste.

— Aşa. Cred că s-a rezolvat.

— Excelent, am zis, nevrând să par la fel de confuz pe cât eram.

Fidorous se uită la mine un moment, apoi îşi îndreptă atenţia spre monitor şi începu să tasteze. Am rămas lângă tastatura unde mă pusese, începând treptat să-mi dau seama că discuţia noastră se încheiase ; nu mai avea să-mi spună absolut nimic. Era ca şi când urgenţa îi dăduse lui Fidorous ocazia de-a lăsa deoparte problemele pe care le avea cu mine, cu Primul Eric Sanderson. Acum că trecuse, reveniserăm în punctul din care plecaserăm şi, de data asta, Scout nu mai era de faţă ca să facă lucrurile să meargă. Se aşternu o tăcere stânjenită, acumulându-se încet, o tensiune puternică în aer, ca şi când încăperea ar fi fost un submarin care cobora şi tot cobora spre locul acela unde carcasa lui începe să se îndoaie. Doctorul tastă, se întoarse la altă tastatură, mai tastă ceva, tot fără să ridice privirea. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul, l-am urmărit şi mi-am dorit să fiu altundeva.

— Pentru ce sunt toate aparatele astea?

M-am simţit prost punând întrebarea asta. 0 clipă, nici n-am crezut că-mi va răspunde.

— Asta e munca mea.

Ţac ţac ţacţacţacţac.

Ăsta e locul de unde lansez viruşii de limbaj pe care îi creez.

— Viruşi *de limbaj* ?

Ţac ţac ţacţac ţac ţac ţacţacţacţacţac.

Fidorous oftă teatral şi ridică ochii. I-am văzut furia şi frustrarea - gândul de-a striga sau doar de-a mă ignora alergându-i pe faţa elastică aidoma unui şoarece într-un labirint, apoi dispărându-i cu totul în păr şi perciuni. Se

îndreptă uşor de spate şi reuşi să vorbească din nou pe tonul acela politicos, de educator.

Toate aparatele astea interceptează e-mailuri, website-uri, mesaje de mesagerie vocală, chiar şi programe radio. îmi strecor viruşii în ele şi le trimit înapoi ca să monitorizez efectele. *„jLa sfârşitul zilei.*“ Ăsta-i unul din viruşii mei, care-i deosebit de agresiv în Anglia în momentul de faţă.

— Adică inventezi expresii?

Expresii, cuvinte, ortografii alternative, abrevieri, coruperi. Şi nu doar că le inventez; le gestionez. Uite. Uită-te aici.

Mi-am croit drum pe după birou, am urcat, am sărit, am păşit peste aparate, fire şi tuburi, pentru a arunca o privire mai de-aproape.

Pe o masă de lângă cea la care lucrase Fidorous, la un televizor mic, rulau cadre de ştiri despre o furtună tropicală ale cărei zgomote erau redate de un microfon legat la un computer. Computerul avea instalat un program de dictare şi părea să încerce să transforme în cuvinte sunetele produse de vreme, creând şir după şir de text, cuvinte începând cu „s“ sau „ş“ în principal, cu blocuri de „p -uri şi „b“-uri ivindu-se odată cu spargerea valurilor. Se auzi bubuitul unui tunet şi cuvântul **table** apăru scris mare pe ecran.

— Dar. La ce foloseşte?

Imediat ce am pus întrebarea, mi-am dorit sa n-o fi făcut. însă era-n ordine; doctorul era prea antrenat de propriile idei ca să se gândească măcar să se simtă jignit.

— La ce foloseşte? La ce foloseşte? Hmmm.

Fidorous se aşează pe un *hard drive* demontat şi se uită fix la monitor.

Construiesc viruşi de limbaj ca să-i pot înţelege mai bine pe cei reali, care apar în mod natural. Munca mea mă ajută să recunosc primele semne prevestitoare şi să ofer protecţie împotriva viitoarelor epidemii periculoase. Limbile pot să se îmbolnăvească şi să moară, să ştii. Au loc extincţii şi mai sunt şi migrările.

Fidorous aruncă o ultimă privire textului furtunii, apoi se mută la următoarea masă, unde un computer asemănător procesa sunetele unor funeralii de stat extrem de sobre. îşi făcu de lucru o vreme cu opţiunile programului.

— Ai observat că „trebe“ l-a înlocuit aproape complet pe „trebuie" în cele mai multe părţi ale ţării? Departe de mine gândul de-a inhiba o evoluţie de succes, atunci când ea are loc, dar e totuşi trist să vezi cum o formă veche rămâne izolată şi dispare.

— Ca veveriţa roşcată, am spus nesigur.

— Da, ca veveriţa roşcată.

Aşadar, asta e... doar nu vrei să spui că aici inventezi creaturi precum ludovicianul, nu?

Nu, sigur că nu. Ludovicieni, franciscani, luxogoni... (doctorul se întorsese la tastatură) ...toţi peştii conceptuali au evoluat pe cale naturală. Am dezvoltat o serie de meme artificiale, dar de fapt nu sunt altceva decât animale unicelulare şi rareori supravieţuiesc mai mult de câteva ore în orice mediu darwinian real. Acestea fiind spuse, sunt nişte unelte extrem de folositoare când vine vorba de înţelegerea organismelor mai mari, mai complexe.

Am aprobat dând din cap.

— Şi le înţelegeţi ?

Până la un anumit punct, da. Pe unele dintre ele.

— Am priceput.

Un surprinzător impuls de *acum ori niciodată* îşi făcu apariţia, ridicându-mi inima în gât.

Doctore Fidorous, ascultă, am spus prosteşte în chip de deschidere. Vreau să zic că-mi pare rău că mă aflu aici. N-am... orice s-ar fi întâmplat între tine şi Primul Enc Sanderson de te-a făcut să ai aversiunea asta faţă de mine, Doamne, nici nu te cunosc, nu-1 cunosc nici măcar pe el, dar a trebuit să vin aici. Trebuie să te întreb dacă există vreun mod de a-1 opri pe ludovician.

Fidorous lăsă computerul în pace şi se uită drept la mine.

— Există? am repetat după câteva secunde. Te întreb

pentru că eşti singura persoană pe care o pot întreba.

Faţa doctorului se înroşi.

„Eu sunt singura persoană pe care o poţi întreba ?“ Tu chiar n-ai habar, nu-i aşa ?

Am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare.

— Poftim? Ce înseamnă asta?

Fidorous se întoarse din nou spre masă.

— Nu-i treaba mea. Eu nu sunt tatăl tău, Eric, şi am o mulţime de lucruri de făcut aici. Teste de pus în practică, diagnosticări şi, sincer să fiu, tu o să-mi stai în cale. Ar trebui să te întorci în salon.

— Nu.

Ceva încins, ceva ca un pumn mă lovi în stomac.

— Nu. Mi-a luat luni întregi să ajung aici şi nu plec din cameră până nu-mi răspunzi la o întrebare simplă - există o cale de a-1 opri pe rechin ?

Cu spatele, doctorul spuse:

De ce mă întrebi pe mine ? întreab-o pe iubita ta.

— *Cum* ?

I-am văzut umerii ridicându-se şi lăsându-se în jos *:* o înlănţuire de respiraţii profunde. într-un târziu, se întoarse.

Bine, atunci. Dacă chiar vrei să ştii, uite: închipuie-ţi că fugi de ceva uriaş. închipuie-ţi că fugi de o creatură cu o singură minte enormă care locuieşte în sute de corpuri.

— Ce? E vorba... de Mycroft Ward?

Da, de Mycroft Ward. închipuie-ţi că fugi de Mycroft

Ward, temându-te pentru viaţa ta. Vrei să te opreşti, nu-i aşa? Vrei să ripostezi. însă Mycroft Ward e un gigantic eu colectiv, un eu care generează ani întregi de gânduri, planuri şi amintiri în fiecare zi. Aşadar, ce poţi să faci? întrebarea pe care ai evitat cumva să ţi-o pui singur este ce gen de armă ar putea fi cât de cât de folos împotriva unei asemenea creaturi?

La început, n-am priceput încotro bătea. Apoi...

— Un ludovician.

Lumea se cutremură şi clocoti în clipa în care am rostit asta cu voce tare.

— întocmai. Să faci să se întâlnească un gigantic eu colectiv ca Mycroft Ward şi un rechin mâncător de eun precum ludovicianul ar fi... ei bine, ar fi ca întâlnirea dintre materie şi antimaterie. Bum. Gata cu Ward, gata cu ludovicianul.

Dar asta înseamnă... O, nu.

Deci, ca să-ţi răspund la întrebare: da, există un mod de a opri rechinul. Eşti mai fericit acum că ştii asta? Te-ai liniştit?

Nu ştiu despre ce vorbeşti.

De ce te-a adus Scout aici, Eric?

Pentru că am plătit-o s-o facă. S-a oferit să-mi fie ghid.

— Nu. Mai încearcă.

— încetează.

— Mai încearcă.

— încetează.

Bine, îţi spun eu, vrei? Scout te-a adus aici pentru că are nevoie de ludovician. Dincolo de asta, eşti irelevant. Ideea e că, deja de luni întregi, încearcă să mă convingă s-o ajut să folosească un rechin ludovician împotriva lui Ward.

— Nu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, gândeşte: nu te-ai întrebat niciodată de ce ştie atât de multe despre creatura aia? Se pregăteşte pentru asta de mult, mult timp.

— Nu, am repetat. M-a adus aici pentru că *eu i-am cerut-o.*

Nu-mi plăcea deloc cum îmi suna vocea.

— Noi... noi suntem împreună. Ea mă *ajută.*

Părea firav, stupid şi credul. Chiar în timp ce-am rostit cuvintele, am ştiut. Am ştiut adevărul. Am simţit că tot ce era cald şi real în mine începea să se scurgă.

Hakuun şi Kuzan (Toate stelele sângerează)

Stăteam în camera cu fotolii largi de aproximativ cincisprezece minute, când Scout se întoarse în sfârşit, târându-se din cealaltă parte a bibliotecii, exact cum

tăcuserăm eu şi Fidorous.

— Hei, spuse ea, zâmbind şi ridicându-se în picioare, îţi vine să crezi? Sunt de două zile în ne-spaţiu şi, cine ştie cum, e de datoria mea să ies şi să verific dacă toate tunelurile sunt închise şi libere, pentru că e *sezonul imigraţiei* sau mai ştiu eu ce? Unde e doctorul?

Se uită la cuşca goală, care se afla încă în mijlocul camerei.

— Unde-i Ian?

— Nu ştiu.

— Care-i baiul ? Eşti bine ?

Dar am observat-o imediat ce am ştiut după ce să mă uit. Am văzut-o în încordarea de la colţurile gurii ei, am auzit-o în pauzele scurte dintre cuvinte. Am ştiut ce ascunde. Am stat şi m-am uitat la ea, fără să spun nimic.

O clipă de confuzie, apoi Scout făcu ochii mari. I-am urmărit pulsul la gât, mişcarea aceea iute şi aproape imperceptibilă. Sinceritatea ei, adevărul pe care-1 trăda îmi rupse inima. Ea întoarse privirea, înghiţi în sec, se uită în jos.

— *O, rahat,* zise.

Şi-n clipa aceea am crezut în sfârşit cele spuse de Fidorous. Aveam impresia că înghiţisem cioburi de sticlă.

— *O, rahat,* am spus, imitând-o. Totul a fost o minciună, nu?

Toate ceasurile se opriră. Timpul rămase suspendat. O şuviţă rebelă de păr negru, buclat cădea pe faţa lui Scout, terminându-se sub bărbie. Ea nu făcu nici o încercare de a o îndepărta. Continuă să stea în picioare, cu capul în jos, uitându-se ţintă la un punct de pe podea.

— Nu te-am minţit cu nimic, zise în cele din urmă, fără să ridice ochii.

— Cum poţi să spui asta ?

Simţeam că mă cutremur; gâtul, mâinile, toate îmi erau slăbite şi tremurau, lipsite de orice vlagă.

Pentru că ai avut grijă să-ţi alegi cuvintele aşa încât, *practic,* să nu spui nici o minciună ? Ideea e că nu mi-ai spus de ce mă aduceai de fapt aici. M-ai lăsat să cred că

mă ajuţi, în pastele mă-sii.

— Dar *chiar* te ajut.

w — Aşadar, ai apărut la spital din bunătatea sufletului tău, nu? Nu, Scout, tu te ajuţi pe tine însăţi. M-ai folosit din prima clipă când ne-am întâlnit.

Ea se uită ţintă în podea.

Iată ce-mi doream: voiam ca ea să răbufnească şi să spună „Cum poţi să crezi asta ?“. Voiam să strige la mine. Voiam să-mi spună că făcusem o greşeală prostească. Voiam să iasă valvârtej din cameră, furioasă. Mai mult ca orice, voiam să mă înşel. Dar nu mă înşelam. Ea nu făcu decât să se uite ţintă în podea.

Am făcut sex, am zis. Nu, nu doar asta, ne-am ţinut de mână şi am crezut... De ce-ai făcut asta? Oricum veneam cu tine încoace. Primiseşi deja ce-ţi doreai, de ce-a fost nevoie să mă faci să cred că într-adevăr... mă placi şi tu?

— Dar chiar te-am plăcut. Chiar *te plac,* spuse ea. Dar n-o să mă crezi.

Cum aş putea să cred acum orice mi-ai spune ?

— Nu ştiu. Nu mă aştept să mă crezi.

Ce, îmi dai tu permisiunea? Ei, mulţumesc frumos.

Ridică ochii spre mine o clipă.

— N-o să am dreptul să spun nimic, nu-i aşa ?

— în tot timpul ăsta te-ai folosit de mine ca să obţii ce-ţi doreai.

Eric. Dumnezeule. Vrei să-ncerc să-ţi explic asta.

N-am spus nimic.

— Nu e... începu ea. E important tot ce avem noi. Este, vorbesc serios. Dar trebuie să înţelegi ce-i în joc pentru mine; nu puteam să-mi asum nici un risc şi tu nu aveai nici un motiv să ai încredere în mine. Aşa că...

— Aşa că, chiar şi după ce te-ai culcat cu mine, ai continuat bine mersi cu minciuna ?

— Prea bine.

Acum, ochii lui Scout erau încinşi, luminoşi, umezi. Mi se păru că ceva vital se scurgea din ea, ceva limitat şi minuscul, care nu putea fi înlocuit. Voiam s-o ţin în braţe şi

să împiedic scurgerea, dar voiam şi ca ea să sufere, pentru ceea ce era într-adevăr, pentru cruzimea cu care mă făcuse să mă simt o parte din ceva, să mă simt cald, dorit şi iubit, să simt că nu trebuie să fiu singur în lumea asta moartă şi pustie, şi totul de dragul unui plan rece şi calculat.

M-am uitat la ea şi o voce dinlăuntrul meu şopti, *vedem lumina stelelor doar pentru că toate stelele sângerează.*

— Prea bine, repetă Scout. Da, da, da. Asta vrei să auzi? Da, te-am minţit. Da, te-am manipulat. Da, te-am folosit. Nu, *nu* m-am culcat cu tine ca să te aduc aici, dar dacă vrei să crezi şi asta, bine, dă-i drumul şi crede ce naiba vrei despre mine. Fac orice e nevoie ca să supravieţuiesc. Nu mă mândresc cu asta, uneori mă urăsc pentru asta, dacă chiar vrei să ştii adevărul. Mă urăsc. Ei bine, nu mă aştept să-ţi placă ce am făcut sau să accepţi sau să uiţi, dar mă surprinde că *tu dintre toţi oamenii* nici măcar nu poţi să înţelegi.

Toate stelele sângerează.

— Ai fi putut să ai încredere în mine.

îşi şterse ochii cu mâna, cu o mişcare rapidă.

Se uită drept la mine.

Nu, Eric, n-aş fi putut. Am nevoie de rechinul ăla.

— Sigur.

îmi pare rău, dar aşa stau lucrurile.

Mi-am turnat un whisky din carafa de lângă scaun, îmi tremurau mâinile; când am ridicat paharul ca să beau, pe suprafaţa lichidului se propagară unde mici. *Să nu observi că-mi tremură mâinile.*

— Deci, când trebuia de fapt să aflu motivul pentru care ai pornit în căutarea mea?

— Chiar vrei să ştii toate astea ?

— Da.

— Bine. Tot ce ai făcut până acum, toate cercetările astea şi toate drumurile bătute au fost în scopul de a-1 găsi pe Fidorous.

Era ca şi când un soi de scut antiglonţ ar fi alunecat din jurul ei. Fata din faţa mea devenea neînduplecată,

necunoscută.

Deci am ştiut că vei asculta dacă el ţi-ar spune că există o cale de a-i folosi pe Mycroft Ward şi pe ludovician unul împotriva celuilalt. Pe de altă parte, exista posibilitatea să nu ai încredere într-un asemenea plan conceput de un străin, mai ales după întâlnirea cu domnul Nimeni.

— Dar *am avut* încredere în tine. Am avut întotdeauna.

— Nu-mi puteam asuma riscul ăla.

— Dar riscurile pe care mi le-am asumat eu? Trebuia să fii sinceră cu mine.

Ştiu că te-am rănit, dar gândeşte-te la ce spui.

Am rămas tăcut preţ de o clipă.

— Nu, eu aş fi făcut-o. Eu ţi-aş fi spus totul din prima clipă.

— Chiar aşa? întrebă ea. Eşti sigur de asta? Chiar ţi-ai fi pus la bătaie propria viaţă, dar şi viaţa mea, în speranţa că eu aş fi avut un brusc şi neaşteptat puseu de credinţă? Planul ăsta rezolvă problema rechinului, dar şi a lui Ward. Eu te ajutam *cu adevărat,* chiar dacă tu n-o ştiai.

— O, haide, am spus, luând încă o gură de whisky, nu răstălmăci cuvintele; mă ajuţi din pură întâmplare, nu-i aşa? Toate astea nu-s decât efectele secundare produse de propria ta salvare. Chiar tu ai spus-o. Şi da, ţi-aş fi spus, pentru că *aşa e bine.*

— Ei bine, ai dreptul să crezi ce vrei.

Să nu observi, mi-am spus, strângând paharul la piept, *să nu observi că-mi tremură mâinile.*

— Bine.

Voiam să ştiu totul, voiam să pătrund în cele mai adânci cotloane ale poveştii, să simt textura fiecărui moment în parte. Să nu ştiu totul ar fi fost de o sută de ori mai rău.

— Deci ai hotărât să rămâi fidelă planului, să mă aduci la Fidorous şi să mă laşi să cred că el a găsit modalitatea asta de a-i folosi pe Ward şi pe ludovician unul împotriva celuilalt. Şi-apoi ce ? Ai fi spus: *O, Dumnezeule,*

ce idee extraordinară ?

în spatele sticlei antiglonţ, ochii lui Scout erau impenetrabili, plini de sclipiri stranii şi umbre ce ar fi putut însemna orice.

— Ceva de genul ăsta, da.

— Iisuse. Şi nu te-ai gândit că aş fi intrat la bănuieli?

Clătină din cap, eschivându-se.

— Uite ce-i, nu m-am aşteptat să mă ierţi pentru treaba asta, dar, da, în adâncul meu am sperat că o vei face dacă vei vrea să ştii adevărul. Orice s-ar fi întâmplat, n-am crezut că vei reacţiona în felul ăsta.

— Cum ?

— Las-o baltă.

— Nu, haide, cum să reacţionez?

— Ca un copil.

Un val acru de furie îmi urcă în gât şi am strâns tare din dinţi până când s-a retras.

— Am avut încredere în tine, Scout. încredere oarbă. Ai dreptate, ce copilăros din partea mea!

Fiindcă ea nu reacţionă în nici un fel, alte cuvinte înţepătoare mi se îngrămădiră în gât vrând cu disperare să-i spargă scutul acela stupid şi impasibil.

Ei, nu-ţi face griji, n-o să mai repet greşeala asta.

Scout mă privi prin stratul gros de sticlă. Eu nu puteam s-o văd, nu-i puteam citi expresia feţei.

— Bine, spuse ea, încet şi monoton. Atunci asta-i tot.

în mine vuia un foc uriaş, şocul, ruşinea şi-o tristeţe îngrozitoare arzându-mi măruntaiele.

Bine, asta-i tot, am spus, încercând să par indiferent, neimpresionat. Dar suntem oricum legaţi unul de altul, nu? Ludovicianul care trebuie să-l distrugă pe Ward şi Ward care trebuie să-l distrugă pe ludovician. Orice ai de gând să faci, va trebui să te ajut. Ai câştigat, Scout.

— Eu cred că mai e mult până la câştig, tu nu ?

Am clătinat din cap, alungând întrebarea.

— Care ţi-e planul ?

E-o memorie slabă care nu merge decât îndărăt

Exact ca rocada la şah, planul lui Scout era simplu şi

evident - evident după derularea evenimentelor, când îţi dădeai seama ce ar fi trebuit să urmăreşti de fapt. Ca şi Dorothy, îşi adusese condurii de rubin cu ea. Spre deosebire de Dorothy, desigur, Scout ştia asta.

Laptopul lui Nimeni. Laptopul lui Nimeni era cheia întregii tărăşenii.

Nimeni fusese unul dintre cei mai importanţi agenţi operativi ai lui Mycroft Ward şi, pentru şaizeci de secunde, zi de zi, între 12:21 şi 12:22, laptopul lui avea permisiunea de-a se conecta direct la gigantica bancă de date on-line a *eului* care era mintea lui Mycroft Ward. In cursul acelui singur minut, Nimeni îşi încărca rapoartele direct în vastul conştient al lui Ward. în cursul acelui singur minut, un canal direct se deschidea între mintea lui Ward şi lumea de-afară. Scout avea să convertească unul dintre programele de interceptare a e-mailurilor ale lui Fidorous pentru a menţine deschisă legătura dintre laptop şi Ward, odată ce aceasta avea loc. Fidorous, spera Scout, avea să creeze un soi de dispozitiv care să canalizeze ludovicianul spre laptop şi spre Ward. Simplu. Singura parte dificilă, periculoasă avea să fie să se apropie de ludovician.

Eram pe cale să izbucnesc în lacrimi. Credeam că şi Scont era, dar nu-mi mai puteam da seama. După câteva momente de tăcere, ea strânse laptopul lui Nimeni, îl puse pe umăr şi spuse *Trebuie să încep.*

După care se întoarse şi plecă, ieşind pe uşă şi străbătând coridorul fără să se uite înapoi.

Nehotărât şi pustiit, am rămas o vreme în fotoliul lat, ascultând liniştea cărţilor din pereţi.

Trecu ceva timp.

în cele din urmă, am observat cuşca deschisă şi goală în mijlocul camerei. Ian. Nu-1 mai văzusem de când îl urmasem pe Fidorous în camera de control. M-am îndreptat de spate în fotoliu. Să-mi găsesc motanul era un lucru pe care-1 puteam face, un lucru care nu necesita vreun proces de gândire.

M-am ridicat în picioare, controlând uşoara clătinare pe care mi-o indusese whisky-ul lui Fidorous. Mi-am

amintit atunci că rucsacul meu se afla încă la parter, dincolo de corpul de bibliotecă, în camera alcătuită din hârtii.

Toate lucrurile la vremea lor, mi-am spus. *Ia rucsacul, apoi găseşte-l pe Ian. Sarcini simple. Un proces. O contrapondere la toate astea.*

M-am târât stângaci înapoi printre rafturile bibliotecii şi mi-am croit drum pe scara spiralată în jos, sărind de pe ultima treaptă într-un teanc de hârtii, înalt până la fluierul piciorului. Rucsacul se afla exact unde-l lăsasem. Şi al lui Scout era acolo; stăteau amândouă laolaltă, unul lângă celălalt, unul puţin peste celălalt. M-am apropiat de ele.

Cele două rucsacuri erau mărturia grăitoare a unei apropieri naturale care acum se pierduse. Mi-am dat seama că lumea întreagă, călătoria noastră de două zile prin ne-spaţiu, tot ce se întâmplase între noi, puţinele semne, puţinele avataruri ale ei care existaseră aveau să se piardă curând, frânte şi rămase în urmă. *Mergem cu toţii înainte şi n-o să ne mai întoarcem niciodată.*

M-am întins şi mi-am aruncat rucsacul pe umeri, clăti- nându-mă puţin sub greutatea lui. După câteva clipe, l-am ridicat şi pe-al lui Scout, apoi m-am întors şi am pornit-o înapoi spre scări.

Am lăsat rucsacul lui Scout sprijinit de unul dintre fotolii, am mai băut un pahar din whisky-ul doctorului, am luat cuşca lui Ian din mijlocul camerei şi am rămas în picioare, cântărind-o în mână.

— Pis pis pis pis.

Rătăceam pe coridor, cu cuşca în mână. Pereţii de cărţi erau nesfârşiţi. Iar eu eram nedumerit, nehotărât, năpădit de sentimente.

— Pis pis pis pis.

Cabinetele lui Fidorous treceau pe lângă mine. Nu m-am sinchisit să mă opresc şi să cercetez vreunul din ele.

Nu se zărea nici urmă de Ian.

Am ajuns la o ramificaţie a coridorului, un al doilea pasaj deschizându-se în stânga. La colţul format de cele

două coridoare, doctorul sau altcineva pusese un scaun mic, de lemn. Am lăsat cuşca jos şi, fără vreun motiv clar, am hotărât să mă aşez un minut.

Nu mai gândeam. Mintea îmi încremenise, era goală, singură, aştepta în frigul iernii s-o recuperez. Dar eu nu eram încă pregătit. Odată ce porneam spre ea, ştiam că trebuia să retrăiesc totul, tot ce spusesem şi tot ce spusese ea. Aş fi încercat să desluşesc ce-ar fi putut însemna fiecare cuvânt şi inflexiune a vocii ei. M-aş fi forţat să le parcurg pe toate, iar şi iar şi iar şi iar şi fiecare parte m-ar fi rănit la fel de tare sau mai tare, de fiecare dată. Anestezicul lent al şocului mă făcea să stau liniştit, sub observaţie. Trebuia să-mi găsesc motanul.

Am întins mâna în spate şi am scos la întâmplare o carte din peretele-raft. Când mi-am retras-o, am văzut că ţineam între degete o carte de buzunar prăfuită, dar cu aspect modern, intitulată *Găuri şi superficialităţi.* Am frunzărit paginile fără interes, neobservând nimic în mod special. M-am urcat cu genunchii pe scaun şi m-am răsucit, uitându-mă cu ochii mijiţi prin gaura rămasă în pere- tele-raft. Mi-am apropiat ochii de cotoarele cărţilor şi am văzut alte cărţi cuibărite în beznă, întunecate şi greu de identificat. M-am întrebat din nou, în treacăt, dacă rafturile erau adânci sau dacă pereţii înşişi erau făcuţi din cărţi. Am pus cartea înapoi de unde o scosesem.

Trecuseră doar câteva minute de când îmi reluasem mersul pe coridor, când am auzit nişte strigăte.

Scout. Nu erau strigăte de teamă, ci de furie, prea departe de mine ca să desluşesc cuvintele. Am ascultat. Fidorous ţipa ceva drept răspuns. Apoi din nou Scout. O ceartă care se înteţea undeva în faţă.

Am încremenit în loc, năuc.

Nu, ajunge pentru seara asta - doctorul specialist în şocuri din mintea mea, cel care gândea în locul meu - *Ajunge. Ţi-a ajuns pentru o singură zi. E prea mult.*

Corpul meu s-a întors cu de la sine putere. Am mers înapoi până la scaun şi am pornit-o pe coridorul secundar, strigând *pis pis pis* fără oprire.

Coridorul cel nou părea mai îngust, cărţile erau mai aproape de mine, absorbeau sunetele. Larma din spate se stinse repede în pereţi şi-mi ieşi din cap. Acolo lumina era mai slabă. Becuri acoperite cu abajururi simple, albe atârnau din tavan la intervale nu tocmai regulate, aşa încât cercurile de lumină galbenă nu se prea întâlneau, lăsând să crească, în zonele întunecate dintre ele, umbrele lungi ale cărţilor. M-am întrebat, fără să fiu într-ade- văr preocupat de problema asta, de unde avea Fidorous curent electric. Casa lui, structura de cărţi, orice-ar fi fost, era gigantică. M-am gândit la un poştaş care încearcă să-şi găsească drumul prin tunelurile de cuvinte ca să livreze factura la electricitate şi ideea îmi aduse pe buze un zâmbet slab, timorat.

— Pis pis pis pis pis pis.

Am ajuns la altă răspântie şi am cotit la stânga, pe lângă o cutie cu vechi clişee de tipărit şi maşini de scris din anii 1930. După o vreme, mi-am dat seama că începusem să mă gândesc la doctoriţa Randle, lucru pe care nu-l mai făcusem de mult timp.

Altă răscruce. Am cotit la stânga.

— Pis pis pis pis pis pis.

Am încercat să-mi aduc aminte cum îl chema pe câinele lui Randle. Ricky ? Robbie ? Rusty ? Era ceva care începea cu R. Se agita uneori dacă simţea mirosul lui Ian pe hainele mele şi alerga de nebun prin sera de obicei liniştită a lui Randle, lătrând ca un - am cotit la dreapta - lătrând, ei bine, mârâind de fapt, iar ea trebuia să-l închidă în bucătărie înainte ca vreunul din noi să se aşeze şi să rişte să fie atacat din toate direcţiile. M-am simţit vag vinovat pentru faptul că Randle ar fi putut fi îngrijorată pentru mine odată ce şi-ar fi dat seama că dispărusem. Dar ce i-aş fi putut spune? Chiar, ce-aş fi putut să-i spun? Poate că atunci când totul se va sfârşi, îi voi scrie şi-i voi spune... ce-i voi spune? Am cotit la stânga. îi voi spune totul. Voi scrie totul şi ea va fi liberă să creadă ce va pofti.

— Pis pis pis pis pis.

Spusese oare Nimeni, atunci când eram singuri în

spitalul ăla abandonat, cum că ea scrisese o lucrare despre mine? Oare aşa mă găsise el? Chestia asta mi se părea cunoscută. Brusc, nu m-am mai simţit aşa de vinovat. Scrierea unei lucrări academice nu reflecta comportamentul unei femei chinuite de griji faţă de unul dintre clienţii ei, nu? De fapt, dacă era destul de detaşată emoţional, încât să stea şi să scrie despre mine într-un…

(M-am oprit în faţa uşii şi am dus mâna la buzunar după chei.) …într-un fel pur academic, atunci probabil că nu vină trebuia să simt, ci..

Ci.

Mintea mea reveni brusc la realitatea imediată, grăbmdu-se să recupereze cele întâmplate.

M-am uitat la cheile din mână, apoi la usa din fata mea.

In ultimele, cât?, zece minute, umblasem ca prin vis, cu minţile aiurea, în vreme ce corpul meu se mişca pe pilot automat. Acel pilot automat mă adusese acolo. Corpul meu acţionând din… ce? Instinct? Nu, acţionând dintr-o rutină învăţată pe care mintea mea o uitase. Corpul meu găsise singur drumul într-acolo, spre uşa aceea de pin, cu mâner de alamă şi o yală mică dedesubt.

M-am uitat din nou la mâna mea, apoi am trecut în revista puţinele chei de pe inel: cheia de la jeepul galben, cheia de la uşa din faţă a casei mele, cheia de la uşa din spate, cheia pe care Primul Eric Sanderson mi-o trimisese cu atâta timp în urmă, cea care deschisese usa dormitorului încuiat.

M-am oprit la ea şi, încercând să nu caut cu îndârjire o logică, am introdus-o în yala din faţa mea.

Am rotit-o fără mari speranţe.

Clic.

Am pus cheile înapoi în buzunar şi am apăsat clanţa.

Uşa se deschise.

Am pipăit prin întuneric peretele în căutarea comutatorului.

Clic.

Am păşit înăuntru.

Un dormitor. în spatele uşii se afla un dormitor mic si ordonat. Un pat simplu, un raft de cărţi bătut în cuie pe perete, deasupra lui, un dulap de haine, un scrin, o noptieră şi o măsuţă de scris aproape de uşă. Am închis uşa în urmea mea, am pus jos cuşca lui Ian şi mi-am sprijinit rucsacul de masă. Sub stratul gros şi tăcut de praf, încăperea avea un miros vag de spaţiu locuit - somn, deo- dorant, pudră de spălat, piele, păr, transpiraţie. Mirosul unei persoane. Mirosul mi s-a părut atât de natural, atât de familiar si de liniştitor, încât la început nu i-am înţeles semnificaţia. Revelaţia veni ca un şoc electric ce-mi străbătu trupul.

Camera mirosea ca şi casa mea. Mirosea a mine.

A *sta e camera Primului Eric Sanderson.*

Un impuls de panică şi un alt soi de instinct îşi făcură apariţia - Fidorous spusese că întregul edificiu era blindat împotriva rechinilor, dar totuşi - expresia lui Mark Richardson se aşternu peste a mea, încordându-mi muşchii, schimbându-mi înfăţişarea.

— Bine, mi-am spus.

Am tras aer în piept ca să mă calmez, i-am dat drumul încet.

Haide, nu poate să intre aici. Există sisteme de apa- rare.

Dar ceva din scrisorile Primului Eric se ivi din întuneric.

Fii absolut sigur, apoi verifică din nou, apoi mai verifică o dată.

Mi-am desfăcut rucsacul, am scos dictafoanele şi le- am instalat în colţurile camerei. *Siguranţă şi precauţie mereu.* Paza bună trece primejdia rea.

Imediat ce aparatele au început să emită sporovăială lor familiară, am legat rucsacul la loc şi m-am sprijinit de un perete, lăsând personalitatea lui Richardson sa se disipeze. Pereţi. Camera asta avea într-adevăr pereţi - nu cărţile fără număr din coridoarele de-afară, ci pereţi adevăraţi, tencuiţi şi vopsiţi într-un albastru intens.

Dormitorul Primului Eric Sanderson.

Te-am găsit, mi-am spus, *te-am regăsit.*

Am traversat încăperea şi m-am urcat pe pat, îngenunchind ca să pot ajunge la cărţile de pe raft.

— Prea bine, Eric, am rostit în aerul îmbâcsit, nemişcat. Am ajuns aici, cum ai vrut tu, numai că totu-i dat peste cap şi prietenul tău, doctorul, mă urăşte, aşa c-o să trebuiască să-mi dai o mână de ajutor.

Pe când le frunzăream, cărţile ridicau în aer nori de praf. *învăţăturile maestrului Lin-Chi,* puf. *Casa ororii,* puf. *Ieşirea din Africa : Povestea evoluţiei umane,* puf. *Instinctul intuitiv,* puf. *Catch-22,* puf. *Visele şi timpul; Jurassic Park; Introducere în mecanica cuantică,* puf, puf, puf. *Chemarea lui Cthulhu; Cum vă funcţionează creierul; Nefericiţii; Scurtă istorie a timpului '; Mitraliera cuantică ;Escher. Opere complete* şi apoi - *Cărămidă cu cărămidă, Analiza şi tratamentul disociaţiei traumatice* — Nu.

Am scos cartea, un volum mare, cartonat, şi am deschis-o, cercetând rapid cu privirea pagina de titlu si apoi trecând la coperta a treia. în fotografia de autor, era mai tânără, mai subţirică şi, după culori şi păr, îmi zâmbea de undeva de pe la mijlocul anilor '80. Dar, Iisuse, ea era. Doctoriţa Randle. *Profesor Helen Randle,* conform copertei. Am frunzărit paginile, oprindu-mă la voia întâmplării:

...şi chiar reacţiile de natură mai generală la planşele Overland standard nu indică vreun ciclu de 8 cu adevărat semnificativ. Precizia e esenţială atunci când înregistrezi aceste fenomene ca algoritmi secvenţiali memiatici, căci Herenik (1979) suspectează o proiecţie subautină chiar şi în datele rezultate în urma observării directe. Pentru a calcula lipsa de precizie datorată constantei Backland, trebuie să...

Am dat din nou paginile, dar următoarele trei sau patru secţiuni erau la fel de ininteligibile, aşa că m-am întors la fotografia lui Randle. *Ce dracu cauţi tu aici ? Ce înseamnă asta ?* Faţa ei îmi zâmbi, fără să-mi răspundă, nefiind altceva decât un miliard de punctişoare tipografice.

Am închis cartea cu un pocnet. *Ce înseamnă asta ? îţi spun eu ce înseamnă, Eric. înseamnă ce înseamnă întotdeauna. înseamnă o altă poveste uitată, un alt flux secat, o altă pistă întreruptă sau pierdută.*

Dar apoi am observat ceva. Ceva de pe ultima copertă a cărţii îmi reţinu atenţia, ceva atât de şters, că aproape nici nu exista. Am înclinat cartea puţin în faţă, apoi puţin în spate, făcând lumina să alunece pe suprafaţa ei lucioasă. Un mănunchi de urme în relief, punctişoare ca de scriere Braille delicată fuseseră stanţate pe coperta a patra. Ştiam ce înseamnă urmele de genul ăla. Am dat **jos** supracoperta şi, da, dedesubt era un bloc de text scris îngrijit, de mână.

Noi nu ne amintim doar trecutul, ci şi viitorul. Cincizeci la sută din memorie e dedicată nu lucrurilor care au avut deja loc, ci acelora care se vor întâmpla. întâlniri, aniversări, toate obligaţiile şi planurile, toate speranţele, visurile şi ambiţiile care alcătuiesc viaţa oricărui om - ne amintim ce am făcut, dar si ceea ce *vom* face. Numai muchia de cuţit a prezentului este „dură“ într-o oarecare măsură. Trecutul şi viitorul sunt lucruri care ţin de minte, iar o minte poate fi schimbată.

Eric Sanderson

M-am uitat ţintă la cuvinte. Probabil că le scrisese înainte de-a pleca de acolo în căutarea ludovicianului, ceea ce făcea din ele, ce, un soi de declaraţie a misiunii ? Orice ar fî fost, părea genul de lucru pe care nu voia ca doctorul să-l găsească după plecarea sa. De ce să-l scrie pe o carte, pe cartea aceea? Doar dacă... doar dacă ar fi ştiut că voi recunoaşte numele doctoriţei Randle şi voi... Oare el m-a trimis la ea? M-a trimis să-i ascult un an întreg teoriile alea stupide doar pentru ca, atunci când voi ajunge în sfârsit aici, să scot exact cartea asta din raft şi sa găsesc mesajul? Şi, dacă da, de ce? Ce-ar fi trebuit să însemne asta? Mi am amintit ceva, ceva din una dintre scrisorile Primului Eric Sanderson, ceva scris mult mai târziu, când rechinul cuvintelor înghiţise deja mare parte din el: *Credeam că pot schimba cele întâmplate, că pot da timpul înapoi, că le pot*

preveni, că îi pot salva viaţa cumva, după ce şi-o pierduse deja.

Am recitit paragraful de sub supracopertă.

Doamne, Eric. Ce mama dracului e asta ? am spus în şoaptă. Ce naiba încercai să faci?

— Ce naiba încercai să faci ?

Am întors camera cu susul în jos. Am umplut aerul cu praf străvechi şi patul cu tricouri, pantaloni şi şosete din scrin şi un teanc de cărţi deschise, scuturate, din corpul de bibliotecă. Doctorul specialist în şocuri nu mai putea ţine lucrurile în frâu, acum eram o creatură făcută din mecanisme defecte.

^ — Ce naiba încercai să faci ? Haide, acum sunt pregătit pentru următorul indiciu.

Am deschis şifonierul şi am tras afară perechi de jeanşi şi pantaloni largi, haine groase şi bocanci, formând un maldăr pe podea.

— Sau poate mi-ai putea spune dracului direct. Ce zici de asta? Merit să aflu de ce sunt aşa, nu? Merit să ştiu de ce m-ai transformat în *fiinţa asta afurisită şi goală,* în maşinăria asta pe care oamenii n-o pot atinge şi care nu le trezeşte nici un sentiment, aşa că doar o...

Folosesc.

Scout. Ea te-a folosit, Eric.

La naiba. La naiba. La naiba.

Zăgazul s-a rupt complet şi totul s-a revărsat. Am smuls ultimele haine din şifonier, întinzând şi răsucind umeraşele, trăgând afară ultimele perechi de bocanci şi pungile cu treninguri şi puloverele împăturite şi cămăşile vechi. Le-am aruncat claie peste grămadă pe podea şi le-am lovit cu piciorul, strigând :

— Sanderson, sculă bleaga, sculă bleagă şi egoistă ce eşti.

O pungă de plastic mi s-a agăţat de picior şi am scapat de ea azvârlind-o în perete, unde s-a spart ca o momâie plină de încălţări şi şosete vechi. *Bum. Puf paf paf paf.*

I-am tras mormanului două, trei şuturi lipsite de

vlagă, şi m-am lăsat în genunchi...

— Sculă bleagă ce eşti!

După următorul acces de furie, am lăsat-o mai moale. Un alt val anestezic mi se ridica din stomac.

Ochii mei dureroşi priveau în gol.

Au trecut nenumărate minute, iar eu mi-am încrucişat braţele, simţindu-le căldura pe piept.

Mormanul de haine zăcea, lovit cu piciorul şi nemişcat, în faţa mea.

Ochii mei dureroşi se uitau fără să vadă.

O pungă de plastic de deasupra mormanului conţinea o cutie, probabil o cutie de pantofi. Lăsasem o urmă de picior pe ea şi un colţ al capacului se ridicase, făcând plasticul bleumarin să se întindă şi, în mijloc, chiar să se rupă. în cutie se afla ceea ce părea a fl un teanc de lenjerie atent împăturită.

Curiozitatea, ca un film derulat în sens invers, a pus cap la cap mii de fărâme - încet, mai repede, tot mai repede, gata -, recompunându-le în persoana mea.

Am clipit.

M-am şters la ochi.

Am întins mâna fără să-mi dau seama.

Am apucat cutia îndoită şi, încet, distrat, am scos-o din punga distrusă. Cele trei obiecte dreptunghiulare dinăuntru fuseseră cu grijă, cu mare grijă, înfăşurate într-o pânză albă, moale. M-am uitat la ele câteva secunde. Am ridicat cutia şi-am aşezat-o pe masă.

Scoţând o sticlă de apă din rucsac, am luat o înghiţitură răcoroasă, apoi m-am stropit pe ochi şi pe faţă, stergându-mă cu tricoul de pe mine.

Mi-am trecut degetele prin păr şi am tras scaunul sub mine.

Bun.

Bun, deci. Hai să vedem ce-i aici.

Am ridicat primul obiect din cutie. Era cel mai subţire dintre toate trei, subţire şi uşor ca un plic, şi asta aproape că şi era. Am desfăcut pânza albă şi am dat peste un plic cu fotografii: o mapă din aceea de carton lucios, în

care primeşti negativele şi pozele de la atelierul foto. Fotografia colorată de pe ea înfăţişa o fată sărind în cârca unui baiat, amândoi râzând, îmbrăcaţi în haine de vară în nuanţe deschise. Sub ea, cu litere mari şi îngroşate, scria *Kodak,* iar în dreapta, într-un chenar plin de punctişoare galbene şi portocalii, *36 de poziţii.* Am deschis clapeta şi m-am uitat înăuntru, după care, doar ca să fiu sigur, am întors plicul cu susul în jos şi l-am scuturat. Nimic. Nici o poză, nici un negativ. Plicul era complet gol. L-am întors pe toate feţele, ca să văd dacă nu-mi scăpase ceva important, cum aproape că mi se întâmplase cu cartea lui Randle, dar nu, era doar un plic de fotografii gol. Un plic de fotografii gol, înfăşurat în pânză şi pus la păstrare ca o adevărată relicvă.

De ce?

Poate că răspunsul se afla tot în cutie.

Gros, greu şi solid, am ştiut că al doilea obiect era o carte încă dinainte să-l desfac din stratul protector de pânză. Nu eram însă pregătit pentru genul de carte pe care am găsit-o.

Enciclopedia peştilor insoliţi, de dr. Victor Helstrom. Cartea părea veche de şaizeci, poate optzeci de ani. Un volum cartonat cu o supracopertă şifonată, ruptă şi ştearsă, pe care se zărea un desen de modă veche, în tus, ce înfăţişa un peşte foarte urât.

Intr-o străfulgerare, mi-am amintit cartea trimisă de domnul Nimeni şi scârbosul, sinuosul luxofag ascuns în ea. Aproape c-am aruncat *Peştii insoliţi* de pe masă într-o tresărire de spaimă.

Dar asta era camera Primului Eric Sanderson, iar asta era cartea Primului Eric Sanderson. Uitându-mă ţintă la coperta veche şi şifonată, gheaţa din minte mi se subţie puţin. . *T*

Haide, Eric. Stăpâneşte-te. Oricum, ce-o să faci { A-o *să te uiţi ?* ,

Am tras din nou cartea spre mine şi am deschis-o cu băgare de seamă.

Paginile erau uscate şi îngălbenite, murdare pe

margine şi emanau un miros de fum de ţigară şi unsoare organică, de pe degete. Am sărit peste o introducere lungă şi prolixă şi am găsit cuprinsul. Autorul, acest Victor Helstrom, îşi împărţise peştii insoliţi pe categorii.

Peştii din adâncul oceanului Peştii din lacurile Scoţiei şi celelalte zone neştiute

Peştii preistorici şi fosilele lor Peştii minţii, cuvintelor şi invenţiei

Am frunzărit cartea până la capăt. Primele trei categorii erau pline de desene în cerneală şi lungi descrieri amănunţite şi note, dar când am ajuns la *peştii minţii, cuvintelor şi invenţiei*", articolele deveniră mai scurte, compacte şi neilustrate, precum cele dintr-un dicţionar.

Apalasitien, Araul Calthonis, Bombalian Albastru „Clipitor", Burgnatell - am sărit peste câteva pagini - *Fathmic Candiru, Franciscan {ţechinul Bedeu), Flatwold, Folo- condorius* - şi alţi câţiva - *Jarhaphish* (*„JVas-albastru*), *Lampropini, Ledgerlantem, Lewzivian* - şi iată-1 - Ludovicianul. ^

Articolul fusese încercuit cu creionul. In vreme ce ochii mei parcurgeau pasajul, mâna stângă îmi urcă pe bărbie, după care îmi acoperi gura.

Ludovicianul

Catalogat întâia dată pentru USC de către căpitanul Saint John Lewis în 1839 şi numit astfel în cinstea lui de către societate, rechinul ludovician a dat naştere multor mituri, speculaţii şi poveşti vreme de peste patru mii de ani (vezi mai jos). Puternici şi insistenţi prădători mnemonici, ludovicienii se numără printre cei mai periculoşi *sentapiscis* şi pot fi observaţi numai după îndelungi pregătiri şi cu mare precauţie.

„ Cu 0 lungime măsurată de peste treizeci de lumeni de la bot până la vârful cozii, ludovicianul este cel mai mare membru în viaţa al familiei Cognicharius, depăşit doar de uriaşul meglo- vician, care pare să fi dispărut în urmă cu patru-cinci sute de am, probabil datorită diversificării în Occident a limbii tipăriturilor faţă de limba

latină care predomina înainte. Ludovicianul pare să fie mai uşor adaptabil şi, prin urmare, este mai larg răspândit decât ruda sa dispărută. Deşi este un animal solitar şi (din fericire) e întâlnit rareori pe teren, în ultimii cincizeci de ani au fost raportate atacuri ale ludovicianului asupra vorbitorilor a peste douăzeci de limbi. Atât studiul de fată, cât şi altele, sugerează existenţa unei populaţii stabile, dacă nu chiar în creştere.

Caracteristicile ludovicianului: Masiv şi indolent, colorit şters, vag, aproape inexistent, rază mortală a muşcăturii, înotătoare regresive şi meme dorsale ubicue.

Mituri legate de ludovician: Nu e de mirare că acest mare periculos şi enigmatic prădător este subiectul multor legende şi superstiţii. Poate cel mai impresionant dintre miturile asociate cu aceste animale este străvechea credinţă amerindiană că toate amintirile, întâmplările şi identităţile consumate de unul dintre *marii peşti ai viselor* vor fi, într-un fel, reconstituite şi păstrate pe veci înăuntrul lui. Tradiţia orală indigenă ne vorbeşte despre cum marii şamani şi vraci călătoreau spre străvechi locuri sfinte *pentru a trimite sufletele în peştii viselor* atunci când acestea ajungeau la o vârstă înaintată. Aceşti şamani credeau că, sacnficându-se, se întâlneau cu strămoşii şi fami- iile-memoriile lor în eterne *lumi-viziuni* recreate din generaţii întregi de cunoştinţe şi experienţe împărtăşite. De fapt, fiecare rechin ludovician a ajuns să fie privit cu veneraţie ca o „viaţă de apoi“ autonomă, vie. Cântările magice anunţau odinioară care dintre strămoşi a trecut în care dintre cei şapte mari peşti ai viselor, însă acum se crede că acestea sunt trunchiate sau pierdute. Din fericire, această practică deviantă şi macabra nu mai există.

în timp ce mintea îmi vâjâia, mâinile mele întoarseră cartea despre peşti a lui Helstrom şi o aşezară deoparte, cu paginile despre *Ludovician* în jos. Am întins mâna spre cutia de pantofi şi am scos ultimul obiect înfăşurat. Şi acesta era o carte, mai mică de data asta, dar la fel de groasă, poate chiar puţin mai groasă.

Am despăturit pânza şi m-am uitat înăuntru.

Bum. Bum.

Bum. Bum.

Bum. Bum.

Inima mea. Era tot ce auzeam pe când mă uitam ia coperta ultimei cărţi.

Bum. Bum.

Bum. Bum.

Bum. Bum.

Degetele mele urmăriră îndoiturile şi dungile cartonului lucios. Bum. Bum. Degetele mele peste poze cu plaje de nisip, coloane năruite şi sătucuri albicioase pe coaste de dealuri prăfuite, încinse. Bum. Bum. Degetele mele peste literele groase, albastre ca cerul, ale titlului.

Salt în insulele greceşti: Ghid turistic.

Tremurând, am deschis cartea...

...şi-n ea am găsit un univers.

O galaxie întreagă de stele făcute cu pixul, de orbite trasate cu creionul şi de centuri astrale în cerneală, în jurul muzeelor şi bărcilor şi taberelor, nesfârşite grupuri stelare de bifări, cruciuliţe, semne de exclamaţie şi întrebare, toate înăuntru, deasupra sau în jurul listelor de taverne, pensiuni, baruri, oraşe, trasee şi plaje.

— O, Doamne.

Nici o forţă în spatele cuvintelor, doar ele ieşind, scurgându-se afară din mine odată cu respiraţia.

Degetele mele atinseră adânciturile, urmele lăsate de pix, colţurile îndoite ale paginilor.

Clio.

Ghidul lui Clio.

Adevăratul scris de mână al lui Clio Aames chiar în faţa mea.

Cuvintele şi urmele de pix se întrepătrunseră şi se rostogoliră laolaltă pentru o secundă. Ceva lovi pagina cu un pleoscăit zgomotos. M-am încordat, gândindu-mă din nou la Nimeni şi la capcanele din cartea lui, la luxo- fagi, franciscani şi ludovicieni. Apoi am băgat de seamă că faţa şi obrajii mei îmi erau ude.

Am coborât din nou privirea la constelaţiile de notiţe

ale lui Clio. Pic. Pic. Pic.

Nici măcar nu-mi dădusem seama că plângeam.

Apoi am închis ghidul lui Clio, am coborât de pe patul Primului Eric Sanderson şi mi-am luat rucsacul, trăgându-l prin cameră după mine. Am scos din el *Fragmentul becului* şi caietele mele de notiţe şi le-am recitit, o dată, de două ori, de trei ori, simţind o nostalgie dureroasă după ceva simplu, normal şi solid.

M-am gândit mult la Clio şi la Eric. După care, pentru că nu m-am putut împotrivi, m-am gândit la Scout şi la mine.

Oare Clio ar fi făcut ceea ce făcuse Scout?

O, haide, ştii care-i răspunsul la întrebarea asta. Uneori, atunci când eşti somnoros, ideile şi sentimentele din ungherele minţii capătă voci proprii, şoptite. *Nu face decât ceea ce-a făcut întotdeauna, ceea ce-i mai bine pentru tine, fie că-ţi dai seama atunci sau nu.*

Am încercat să le opresc, dar lucrurile acelea absurde nu voiau să dispară.

Ştii, nu-i aşa ? Felul în care vă înţelegeţi voi, toate emoţiile alea, tatuajul de pe degetul ei mare de la picior. Ştii cine-i ea de fapt, chiar dacă nu vrei să...

— Taci.

Mâna mea smuci şi azvârli textele şi caietele de perete. Cărţile se izbiră de el cu o bufnitură surdă, foşniră şi se aşezară ca un stol de zmeie stricate.

Ian dădu să se urce pe marginea patului, dar se opri la jumătatea mişcării şi se uită la mine cu ochi mari, rotunzi.

Cine eşti de fapt şi ce ai fost înainte ?

Uneori, când cred că nu pot să adorm, chiar *sunt* parţial adormit. Sau, cel puţin, nu sunt complet treaz. în orele cât stătusem întins pe patul Primului Eric Sanderson, încercând să dezleg încâlceala de evenimente şi fragmente dm mintea mea, aş fi spus că sunt sută la sută treaz, nici vorbă să dorm. Dar acum, ieşind în coridorul de cărţi de afară, mă simţeam uşor ameţit şi nesigur pe picioare. Lucrurile la care mă gândisem în pat, pistele acelea

complicate de gândire pe care le construisem, păreau acum să fie doar lumini pâlpâitoare şi nejustificate salturi de logică — idei deformate şi contorsionate de ne-simţul care trăieşte la hotarul somnului.

Dar poate că mai era ceva în locul acela; poate că acolo plonjau şi se roteau păsările albe ale adevărului, cele întrevăzute cu coada ochiului, fâşii mici de sugativă, desprinzându-se de greutatea faptului şi-a posibilităţii' care le distrugea în orice altă parte.

Cum ? Păsări albe ? Trezeşte-te, Eric. Mi-am frecat faţa cu palmele ca să-mi revin şi să ies din negură.

Mi-am tras jacheta pe mine şi-am închis încet uşa.

Aveam nevoie de răspunsuri. Din cauza asta nu puteam dormi. Clio Aames, ludovicianul, Primul Eric Sanderson. Exista o singură persoană care-mi putea spune totul de-a fir a păr.

Pusesem lucrurile găsite în camera Primului Eric într-o pungă de plastic; *Enciclopedia peştilor insoliţi,* ghidul lui Clio, plicul gol de fotografii şi (după o scurtă meditaţie lăuntrică) supracoperta cărţii lui Randle cu mesajul ascuns de la Primul Eric Sanderson. Mai pusesem şi caietele mele cu *Fragmentul becului.* Mi se părea logic să iau totul, să încerc să-l conving să se uite la toate.

Pe când mă îmbrăcam, îmi făceam griji că lumina va fi stinsă şi că labirintul de cărţi şi coridoarele vor fi imposibil de'străbătut, toate numai colţuri, întuneric şi tăcere, ca un uriaş creier pustiu. După cum s-a dovedit, lumina rămânea aprinsă toată noaptea, dar asta nu uşura cu nimic lucrurile. După câteva minute de mers şi câteva cotituri ghicite, am început să mă îngrijorez că nu voi găsi calea de ieşire *sau* calea de întoarcere. M-am răsucit pe călcâie, am încercat să refac traseul, dar probabil că o luasem într-o direcţie greşită la a doua sau a treia răspântie, pentru că acolo unde mă aşteptam să fie uşa dormitorului, nu era nimic. Mă uitam la un perete compact de cărţi. Am simţit o ploaie de ace reci pe şira spinării — *te-ai rătăcit, Eric.*

Am strigat:

— Hei!

Nimic.

— Mă aude cineva?

Dar cărţile amortizară sunetul, îl absorbiră şi-l scuipară din nou afară sub forma a kilometri întregi de tăcere prăfoasă.

Mi-am lipit fruntea de zidul de cotoare.

— Fantastic.

Apoi am auzit un zgomot, îndepărtat şi înfundat, dar real, un sunet ca de clopot mare sau de gong bătând la oarecare distanţă.

Dang - unu. *Dang* - doi.

Un reper. M-am recules şi m-am îndreptat cu paşi grăbiţi în direcţia sunetului.

Dang - trei. *Dang* - patru.

Coridorul se termina într-o răscruce în T. Am aşteptat.

Dang - cinci.

Stânga. Am luat-o la fugă, dându-mi seama că trebuia să găsesc sunetul înainte să înceteze, că era o strategie gen totul sau nimic şi că, dacă nu ajungeam la timp, eram complet şi definitiv pierdut.

Dang - şase. *Dang* - şapte.

încă o dată la stânga, încă un coridor lung de cărţi, luminat din loc în loc.

Dang - opt. *Dang* - nouă. *Dang* - zece.

Haide, alergând de-a binelea, cu capul plecat, tropăind pe podea.

Dang - unsprezece.

Mai tare acum, mai aproape.

Un coridor secundar. încercând să încetinesc ritmul şi să mă strecor pe după colţ, reuşind în cele din urmă dar lovind un zid şi răsturnând nişte cărţi.

Dang - doisprezece.

Am reuşit cu greu să mă ţin pe picioare şi, sprintând, am zărit înaintea mea o arcadă. 0 arcadă în peretele coridorului din faţă. Sunetul venea dinăuntru. Trebuia să fie...

Dang — treisprezece.

Plămânii parcă îmi luaseră foc. M-am oprit şi m-am aplecat, punând mâinile pe genunchi, ca să-mi trag răsuflarea.

Trecu un moment.

Două momente.

— Dacă toaleta o cauţi, ai trecut de ea. întoarce-te la ultima răspântie şi ia-o la dreapta.

Surpriza mă făcu să tresar, dar vocea îmi era cunoscută.

încă răsuflând greu, m-am îndreptat de spate şi-am pornit spre arcadă.

— Scuze.

Am făcut jumătate de pas înăuntru.

— M-am rătăcit şi-am auzit, cred, un clopot sau ceva de genul ăsta, aşa că l-am urmărit. De fapt... pe tine te căutam.

Doctorul Fidorous se întoarse cu faţa la mine.

— Ai auzit ?

— Da.

— Ei, atunci, mai bine intră, nu?

încăperea era mică şi goală, cu excepţia doctorului şi-a unei mese simple, de lemn, plină de lumânări, lipită de peretele din faţă; nu era lumină electrică acolo şi nimic care să explice zgomotele pe care le auzisem. Spaţiul părea construit din cărţi uriaşe, enciclopedii vechi, dicţionare sau atlase, iar cotoarele lor de piele jupuită, ca nişte cărămizi groase, aruncau umbre tremurate în lumina lumânărilor. Un afiş vechi, cu un călugăr shaolin şi un gong uriaş fusese bătut într-un cui pe unul dintre pereţii de cărţi.

Fidorous şedea cu picioarele încrucişate sub el, pe o pernă din mijlocul podelei, la început cu faţa spre masa cu lumânări, iar acum întors ca să mă privească. Părea diferit. Preţ de o secundă, am crezut că e un truc al luminii lumânării, dar nu, se schimbase. Părul lui rebel fusese îmblânzit puţin, dat pe spate cu briantină. Şi halatul dispăruse. în locul lui purta un vechi costum negru şi-o cămaşă de un albastru-deschis. Doctorul probabil

observase că-1 privesc insistent.

— E uşor să uiţi de tine aici jos, spuse. Când nu vezi pe nimeni atâta vreme, ai înclinaţia să nu te gândeşti - făcu un gest larg cu mâna în faţa ochilor săi — la toate astea.

Părea relativ calm, dar văzusem pe viu cât de repede se putea schimba asta.

— Nu mă... am început.

Apoi:

— N-am vrut să mă uit aşa.

Mă privi un moment şi nu aveam nici cea mai mică idee despre ceea ce urma să se întâmple. Când vorbi, se uită în altă parte, întorcându-se spre masa cu lumânări.

^~ar fi trebuit să-ţi spun ce ţi-am zis despre Scout. Orice ar fi între voi trebuie să rămână între voi. Nu era treaba mea să spun lucrurile alea.

^ Am simţit o răceală curgându-mi pe sub piele, ca şi când cineva mi-ar fi turnat apă în sânge.

Dar ai avut dreptate. Se folosea de mine.

— Ştiu, spuse Fidorous. Dar e o fată care a străbătut un drum lung de unde a pornit şi de la cine a fost. Şi-a ascuţit mult spiritul. Asta se întâmplă, ar trebui să ştii. Nu trebuia să spun lucrurile alea.

— De ce-mi spui asta acum ?

— Pentru că e purul adevăr.

^ Nu* mă refer la faptul că înainte nu te-ai prefăcut că m-ai plăcea foarte mult.

Doctorul se întoarse din nou spre mine.

— Asta crezi ?

— Păi, da.

Am observat pentru prima oară cât de deschişi la culoare ii erau ochii în spatele ochelarilor â la Michael Câine. Chiar şi în lumina portocalie şi plină de umbre a lumânărilor, reuşeam să văd că erau de un albastru tropical, limpede' calm; ochi de bebeluş pe faţa unui bătrân.

E greu, spuse intr-un sfârşit, străduindu-se doar să rostească aceste cuvinte. E greu când oamenii tin morţiş să facă lucruri îngrozitoare. Nu puteam să te las să pleci

de-aici şi să-ţi dai viaţa pentru o iluzie.

— Asta s-a întâmplat de fapt ?

Fidorous clătină din cap cu mişcări lente, aproape insesizabile, nedezlipindu-şi ochii de la mine. Nu era un răspuns la întrebarea mea, era cu totul altceva ; o expresie funerară, un loc pustiu între resemnare şi regret.

— N-a mai rămas nimic din tine, nu-i asa? spuse.

întrebarea mă descumpăni. Nu ştiam ce să răspund.

N-am... Am încercat să te găsesc pentru că am nevoie de ajutor. De răspunsuri. Nu ştiu multe despre viaţa lui sau despre ce-a făcut sau de ce, dar simt nevoia să-l cunosc, cred. Trebuie să descâlcesc toate iţele înainte să se sfârşească totul.

Nu eşti coerent... Pe cine simţi nevoia să cunoşti.

— Pe Primul Eric Sanderson.

Ochii albaştri, calmi mă priviră pătrunzător.

— înţeleg. Asta înseamnă că tu eşti, ce ? Al Doilea Eric

Sanderson?

— Da, am spus. Presupun că da.

— Hmmm, făcu doctorul, încruntând din sprâncene, gânditor. Mândria unui bătrân, cu asta te-ai luptat tu, mi-e ruşine să spun.

— Trebuie să înţeleg de ce-a făcut ce-a făcut, am zis.

Am vârât mâna adânc în punga de plastic şi am scos *Enciclopedia peştilor insoliţi.*

— Am găsit asta.

Fidorous ridică privirea spre carte. Noua căldură din el dispăru brusc, totul redevenind gheaţă. *Luciu de gheaţă.*

— Dă-mi-o!

Am ezitat, dar nu mă puteam eschiva. I-am dat cartea.

— Ascultă-mă, Eric Sanderson al Doilea, ascultă-mă cu mare atenţie — cartea asta-i nesănătoasă. E nesănătoasă si contagioasă, conţine idei periculoase şi înşelătoare, înţelegi? Nu vreau să mă mai întrebi niciodată nimic despre ea.

Deschise brusc enciclopedia şi-o aruncă tare în perete. Am auzit pârâitul cotorului. Cartea moartă căzu greoaie pe podea.

Nu eram tulburat sau intimidat. Era ceva prea mare, prea important.

Venisem la Fidorous după răspunsuri.

Uneori, răspunsurile nu trebuie date în cuvinte.

M-am uitat ţintă la cartea ruptă.

— Asta-i tot, nu? am spus.

Fidorous ridică ochii spre mine, fără să se mişte, fără să vorbească.

— Primul Eric Sanderson credea tot ce scria acolo despre amintiri ce continuă să trăiască în rechinii cuvintelor. Credea tot, aşa că a pornit în căutarea unui ludovician. Nu-i asa?

Doctorul mă privi din spatele ochelarilor groşi.

— Nu-i aşa?

Da, spuse Fidorous într-un final.

— Iisuse.

Piesele îşi reluau acum locul, una după alta.

A găsit unul şi i s-a oferit. Pentru Clio Aames. A făcut-o pentru ea, a încercat să-i salveze viaţa, s-o facă să trăiască după ce se stinsese deja, numai că nu a funcţionat. N-a funcţionat şi ludovicianul i-a înghiţit mintea. L-a mestecat pur si simplu, nu-i asa?

— Da.

L-a mestecat pur şi simplu.

— Iisuse.

— Eric, îmi pare rău.

— Deci, Doamne, vreau să zic…

M-am întors, simţind cum se învârte lumea cu mine, şi m-am uitat la cartea ruptă.

Chiar nu există posibilitatea să fie ceva adevărat în asta?

Credeam că pot schimba cele întâmplate, că îi pot salva viaţa cumva, după ce şi-o pierduse deja.

Fidorous se uită în altă parte.

— Convingerea, punctul de vedere, feluri de-a privi

lucrurile, toate astea sunt unelte puternice dacă ştii cum să le foloseşti, dar există limite. Rechinul ludovician e un animal viu, iar un animal are o natură proprie si aceasta nu poate fi schimbată cu nimic în lume. Un rechin e întotdeauna un rechin, orice ai vrea tu să crezi. Să supravieţuiască amintirile într-un ludovician ar fi ca... ca un şoarece care supravieţuieşte într-o pisică.

— Dar el voia tare mult ca asta să fie adevărat, nu ?

îmi aruncă un zâmbet slab.

Da, prea mult. N-ar fi trebuit să-i predau lecţiile.

Nu l-am putut opri. Cred că nici el, la sfârşit, nu s-ar fi putut opri. Trebuia să-l trimit înapoi atunci când l-am întâlnit prima oară, dar eram egoist, voiam cunoştinţe pentru a supravieţui.

Am băgat iar mâna în pungă şi am scos supracoperta cărţii lui Randle. Am împăturit-o ca să se vadă mesajul ascuns. *îmi pare rău, Eric*, mi-am spus, *voiai ca ăsta să fie un secret, dar toate planurile tale au eşuat, nu ? Din cauza ta sunt acum aşa şi trebuie să cer ajutor.*

— Am găsit şi asta, am spus, întinzându-i supracoperta lui Fidorous. Era ascunsă în camera lui Eric.

Fidorous luă pagina şi-o citi, împingându-şi ochelarii mai sus pe nas.

— Ce înseamnă?

Se uită la mine peste supracopertă.

Nimic. Nu înseamnă nimic, doar că ajunsese prea departe.

Fidorous îmi dădu hârtia înapoi.

Era un om bun. Adică, erai un om bun, atunci când erai el. Probabil că e ciudat pentru tine; Dumnezeu mi-e martor că pentru mine e ciudat să te văd aici după toate cele întâmplate.

— Mda, îmi închipui.

Ştii, mi-ar fi plăcut să-l cunosc înainte de accident, înainte să moară ea.

— Şi mie.

— Când a venit la mine... era deja foarte trist.

Ar fi făcut orice ca s-o salveze, nu-i aşa ?

Da, cred că aşa e. Asta simţi şi tu pentru Scout?

Când cineva pune o întrebare din senin, există şansa ca paznicii să fie surprinşi dormind. Când se întâmplă asta, creierul răspunde uneori înainte ca mintea să aibă ocazia sa încuie uşile şi să pună în geam anunţul cu *vezi-ţi de treburde tale.* Uneori, creierul îi surprinde pe toţi, chiar şi pe el însuşi, cu răspunsurile pe care le dă.

Mda. Adică, poate dacă lucrurile ar fi continuat si dacă asta nu s-ar fi...

Am strâns din buze ca să opresc avalanşa de cuvinte.

^ar toate au fost minciuni. Ce importanţă are ce simt, când nimic n-a fost real niciodată ?

— A venit la mine după ce voi doi ati discutat.

— Ştiu.

Am încercat să vorbesc de parcă nu mi-ar fî păsat.

— Ce a spus?

Că eu, dintre toţi oameni, ar trebui să ştiu că o situaţie înseamnă mult mai mult decât faptele simple si reci care o compun.

Fidorous se gândi o clipă.

Deşi a folosit alte cuvinte ca s-o spună.

Un zâmbet firav.

— Mi se pare corect.

Voiam să aflu mai multe, dar nu voiam *să întreb* mai multe. Cuvintele îmi stăteau în gât, dar timpul întrebărilor trecuse.

Urmă o tăcere stânjenitoare.

— Trebuia să te împiedic să pleci, spuse Fidorous. Mă refer, adică, la Eric Sanderson Unu.

Nu cred că ai fi putut schimba ceva.

Mi-am lăsat sentimentele să intre în joc şi, prin urmare, n-am făcut tot ce-aş fi putut ca să salvez situaţia.

O recunosc acum în faţa ta; am regretat-o încă de-atunci

Mă simţeam dintr-odată fără astâmpăr.

— Scout m-a minţit, am spus.

Părea ceva meschin când am spus-o şi m-am luptat cu sentimentul, stânjeneala înfuriindu-mă.

Toate n-au fost decât minciuni. Cum să am acum încredere în ea, chiar dacă aş vrea ?

— De ce mă întrebi pe mine ?

Pentru că nu am pe cine altcineva să întreb.

Atunci poate că n-ar trebui să mai întrebi, ci să începi să gândeşti singur.

— Timpul nu e niciodată de partea noastră.

Fidorous îşi dădu jos ochelarii şi-i frecă de mânecă.

— Viaţa e mult prea nesigură ca să laşi lucruri importante nerostite.

Se uită în jurul său şi, văzând o pernă lângă peretele cel mai îndepărtat, îmi făcu semn s-o aduc şi să iau loc. Am făcut-o, lăsând punga jos şi aşezându-mă turceşte lângă el.

Avem cu toţii mult de lucru în noaptea asta, dar cred că e important ca, înainte de ziua de mâine, tu să înţelegi ce ai fost, ce eşti.

M-am uitat la el; lumânările i se reflectau în ochelari.

Când tu... când Eric Sanderson Unu a venit la mine, era distrus, cu inima frântă, obsedat. Trebuia să-l refuz, dar şi eu eram distrus şi obsedat şi mi-am zis: dacă aş putea trăi atât cât să-i predau lecţiile. N-ar fi trebuit niciodată să-ţi transmit cunoştinţe atât de puternice, dar îmi suna ceasul, nu aveam pe cine altcineva să învăţ şi pe nimeni altcineva care să ţină lecţiile. Eram ultimul din şcoala mea, Eric Sanderson Doi.

M-am gândit la toate tacticile de supravieţuire şi trucurile pe care Primul Eric mi le trimisese în scrisori, îmi spusese că le învăţase pe toate de la Fidorous, dar acum îmi dădeam seama că nu mă gândisem deloc de unde le putuse învăţa doctorul însuşi. Desigur, desigur, aici erau prea multe lucruri la mijloc, ca să fie vorba de opera unui singur bătrân.

Foarte mult timp, continuă Fidorous, a existat o societate foarte *discretă,* o şcoală de logologişti, lingvişti şi caligrafi. Când m-am alăturat lor, se numeau Grupul 27, dar înainte de asta se numiseră Biroul de Limbă şi Tipografie. Numele s-a schimbat de multe ori de-a lungul anilor, dar la început erau cunoscuţi sub numele japonez

de Shotai-Mu.

Se opri, căzând pe gânduri.

— Ar trebui să ştii că eşti o parte dintr-o poveste foarte lungă, Eric Sanderson al Doilea, ultima parte. Ce ţi s-a întâmplat ţie s-a întâmplat pentru că eu m-am convins că puteam să transmit cunoştinţele pe care tu le căutai *şi* să te scap de obsesie. Bineînţeles, n-am putut.

Doctorul suspină.

— Sfârşituri şi începuturi, spuse el încet. Sfârşitul poveştii şcolii Shotai-Mu este aici, în camera aceasta; bătrânul din mormanul lui de cuvinte şi ucenicul care şi-a pierdut mintea. Dar începutul nostru, începutul întregii poveşti e mult mai luminos şi mai îndrăzneţ.

In camera cu lumânări pâlpâitoare, doctorul Trey Fidorous îmi spuse această poveste.

POVESTEA LUI TEKISUI ŞI A ŞCOLII SHOTAI-MU

UNU

Istoria ne spune că un călugăr, Eisai, a fost cel care a introdus Zenul în Japonia, dar, înainte de vremurile acelea, a existat un număr de japonezi luminaţi care au călătorit în China şi au studiat Zenul sub îndrumarea vechilor maeştri chinezi. Tekisui n-a plecat în China pentru a învăţa Zenul. Era mai degrabă pasionat de artă şi istorie, şi s-a dus în China mânat de aceste interese. Se spune că a petrecut mulţi ani studiind caligrafia chineză din vremurile străvechi înainte să devină elevul lui Hui-Yuan, care a fost unul dintre cei mai mari învăţători Zen ai vremii. înainte să se întoarcă în Japonia, Tekisui a studiat sub îndrumarea lui Hui-Yuan vreme de paisprezece ani.

La întoarcere, Tekisui s-a stabilit într-o vale adâncă şi sălbatică, unde medita cât era ziua de lungă. Când îl căutau oamenii şi-i cereau să le transmită învăţăturile pe care le primise, Tekisui spunea foarte puţine sau nu le spunea absolut nimic. Apoi s-a mutat într-o parte mai adâncă şi mai inaccesibilă a văii, unde să fie mai greu de găsit.

Asta se întâmpla pe când marile temple îşi pierduseră mult din influenţă şi Japonia se afla sub dominaţia militară

Bushi, marile familii de luptători care, mai târziu, aveau să fie cunoscuţi sub numele de samurai. Valea lui Tekisui făcea parte din teritoriul ce aparţinea unui puternic luptător Bushi, pe nume Isamu. Familia lui Isamu luptase împotriva familiilor Bushi de la temple şi împotriva familiilor nobile ale Japoniei pentru a instaura dominaţia militară pe tot cuprinsul ţării, sub conducerea lui Minamoto no Michichika. Isamu era cunoscut şi respectat în întreaga Japonie. Când a auzit de călugărul care trăia în vale, Isamu i-a trimis lui Tekisui o invitaţie prin care-1 ruga să vină să-l viziteze. Isamu avea trei fii — pe Kenshin, cel mai mare, pe Nibori, fiul mijlociu, şi pe Susumu, mezinul. Toţi erau bine cunoscuţi în Japonia ca eroi şi mari luptători, fiecare după faptele sale. Toţi cei trei fii s-au întors la casa tatălui lor în noaptea vizitei lui Tekisui pentru a auzi ce are de spus călugărul.

Când veni sorocul, Tekisui sosi, cum fusese invitat, şi se înfăţişă lui Isamu şi familiei sale. Scoase o pensulă de scris din robă şi desenă o singură linie dreaptă în aer. Acesta a fost începutul şi sfârşitul învăţăturilor lui Tekisui. Unii spun că Isamu a fost pe dată luminat, dar povestea asta nu e adevărată. Isamu n-a fost luminat, dar era înţelept şi nu-şi dădea repede cu părerea în nici o privinţă. Fiii lui Isamu, însă, se înfuriară, crezând că Tekisui glumise pe seama tatălui lor. Susumu spuse că-1 va pedepsi pe călugăr pentru lipsa lui de respect şi trase sabia din teacă. Susumu era un spadasin bine-cunoscut şi purtase multe dueluri, dar Tekisui rămase pe loc, cu pensula de scris în mână. Susumu atacă, însă Tekisui, folosind pensula, îl înfrânse din trei mişcări.

Nibori, fiul mijlociu, trase sabia şi spuse: „Fratele meu e un mare luptător, dar să ştii că eu sunt şi mai dihai11.

Când auzi asta, Tekisui zise: „Atunci trebuie să mă pregătesc pe măsură11, şi smulse un fir de păr din pensulă. Puse pensula pe jos şi ţinu firul de păr în faţa sa. Nibori atacă şi Tekisui îl înfrânse cu firul din două mişcări.

In clipa aceea, Kenshin, fiul cel mare, trase sabia,

spunând . „Trebuie să-ţi mărturisesc că nu am pierdut niciodată un duel. Cu excepţia tatei, eu sunt cel mai mare spadasin din zonă11.

Tekisui răspunse: „Prea bine. Am să mă pregătesc după cum spui , şi aşează firul de păr jos, lângă pensulă, după care ridică mâinile goale în faţa sa.

Kenshin atacă şi Tekisui îl înfrânse cu mâinile goale dintr-o singură mişcare.

Văzând toate acestea, Isamu spuse că era uimit de priceperea lui Tekisui.

Tekisui zise. „Ceea ce ai văzut e doar ideea priceperii sau ne-priceperea. Este totul şi nimic, o imagine, un lampadar, un grăunte de nisip de pe un ţărm îndepărtat11.

Kenshin, Nibori şi Susumu îşi cerură scuze pentru ignoranţa de care dăduseră dovadă, iar Kenshin întrebă dacă se puteau întoarce toţi trei cu Tekisui în valea sa pentru a-i deveni învăţăcei. Tekisui fu de acord şi-n felul acesta luă fiinţă şcoala Shotai-Mu.

DOI

Trecură nenumăraţi ani şi Isamu îmbătrâni. In tot acest timp nu fu vizitat deloc de fiii săi. Isamu era întristat, nu însă şi furios, pentru că văzuse cu ochii lui priceperea lui Tekisui şi era mulţumit că fiii săi puteau studia cu el. Isamu mai ştia şi că Shotai-Mu puneau mare preţ pe tăcere şi izolare, şi că din această pricină Tekisui nu construise un templu sau o bibliotecă, ci îşi săpase noua şcoală adânc în pământul de pe fundul văii. Isamu ajunse la concluzia că era mai bine să-şi lase fiii să înveţe.

într-o noapte, un neguţător surprins de o furtună puternică bătu la uşa lui Isamu. Isamu dădu ordine ca omul să primească adăpost peste noapte şi, pentru a-şi arăta recunoştinţa, neguţătorul îi oferi lui Isamu un sul rar de caligrafie în dar. Lucrul de care nici neguţătorul şi nici Isamu nu-şi dădură seama era că unul dintre caracterele scrise pe sul era greşit. Pe lângă asta, sulul fusese udat de ploaie şi apa trezise la viaţă caracterul greşit.

în decursul lunilor care urmară, caracterul greşit îmbolnăvi mintea lui Isamu, făcându-1 să devină confuz şi

uituc, şi să se comporte intr-un fel care-1 transformă intr-un străin chiar şi pentru membrii casei sale. în cele din urmă, Isamu cel tulburat intră pe de-a-ntregul într-o stare de inconştienţă.

Atunci, un mesager fu trimis în valea lui Tekisui pentru a-i informa pe fiii lui Isamu de cele întâmplate şi pentru a cere ajutor de la Tekisui şi de la Shotai-Mu.

în zorii zilei următoare, trei oameni sosiră la casa lui Isamu. Oamenii erau îmbrăcaţi în luptători Bushi, dar nu semănau deloc cu vreun Bushi văzut vreodată. Armura lor de bronz era făcută din zeci de mii de simboluri complicate şi caractere turnate, şi părea atât de subţire şi delicată, încât numai o privire aruncată ar fî putut-o străpunge. S-a mai observat şi că, în locul celor două săbii purtate de obicei în luptă, fiecare luptător avea doar una, o sabie cu mâner, însă fără tăiş. Aceşti luptători erau fiii lui Isamu: Kenshin, Nibori şi Susumu; erau însă de nerecunoscut, pentru că îndelungata lor absenţă şi ani mulţi de învăţături îi schimbaseră simţitor.

Cei trei intrară în camera cu suluri a lui Isamu şi se luptară cu caracterul greşit. în cele din urmă, îl înfrânseră, dar Susumu fu rănit mortal în duel. Mai târziu în ziua aceea, Kenshin şi Nibori fură chemaţi de urgenţă la Shotai-Mu, dar Susumu nu mai avea mult de trăit şi spuse că-şi va petrece ultimele ore în casa tatălui său.

Isamu se trezi seara cu mintea înzdrăvenită. în luptătorul muribund îl recunoscu imediat pe fiul său. Când Susumu deschise ochii şi-l văzu pe tatăl lui, ceru ca din acea clipă toate caracterele de literă folosite în regiune să fie trimise la Shotai-Mu, pentru a verifica dacă nu erau greşite. Isamu fu numaidecât de acord cu asta şi promise ca va face tot ce-i stătea în puteri pentru ca fiecare caracter de literă din întreaga Japonie să fie trimis la Shotai-Mu. Auzind acestea, Susumu zâmbi şi îşi dădu ultima suflare.

Bătrânul avea să-şi ţină promisiunea.

Cubul de lumină

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Fidorous *a* pornit-o pe coridor cu mersul lui de director de şcoală şi eu l-am urmat.

Când m-a găsit Primul Eric Sanderson, spuse, eram rănit, fugar şi mă temeam pentru viaţa mea. încercam să-mi ascund urmele conceptuale după o perdea de fum alcătuită din coduri şi texte, fugind dintr-un oraş în altul. Pista pe care a folosit-o Eric ca să te găsească ?

— Da, dar nu dădea roade şi nu mă puteam mişca destul de repede. Eric m-a ajutat să strâng materiale pentru a construi o capcană.

Am ajuns la o uşă din peretele de cărţi.

— El mi-a salvat viaţa. Din cauza asta s-a supărat atât de tare atunci când nu l-am putut ajuta să găsească un ludovician.

— O capcană pentru ce ? De ce fugeai ?

— Imediat îţi arăt.

Fidorous împinse uşa.

Spaţiul dindărătul ei era cavernos, întunecat şi nedesluşit, ca un hangar de avion noaptea. M-am uitat prostit, în partea opusă, pe podea, se zărea un cub mare cat o casă, trasat în întregime din lumină pâlpâitoare.

— Doamne, am spus năuc. Ce frumos e!

Fidorous nu răspunse.

Când ochii mi s-au obişnuit, am văzut că efectul era posibil datorită unei serii de rame de lemn înalte. Fiecare susţinea unul sau mai multe proiectoare de film şi fiecare dintre acestea bătea spre lateralul proiectorului învecinat. împreună descriau un cub.

— Asta-i capcana?

— Da. Filtru de semnifîcant sus, spuse Fidorous, gesticulând spre partea de sus a cubului, iar aici jos, cuşca. E un bazin. Un acvariu.

Uitându-mă în spate, am început să desluşesc impresia unei mingi mari întunecate înotând în mijlocul bazinului. Colaci lungi şi groşi de vină, teamă şi înfrângere se umflau şi se întindeau din masa învolburată, apoi erau absorbiţi sau alunecau înapoi înăuntru. Mai rău, mingea întunecată mi se părea familiară, o senzaţie insuportabilă

de greutate şi spaimă.

— Ce-i înăuntru ?

— Un gloom.

M-am întors spre doctor.

— Luxofagi, vigofagi şi aptifagi, spuse el. Cu miile. Iar cei mari din mijloc sunt panofagi, reginele bancului. O colonie ca asta se cheamă gloom.

Un tremur de repulsie. M-am gândit la luxofagul care se aflase în mine în spitalul abandonat, la greaţa, lipsa de orientare şi voinţă de atunci. M-am gândit la domnul Nimeni şi la angajatorul său.

— De unde vine?

în clipa în care am întrebat, am simţit deja răspunsul prinzând formă în mintea mea. Am început să simt, marginile unui cerc vast.

De la Mycroft Ward, spuse Fidorous.

M-am uitat din nou la bazin.

— De ce ?

Shotai-Mu a încercat să oprească expansiunea lui Ward. Aproape douăzeci de ani am purtat un război crâncen împotriva lui. într-o zi, agenţii lui ne-au spart sistemele de apărare computerizată. Creşteau gloomi şi i-au încărcat cu zecile, cu milioanele, în litere şi cuvinte pe care le-au trimis în sistemele noastre de monitorizare a limbajului.

Bătrânul părea zăpăcit, vlăguit.

Eu am fost singurul Shotai-Mu care a supravieţuit şi asta doar mulţumită ţie.

— Ai venit aici.

— Departamentul ăsta fusese abandonat cu mult timp în urmă şi oamenii lui Ward nu ştiau nimic despre existenţa lui.’ Vezi tu, am crezut întotdeauna că prioritatea mea trebuie să fie continuarea muncii noastre. Am făcut tot posibilul să rămân ascuns în vreme ce îngrijeam şi întreţineam limbile. Dar. Dar acum sunt bătrân şi Ward a devenit bogat şi puternic. Are resursele necesare ca sa fie sigur că într-o bună zi îşi va perfecţiona sistemul de standardizare, iar dacă se întâmplă asta, în loc de o mie de

Ward vor fi o sută de mii, un milion, un miliard. Va creste exponenţial până când nu va mai rămâne nimic şi nimeni. Doar Ward, Ward, Ward în fiecare casă, în fiecare oraş şi-n fiecare ţară din lume. Pentru totdeauna.

— Iisuse, am spus. ^

— Iar ăsta, continuă el cu dezinvoltură, este motivul pentru care mâine o să vă ajut pe amândoi.

Orpheus şi codul QWERTY

Ne trebuiră aproape zece minute ca să ne întoarcem la camera Primului Eric Sanderson, doctorul zăbovind în drum ca să-mi arate o bucătărie mică şi o baie.

După toate coridoarele şi intersecţiile alea, îmi părea bine să ajung din nou la uşa lui Eric, îmi părea bine să ştiu ca lucrurile mele, motanul meu şi un pat cald si comod se aflau de cealaltă parte.

De când nu ai mai dormit?

— Nu ştiu, am răspuns. Mă simt doar cumva ameţit.

— Hmmm. Ei, mă tem că până dimineaţă trebuie duse la capăt două lucruri importante.

Vorbind, Fidorous scoase o pensulă foarte veche din buzunarul interior. Coada de lemn era înnegrită de uzură şi strălucea de cerneală străveche şi de ceea ce păreau a fi secole de unsoare de pe degete şi mâini. Perii erau negri şi ei, dar neîncleiaţi şi perfect drepţi.

Ca a lui Tekisui, am spus. E-o pensulă de scris, nu?

Da, asta e, iar tu trebuie s-o foloseşti ca să-ţi scrii povestea. Atât cât îţi mai aminteşti din ea si cu toate amănuntele posibile.

— Unde s-o scriu ?

— In aer.

Fidorous făcu un gest în gol, asemenea cuiva care-si scrie numele cu un diamant.

— Până dimineaţă, pensula asta trebuie să termine toată povestea. Ai înţeles?

întinzându-mi-o, mă privi cu ochii lui albaştri, calmi, senini si serioşi.

— Da, am aprobat, luându-mă prin surprindere.

Am apucat cu grijă coada antică de lemn.

— Ai spus cumva că am de făcut două lucruri.

— Mai trebuie să bei asta, zise scoţând un pahar mic dintr-un buzunar al jachetei.

Am luat paharul şi l-am ridicat la lumină. Era plin de fâsiute de hârtie, ca şi când o coală A4 ar fi fost trecuta prin aparatul de distrus documente şi apoi taiata dm nou cu foarfecă pentru a obţine dreptunghiuri lungi şi înguste. Când m-am uitat mai atent, am văzut că fiecare fâşie avea scris pe ea, cu cerneală neagră, cuvântul **apa.**

M-am întors spre doctor.

— Să beau asta? . . .

Da, trebuie să bei *conceptul* de apă, ca să-i poţi simţi gustul şi să te răcorească.

— Si cum să fac asta ? ,

— In lume există două feluri de oameni, Eric. Cei care înţeleg instinctiv că povestea Potopului şi povestea Turnului Babei sunt una şi aceeaşi, şi cei care nu înţeleg asta. Eram pe cale să spun ceva, dar... _ .

Până mâine-dimineaţă trebuie să bei apa şi sa-ţi scrii povestea. Apoi o să vin după tine.

Fără să aştepte un răspuns, doctorul s-a întors şi a pornit-o de-a lungul coridorului. M-am gândit sa strig după el, dar am şovăit câteva clipe, am aşteptat prea mult şi atunci dispăruse deja din vedere.

Ian n-a fost foarte fericit când am aprins lumina în dormitor. Avea expresia pe care motanii mari o au uneori când sunt treziţi din somn pentru o fotografie de familie. — Scuze, am spus, aşezându-mă pe marginea patului.

Ian a scuturat dintr-o ureche.

Am luat paharul şi am mestecat cu degetul în el. Dreptunghiurile de hârtie au fâsâit. *Convingere.* Am închis ochii şi-am încercat să mă conving că fâsâitul era de fapt susurul apei curgând printr-o ţeavă lungă. După ce am reuşit să fixez bine gândul, am scos degetul din pahar şi l-am dus la gură. Hârtiile mi s-au rostogolit peste buze într-un ghemotoc poros, câteva găsindu-şi drumul spre dinţii si limba mea, gâdilându-mă. Am deschis ochii, m-am scobit între dinţi şi le-am scuipat una câte una, am răsucit-o pe

ultima într-o mingiuţă uşor păstoasă şi-am aruncat-o cât colo.

M-am uitat o vreme în pahar. Fâşiuţele de hârtie stăteau încâlcite, iar pe fiecare cuvântul **apă** era expus sau semi- expus sau de-a dreptul invizibil. Mi-am amintit vag ceva despre o sticluţă cu pudră care se transformă în sânge atunci când destui oameni religioşi o privesc cu intensitate. *Vinul devine sângele lui Hristos* mi-a venit în gând de undeva şi mi-am spus: *O, minunat.*

Convingere. Convingere. Convingere. Am ridicat din nou paharul şi l-am dat peste cap, deschizând gura larg şi aşteptându-mă ca gustul şi atingerea apei să mă năpădească rece şi grea. In schimb, hârtia s-a rostogolit si gura mea a devenit o cuşcă de hamsteri. Am scuipat fâşiile m pahar, unele ude şi lipicioase, pline de fire de salivă. Una mi s-a lipit de cerul gurii atât de în spate, că aproape îmi stătea în gât. Am zgândărit-o cu degetul, încercând s-o desprind cu unghia şi aproape vomitând.

Am pus paharul pe noptieră. Ideea de apă? Dacă hota- **iuI** dintre lumea fizică şi cea conceptuală era acolo, nici nu reuşeam să-l găsesc, darămite să-l mai şi trec, aşa că am apucat în schimb pensula antică a lui Fidorous/*Trebuie să-ţi scrii povestea cu asta. Atât cât îţi mai aminteşti am ea şi cu toate amănuntele posibile.*

M-am ridicat în picioare.

Pensula stătea drept în faţă, nemişcată.

Am început.

Eram inconştient. încetasem să respir...

Să ţii mâna întinsă în faţă o perioadă lungă de timp necesită mult mai multă forţă decât te-ai aştepta

Am pus în sfârşit pensula pe noptieră şi mi-am frecat faţa cu mâinile. Toată tărăşenia îmi luase... câte ore? Două, trei? E greu de spus într-o lume luminată electric, dar făcusem ce-mi ceruse doctorul, îmi scrisesem povestea în aer. îmi era rău. Nu mâncasem de mult, mult timp, si, chiar dacă nu-mi era foarte foame, ştiam că senzaţia de rău nu-mi va trece decât dacă găseam ceva de mâncare. Am început să simt şi nevoia de-a merge la toaleta si mi-a

trecut prin gând că, oricâte lucruri mi s-ar întâmpla, angrenajele corpului meu nu pot să lucreze liniştite în fundal decât o perioadă limitată de timp. Era ceva liniştitor în asta, repetitivitatea, efectul de *ancora.* Scuturând braţul care mă durea ca să scap de junghi, am pornit-o spre uşa băii. A. .

Am tras apa la toaletă şi m-am spălat pe mâini, §anJ dindu-mă în treacăt la un duş în cabina mică şi galbena din colţul încăperii, dar ştiind în acelaşi timp că eram prea obosit, prea sleit de puteri; graniţele gândurilor se pierdeau deja în depărtarea creierului care trăgea încet obloanele. Trebuia să mănânc şi să mă întind; restul putea să aştepte.

Am ieşit din baie şi am pornit-o pe coridorul de cărţi spre usa bucătăriei.

Era deschisă, neonul de un albastru electric proiectând o dungă pe podea şi-n sus, pe cotoarele cărţilor de pe peretele din faţă. Am auzit sunetele scoase de un ibric, o linguriţă de cafea zăngănind într-o cană. Mi-am strecurat capul pe după cadrul uşii. *Scout.* Ceva - nervii mei, sângele meu - tresări şi încremeni la vederea ei, o fântâna transformându-se în gheaţă şi electricitate statică înlăun- trul meu.

Ea m-a văzut înainte să-mi pot retrage capul, ridicând degetul mare şi ştergându-şi ochii pe când se întorcea cu spatele.

— Nu te-am auzit venind, zise.

— Coridoarele.

Nu ştiam ce să spun.

— Cărţile de pe pereţi reduc intensitatea sunetelor, cred. Ea încuviinţă, cu faţa spre ibric, aşteptând să fiarbă apa. Am rămas amândoi acolo. Secundele se scurgeau încet.

— Cum îţi merge?

— Binişor, zise ea. Cred că am reuşit să stabilesc conexiunea laptopului.

Am încuviinţat din cap, chiar dacă nu mă putea vedea.

— Asta-i bine.

— Ştii ce ? zise ea. Putem să nu facem asta ?

Se întoarse, iar ochii ei erau sticloşi şi umflaţi de plâns.

— Sunt obosită şi încerc să rămân trează şi să mă concentrez şi, în orice caz, nu e nevoie să mă mai *prefac* ca-mi pasă de tine, nu ? Ţi-aminteşti ? Am dreptate, nu ?

— Tu eşti cea care a minţit.

Ce lucru copilăresc am putut să spun!

— Cum ar trebui eu să...

„ — Am dreptate, pentru că tu ştii totul, nu? Ştii tot ce gândesc şi ce simt.

Ceva rece din mine spuse :

— Ştiu care sunt faptele.

— *Ştiu care sunt faptele.* împinse cafeaua nefăcută deoparte.

naibii, Eric, bine? Du-te învârtindu-te, zise şi mă împinse, ieşind din încăpere.

Am rămas singur, uitându-mă fix la podea, stând încă in uşă.

La un moment dat, ibricul care bolborosea se opri singur cu un clic puternic.

Deasupra tunelurilor de cuvinte, la marginea coridorului din depozitul subteran al bibliotecii, o mare şi rectilinie noţiune se opreşte încet. Saltă şi se-nclină uşor în molcomi curenţi-întâmplare creaţi de puţinii bibliotecari si cărturari veniţi în vizită. Gura de lame Occam şi *ranchiună a chibzuinţă se deschide si apoi se închide.*

Retezate de elipsă se umflă şi se dezumflă. Ochiul ludovi- cianului „

e *un zero negru ca noaptea, o picătură de cerneala, o gaura întunecată, afundată adânc în lume.* ^

Rechinul-gândului pare să asculte. Sau să gândească.

Undeva, foarte jos, ochii mei se zbat în somnul profund.

M-am trezit dintr-odată, intrând în panică atunci

când am văzut cuverturile nefamiliare care mă acopereau şi ca prin ceaţă, tavanul necunoscut de deasupra. După care im-am adus aminte unde mă aflam. *în dormitorul Primului Enc Sanderson.* Muşchii mi s-au destins. Am încercat sa prind visul, să-l cercetez puţin, dar dispăruse deja, se evaporase şi căzuse pradă uitării ca atât de multe altele.

Cat era ceasul? Lumina pe care o lăsasem aprinsă avea exact aceeaşi nuanţă de galben ca înainte si ar fi putut trece oricât timp, secunde sau ore întregi, după ce m sfai^Şit ma urcasem în pat. Zilele şi nopţile nu aveau nici o însemnătate aici, erau înlocuite de comutatoare si de-o constantă veşnicie electrică.

M-am gândit la jeepul galben, la ploaie, la aer.

— Ţi-a scăpat ceva.

M-am ridicat anevoie în coate, m-am uitat cu ochii mijiţi peste marginea cuverturii şi am observat că cineva era aşezat la capătul patului. Fidorous.

Ma târâsem sub pleduri încă îmbrăcat, asa că m-am ridicat încet în capul oaselor.

— Dar n-am făcut asta. Ai uitat-o aseară.

Avea dreptate. Uitasem punga de plastic, o lăsasem în camera cu masa şi lumânările.

— Tot nu înseamnă că ai dreptul să le citeşti

„ 0chii doctorului zăboviră asupra mea. Senini şi goi ca întotdeauna, nu aveai cum să-ţi dai seama ce mocnea în spatele lor. Am simţit un fior slab de nelinişte.

— Deci **nu** vrei să ştii ce ţi-a scăpat?

încă ametit si cu ochii împăienjeniţi, am ridicat mana, dorindu-mi pe jumătate ca el să-mi dea caietele şi pe jumătate pregătindu-mă să i le smulg eu însumi din maim. Rezultatul fu un gest *nu tocmai clar,* insuficient de puternic pentru a face vreunul dintre cele doua lucruri, mai ales că voiam într-adevăr să aflu despre ce vorbea.^

— Acest cod QWERTY, zise doctorul, ignorându-ma. Însemnările tale de-aici şi de-aici, şi, da, de-aici, sugerează că e aleatoriu. Nu sunt sigur că e tocmai aşa.

Mi-am trecut degetele prin păr, ca şi când

electricitatea statică astfel generată putea ajuta la punerea m mişcare a creierului meu.

Codul QWERTY făcea parte din metoda de codilicare folosită în cazul textului care alcătuia *Fragmentul becului.* Pe scurt, însemna că o literă corect decodificată putea fi găsită lângă litera care o codifica, ca pe o tastatura QWERTY standard, după cum urmează:

0[DB@0®000D

d)00O@®@DD®

Aici litera codificată este F, aşa că litera corect decodificată trebuie să fie E, R, T, D, G, C, V sau B. După cum scria Primul Eric Sanderson, nu părea sa existe vreun tipar care să prezică exact care dintre cele opt litere posibile era cea corectă, iar asta făcea ca procesul de decodificare să fie foarte încet şi anevoios.

— Adică tu crezi că există un sistem? ^

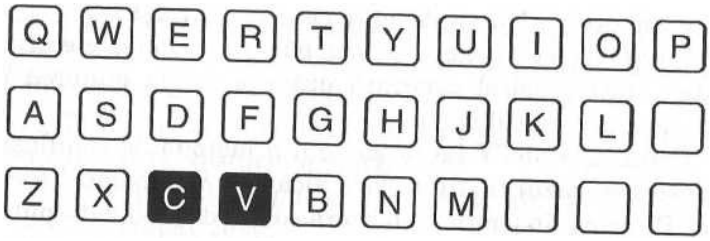
— Da, încuviinţă Fidorous. Dar ăsta nu e decât vartul aisbergului. Uite.

Scoase un pix din buzunarul jachetei sale şi găsi o pagină goală într-unul dintre carneţele.

— Prima literă din *Fragmentul becului* este C de la „Clio, cu masca de scafandru pe fată“ corect ?

— Mda.

— Dar înainte să aplici QWERTY pentru a o decodifica, în însemnările tale se spune că, la origine, litera asta a fost un V...

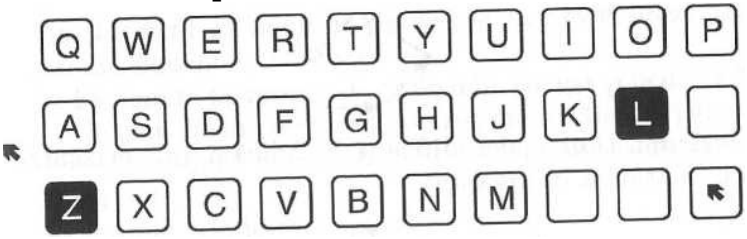
...ceea ce înseamnă că litera corectă se afla la stânga literei date, da?

— Da.

— Aşa că luăm pixul şi desenăm o săgeată pe orizontală de la dreapta la stânga, aşa:

— Bine.

— A doua literă pe care ai tradus-o a fost L din Clio, dar la origine litera asta se pare că a fost Z. Aici e puţin mai greu, datorită faptului că literele sar de la extrema stângă la cea dreaptă, dar conexiunea se realizează astfel:

De la Z la L se realizează de fapt o mişcare la stânga şi-n sus pe diagonală, aşa că, pornind de unde am terminat prima săgeată, trasăm alta, de data asta pe diagonală în sus şi spre stânga, uite aşa:

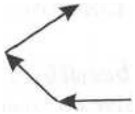
V-

— Ai înţeles până aici?

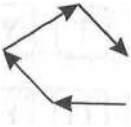
Ameţit, mă forţam să pricep.

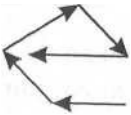
— întru totul, am minţit.

Bun. Aproape am terminat. A treia literă tradusă de tine este I. La origine, aceasta era un L. I se află pe diagonală în sus şi la dreapta J-ului, aşa că următoarea noastră linie este orientată astfel.

— A patra literă este O-ul. La origine, era un K. Aceasta e una dintre puţinele litere care ne dau posibilitatea de-a alege. Putem fie să tragem încă o linie care să mearga pe diagonală în sus şi la dreapta, fie, sărind de la o margine la alta a tastaturii, putem hotărî să trasăm o linie pe diagonală în jos şi la dreapta. Hai să zicem în jos.

Acum, D-ul se decodifică în S. Adică o linie orizontală de la stânga la dreapta...

— Poftim. Ce vezi?

M-am uitat la pagină şi rotiţele mintii mele s-au învârtit.

— E o literă. Litera „e“.

— Aşa am crezut şi eu. Sistemul nu e perfect - după cum ai văzut, există câteva linii care pot merge în mai multe direcţii - dar, cu puţină muncă, ar trebui să fie posibil să înţelegem felul în care literele au fost formalizate şi să le recunoaştem pe fiecare atunci când apar.

— Şi ce...

— Ei, dacă am dreptate, această metodă QWERTY de codificare nu are singurul rol de a încifra un text, ci si de-a îmbina două texte. Ceea ce vezi tu este prima literă a celui de-al doilea text, mai mic, dar cât se poate de diferit de primul.

Deci, *Fragmentul becului* ascunde mai multe ?

— Da. Cel puţin, e sigur că ascunde mai mult din *ceva.*

M-am uitat la litera compusă din săgeţi trasate cu pixul.

— Dm păcate, zise Fidorous, închizând caietele *Fragmentului becului* şi întinzându-mi-le, acum nu putem să dedicăm mai mult timp acestei descoperiri.

— Doctore, dacă aici se mai ascunde un text, trebuie neapărat să ştiu ce spune.

Mă tem că evenimentele ne prind deja din urmă. Scout a stabilizat o conexiune între laptop şi eul on-line al lui Mycroft Ward. Trebuie să purcedem la drum.

Am încercat să spun *să purcedem la drum încotro ?,* dar n-am apucat.

Ei, cum te-ai descurcat azi-noapte, cu apa şi pensula .

Cu pensula am terminat, am zis, dar hârtia din pahar este şi acum doar hârtie. E... Pur şi simplu n-am ştiut cum s-o fac.

— Hmmm. Unde-i pensula?

Am găsit-o şi i-am întins-o lui Fidorous. A cântărit-o în mână, gândindu-se o clipă.

— Eşti sigur că ai scris totul cu ea ?

Am încuviinţat. w w

Am scris ore în şir. N-am apucat să mă culc decât la... Cât e ceasul acum?

— Opt.

— Am dormit trei ore.

Ei bine, a zis doctorul îndesând pensula într-un buzunar interior. Va trebui să te mulţumeşti cu atât. Adu paharul cu tine. Va trebui să mai încerci să-l bei pe *Orpheus.*

— Ambarcaţiunea noastră, explică doctorul, ndicându-se în picioare. Du-te la baie şi strânge-ţi toate lucrurile de care ai nevoie. Mă întorc după tine în cincisprezece minute. Ai grijă să-ţi aduci o haină şi dictafoanele alea, s-ar putea să ne prindă bine.

Cu părul încă ud după duş, îmbrăcat în pantaloni de camuflaj, o jachetă groasă, cu guler înalt, şi încălţat în bocanci, toate luate din camera Primului Eric Sanderson, cu caietele conţinând *Fragmentul becului* şi toate celelalte descoperiri ale mele în rucsacul din spate, cu paharul cu hârtie într-o mână şi o pungă plină de dictafoane în cealaltă, l-am urmat pe Fidorous prin coridoarele mărginite de cărţi.

— Cum rămâne cu Ian ?

— Motanul tău şi-a găsit deja drumul pe-aici. E-un animal tare curios, nu crezi?

Ai spus că ai o ambarcaţiune aici?

Obosit şi cu nervii întinşi la maximum, treceam încet-încet de punctul în care mă mai surprindea ceva.

— O să vezi. Nu mai e mult.

După câteva minute, coridorul se sfârsi cu o scară ce cobora spre o uşă.

Asta-i portul secat, zise Fidorous.

Am intrat într-o pivniţă mare cât un supermagazin, cu o podea netedă, din ciment, tavan înalt şi şiruri de becuri atârnând de cabluri lungi şi încâlcite ca pânza de păianjen.

Scout era acolo. Lucra la ceva în mijlocul camerei.

Haide, mi-am spus. *Asta e. Aşa se termină totul, Intr-un fel sau altul. Trebuie să mai fii puternic încă puţin.* L-am urmat pe Fidorous înăuntrul încăperii.

Scout purta un impermeabil albastru, gros, pe care nu-1 mai văzusem înainte. Părea să facă ceva, ceva mare, un soi de plan din scânduri şi şipci, cu cutii şi cutiuţe pentru ceai şi alte mărunţişuri aranjate cu mare grijă înăuntru. Am recunoscut laptopul lui Nimeni aşezat pe o ladă de lemn răsturnată, în mijlocul montajului. Un cablu, probabil preţioasa conexiune internet, ieşea din spatele lui şi dispărea m tavan. Am mai zărit încă cinci computere, modele vechi, din anii 1980, cu carcase groase, din plastic alb. Fiecare fusese aşezat într-un colţ al machetei, în felul acesta:

X
X
X
X
X

Două lucruri mă frapară la aranjamentul acela. Nu ştiam care mă descumpănea mai tare.

Computerele alea albe, am spus, sunt pentru generarea unei bucle conceptuale, nu?

— Corect, una extrem de puternică, folosind un flux de date în locul sunetului înregistrat.

— Şi, am spus, sunt aranjate sub forma unei ambarcaţiuni.

— Da, aşa e.

Fidorous făcu un gest amplu cu braţul în direcţia

montajului.

— Bun venit pe *Orpheus.*

Scout ridică privirea de la un cuib de ştecăre şi adaptoare, apoi îşi văzu mai departe de treabă.

Vino, vino, spuse doctorul, conducându-mă spre grămada de lucruri de pe jos. Uită-te mai de-aproape.

Am ezitat.

— în capătul ăsta sunt locuri goale, zise Scout, mdrep- tându-se de spate. Auzind-o vorbind, ceva viu îmi tresari în gât, însă ea părea calmă, imperturbabilă, ca şi când noaptea trecută nu s-ar fi întâmplat nimic. Doctore, crezi c-o să ne mai trebuiască lemn pentru spate?

Fidorous probabil că era complet absorbit de ideea montajului, pentru că părea prins pe picior greşit de brusca densitate a aerului. .

— Da, zise el, după o clipă. Da, cred că ne-ar prinde bine încă nişte scânduri.

— în regulă, atunci, să văd ce găsesc.

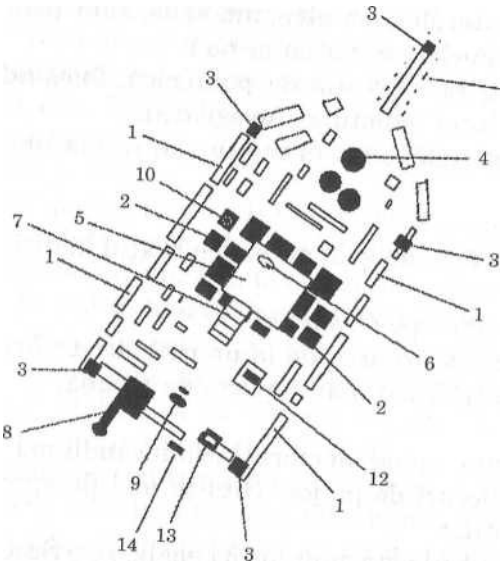
După care ea se întoarse către uşă.

Doctorul o urmări cu privirea până când părăsi încăperea, după care se întoarse spre mine, dar se hotan sa nu spună nimic. .

— Ce este? am întrebat, apropiindu-ma de montaj, încercând să schimb subiectul.

E o ambarcaţiune, spuse Fidorous, venind după nune.

Un vas de vânat rechini. *Adevăratul* vas de vânat rechini, ai putea spune. Vino pe-aici şi-ţi arăt.

1. Scânduri. Conturul navei *Orpheus,* alcătuit în mare parte din scân dur, de lemn. Alte scânduri au fost aşezate şi în inJrSuT<S!îtSSS pentru a umple spaţiile goale. Scândurile erau un amestec de lemn verde ş, podele vechi, rafturi, plinte, stinghii, pervaz^ Jrti din pa nour, de uşa etc. Unele scânduri erau vechi şi fosilizate sub şiraguri de vopsea alba, scorojită, altele găurite şi marcate de locurile unde se aflau candva cuie şi zăvoare, iar altele noi, mirosind a îumeaus dulce, zemos. Au fost incluse şi bucăţi de plăci fibrolemnoase placai d!nPsacândurimerate' ^ din P'anul podelei « alcătuit

Î'ZT-'ZT,6 porţiune cer|tralã, dreptunghiulară, a planului podelei a fost inalţata la nivelul mijlocului din mai multe cutii Printre acestea se numarau cutii de carton, cutiuţe de ceai, lăzi de plashc etc Ce," ma, multe dintre ele păreau goale, cu câteva excepj o cutie ce servise odata ca ambalaj unui frigider mic era acum plină cu cărţi de bucate ş, o cutie mare de ceai, ce fusese placată pe in erbr cu paqfni dmtr-un catalog de design interior, în vreme ce alta cominea piese unsuroase de maşină, roţi dinţate şi un acumulator.

?n ^°"ipUtere- inci comPutere mătăhăloase, din anii

'80, poziţionate cele cmc, colţuri ale montajului. Fiecare computer era conectat la cele două din apropiere cu cabluri de telefon albe şi toate formau o buclă conceptuală în formă de barcă urmând marginile profilului de scânduri. Fiecare computer mai avea câte un cablu negru de alimentare, care ducea la cutia de ceai conţinând acumulatorul de maşină. Toate computerele erau deschise.

4. **Butoaie.** Trei butoaie mari, închise, din plastic transparent stăteau aproape de partea din faţă a montajului. Acestea fuseseră umplute cu registre Pagini Aurii şi alte cărţi de telefon, împreună cu ghemotoace lipicioase de bileţele post-it, carneţele de adrese şi mai multe agende Filofax. Fiecare butoi mai conţinea două sau trei dispozitive din plastic negru, care semănau cu nişte aparate fax mici sau cu telefoanele modificate, prevăzute cu mici antene telescopice. Fidorous spunea că acestea erau aparate cu formare rapidă a numerelor. A continuat, explicând cu vervă că cele mai bune dintre acele aparate puteau forma până la treizeci de numere telefonice pe minut.
5. **Podele de carton.** O bucată mare de carton aşezată peste unele dintre cutii pentru a crea o „punte superioară" la înălţimea mijlocului. După grosimea cartonului şi dispunerea cutiilor părea improbabil ca puntea aceea să poată suporta greutatea cuiva fără să se prăbuşească.
6. **Volan.** Volanul unui Volkswagen aşezat direct pe podeaua de carton.
7. **Scări mobile.** O serie de scări mobile din lemn vechi, nedesfăcute şi sprijinite de cutii sub forma unei scări fixe impracticabile ce ducea de la podea la puntea superioară.
8. **Tăietor de iarbă.** Un tăietor de iarbă din plastic verde, sprijinit de o cutie aşa încât capul tăietorului şi firul de tăiat stăteau cu spatele la restul montajului. Fidorous numea tăietorul „Propulsorul 1“.
9. **Scaun directorial.** La dreapta tăietorului de iarbă, se afla un scaun rotativ de birou, uşor uzat, cu tapiserie albastră. Ca majoritatea scaunelor de birou, acesta avea roţi, însă erau blocate cu cinci sau şase lanţuri de bicicletă,

mai multe lacăte şi-un blocaj de volan. Pe şezutul lui se afla un arac.

10. **Pisoiul lan.** Dormind.

11. **Umeraşe.** Mai multe duzini de umeraşe aranjate în jurul marginilor scândurii din faţă. Umeraşele fuseseră unite între ele la nivelul cârligelor sau de la cârligul unuia la colţul altuia pentru a crea un soi de lanţ haotic.

12. **Laptopul** lui **Nimeni.** Laptopul lui Nimeni aşezat pe o cutie de ambalaj din plastic. Laptopul era deschis, ecranul strălucea albastru şi afişa o înşiruire neîncetată de coduri sursă, scrise cu caractere albe, îngroşate. Un cablu de internet ducea din spatele lui sus, între grinzi. Un cablu negru de alimentare lega laptopul de acumulatorul de maşină din cutia de ceai.

13. **Cutie cu hârtie.** O cutie de carton aşezată la marginea profilului de scânduri şi umplută cu topuri de hârtie A4 albă. O fantă fusese tăiată în partea din faţă a cutiei.

14. **Ventilator de birou.** Un ventilator mare şi crem de birou, cu protecţie din sârmă în jurul elicelor, stătea în picioare, la câţiva centimetri in afara profilului de scânduri. Fidorous se referi la acesta ca la „Propulsorul 2“.

— N-am s-o spun, am zis când am încheiat turul lui *Orpheus,* dar am zis-o totuşi. Asta nu-i o ambarcaţiune, ci doar un amestec de lucruri. Am priceput bucla de computere, dar restul… Dacă vine rechinul, noi o să, ce, o să ne urcăm pe cutiile alea şi-o să ne jucăm de-a Ahab sau ceva de genul ăsta?

— Sau ceva de genul ăsta.

în spatele ochelarilor â la Michael Câine, faţa lui Fidorous vibra de ceea ce fizicienii numesc energie potenţială.

— Dar nu-s decât…

— Da, te-am auzit de prima dată. Ai perfectă dreptate. Nu-s decât lucruri, doar minunate lucruri uzuale. însă ideea pe care o întruchipează lucrurile astea, sensul pe care li l-am atribuit prin alăturarea lor în acest fel, asta e important.

M-am uitat din nou la varietatea de lemn si cutii si carton şi cabluri.

Şi asta-i o treabă care ţine de convingere, nu ? Fidorous păru că-şi scormoneşte creierii căutând ceva. După o secundă, găsi.

— Ai auzit de Matisse ?

Am încuviinţat.

Bun. Ei, într-o zi, un om, un potenţial cumpărător, i-a făcut o vizită lui Matisse în studioul său. Omul acesta se uită o vreme la una dintre cele mai recente opere ale artistului, după care declară din senin: „Braţul femeii ăsteia e prea lung“. Ştii ce i-a replicat Matisse ?

Am clătinat din cap. £<

A spus: „Asta nu-i o femeie, domnule. E-un tablou.

Fidorous se îndepărtă de mine pentru a inspecta montajul. L-am privit ajustând uşor alinierea ventilatorului de birou şi lovind cu un pix în grilajul lui protector, ascultând cu atenţie sunetul produs.

— Deci asta faci tu? am spus. Construieşti femeia?

întocmai. Ai zis-o bine în două cuvinte. Construim femeia, nu tabloul. u ..

Doctorul se îndreptă de spate şi-şi scutură pantalonii cu palma. ^ A .

— Toate *lucrurile* astea te-ar ajuta să te gândeşti la ele ca la o unealtă concentraţională, un mod de-a ne asigura că femeia, atunci când o vom termina, va fi o singură femeie şi nu ca... ca un film tridimensional fără ochelari speciali. Se mai fac de astea ?

— De care ?

— Filme tridimensionale.

— Aha, mda, aşa cred.

Bun, bun. îmi plac. Foarte folositoare. In orice caz, aici îţi poţi depozita lucrurile.

Fidorous a arătat spre rucsacul meu şi, când 1 l-am dus, l-a aşezat înăuntrul uneia dintre cutiile de ceai din *Orpheus* L-am privit refăcând aranjamentul, schimbând locul rucsacului meu în cutie până când lui i s-a părut că stătea bine. Era ca şi când Fidorous ar fi avut mai multe

viteze, ca si când ceva i-ar fî schimbat tot timpul setările creierului de la *pustnic furios* la *savant răzbunător^* la *călugăr gânditor,* la *puşti emoţionat pe un spalier de caţa-rare.* Oare câţi alţi Trey Fidorous se mai ascundeau sub tot părul ăla? Gândul mă îngrijora mai mult decât voiam să recunosc. După pregătirea oferită de Primul Eric, devenisem destul de priceput la intuirea oamenilor, însă rămânea faptul că pe omul acesta nu-1 puteam încadra în nici un tip.

— Bun, da, zise Fidorous, zâmbindu-mi de jos. Acum ce-i în punga de plastic?

— Dictafoanele mele.

Excelent. Cred că o să le punem... aici.

Punga de plastic intră într-o cutie de carton mai mică.

— Şi... da.

îşi netezi buzunarele, scoase pensula străveche pe care mi-o dăduse cu o seară în urmă şi-o aşeză cu grijă în cutia de ambalaj de lângă laptopul lui Nimeni.

— Cred că aşa e bine pentru moment. Da, e bine. Corect. Tu rămâi aici, eu mă duc să văd dacă aflu pe unde s-a ascuns Scout, mai trebuie să găsim şi un fel de ancoră.

— Bine, dacă nu ai nevoie de mine la nimic din toate astea, pot să mai lucrez puţin la codul QWERTY?

— Nu.

Păşind afară dm montaj, arătă spre paharul cu fâşii de hârtie pe care-1 ţineam încă în mână.

Aia-i prioritatea ta. Dacă e să funcţioneze ceva din toate astea, trebuie să bei apa aia. Ai înţeles ?

— Sigur. Bine.

— Aşa.

Scăpat de griji, porni spre ieşire.

Aşa. Tu vezi de asta şi noi ne ocupăm de ambarcaţiune.

Mi-am ridicat gulerul hainei. Acum, că eram singur, aerul părea rece, încărcat de gânduri şi îmbâcsit. încăperea goală mirosea vag a covoare ridicate si-a fabrici abandonate. Era linişte, paşii mei scoţând bufnituri surde

pe metrii nesfârşiţi ai podelei de ciment.

Numai că nu eram tocmai singur, nu-i aşa?

Ei bine, mă bucur că nimic din toate astea nu-ţi afectează prea mult rutina.

De deasupra cutiei sale de carton, una dintre urechile lui Ian se roti ca să mă asculte în vreme ce tot restul corpului său se prefăcea adormit.

De ce ai vrea să cobori aici, totuşi? Era frig şi...

nepotrivit pentru Ian.

Urechea se zbătu de câteva ori, apoi se îndreptă dm nou în faţă, dându-mi nepăsătoare de veste că nu va lua parte la discuţia asta.

— Fie, am zis.

Am pus palma peste paharul plin de hârtii şi l-am scuturat de câteva ori, aşa cum scuturi un glob de cristal. Fâşiuţele dinăuntru foşniră înfundat la fiecare mişcare, dar nimic altceva nu se schimbă. M-am dus la perete şi m-am aşezat cu spatele lipit de el, simţind podeaua dură prin jeansi. în mijlocul acelui spaţiu cenuşiu, *Orpheus* stătea tăcut aidoma colajului de nimicuri care şi era. Abia vedeam coastele îmblănite ale lui Ian ridicându-se şi coborând încet, parcă fără nici o grijă pe lume.

Am scos un suspin pe care nu-1 auzi nimeni. In mintea mea încă istovită, întâmplările şi evoluţiile dm ultimele douăzeci şi patru de ore, răsturnările de situaţie, durerile şi şocurile, toate se adunau şi formau un mare şi complicat labirint pe care eu nu mai aveam forţa să-l descâlcesc, în schimb, m-am resemnat doar să înaintez împleticit. Somnoros şi destul de detaşat ca să contemplu întâmplările cu nepăsarea unui spectator, m-am gândit să ies pe partea cealaltă, să las spaţiile subpământene, hârtiile şi lăturalnicele idei încâlcite în urmă. Alunecând spre graniţa somnului, m-am trezit că mă gândesc la Scout şi la felul în care fuseserăm împreună în acea scurtă perioadă de timp, la felul în care-i mirosea corpul şi cum îl simţeam lipit de pielea mea, la râsul ei hotărât, la părul ei ciufulit şi la felul în care ni se atinseseră degetele, se împletiseră şi apoi ne uniseră mâinile în timp ce ne croiam

drum prin coridoare slab luminate. Amintirile erau dureroase şi le-am îndepărtat. Dacă aveam intr-adevăr să urc înapoi în lume după treaba asta, urma s-o fac singur, din nou, doar eu şi Ian. Ideea îmi trimise prin corp un fior rece. Poate reuşeam să discut cu ea. Poate puteam să-i spun *sigur că înţeleg de ce ai făcut-o* şi să-mi cer iertare pentru că am fost aşa de speriat şi de prost, şi poate că totul s-ar întoarce la cum a fost când eram... orice ar fi fost atunci când eram. Dar îmi era frică, mă temeam că va râde sau, şi mai rău, că va fi amabilă şi-mi va spune cât de rău îi pare ei, dar că n-a avut nevoie de mine decât pentru asta. Mintea mea adormită derulă această scenă în timp ce plutea în zare spre teritorii străine. Şi dacă-i spuneam despre celălalt lucru, despre lucrul ascuns, despre lucrul absurd ? Lucrul care insista că ea avea legătură cu Clio Aames. *Legătură ? Haide, spune-o.* Lucrul care insista - *haide spune-o* - că ea era Clio Aames. Altceva mai aiurea nu puteam gândi sau spune şi totuşi... şi totuşi, o parte nefamiliară din mine, din adâncul fiinţei mele, spunea *ar putea fi singura metodă prin care lumea asta frântă să-şi afle din nou coerenţa.*

Am încuviinţat, m-am trezit pe dată, mâna zvâcnindu-mi pe pahar. Somnul dăduse să mă înhaţe şi eu mă prinsesem cu unghiile de marginea lumii conştiente în ultimul minut. Am ridicat paharul şi am aruncat o privire insistentă la fâşiile de hârtie dinăuntru. Nici o schimbare.

— Aşa-i, mi-am spus cu glas tare mie însumi şi paharului, încercând să-mi urnesc mintea din loc. Mi-am luat inima în dinţi pentru încă o încercare cu conceptul de apă.

Dimineaţa se duse. Scout şi Fidorous se întoarseră la montajul *Orpheus* iar şi iar, aducând alte *lucruri.* Din când în când, doctorul mă striga ca să mă întrebe cum mă descurcam sau ca să-mi spună ce rol aveau obiectele pe care le includeau în machetă. Un teanc de cărţi legate cu un lanţ subţire deveni ancora, un suport de haine pornind din lateral era vinciul şi o lanternă care-şi arunca raza drept spre tavan era catargul. Mai adăugară şi alte lucruri:

scânduri, faruri de maşină şi tuburi de aer adevărate şi echipamente pentru scufundări. Fidorous aduse cuşca lui Ian şi-o aşeză în montaj lângă toate celelalte. Scout îşi scoase impermeabilul gros şi-şi trase pe ea vesta, dându-şi părul pe după urechi doar ca acesta să iasă şi să-i cadă pe faţă de fiecare dată când se apleca. Din spatele paharului meu cu hârtii, încercând să rămân neobservat, am urmărit-o cum îl dă la loc iar şi iar. Mi se părea că apăruse o graniţă nestatornică între noi şi nu puteam risca decât priviri fugare spre ea. Singura dată când mă surprinse că o privesc, am încremenit. Lăsase repede ochii în pământ şi apoi se uitase în altă parte, având poate aceleaşi gânduri ca şi mine, deşi poate că nu.

N-am înregistrat nici o reuşită cu paharul. M-am holbat la cuibuşorul de fâşii mototolite ore întregi, încercând să văd altceva în afară de hârtie şi litere, dar n-am văzut altceva pentru că nici nu era altceva.

Veni ora prânzului şi mi-am amintit că n-am mâncat nimic toată ziua. Corpul meu era prea ostenit ca să se dea în spectacol pe tema asta, dar problema se resimţea sub forma unei dureri surde cu garnitură de greaţă pe margini. Am ignorat-o.

Scout şi Fidorous aduseră înăuntru un motostivuitor pe care se aflau două blocuri dreptunghiulare, mari şi negre. îmi luă o clipă ca să-mi dau seama ce erau. amplificatoare. Le aranjară în fundul pivniţei şi începură să le conecteze la prizele din perete.

— Ecluze, îmi strigă Fidorous când observă că mă uit. Vrei să auzi?

Am spus da.

Scout se dădu în spate, trăgând cu ochiul la mine o dată şi apoi întorcându-şi din nou atenţia spre aparate. Cineva probabil că apăsase un comutator. Sunetul unor voci umplu camera, voci joase, fluide, şi voci înalte, stridente, şi voci între ele, toate vorbind peste şi după celelalte şi îm- binâ.ndu-se intr-un flux sonor. Toate vocile repetau acelaşi cuvânt iar şi iar - apă apă apă apă apă apă apă apă apă apă apă apă apă.

O jumătate de oră mai târziu, stăteam culcat pe spate, cu mâinile la ceafă, cu paharul alături. Luasem o fâşie de hârtie şi-o mestecam, încercând să conving ideea de lichid rece răcoritor să iasă din pasta caldă dintre dinţii mei. Mă gândeam că era un lucru disperat, imposibil' că *nu ştiam* să extrag conceptul de apă din cuvinte şi că, în faţa lui Scout sau nu, va trebui să-i spun asta lui Fidorous.

Cu aceste gânduri rostogolindu-mi-se prin minte, rupân- du-se, spărgându-se şi schimonosindu-se în forme stranii, am început să mă scufund din starea de trezie în tăcerea adâncă a somnului.

Noua mea persoană acorporală se ridică în aerul uscat si prafos, uitandu-se în jos la copaci, bambuşi şi la corturile colorate din tabără preţ de o clipă, înainte să pornească spre plaja. Am trecut ca o rachetă peste barul taberei si peste taverna cu felinare colorate, peste şirurile de umbrele albe şi pe deasupra apei de un albastru luminos care se transformă repede în albastru-închis, sobru când oceanul se adânci sub mine. Am simţit căldura soarelui o briza răcoroasă ridicându-se dinspre valuri şi apoi am plonjat lovind apa cu un zgomot lichid şi gonind în jos prin albastrul infinit către abisurile întunecate...

Icnind, m-am ridicat în capul oaselor. Mi-aminteam. Mi-aminteam visul. Fiecare detaliu, clar ca lumina zilei, clar ca o peliculă Tehnicolor de înaltă rezoluţie. Până acum, visele Becului se evaporaseră mereu în senzaţii vagi atunci când reveneam la starea de trezie, dar acum, din cine ştie ce pricină, acesta mi se fixase în minte.

înainte să mă pot concentra asupra lui, asupra motivului pentru care se întâmplase, asupra posibilei sale semnificaţii, o altă senzaţie îşi croi drum, depăşind-o pe cea de surpriză, şi se înstăpâni asupra atenţiei mele. Piciorul îmi era ud pe-o parte. M-am uitat în jur, încă puţin ameţit, încă puţin şocat de vis. Am văzut un pahar răsturnat şi apa vărsată îmbibându-mi jeanşii, formând o pată întunecată, înainte să formeze un lac lung şi subţire

pe podeaua de ciment.

Piciorul îmi era ud pe o parte.

Ca o explozie derulată invers, ultimele câteva ore se restrânseră rapid într-un singur punct distinct. Am luat paharul şi m-am ridicat în picioare. Hârtiile şi cuvintele dispăruseră. Acum era apă, doar o jumătate de centimetru rămasă pe fund, însă o apă reală, palpabilă, acolo unde fuseseră doar cuvinte. Se întâmplase. Cine ştie cum, îmi reuşise.

Scout şi Fidorous îndreptau scânduri la macheta bărcii *Orpheus.*

— Doctore.

Se întoarseră amândoi şi am ridicat paharul, picurând un strop mic din apa rămasă, aşa încât să vadă şi ei ce se întâmplase.

Fidorous îmi făcu semn să vin la ei, dar apoi… ceva îi reţinu atenţia. Rămase nemişcat, cu capul înclinat pe-o parte, ascultând. Scout probabil că dăduse să spună ceva, pentru că doctorul duse un deget la buze în semn de şşş. Apoi am auzit şi eu un murmur, un zgomot aproape sub marginea inferioară a auzului uman, dar crescând, prinzând putere.

Faţa doctorului se relaxă într-o expresie de spaimă vlăguită.

— Termină, îmi strigă, fluturând frenetic din mână. Mergi prea departe. Mergi prea departe, trebuie să încetezi.

— Dar nu…

Am ridicat paharul, ca şi când asta ar fi putut dovedi ceva.

— Eu nu fac nimic.

Doctorul se întoarse spre Scout şi i-am văzut gura formând cuvintele: „Computerele. Repede".

Ea se uită la el, la mine, după care alergă spre cel mai apropiat dintre PC-urile albe şi începu procedura de deschidere.

— Eric Sanderson Doi, strigă Fidorous, încercând să-şi stăpânească vocea. Trebuie să vii aici. Vino aici imediat.

Murmurul deveni un zgomot, un huruit tot mai distinct de voci împletindu-se, topindu-se şi curgând împreună din cele două amplificatoare - apă apă apă apă apă apă - tot mai tare şi mai tare şi mai tare.

— Iisuse, zise Scout şi riscă o privire spre difuzoare şi apoi spre mine. Iisuse, Eric, *vino.*

Alergând spre *Orpheus,* am acoperit paharul cu palma.

N-am reuşit să ajung.

Părţile din faţă ale amplificatoarelor explodară şi tone întregi de apă se revărsară cu presiune puternică în pivniţă.

PATRU

Lumea leagă cele vizibile de lucrul invizibil, lucrul absent, lucrul dorit sau temut, ca un precar pod de urgenţă aruncat peste un abis.

Italo Calvino

Rămas-bun si adio, încântătoare doamne spaniole

Am căzut şi m-am rostogolit, m-am lipit şi m-am învârtit printre promisiuni gânduri poveşti planuri şoapte tânjiri minciuni trucuri secrete doruri surprize iubiri pasiuni dureri melodii amintiri dorinţe griji îndoieli, de jos în sus şi dinăuntru în afară într-un infinit lichid al istoriei, minţii şi învolburatului, formidabilului concept.

Imediat sau târziu - nu aveam cum să ştiu - turbulenţa a început să scadă, încetinind, stabilizându-se, domolin- du-se într-un ritm blând. Apa mă ţinea, mă înfăşură, mă înghiontea, mă împingea şi mă lovea, toate întâmplările şi toate ideile cu propria lor mişcare ritmică de du-te-vino, sus-jos. Atârnam ca un înger sau o stea, sau un vechi moment uitat în albastrul infinit al conştiinţei lumii. Plămânii mei ţipau. Soarele săpa brazde pestriţe în jurul meu, şi am dat din picioare, urcând spre lumina ce venea de undeva de deasupra.

Am ieşit cu capul la suprafaţă şi am inspirat sacadat. Aerul cald îmi umplu plămânii dureroşi şi eu am tresărit pe creasta unui val mic. Lumea ideilor şi sensurilor şi conceptelor pe care o simţisem sub apă îşi pierdu claritatea acum, că scosesem capul la suprafaţă; acum nu era *decât* apă, toată rece, sărată şi adâncă. M-am scufundat şi am tresăltat pe altă creastă, am auzit ţipătul şi uguitul pescăruşilor, am simţit gustul şi mirosul înţepător al valurilor. Soarele strălucea orbitor pe un nesfârşit cer albastru. în faţa mea, oceanul fremăta kilometri după kilometri după kilometri, până la o îndepărtată linie a orizontului, unde albastrul se întâlnea cu albastrul. Haina şi bocancii mei îmbibaţi de apă erau grele şi încercau să mă tragă la fund. M-am gândit la picioarele mele care se zbăteau, expuse, atârnând deasupra abisurilor întunecate şi o groază rece îmi strânse

stomacul. Un val mă lovi, în gura deschisă îmi intră apă rece, sărată, sălcie, şi-am dat din picioare şi am tuşit şi am tuşit.

Un strigăt în spatele meu:

— Eric.

M-am întors pe loc, dând din mâini. O barcă tresălta pe valuri, o barcă de pescuit măricică, puţin cam bătută de vremi. Pe punte stăteau două siluete, una cu păr cărunt şi fluturând din mână, cealaltă mai scundă şi stând puţin mai departe de balustradă. Fidorous şi Scout. M-am luptat cu greutatea hainelor, înotând cât de repede puteam către ei.

Luându-mă fiecare de câte un braţ, mă traseră peste bord. Am căzut pe puntea de lemn cald, gâfâind, cu apa şiroindu-mi din haine.

După un moment, m-am rostogolit pe spate şi m-am trezit uitându-mă direct la Scout.

Lumea deveni atunci limpede şi clară — plămânii mei absorbind aerul şi umflându-mi-se sub coaste, apa picurând şi curgând, răceala şi căldura bălţii de apă de mare de sub mine, cerul senin şi luminos. Părul lui Scout căzând de-o parte şi de alta a feţei, astfel că vârfurile şuviţelor se întâlneau deasupra bărbiei, chipul ei palid, ascuns în spatele acelor cortine negre. Sprâncenele îi erau doar puţin încovoiate, umbra îngrijorării. Am încuviinţat uşor în semn de *sunt bine* şi ea îmi aruncă un zâmbet cu buzele strânse şi se îndepărtă, lăsându-mi în câmpul vizual un covor luminos şi neîntrerupt de albastru. M-am sprijinit în coate.

Ei, n-a mers chiar ca la carte, nu ? Dar iată-ne aici.

Fidorous stând aplecat peste balustrada punţii, cu ochelarii în mână, cu ochii închişi şi cu faţa elastică, ridată, întoarsă către soare.

— Şi, mai mult de-atât, e-o zi minunată.

— Suntem pe mare.

— Da, aşa e. într-un fel.

Ambarcaţiunea tresălta pe valuri. Soarele radia. încă de undeva, sunetul pescăruşilor.

— Iar ăsta e *Orpheus.*

Este. Doamna şi nu tabloul. Ai ratat-o cam cu doisprezece metri.

Totul pare... - m-am ridicat în capul oaselor - totul pare cel mai normal lucru din lume. Adică... e real, solid. Si oarecum familiar.

— Aşa şi trebuie să fie. Dacă ai pronunţa „barcă de vânat rechini" aproape în faţa oricui din lumea occidentală, ar vizualiza exact acelaşi tip de barcă. Asta (atinse cu mâna o balustradă cât se poate de comună şi de reală) reprezintă actuala idee colectivă a felului în care ar trebui să arate o barcă de vânat rechini.

Jeanşii, încălţările şi jacheta încă-mi erau îmbibate de-o umezeală rece, dar soarele făcea deja tot posibilul să-mi încălzească extremităţile corpului. Am simţit sub degete puntea veche şi roasă.

— O idee colectivă ?

— Da, încuviinţă doctorul, şi încă una comun acceptată preţ de mai bine de douăzeci şi cinci de ani. Din pricina asta e atât de convingătoare.

îmi întinse mâna şi mă ajută să mă ridic în picioare. Am încercat să mă acomodez cu tangajul bărcii şi cu apa de mare care încă-mi mai picura din haine.

— A, bună!

M-am întors ca să urmăresc direcţia privirii doctorului. Ian se apropie împleticit de marginea bălţii pe care o lăsasem şi se aşează. Cuvântul *dispreţ* nu prea făcea dreptate expresiei afişate de motan.

îmi pare rău, am spus, ştiind că nu era de ajuns.

Cum te mai simţi, Toto ? zise doctorul, aplecându-se spre el cu un zâmbet incredibil, prea larg. E suficient de cald pentru tine azi?

Ian îi aruncă genul de privire la care te-ai aştepta de la o platformă orbitală de apărare cu laser.

— Da, ei, asta-i.

Doctorul se îndreptă de spate.

E un micuţ simpatic, nu-i aşa ?

Cuvintele lui ieşiră estompate de nesiguranţă, şi ceva m privinţa asta mă făcu să mă simt puţin mai în largul meu

în prezenţa bătrânului şi, în general, în relaţie cu toată nebunia lucrurilor.

O, mda, am zis, uitându-mă în jos la pisoiul furios. E-o puşlama haioasă.

Fidoious mă conduse în micuţa cabină de sub puntea superioară, ca să-mi găsesc ceva uscat de îmbrăcat. Hainele din rucsacul meu erau atât de roase, că nu le mai puteam purta. Doctorul îmi arătă în colţ un scrin mic, ce fusese burduşit cu haine de tot soiul. Spuse că acelea erau ideile de haine lăsate acolo de oamenii care-şi imaginaseră sau visaseră că urcă la bordul ambarcaţiunii în trecut, dar mie, la atingere - şi unele la miros -, toate mi se părură haine în toată regula. Mi-am ales nişte pantaloni scurţi prea largi şi o cămaşă hawaiiană roşie, imprimată cu siluete de palmieri. Am mai scos şi o pălărie de pai uşor mototolită (singura pe care am găsit-o) şi o pereche de ochelari de soare mari, din plastic negru,'â la Roy

Orbison, care să mă apere de soare. Mă simţeam ca un idiot. Când am revenit pe punte, Fidorous înclină aprobator din cap şi spuse că arăt *mult mai ca mine însumi.* Neştiind ce altceva să fac, am spus doar *mersi.*

Schimbând macazul şi devenind un căpitan sever, Fidorous insistă să mă ducă într-un tur al restului navei. Croindu-ne drum pe la pupa, am văzut că tăietorul de iarbă şi ventilatorul de birou se transformaseră în elice propulsoare; cutia plină de hârtii era acum o imprimanta laser voluminoasă, legată în aşa fel încât să atârne peste bordul din spate al ambarcaţiunii, iar scaunul de birou se reinventase sub forma unui scaun de pescar fixat de punte, cu undiţa şi firul pregătite să fie aruncate în apă. Barca avea acum un catarg adevărat, un vinci adevărat, o ancoră adevărată. Continuându-ne traseul, am observat din loc în loc urme fantomatice ale precedentei incarnări a lui *Orpheus:* un mănunchi de pete pe punte care încă mai semănau vag cu numerele de alamă care fuseseră odinioară lipite pe faţada unei uşi; urmele aproape şterse de pe pereţii cabinei formau pe alocuri fragmente din textul pe care-1 văzusem prima dată imprimat pe cutiile de

carton ca parte din montaj - dar, în cele din urmă, acestea nu erau decât efecte de suprafaţă. In toate privinţele importante, *Orpheus* devenise un pescador real, solid, funcţional.

Ocolind cabina şi ajungând pe puntea din faţă, am dat peste cele trei butoaie umplute cu cărţi de telefon şi aparate electronice de formare rapidă a numerelor. Păreau absolut neschimbate faţă de formele lor originale, însă Fidorous se burzului doar când am pomenit despre asta.

Ei, sigur că aşa sunt. La ce te aşteptai, la un scrin şi la un suport pentru pălării?

M-am hotărât să nu mai pun alte întrebări.

Comenzile ambarcaţiunii se aflau pe puntea superioară, care funcţiona şi ca acoperiş al cabinei. Scout era acolo sus, întinsă pe un prosop cu ochelari de soare la ochi şi în pantaloni scurţi, cu bluza ridicată şi îndesată sub sutien. Se ridică în coate când noi urcarăm scările, apoi îşi trase încet ochelarii pe nas în jos ca să se uite la ruin© în acea cămaşă hawaiiana şi cu pălărie pe cap.

Salut, am spus, fluturând năuc din mână înainte să mă pot stăpâni. Mă simţeam atât de stângaci în hainele alea prosteşti şi, văzând-o acolo în felul acela, mi-am pierdut capul. *Ce idiot de doi bani.*

Scout îmi aruncă un zâmbet uşor superior şi se ridică, încrucişându-şi picioarele.

Haine uscate, am spus, trăgându-mă de cămaşă.

— O, făcu ea.

— Cum stau lucrurile aici, timonier ?

Fidorous urcă scările în urma mea.

Ca pe-o barcă, zise Scout şi lovi cu încheieturile degetelor în punte. E-o nebunie aşa de mare, că nici n-o să întreb nimic.

Probabil e mai bine aşa, spuse doctorul. E mai uşor dacă accepţi situaţia pur şi simplu.

E mai uşor dacă accepţi situaţia pur şi simplu, mersi fain. Deci, în orice caz, apăs doar mânerul ăla şi virez la stânga sau la dreapta?

— Da, numai că se zice la babord şi la tribord.

Stânga, dreapta, babord, tribord. Bine, am reţinut.

Scout, zise Fidorous, asta e-o treabă serioasă.

Nu te ambala, zise ea şi-mi aruncă o privire rece şi goală. Ştiu că este.

Am încheiat turul navei şi-am ajuns la laptopul lui Nimeni. Asemenea butoaielor şi acesta era aproape complet neschimbat: subţire, preţios, negru şi stând pe-o cutie întoarsă cu susul în jos exact cum stătuse în pivniţa lui Fidorous. Singura diferenţă — cablul de internet care ducea odată din spatele lui şi urca spre tavan dispăruse, în locul lui aflându-se o antenă telescopică nichelată. Acum aveam conexiune internet *wireless.* Am trecut mâna de câteva ori pe deasupra antenei, dar n-am simţit nici o oprelişte.

Nu ai auzit ce i-am spus lui Scout, zise Fidorous, verificând ecranul, să încerce să nu se gândească la asta ?

M-am întors şi m-am uitat peste valuri, pe deasupra alb astrului profund şi transparent, pe deasupra blândei mişcări unduitoare. Soarele era atât de dogoritor, că oferea tuturor lucrurilor — mării, pielii mele, scândurilor calde ale punţii de sub picioarele mele - propriul lor miros de *sărbătoare.* Mirosul de căldură care uiţi c-a existat vreodată pe frig şi ploaie şi-n serile cenuşii, însă un miros care se întoarce la tine ca un vis, ca o trezire din somn, când soarele e sus pe cer. M-am uitat ţintă spre orizont, întrebându-mă dacă marea asta era infinită. Existau oare ape mici, falii oceanice, locuri reci cu aisberguri, recifuri de corali mişunând de peşti feluriţi şi alte animale conceptuale ? M-am întrebat dacă războaiele, invenţiile revoluţionare sau asasinările năşteau furtuni aici. Oare marea tresărea vreodată ? Devenea oare nemişcată ca un iaz în toiul unei ierni albe şi sumbre ?

— Eric, zise doctorul, am ceva pentru tine.

M-am întors şi l-am văzut mânuind o suliţă lungă de lemn, echilibrând-o sus deasupra umărului, încercându-i greutatea înainte şi înapoi ca un aruncător de lance care se încălzeşte. Fără să vreau, am făcut un pas în lături.

— Ce-i aia?

Sprâncenele lui Fidorous se ridicară, săpându-i riduri pe frunte.

— N-o recunoşti?

Suliţa era lungă cam de un metru şi jumătate şi la un capăt avea un vârf de oţel în formă de lacrimă. De celălalt capăt era legat un cablu făcut colac pe punte şi conectat la laptopul lui Nimeni. Lemnul părea vechi, lustruit într-un negru neted, străvechi. Ceva se lumină.

— E pensula.

Corect. Acum ascultă cu atenţie, pentru că asta va fi datoria ta, Eric Sanderson. Când vom ajunge lângă ludovician, trebuie să-l străpungi cu asta. Atunci rechinul va fi conectat prin intermediul acestei suliţe şi-a cablului la laptopul lui Nimeni, iar laptopul e conectat prin intermediul antenei la Ward.

— Materie şi antimaterie, am spus. Bang.

— Exact. Bang. Şi putem toţi să plecăm acasă.

— Numai că nu va fi tocmai aşa, nu ? Nu va fi dacă va trebui să ne apropiem de rechin.

— Păi, întotdeauna există riscuri, dar ce trebuie să tii minte este că toată barca asta e făcută dintr-o singură bucla conceptuală non-divergentă puternică. Orice s-ar întâmpla, rechinul nu ne poate atinge atâta timp cât rămânem la bordul navei. Noi trebuie să-l găsim, şi trebuie să-l obosim. Avem unelte la bord pentru a face asta. Odată ce-1 vom fi sleit de puteri, poţi folosi suliţa.

Aşa cum descrise doctorul situaţia, părea mai mult o operaţiune de rutină, să vânezi un animal care nu prea avea şanse de scăpare. Nu ştiu ce mi se citea pe fată, dar probabil că expresia mă trădă.

— Ai dreptate, zise Fidorous, ca şi când eu aş fi gândit cu voce tare. Ludovicianul *este* foarte periculos, dar ţine minte că noi avem toate avantajele în cazul de faţă. Ştiu sigur că-1 putem înfrunta în condiţii de siguranţă.

M-am gândit la asta.

— Nu-mi pasă de modul în care moare, am spus într-un târziu.

Doctorul încuviinţă tăcut, căzând pe gânduri. îmi

întinse suliţa şi eu am cântărit-o în mâini, aşa cum făcuse el. Părea solidă, bine echilibrată.

— Va trebui să-l loveşti în cap, aproape de creier sau aproape de gură.

— în cap, am repetat, creierul sau gura.

— Bun.

Fidorous se uită înspre mare, ducându-şi palma streaşină la ochi.

— Acum să vedem dacă putem să-i atragem atenţia.

Adu-mi aia. . „ „

L-am urmat pe doctor la imprimanta laser prinsa m şuruburi la pupa. Porni aparatul, care prinse viaţa cu un vâjâit, aprinzându-şi beculeţele verzi şi chihlimbarii. După ce verifică tăviţa cu hârtie, Fidorous desfăcu un cablu cenuşiu din spatele imprimantei. îmi făcu semn sa aduc suliţa mai aproape şi, când m-am conformat, el atinse repede ştecărul de vârful ei metalic. Imediat, imprimanta se puse în funcţiune, clac-clac-vâjâind în legea ei, aruncând foaie după foaie peste bord, în apă. Fidorous se întinse peste balustradă şi prinse a treia pagină din cădere, dându-mi-o mie. Era povestea mea, cuvintele pe care le scrisesem eu în aer cu pensula noaptea trecută.

Arunc nada în apă, zise doctorul, mulţumit de sine însuşi. Cu puţin noroc, ludovicianul va prinde mirosul si-1 va urmări direct spre noi.

M-am uitat din nou peste pagină, apoi am aruncat-o în apă lângă celelalte. w

— încet înainte, dacă eşti bun, domnule Scout! striga doctorul.

Scout se uită în jos, la noi, de pe puntea superioara.

— Mi-ai spus cumva „domnule1* ?

— încet înainte, *dacă eşti bună.*

— Mde, mde, făcu ea.

Nu mi-am putut reţine zâmbetul. Adânc în]ăuntrul meu, am început să simt că exista o şansă ca noi chiar să putem face asta.

Motorul hurui şi un nor de fum albastru-cenuşiu se ridică dinspre un eşapament, de undeva. *Orpheus* porni

pieptiş spre valuri.

Ian stătea la umbra cabinei, tolănit şi adormit. Dacă ura tot restul, cel puţin îi plăcea vremea. Fidorous şedea in scaunul de pescar la pupa navei, undiţa şi firul puternice, industriale, venind încet după noi. Găsise undeva o şapcă Park Rangers verde şi şi-o trăsese peste ochi, prefă- cându-se că doarme. Hainele mele ude ţopăiau la capătul firului său ca momeală, un ghemotoc de *aproape-mine* cu un cârlig mare şi greu agăţat în capăt, pregătit. Vechea mea haină vălurea, se legăna şi se rostogolea în apa de-un albastru pur şi mie îmi părea rău că o sacrificam după toate prin câte trecuserăm împreună.

Eu stăteam cu picioarele încrucişate sub mine pe punte, lângă imprimantă, urmărind-o cum pufăie şi se tânguieşte şi scuipă mecanic paginile poveştii mele - podeaua dormitorului, doctorul Randle, Primul Eric Sanderson, călătoria mea, hotelul Willows, Clio Aames, domnul Nimeni, jeepul galben, ne-spaţiul, Mark Richardson, fişetul roşu, bolta dm Pagini Aurii, Fidorous şi samuraii şi paharul cu cuvinte, Scout, multe despre Scout - pagini de hârtie luminoasă căzând peste pupa, în apele oceanului. în vreme ce *Orpheus* înainta hurducăit, paginile îmbibate se rostogoleau şi se curbau pe valuri, iar noi le lăsam în urmă. Rămâneau plutind puţin sub suprafaţa oceanului, înmuindu-se, luminoase în bătaia soarelui. Dâra de hârtii se întindea dinspre noi, o albă potecă unduitoare ducând în zare. Am privit apa în căutarea vreunei alte mişcări, dar nu se vedea absolut nimic.

Mergeam în felul acesta de aproximativ patru ore.

Scout coborî de pe puntea superioară ca să verifice laptopul lui Nimeni. Mai făcuse deja asta de două ori.

— Nu putem aştepta aşa la infinit, să ştii.

— Aşteptăm atât cât e nevoie, zise Fidorous de sub şapcă. „ „

— Dar, dacă Ward observă conexiunea, o sa ramanem definitiv în derivă.

Fidorous nu răspunse.

Scout se întoarse cu spatele, îşi trecu degetele prin

păr şi se răsuci din nou cu faţa.

— Doctore.

Ce vrei să fac eu în privinţa asta ?

Scout se holbă la el.

Nu ştiu. Să mai lăsăm hârtii ? Să mergem mai repede? Tu'eşti expertul, spune-mi tu.

Fidorous îşi săltă cozorocul şepcii cu degetul mare şi se răsuci în scaun.

Dacă mai aruncăm nadă în apă, o s-o ia mareea şi, în câteva ore, o să acopere jumătate din mare. Dacă mergem mai repede, riscăm să întrerupem dâra. Trebuie sa dai dovadă de răbdare, Dorothy.

Se răsuci înapoi şi-şi trase şapca peste faţă.

Aerul se retrase aşa cum face înainte să lovească fulgerul. . „

Să am răbdare ? Ce mama dracului s-a întâmplat cu *asta-i o treabă serioasă, Scout* ? Nu avem decât o şansă, şi timpul nu e de partea noastră.

Doctorul o ignoră.

Cât timp crezi că avem? am întrebat.

Scout nu se mai holbă la Fidorous, ci îşi mută privirea si se holbă la mine. Nu pricepu cuvintele mele dm prima, dar când le pricepu am văzut cum se luptă cu propria-i furie ca să se hotărască dacă ar trebui să răspundă.

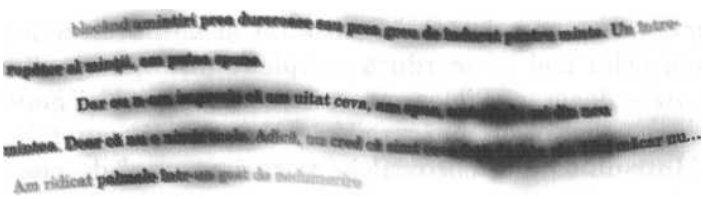
— Nu ştiu, zise într-un târziu. Ward ar putea întrerupe conexiunea în orice clipă şi-atunci totul s-a terminat. Fiecare minut pe care-1 irosim *făcând baie de soare* ne scade din şansele de izbândă.

Doctore, am spus.

Facem şi noi ce putem.

Scout scoase un suspin de exasperare şi se întoarse cu spatele, pornind înapoi spre puntea superioară.

Cu mult în spate, de-a lungul dârei întinse de hârtie şi cerneală, o pagină albă se strânge şi pluteşte la câţiva metri sub suprafaţa oceanului.

Suflul subacvatic a ceva uriaş şi rapid trage brusc pagina în jos, răsucind-o şi învârtejind-o într-un ghemotoc păstos de fragmente care se rotesc, prinse şi purtate în urma întunecatei, puternicei umbre, înainte să-şi piardă avântul şi să se destrame. In vreme ce apa se linişteşte, rămăşiţele paginii îşi încep lenta şi ultima coborâre spiralată spre adâncul întunecat.

Am clipit, am mijit ochii la valuri, la dâra de hârtie albă dispărând în zare, la pescăruşi, la oceanul pustiu. Adormisem? Nu-mi dădeam seama.

La bordul lui *Orpheus* timpul trecea încet, minutele se rostogoleau şi se transformau în ore în vreme ce soarele înainta încet pe cer.

Ian şi doctorul moţăiau, Scout îşi vedea de ale ei pe puntea superioară, iar eu mă ţineam treaz scoţând aşchii din podeaua de lemn vechi, ascultând vâjâitul imprimantei şi supraveghind mişcările oceanului în căutarea unei umbre, a unei mişcări. M-am uitat şi m-am uitat până când ochii mei îşi pierdură complet simţul perspectivei. Soarele dogorea. Pielea mea mirosea neplăcut şi puntea păstra mirosul de mai an al algelor şi sării.

Intr-un târziu, doctorul îşi părăsi scaunul de pescar. Se întoarse cu câteva sendvişuri prost încropite, nişte beri şi bucăţi de carne pentru Ian. Scout coborî ca să mănânce şi am crezut că va avea loc o nouă explozie, dar ea îşi luă farfuria şi cutia de bere fără să vorbească şi se aşeză lângă pisoi la umbra peretelui din spate al cabinei. Am simţit brusc o foame insuportabilă şi mi-am înfulecat sendvişul cu muşcături mari şi iuţi. Fidorous îşi duse farfuria şi berea înapoi la scaunul de pescar. L-am privit cum mănâncă încet şi cumpătat, mişcând ochii agale de la pescăruşii din zare care plonjau în dâra de hârtii la firul de pescuit care

trepida dincolo de apa înspumată, răscolită de motoarele noastre.

— Nu mi-am dat seama că mi-e aşa foame.

Trecuseră ore întregi de când nici unul dintre noi nu mai spusese nimic şi simţeam nevoia să vorbesc.

Doctorul încuviinţă vag, uitându-se ţintă la mare.

Soarele era acum mai jos pe cer, trecând absent de la albul său luminos la roşul profund.

Dar asta n-a fost mâncare adevărată, aşa-i? am încercat din nou să încheg o discuţie. Ci doar ideea de mâncare. Dar eu mă întreb: dacă ideea de mâncare are gust de mâncare şi pare a fi mâncare atunci când o mănânci, noi ce mai însemnăm?

Fără să-şi desprindă ochii de la mare, Fidorous ridică mâna într-un semn de *fă linişte* spre mine.

— Ce e? am şoptit, întinzând gâtul. M-am ridicat încet în picioare şi m-am uitat peste pupa, dar n-am văzut decât pagini albe şi ude rostogolindu-se pe apă. Care-i problema?

Mulineta doctorului prinse viaţă cu un păcănit rapid, eliberând repede firul brusc întins, care brăzdă apa ca un fir de tăiat brânza.

— Ua!

Fidorous se sprijini cu picioarele de marginea navei şi trase tare în spate, undiţa rezistentă încovoindu-se datorită presiunii ca un arc de jucărie.

— Ludovicianul ? am zis şi m-am trezit făcând un pas în spate. Ai prins ludovicianul cu *undiţa de pescuiţi*

Doctorul se luptă cu ceea ce trăgea de sub valuri, smucind şi aducând mai aproape fiinţa ascunsă din câteva clicuri ale mulinetei. Firul brăzdă apa de la stanga la dreapta. Totul era un complicat dans al tensiunii şi mişcării corpului.

— Cred că nu.

M-am întors şi am văzut-o pe Scout în spatele meu.

— Scout, şuieră doctorul printre dinţii încleştaţi, ce naiba faci? Du-te sus şi opreşte motoarele sau o să-l pierdem.

Ăsta nu-i rechinul. Eu l-am văzut şi un animal aşa mare ca el n-ar...

— Scout, fă cum îţi spun şi *opreşte motoarele alea afurisite.*

Ea se răsuci pe călcâie şi porni cu pas grăbit spre punte.

M-am uitat la Fidorous.

— Eu ce să fac ?

Udă mulineta. Găleata de acolo; aruncă nişte apă peste fir sau o să se supraîncălzească.

Trase şi vârful undiţei se îndoi, firul desenând meandre în apă. Am apucat găleata şi-am udat cablul şi mulineta.

Asta-i, se forţă doctorul să vorbească în timp ce se lupta cu undiţa. O să-l obosim şi-o să-l aducem la suprafaţă. Suliţa. Unde-i suliţa?

O lăsasem lângă laptopul lui Nimeni.

— Mă duc după ea.

Am traversat puntea exact când motoarele se opriră. Scout coborî scările şi trecu pe lângă mine, strigându-1 pe doctor pe când alerga spre pupa.

Serios, nu e rechinul pe care-1 căutăm. O fi altceva mare de tot, un soi de... cum le spune? - un soi de peşte-ventuză. Doar nu vrei să...

Aproape că mă întorsesem cu suliţa, când ea termină de vorbit.

— Ce se întâmplă ? am zis, ajungând la timp ca să văd undiţa lui Fidorous întinsă în faţă peste pupa navei, cu firul atârnând lejer în apă. A scăpat ?

Scout se uită la mine şi îşi dădu ochii peste cap.

— Ceva nu e în ordine.

Ne-am întors amândoi spre doctor.

Firul atârna liber în apă, netrădând nimic.

Scout îşi împleti braţele şi Fidorous roti de mânerul mulinetei de câteva ori, de încercare. De data asta nu i se opuse nimic de sub apă. Doctorul roti mulineta mai repede, până când capătul retezat al firului ieşi picurând din apă. Desprinse undiţa din stativ şi trase tot firul afară.

— Uite... cablu de mare rezistenţă şi l-a tăiat ca pe brânză. *Halal peşte-ventuză!*

Scout luă firul şi-l inspectă.

Ei, mai greşesc şi eu, zise ea, din când în când.

— Şi ce-a fost, atunci ? am întrebat. Ludovicianul ?

Fidorous se desprinse din scaunul de pescar şi se ridică în picioare, întinzându-şi braţele şi umerii.

— Eu aşa zic, tu nu ?

Am pus suliţa cu atenţie pe punte şi-am făcut cei câţiva paşi care mă despărţeau de spatele navei. Cu o mână aşezată bine pe imprimanta laser pentru echilibru, m-am aplecat peste pupa şi m-am uitat în jos - doar albastrul oceanului şi două pagini albe, îmbibate de apă.

— Şi unde e acum? am zis, uitându-mă mai departe în jos. E tot aici?

— Nu ştiu, răspunse Fidorous. Poate.

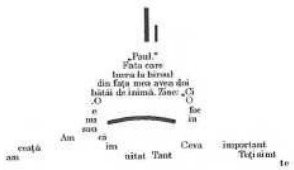
— Poate?

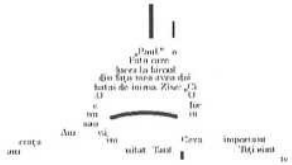
Probabil. Eric, o să-mi trebuiască alt fir şi altă momeală. Vreau să...

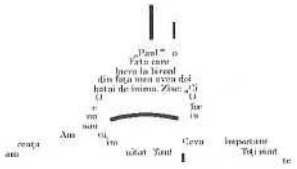
Bum. Toată puntea se cutremură, iar eu am fost aruncat în faţă, lovindu-mă cu genunchiul de spatele imprimantei. 6 durere sfâşietoare şi greutatea mea desprinse aparatul din strânsoare, aruncându-mă împreună cu el peste bord. Eu în aer, căzând cu capul înainte. Oceanul gonind în sus şi lovindu-mă în ceafă cu un pleoscăit puternic şi apoi...

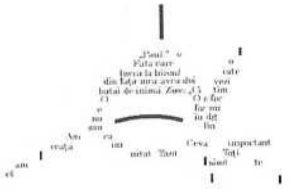
Sfârâind şi făcând bulbuci, suprafaţa apei deschizându-se sub picioarele mele.

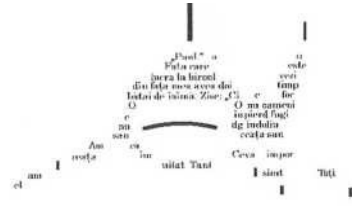
Amintirile rechinului

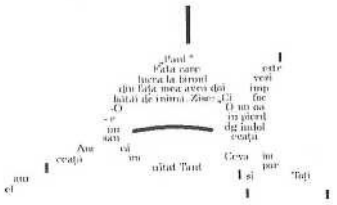

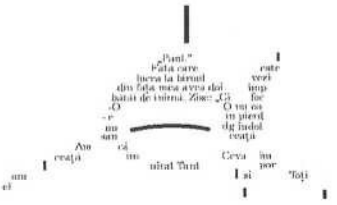

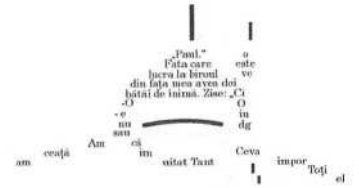

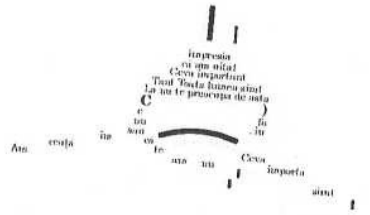

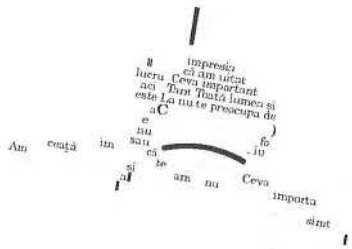

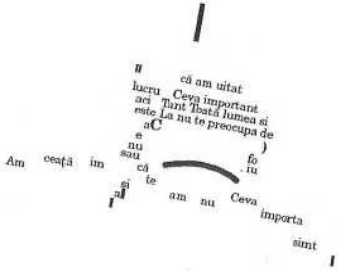

„Pamf."
Fata care
lucra la biroul
din fata mea avea doi
baieti de inima. Zise: „O
-O
- e
nu
sau
Am
ceată
nitat Tant
Ceva
si
Toți

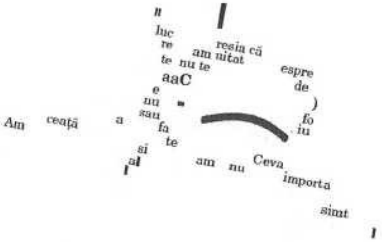

„Pamf."
Fata care
lucra la biroul
din fata mea avea doi
baieti de inima. Zise: „O
-O
- e
nu
sau
Am
ceată
nitat Tant
Ceva
si
Toți

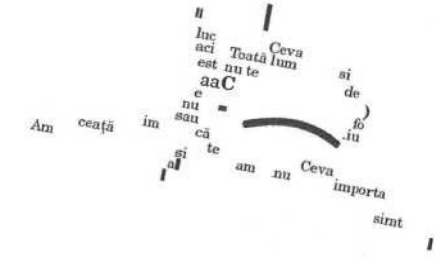

„Pamf."
Fata care
lucra la biroul
din fata mea avea doi
baieti de inima. Zise: „O
-O
- e
nu
sau
Am
ceată
nitat Tant
Ceva
impor
Toți

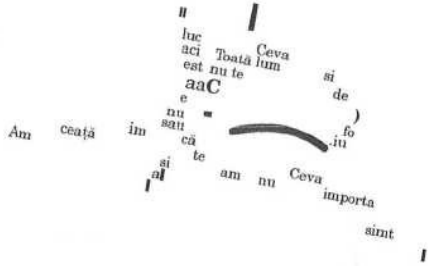

impresia
ai un nitat
Ceva important
Tant "Fata ființei sînt
La nu te preocupa de asta
O
e
nu
sau
Ceva
important

impresia
că am uitat
lucru Ceva important
aci Tant Tbată lumea si
este La nu te preocupa de
aC
e
nu
sau
că
te
si
am
nu
Ceva
importa
simt
Am
ceată
in
fo
iu

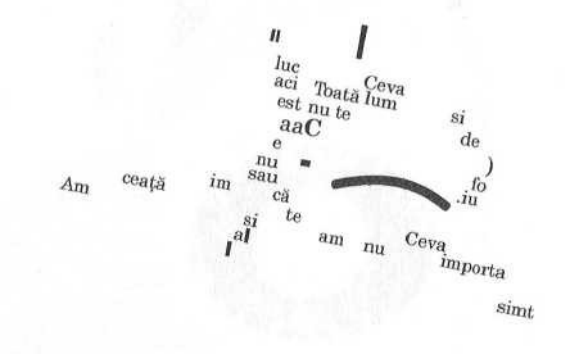

că am uitat
lucru Ceva important
aci Tant Tbată lumea si
este La nu te preocupa de
aC
e
nu
sau
că
te
si
am
nu
Ceva
importa
simt
Am
ceată
in
fo
iu

luc
re
resin că
am uitat
te
nu te
espre
de
aaC
e
nu
sau
fa
te
si
am
nu
Ceva
importa
simt
Am
ceată
a
fo
iu

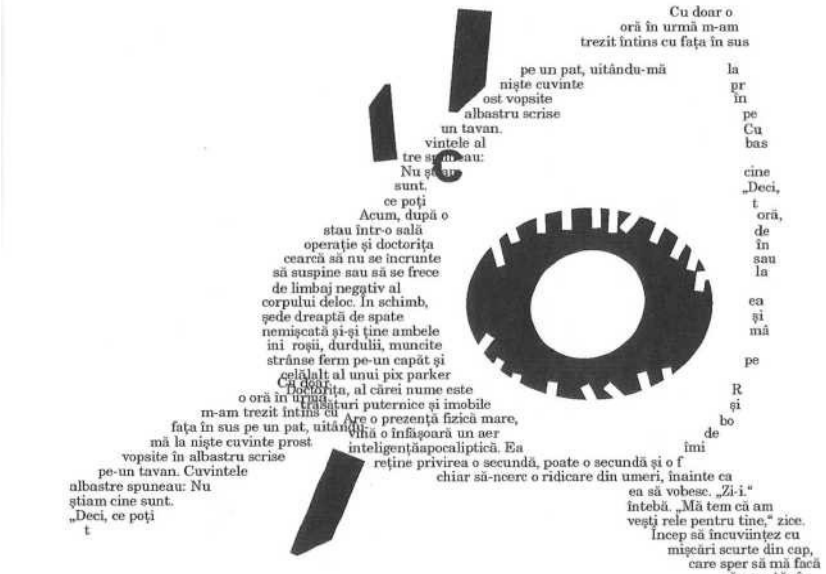

Nişte degete mă prinseră de încheietura mâinii şi de antebraţ şi mă traseră înapoi la suprafaţă cu o

Nişte degete mă prinseră de încheietura mâinii şi de antebraţ şi mă traseră înapoi la suprafaţă cu o

Nişte degete mă prinseră de încheietura mâinii şi de antebraţ şi mă traseră înapoi la suprafaţă cu o

Nişte degete mă prinseră de încheietura mâinii şi de antebraţ şi mă traseră înapoi la suprafaţă cu o

Nişte degete mă prinseră de încheietura mâinii şi de antebraţ şi mă traseră înapoi la suprafaţă cu o

Nişte degete mă prinseră de încheietura mâinii şi de antebraţ şi mă traseră înapoi la suprafaţă cu o

Nişte degete mă prinseră de încheietura mâinii şi de antebraţ şi mă traseră înapoi la suprafaţă cu o

Nişte degete mă prinseră de încheietura mâinii şi de antebraţ şi mă traseră înapoi la suprafaţă cu o smucitură zdravănă, eu tras în sus, dând din picioare şi zgâriindu-mi spatele şi coastele şi şoldurile în balustrada de la pupa şi prăbuşindu-mă pe punte ca un animal semi- înecat cu o bufnitură şi împroşcând apă. Electricitatea iscând panică necontrolată în fiecare sinapsă a creierului meu şi corpul tremurându-mi zumzăindu-mi zbătându-se de teamă şi Scout strângându-mă în continuare şi strigând *cretin afurisit nu mai cădea dracului în apă* şi braţele ei în jurul meu şi eu înfăşurându-mi braţele în jurul ei şi strângând-o cu disperare şi ea continuând să-mi spună *cretin afurisit, cretin afurisit* în ureche şi mâna mea pe ceafa ei ţinând-o lipită de mine şi spunând *Iisuse* şi *îmi pare rău, Doamne, îmi pare tare rău* iar şi iar şi eu săru- tând-o pe gât de parcă n-o s-o mai văd niciodată şi ea sărutându-mă pe faţă şi apoi sărutându-ne reciproc aşa cum trebuie şi apoi Fidorous ţipând *Scout Scout...*

...Scout, haide, se duce în partea din faţă.

Ea se ridică de pe mine, înlăturându-şi părul de peste faţă şi opintindu-se în picioare.

— Eşti teafăr?

— Aşa cred. Du-te, că vin şi eu.

Scout alergă în direcţia vocii doctorului şi eu m-am ridicat anevoie în picioare. Am simţit un junghi ascuţit în genunchiul stâng şi-am gemut încercând să-mi las greutatea pe el. Am văzut-o pe Scout dispărând pe după cabină şi l-am auzit pe Fidorous spunând:

— A atacat barca. A venit drept spre noi.

Am şchiopătat, am ocolit cabina şi-am ajuns pe

puntea din faţă. Fidorous stătea la capătul trambulinei cu balustradă care se întindea deasupra apei, la proră. Ţinea ceva în mână, un fel ciudat de armă.

Eric Sanderson, strigă văzându-mă. Haide. E-n viaţă şi e un monstru.

Ştiu, am izbutit, am spus în stare de şoc şi slăbit. Ştiu că e.

— Vino aici, vino aici. Acum al nostru e. Scout, cum te descurci ?

— Aproape am reuşit.

M-am uitat de jur-împrejur, dar n-am văzut-o.

Se întoarce, mă anunţă doctorul peste umăr, adresându-i-se şi lui Scout, care cine ştie unde era, ţinea arma îndreptată în faţă. Se întoarce.

M-am uitat pe direcţia indicată de doctor şi l-am văzut, *l-am văzut* - o înotătoare triunghiulară, înaltă şi dură brăzdând albastrul apei, întorcându-se într-un cerc larg spre *Orpheus.* O umbră lungă şi întunecată pe sub valuri.

înotătoarea se ridică mai sus din apă, lăsând în urmă un V de spumă albă când rechinul prinse viteză îndreptându-se spre noi.

Inima mea pompa lapte acru şi nitrogen lichid.

— E solid, am spus. E real. E-un rechin adevărat.

— Nu, doar că aşa arată. E pur şi simplu ca toate celelalte lucruri de-aici. Scout, haide, vine. Dumnezeule, uite cât e de mare.

Uriaş şi neted, de-un cenuşiu vărgat, ludovicianul părea să planeze, imponderabil, în apa transparentă, însorită, chiar sub valul pe care-1 isca el. Picioarele mă traseră în spate, până lângă peretele cabinei.

— Rahat, Iisuse, o să ne izbească din nou.

Nu, nu, zise Fidorous şi ridică arma la nivelul ochiului. Ne dă târcoale şi-o să ne dea cea mai perfectă... Scout?

— Liber. Dă-i!

Ceva între un bubuit şi-un *pfff* de depresurizare erupse din umărul lui Fidorous. Un piron negru, trăgând după el un cablu zbură peste valuri şi străpunse rechinul

chiar în spatele înotătoarei dorsale în timp ce doctorul făcu un salt în spate din pricina reculului. Un harpon. Un zgomot aproape de stânga mea mă făcu să tresar şi să mă întorc surprins. Unul dintre butoaiele cu cărţi de telefon şi aparate de apelare rapidă sări, zbură peste punte, se răsturnă peste bord şi goni în patinaj peste ocean, după ludovi- cianul în retragere.

— L-am nimerit!

Fidorous îşi scoase şapca de pe cap şi-o aruncă pe punte.

Ai văzut? Ţi-am legat rechinul de-un butoi.

Rumen la faţă şi plin de adrenalină, bătrânul flutură harponul spre mine ca dovadă.

— Tfekisui şi Susumu. E ca-n vechile poveşti, Eric, exact ca-n vechile poveşti.

Am urmărit butoiul gol cum saltă, ţopăie şi împroaşcă repede apă, îndepărtându-se pe valuri, apoi'm-am lăsat să alunec încet şi dureros pe scândurile de lemn ale peretelui cabinei în jos.

Sentimente sau mai ştiu eu ce

Butoiul goni pe urmele umbrei rechinului, iar noi pe urmele butoiului, Scout la cârmă cu barca la viteză maximă, spărgând fiecare val şi scoţând fum negru, ca o fabrică victoriană scăpată de sub control. Fidorous, tot la capătul trambulinei de la prora lui *Orpheus,* activa o telecomandă. Prăbuşit pe punte şi ud leoarcă, auzeam doar succesiunile de bipuri ale numerelor de telefon apelate şi- un ton electronic de apel - *ţrr-ţrr, ţrr-ţrr* - peste hârâitul furios al motorului şi bufnetul valurilor.

— Funcţionează, strigă doctorul, fluturând din mână în vreme ce vântul şi tangajul îi făceau părul vâlvoi.

Se strădui să-şi împingă ochelarii mai sus pe nas şi flutură iar din mână spre mine.

— Funcţionează. Cărţile de telefon şi aparatele de apelare acţionează ca o frână. Toate vieţile, fluxurile şi interacţiunile pe care rechinul trebuie să le tragă după el îl încetinesc, îl obosesc. Iar noi folosim cărţile de anul ăsta şi apeluri reale, întâmplări actuale. Or să-l ţină la suprafaţă,

aşa cum vrem noi.

Sprijinindu-mă de peretele cabinei, m-am ridicat in picioare.

Butoiul aluneca şi ţopăia pe apă înaintea noastra.

— Nu pare să-l încetinească destul.

Nu, dar n-o să poată continua aşa mult timp. O să mai leg unul de el, doar ca să fim siguri. Cum te descurci cu nodurile?

— Păi, mă descurc...

Am tăcut, arătând peste umărul doctorului, în largul mării. El s-a întors chiar la timp să vadă butoiul afundându-se sub apă şi dispărând.

— Ei, asta-i.

A rămas tăcut un moment, uitându-se la oceanul gol.

Scout, opreşte motorul. Eric, pârghia de colo. Aruncă ancora.

Unde s-a dus ? strigă Scout de pe puntea superioară.

— S-a scufundat, am spus.

— Poate face asta?

După cum se vede, zise Fidorous, coborând înapoi pe punte. Dar nu pentru mult timp. Butoiul ăla o să-l tragă la suprafaţă, şi atunci noi o să fim aici, pregătiţi.

E isteţ, am spus, poate mie însumi. Parcă... parcă ar fi aşteptat să mă arunce peste bord.

Rechinul ludovician nu-i decât o mare şi proastă maşinărie de mâncat.

Fidorous şi-a cules şapca şi a îndesat-o la loc, peste claia sa de păr cărunt.

A atacat barca şi tu stăteai aproape de margine, atâta tot.

Am încuviinţat, uitându-mă la mare.

Şi eşti absolut sigur că maşinăria aia de mâncat mare şi proastă nu ne poate prinde? întrebă Scout, venind de după cabină.

Fidorous se uită întâi la Scout, apoi la mine şi apoi din nou la Scout, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă ce-i auzeau urechile.

De câte ori ? Nu. *Orpheus* e construit pe-o buclă

conceptuală de trei ori mai puternică decât cea care l-a ţinut în siguranţă pe Eric în tot timpul ăsta. Noi o să stăm aici, el o să stea acolo, iar când butoiul ăla o să-l tragă la suprafaţă, noi o să terminăm treaba. Ludovi- cianul şi Mycroft Ward or să dispară pentru totdeauna, şi noi o să ne ducem acasă. Acum, Sanderson, ancora, dacă eşti bun.

După jumătate de oră a început să fie clar că ludovicianul nu avea să iasă la suprafaţă curând, orice ar fi spus sau ar fi crezut doctorul Trey Fidorous. M-am oferit să stau pe punte şi să păzesc butoiul, în vreme ce Scout şi doctorul s-au dus jos să pregătească ceva de mâncare şi de băut. Mă gândisem să-mi schimb din nou hainele, dar pantalonii scurţi şi cămaşa hawaiiană erau subţiri şi se uscaseră repede în căldura de-afară. îmi pierdusem însă ochelarii şi pălăria de pai când căzusem peste bord şi mă ardea ceafa ori de câte ori gulerul mi se freca de ea. Simţeam înţepături pe frunte şi pe pomeţi.

Veni seara. Cerul a început să se întunece şi m-am hotărât să stau lângă prora, la umbra lungă a cabinei, continuând să privesc valurile. Scout meşteri ceva la laptopul lui Nimeni, iar doctorul strânse resturile mesei noastre şi făcu tot ce mai trebuia făcut pe-o barcă în vremuri calme. Ian reapăru şi se plimbă o vreme pe punte în cercuri, apoi, când afară începu să se răcească, dispăru sub punte.

Mai trecu un timp şi tot nici o urmă de butoi sau de rechin. Cerul deveni din roşu-aprins, albastru-cenuşiu, iar mişcarea oceanului se domoli într-un fel de legănare inconştientă. O briză răcoroasă suflă printre balustradele punţii şi-mi mângâie gâtul îndurerat cu degete tandre.

Ştiam că ceva se schimbase în mine.

In parte, mă oferisem să rămân pe punte, de veghe,, ca să am timp să mă gândesc la ce ar putea fi acel ceva. îmi tot imaginam o monedă veche, căzută pe marginea unei poteci năpădite de ierburi, cu o faţă în sus, la vedere, expusă intemperiilor an după an, iar cu cealaltă ascunsă şi aproape uitată în noroi. Când, în pivniţă, cuvântul *apă* se transformase în apă adevărată, fusese ca şi când moneda

s-ar fi întors pe cealaltă parte. Faţa ei familiară fu îngropată şi cealaltă faţă ieşi la lumină. Schimbarea nu era uriaşă — nici una dintre amintirile pe care ludovicianul le luase nu se întorsese şi nici unul dintre visele Becului dinainte nu era mai limpede dar exista. Moneda se răsucise. De undeva dinăuntrul meu ieşi la iveală o expresie : *imaginea devine reflecţia, iar reflecţia, imaginea*

— Hei.

Scout stătea în spatele meu pe punte. Purta impermeabilul acela mare pe care-1 văzusem ultima dată în pivniţa lui Fidorous.

— Hei, i-am răspuns.

— Ţi-am adus o jachetă. E cam *grunge,* de prin 1992, dar, ştii tu...

Mersi, am zis, trăgând-o pe mine. Şi ascultă...

— Mda, ştiu. Şi eu.

Se aşează lângă mine cu picioarele încrucişate sub ea.

Ar fi trebuit să-ţi spun, începu ea. A fost o prostie să n-o fac.

— Nu, am zis, n-a fost. înţeleg foarte bine de ce-ai făcut-o. Pur şi simplu eu...

— Ai probleme cu încrederea în oameni.

M-am uitat la ea.

— *Eu* am probleme cu încrederea ?

Ne-am uitat ţintă la marea calmă. Mi-am tras jacheta pe umeri şi-am privit-o cum se joacă cu degetele mari.

— E OK laptopul ?

— O, mă jucam doar cu conexiunea. Am reuşit să-i modific ordinea de prioritate, aşa încât Ward să nu observe prea uşor că e deschisă. Asta ar trebui să ne mai ofere ceva timp.

— Bine gândit.

— Mulţumesc.

Marea calmă. Pescăruşii în zare. Scout şezând lângă mine.

— Am spus nişte lucruri oribile, nu-i aşa?

— Da, zise ea. Ai spus. Dar eu tot te-am scos din apă.

— Scout.

— Credeam că o să mori, zevzecule.

— Şi eu la fel. Şi pur şi simplu... nu, Doamne, e chiar patetic.

— Spune-mi.

— îmi era frică să te las să crezi că am vorbit serios când am spus toate lucrurile alea.

Ea se cuibări lângă mine.

— Ooo!

— Sigur, îmi era frică *şi* de rechinul ăla uriaş şi afurisit.

— Gata, gata acum, făcu ea, strici momentul.

Am cuprins-o cu braţul şi ea s-a sprijinit de mine.

— Mă ierţi?

—*Ai fost* un nemernic.

— Hei, am fost puţin încurajat să fiu.

— Daaa, dar nemernicia ta n-a fost într-un scop nobil, nu?

— Nu, am spus, ruşinat, asta aşa e.

— Ai făcut-o pentru că eşti încremenit emoţional.

— Defect. Defect emoţional.

— Cum vrei tu.

Mi-am plimbat degetele prin părul ei negru şi fin, iar ea m-a strâns cu braţele de mijloc. Briza se învârtea în jurul nostru, marea calmă înclinând barca de pe-o parte pe cealaltă.

— Acum o să spun ceva, am zis.

— Bine.

— O să mă facă să par un idiot.

— Bine.

— Şi s-ar putea şi să te înfurie.

— Hmmm. Bine.

— Aşa.

— Zi-i, atunci.

— Bine. N-a fost doar din cauza asta, nu ? Mă refer la ce s-a întâmplat între noi.

Scout se desprinse de la pieptul meu şi ridică privirea spre mine.

— Am spus că n-a fost.

— Tu spui tot felul de lucruri.

îşi cuibări din nou capul la pieptul meu şi am stat aşa, tăcuţi, câteva minute.

Ţi-aminteşti ieri când ne-am trezit; ai spus ceva foarte stânjenitor cum că *ştii în adâncul sufletului* că este ceva, ceva *corect* în ceea ce s-a întâmplat între noi ?

— Mda, am recunoscut.

Şi m-ai întrebat dacă şi eu simt acelaşi lucru.

— Mi-amintesc. M-ai făcut pervers.

Mda, păi, asta e. Ce-ncerc să spun e că, da, cred că simt.

Treaba cu sufletul sau aia cu perversul ?

— Aia cu sufletul.

— Uau.

Hmmm, făcu Scout. Am impresia că te cunosc de ani întregi. Adică, multe din toate astea, sentimente sau mai ştiu eu ce, parcă ar fi existat în mine de când mă ştiu. Ţi se pare că sună aiurea?

— *Sentimente sau mai ştiu eu ce ?*

— Nu mă face s-o spun, Sanderson.

Am zâmbit.

Nu, nu-mi sună aiurea. Ştiu exact ce vrei să spui.

— Bun, zise ea, şi mă sărută tandru pe buze.

Gustul ei atunci, atingerea şi căldura şi mişcarea, toate erau perfecte, asemenea celei mai dulci, celei mai triste note care-ţi revine în gând după ani întregi de tăcere.

Când se dezlipi de mine, îmi aruncă o privire ca şi când ar fi fost ceva, ceva uimitor pe care nu reuşea să pună mâna.

— Ştiu, am spus, sărindu-i cumva în ajutor.

Ne-am sărutat din nou.

Când am deschis ochii, dimineaţa albastră şi răcoroasă era deja încălzită de un soare nou, proaspăt, entuziast. Spatele şi coastele mă dureau din cauză că dormisem pe punte şi genunchii păreau să-mi fi înţepenit. O amorţeală caldă îmi cuprindea braţul drept, căci Scout dormea încovrigată pe umărul meu. Câteva şuviţe din

părul ei negru şi frumos se lipiseră de ţepii bărbii mele şi am tras capul în spate ca să ne desprindem unul de altul.

— Hmmm? a făcut ea cu capul în pieptul meu.

— Hei, e dimineaţă.

— Au, a bâiguit. Cineva mi-a lipit încheieturile cu Superglue.

Eram acoperiţi cu hainele noastre şi, am observat, cu o pătură groasă, verde, care nu fusese acolo când adormiserăm de cu seară.

— Hei, ne-a crescut o pătură.

Scout chicoti.

— Tot fără pantaloni eşti ?

— Mda, tu?

— Aha.

— Probabil că l-ai fericit pentru un an întreg.

— Ooo, probabil era îngrijorat c-o să ne fie frig.

— Păi, a funcţionat. Mă dor toate şi sunt epuizat, dar nu mi-e frig.

Scout mă sărută pe obraz. Dădu la o parte pătura şi hainele, se ridică din patul nostru încropit şi rămase în picioare, goală, pe punte. Picioarele ei, pântecele, braţele şi faţa i se înroşiseră din cauza soarelui de ieri, însă umbrele fantomatice ale vestei şi pantalonilor scurţi făceau ca sânii şi coastele, şoldurile şi partea superioară a coapselor să aibă în continuare aceeaşi albeaţă marmoreeană. Coborî o mână pentru a acoperi dunga de păr negru dintre picioare şi ridică dintr-o sprânceană spre mine.

— Ce e? am spus.

— Te holbezi.

Când o fată se fâţâie goală în faţa unui băiat, de obicei asta înseamnă ceva.

Rânji şi se întinse intenţionat, încet, cu ambele braţe în aer, apoi cu ambele braţe la ceafă, mişcându-şi şoldurile la stânga şi la dreapta.

— Scandalos, am spus.

Sunt înţepenită, a zis în chip de explicaţie, mi-a aruncat un zâmbet superior şi s-a îndreptat alene spre

prora. Ar trebui să încerci şi tu, e foarte...

— Eliberator?

Aşa ceva. S-ar putea să te ajute la încremenirea ta emoţională.

Defecţiune. Am căzut de acord asupra *defecţiunii.*

— Auuu, a zis ea, uitându-se ţintă în larg.

M-am ridicat în capul oaselor, pătura acoperindu-mi pubisul şi picioarele. Ultimele câteva zile îmi aduseseră un inventar serios de zgârieturi şi vânătăi. Mă durea fiecare încheietură a corpului, mai ales genunchii, însă tot simţeam că pe dinăuntru dospesc de fericire. Momentul acesta - dimineaţa devreme, eu, Scout — era absolut perfect.

— Crezi c-o să revină la suprafaţă?

Am privit-o împingând o buclă de frânghie franjurată peste bordul navei cu degetul mare de la picior.

— Fidorous aşa crede.

Se întoarse.

— Mda, cât o valora şi asta. Mă duc să verific laptopul lui Nimeni.

Ascultă, îmi pare rău că lucrurile nu merg conform planului.

— De ce, ce ai făcut ?

Am reuşit să ridic puţin din umeri înainte ca ea să zâmbească larg.

— Hei, făcu ea, găsindu-şi pantalonii şi trăgându-i pe ea. Dacă nu se întâmplă de data asta, o să ne resemnăm cu gândul. O să găsim altceva, un alt mod de-a rezolva lucrurile. Ar fi însă mai bine dacă ai încerca să nu cazi în apă şi azi.

— Mda, şi eu mă gândeam la asta.

I-am dat pantalonii scurţi înapoi.

— Mersi, Scout.

— Păi, e adevărat. Şi-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

— Şi mie.

A îngenuncheat pentru a-şi lua bluza, dar am cuprins-o cu braţele, am tras-o peste mine şi am sărutat-o.

— Hei, râse ea, îndepărtându-se şi aşezându-se peste mine. Am stat aşa un moment, eu uitându-mă în sus la ea, ea uitându-se în jos la mine. Expresia ei deveni liniştită, nemişcată, serioasă. Se aplecă şi mă sărută o dată, de două ori, tandru, pe buze.

— Eşti uluitoare, am şoptit.

îmi zâmbi într-un fel aproape sfios, apoi se aplecă şi mai tare, afundându-şi faţa în gâtul meu.

— Şi tu, zise şi cuvintele îmi răsunară în urechi ca o răsuflare întreruptă.

Am cuprins-o cu braţele, dar ea s-a eliberat, având pe chip zâmbetul acela tăios, mai familiar.

— Haide, mă mângâie pe piept şi se ridică în picioare. Avem treburi de făcut.

— Ooo!

Râse.

— Du-te mai bine şi caută ceva de mâncare. Mai consumă din energia asta în exces.

— Ce vrei ?

— Hmmm, ceva uşor. Şi poate nişte bere ?

Am încuviinţat.

— Bun plan.

După ce ne-am îmbrăcat amândoi, am ocolit împreună colţul cabinei, spre puntea din spate. Scout s-a oprit şi eu aproape că m-am lovit de ea.

O, fir-ar să fie, făcu ea, de unde dracu’ a apărut aia ? Cam la douăzeci de kilometri de pupa era o insulă.

Am coborât încordat cele trei trepte de pe punte în cabină. Când am intrat, Fidorous închidea o trapă de lemn din podea.

E o insulă la orizont, am spus.

— Hmmm ?

— La orizont e o insulă.

Apoi, uitându-mă la trapă:

— Ce faci?

— întreţinerea de rutină. E-un model vechi, ştii, nu mai e ca atunci când era nouă… Insulă, da, am văzut-o.

— Ai vreo idee cum a ajuns acolo?

Nici una. Ai coborât ancora aşa cum trebuie?

Da, am verificat-o amândoi.

— Atunci poate că a nimerit în nisip. Poate că am plutit în derivă toată noaptea.

— Toată noaptea? Atunci, ne-am putea afla la kilometri de ludovician.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. Am aparate care declanşează alarma imediat ce butoiul iese la suprafaţă. Odată ieşit, îl putem depista.

Rechinul stă sub apă de mult timp.

— E un exemplar puternic, dar *nu poate* sta la fund o veşnicie. Nu te îngrijora, Eric, încă suntem în avantaj. Mă bucur că voi doi v-aţi clarificat lucrurile.

— Mda.

M-am trezit că mă uit la nodurile din podeaua de lemn.

— Mersi de pătură.

Păi, mi se părea că v-ar prinde bine.

Am simţit că mă înroşesc la faţă.

— Şi acum, a zâmbit Fidorous, probabil că vreţi ceva de mâncare, nu?

Scout şedea lângă laptopul lui Nimeni, pe puntea bărcii, când am urcat din cabină cu două conserve şi un pachet de biscuiţi digestiv cu ciocolată.

— Conexiunea e încă deschisă, a zis ea, iar eu am încuviinţat, aşezându-mă lângă ea şi întinzându-i o conservă. Ţi-a dat vreo idee de unde-ar fi putut să apară aia?

M-am uitat peste ape. Insula se ridica precum un uriaş os bătut de vreme, măslinie şi cafenie, de culoarea soldăţeilor de plastic. Mai era ceva în privinţa ei, un soi de mâncărime mentală provocată de felul în care arăta, forma ei, ceva ce nu reuşeam să…

— Hei, a exclamat Scout.

— Scuze, am zis, limpezindu-mi mintea, încercând să fac abstracţie de acea senzaţie. Mda, l-am întrebat de ea şi el crede că e posibil să fi plutit în derivă.

— Să plutim în derivă?

S-a întins peste mine ca să-şi ia ochelarii de soare.

— Cum, pe vremea asta ?

M-am uitat la ea, nedumerit.

— N-ai văzut marea ?

M-am uitat în zare. Apa era limpede şi imobilă ca sticla.

— Aşa-i, am zis. Atunci poate că sunt curenţi sau ceva de genul ăsta?

— Poate, dar ai fi văzut insula de la kilometri distanţă, nu?

— Da, am zis, uitându-mă din nou atent la ea. Da, ai fî văzut-o.

Apoi două rotiţe dinţate din capul meu se îmbinară şi creierul meu identifică sentimentul ciudat. Era cel de *familiaritate.* Mai văzusem insula aceea înainte. Dar cum era posibil? Eu nu eram Primul Eric Sanderson cel excursionist, vizitatorul de insule. Eu nici măcar nu plecasem vreodată din ţară. Nu văzusem niciodată *nici o* insulă decât, poate, la televizor, şi de ce să-mi amintesc aşa ceva? Apoi, de undeva, apăru iar expresia aceea - *imaginea devine reflecţia, iar reflecţia, imaginea.*

Moneda întoarsă, faţa ascunsă. Aveam impresia că ceva uriaş se petrecea în jurul meu, dar nu reuşeam să-i ordon minţii să vadă ce era.

Scout, acum cu ochelari de soare la ochi, îşi sorbi berea şi se uită peste ape. Am făcut şi eu la fel, sprijinindu-mă de ea, gândindu-mă la sentimentul acela ciudat, la noaptea trecută, la rechinul aflat încă în larg undeva, în albastrul întins.

După câteva minute, am pus berea jos şi m-am ridicat în picioare, având de gând să pornesc în căutarea unei noi pălării sau a ceva cu care să-mi acopăr capul. Făcând asta, degetul meu mare de la picior a agăţat marginea cutiei de bere şi a răsturnat-o. Aceasta s-a rostogolit, împrăştiind spuma, şi s-a lovit de balustrada din cealaltă parte a bărcii cu un clinchet metalic sec.

Scout ridică ochii spre mine.

— Ce e?

Se uită în larg spre marea calmă, apoi la cutia mea de bere, apoi din nou la mine.

— Nu suntem pe teren drept.

— Se *înclină.* Noi ne înclinăm.

Scout se ridică în picioare şi ne apropiarăm amândoi de marginea punţii, unde cutia stătea şi împrăştia berea la piciorul balustradei.

Se aplecă s-o ridice, se opri la jumătatea drumului şi, încet, se îndreptă din nou de spate.

— Ai auzit asta? întrebă.

— Ce?

— Ascultă.

Zgomotul era slab şi înfundat, dar era prezent.

Brr-brr, brr-brr.

Butoiul ieşi la suprafaţă la o sută de metri la babord.

Rămas-bun şi adio, doamne din Spania

Fidorous alergă pe punte cu *ceva* ţiuitor în mână, care semăna cu un ceas deşteptător cu mai multe cadrane.

— E sus. Butoiul e la suprafaţă.

— Ştim, zise Scout. E chiar acolo.

Doctorul apăsă un buton şi ţârâitul încetă. Stăteam toţi trei lângă balustradă. Butoiul plutea imobil pe oceanul nemişcat. *Brr-brr.*; *brr-brr.*

— Ce face ?

— Ce să facă? Doctorul se uită la mine. Nu face nimic. A încercat toată noaptea să stea sub apă şi butoiul în sfârşit l-a tras la suprafaţă. E epuizat.

— Şi-atunci de ce e aici ?

— Hmram?

— Din toate locurile unde rechinul ăla ar putea fi în ocean, de ce e chiar aici?

— Poate că nu este, zise Scout. Poate a scăpat de butoi.

Fidorous încercă să pară calm.

— Butoiul ăla nu pluteşte acolo pentru că ludovicianul e isteţ, ci pentru că rechinul e prost. Scout, poţi să ne duci mai aproape? Eric, e timpul să-ţi pregăteşti suliţa aia.

— Şi, zise Scout, fără a se mişca, ne înclinăm.

— Uimitor.

Doctorul se uită peste ape, strângând balustrada cu mâinile albite la încheieturi.

Sunteţi amândoi *hotărâţi* să găsiţi nod în papură nu. E chiar aşa greu de crezut că eu aş putea să ştiu exact ce fac şi ce se întâmplă cât timp suntem în larg ? Cum î-am spus lui Eric acum mai puţin de jumătate de ora asta-i o chestie veche şi, prin urmare, are nevoie de în- treţmere, *după cum m-am şi aşteptat.* Oricât de puţin pare sa va intereseze, vă pot *garanta* amândurora că *Orpheus* e impenetrabilă. Aşa că - o inspiraţie adâncă, o expiraţie prelunga - toată lumea la posturi, vă rog.

Ultimul lucru de care aveam nevoie acum era o ceartă aşa ca am făcut cum ne spusese: Scout a urcat pe puntea superioara, eu am luat suliţa şi am verificat dacă firul ung şi încolăcit mai era bine prins în spatele laptopului lui Nimeni. ^

Fidorous ridică ancora.

Motorul se trezi cu un huruit, şocant de zgomotos în acea tăcere şi neclintire.

— Frumos şi încet! strigă doctorul. încet e bine.

Orpheus pluti pe oglinda apei spre butoi. Scout opri motorul şi barca rămase pe loc în câteva momente.

Cu suliţa in mână, m-am înapoiat şontâc la balustrada de la babord, alaturându-mă lui Fidorous. Butoiul plutea doar acolo, cam la un metru de marginea bărcii, tresăl- tand puţin in valurile mici iscate de noi.

Brr-brr, brr-brr.

— Vezi ceva ? E acolo jos ?

Fidorous scutură din cap.

Nu-1 văd, dar acolo e.

Ridica un par lung cu un cârlig la capăt dintr-un stativ de pe peretele cabinei.

Ce-o să faci cu aia?

— ...O să-l tragem la suprafaţă, dacă o să fim nevoiţi.

M-am trezit că picioarele mă duc din nou în spate, spre cabină.

Doctorul se întinse şi se tot întinse, cu vârful degetelor unui picior pe punte, cu celălalt în aer, cu o mână ţinân- du-se de balustradă şi cu cealaltă întinzând parul. Se clătină, ezită, se întinse, cârligul rată frânghia şi lovi butoiul cu un *pocnet* sec.

—-Ai grijă, am zis.

încă întins peste bord, Fidorous se întoarse să se uite la mine şi era pe cale să spună ceva, când butoiul prinse brusc viaţă, aruncând în aer o trâmbă neaşteptată de apă şi luând-o la goană pe mare. Doctorul tresări, pierzând cârligul şi aproape pierzându-şi şi echilibrul. Eu am aruncat suliţa şi am sărit să-l apuc şi să-l trag în spate de la marginea navei.

— Aia a fost... am zis. Iisuse, se prefăcea mort?

Fidorous se desprinse din braţele mele şi se întoarse să vadă butoiul gonind pe marea liniştită.

— Scout, coboară şi mai leagă un harpon. Eric, tu va trebui să cârmeşti. Repede, haideţi amândoi, mişcarea, mişcarea, mişcarea. O să prindem rechinul isteţ al lui Eric.

Am alergat pe scări spre puntea superioară în vreme ce Scout gonea pe scări în jos.

— In faţă, zise ea, mimând o manetă trasă în jos, şi dintr-o parte în cealaltă, apoi imită mişcările unei cârme cu cealaltă mână. Ai priceput?

— Priceput.

— Cheia e în contact.

Mă sărută în grabă şi dispăru.

Am urcat scările cât de repede am putut, simţind durerea împungându-mă în genunchiul umflat. Am găsit cheia, am răsucit-o. *Orpheus* a huruit. Am împins maneta, de încercare, şi din corpul navei a ieşit o pală de fum negru. Nava a pornit înainte şi eu am cârmit-o spre butoiul ce gonea pe apă.

Fidorous apăru pe punte cu arma lui, luând un harpon de la Scout, care se apucă apoi să lege cu frânghie un alt butoi. Bătrânul urcă pe trambulina de la prora, se întoarse şi-mi făcu din mână.

— Mai repede, Omule de Tinichea. Haide, trebuie să

ne apropiem de el.

înaintând viforos, aerul mă lovi, cămaşa pălmuindu-mi arsurile de soare. Am împins şi mai tare maneta şi motorul a scos un sunet ca de animal mare cuprins de spaimă, înaintea butoiului, la suprafaţă ieşi altceva, triunghiul întunecat al unei înotătoare şi-n spatele lui un altul, mai subţire, coada ludovicianului.

— Iese la suprafaţă. Eric, iese la suprafaţă. Ne trebuie viteză mai mare. Haide.

— Dar nu pot... motorul. Nu vreau să...

N-o să aibă nimic, haide, o să-i mai ataşăm un butoi şi-o să vedem dacă mai poate fugi atunci.

Am mai împins puţin maneta şi *Orpheus* a huruit ascuţit. Un fum negru ca funinginea ieşi din ţevile de eşapament, însă îl prindeam din urmă, reduceam simţitor distanţa dintre noi şi rechin.

Scout strigă *liber*! şi arma doctorului se declanşă cu un vâjâit. Harponul nimeri umbra rechinului chiar sub linia apei. Un al doilea butoi se desprinse de barcă şi goni pe urmele primului, pe deasupra mării calme.

— Da!

Am redus puţin din presiunea asupra motorului, încetinindu-ne înaintarea.

— Nu, strigă doctorul spre mine. Ţine-te după el, o să legăm de el toate trei butoaiele ca să fim siguri.

— Trey, ţipă Scout de data asta. Ne duce în larg. Dacă...

— Aproape că l-am prins. Eric, nu-l scăpa din ochi. Scout, mai leagă un butoi şi-o să...

Am împins din nou maneta. Ţevile de eşapament continuară să scoată fum negru, noi ne-am urnit mai repede, apoi huruitul motorului se frânse cu un ţipăt de metal frânt. Un zăngănit puternic de sub punte şi apoi nimic. Ambarcaţiunea pluti mai departe într-o tăcere pe care doar o rană fatală o aduce. Am răsucit cheia în contact, dar n-am reuşit să provoc decât un firav, neînsemnat scrâşnet.

— O, rahat, mi-am ridicat uşor mâinile de pe comenzi şi-am păşit în spate. O, rahat.

La prora, Fidorous lăsă arma jos în timp ce rechinul şi butoaiele ne lăsau în urmă.

Am coborât privirea şi am văzut-o pe Scout traversând puntea spre doctor.

— O, nu, nn-mi spune, *asta nu-i o problemă majoră* ? *Exact cum te-ai aşteptat ?* Mai ai totul complet sub control, nu?

Doctorul se întoarse şi coborî de pe trambulină.

— E-o defecţiune minoră la sistemul de translaţie. Se întâmplă uneori, e normal şi poate fx reparată la fel de uşor aici ca şi la docuri, aşa că, da, da, am totul sub control. Acum, dacă ai putea *şi tu* să te controlezi, eu mă duc să rezolv problema.

— O defecţiune minoră ? Doctore, n-a fost o defecţiune minoră - am auzit toţi trei motorul rupându-se în bucăţi. Uită-te în jur, dacă vrei, pentru toţi sfinţii! Adevărul e că suntem în mijlocul oceanului şi *ne înclinăm.* Nu mă pricep cine ştie ce la ambarcaţiuni, dar ştiu că, atunci când încep să se încline, de obicei asta se datorează inundării.

— Adevărul e-un mecanism complex, Scout, mai ales în locul ăsta, şi nu am nici timpul, nici dispoziţia să stau şi să-ţi explic ţie cum funcţionează. Dacă vrem să avem sorţi de izbândă, o să trebuiască să ai încredere că-mi fac datoria şi tu să te concentrezi asupra datoriei tale, ai înţeles ?

— Bine, fie. Răspunde-mi doar la asta - luăm apă la bord sau nu?

— Nu-i decât o spărtură mică. Bucla conceptuală are curăţători de date care acţionează ca nişte pompe şi o menţin în stare de funcţionare.

Doctorul dădu să părăsească puntea, dar Scout îl apucă de mânecă.

Stai aşa. Ieri barca asta era de nescufundat şi acum avem pompe care ne ţin pe linia de plutire ?

— Bine, dacă totul trebuie să fie în alb şi negru pentru tine, procedăm aşa. Ideea e că bucla asta conceptuală este inexpugnabilă, prin urmare orice *pare* să

se întâmple, nu ne putem scufunda. înţelegi lucrul ăsta? Pur şi simplu nu se poate întâmpla.

O, ce bine, pentru că preţ de-o secundă am crezut că ne aflăm pe o navă care se scufundă, fără motor şi cu un *afurisit de rechin uriaş* care ne dă târcoale din apă.

— Doamne, am spus, terminaţi odată.

Două feţe se uitară în sus la mine de pe punte. Am arătat spre mare.

Butoaiele descriau o curbă largă în apă şi se îndreptau către noi.

Scout îşi ridică ochelarii pe cap.

— O, la naiba. Se întoarce. Ce, ne... ne *atacă*?

— Păi, orice o fi făcând, o să ne mai dea o porţie, spuse Fidorous. Scout, mai leagă un butoi.

— Asta o să ne ajute la ceva? am strigat.

Fidorous ridică ochii spre mine.

— Nu poate continua aşa cu toate trei butoaiele legate de el. Aproape că l-am prins.

— Cineva aproape că a prins pe cineva, zise Scout, apă- rându-şi ochii cu mâna, uitându-se în continuare la mare.

— Dorothy.

— Da, da, căpitane.

Butoaiele prinseră viteză spre noi, fiecare ridicând în aer o cortină de apă deasupra şi în jurul rechinului. De pe puntea superioară îi vedeam umbra întunecată, în formă de torpilă, ridicându-se la suprafaţă. înotătoarea ieşi iar din apă.

Fidorous adoptă poziţia de tragere, cu arma la umăr. Ludovicianul s-a ridicat mai mult deasupra apei şi eu i-am văzut capul mare şi lat şi botul, înotătoarele ca nişte aripi, coada musculoasă, mare şi plată, propulsându-1 către noi, totul uriaş şi cenuşiu şi de nestăvilit.

— Vine drept spre noi, m-am auzit strigând. Atacă barca. Scout, apucă-te de ceva.

Eu m-am prins de marginea punţii de control.

— Dumnezeule, a strigat doctorul. Ţineţi-vă bine.

Vup.

Harponul nimeri rechinul în înotătoare, dar ludovicianul nu încetini deloc, înaintă mai repede, ajunse mai aproape, tot mai aproape...

Zgomotul sfâşietor de lemn zdrobit şi *Orpheus* înclinat tare la babord. M-am prins de micul parbriz al ambarcaţiunii, împingându-mă cu picioarele în peretele punţii superioare; Fidorous s-a agăţat de balustradă, în vreme ce găleţi, cutii, frânghii şi toate celelalte se rostogoleau şi se împrăştiau pe punte.

— Scout.

— E-n ordine, e bine, spuse vocea ei de undeva, dar pe ea n-o puteam vedea.

Un pocnet sau un bubuit sub noi, butoaiele legate de ludovician se frecau de fundul navei. Sub ochii mei, al treilea şi ultimul butoi sări peste bord într-o ploaie de apă marină şi toate trei o luară la goană, şuierând şi împroşcând stropi, în largul oceanului întins.

Orpheus se clătină încet înainte şi-napoi, după care îşi continuă drumul puţin prea repede, înclinându-se la tribord.

Am coborât scările alergând şi-am dat ocol cabinei. Fidorous şi Scout erau deja la balustrade.

Scout a clătinat din cap.

— Iar se scufundă.

— Nu poate s-o facă, nu? i-am spus doctorului. Nu cu trei butoaie legate de el?

Fidorous s-a uitat la mine şi am observat o fisură în siguranţa sa.

— Nu, a zis. Nu, nu cred că...

Butoaiele plutitoare fură brusc trase sub apă şi dispărură, lăsând în urma lor un val care se pierdu repede pe suprafaţa neclintită a apei.

— O, rahat, făcu Scout. O, rahat.

M-am întors cu spatele la balustradă, am cuprins-o în braţe şi ea şi-a lipit faţa de umărul meu. Am strâns-o tare şi ea m-a îmbrăţişat la rândul ei.

— E-n ordine, am spus. O să rezolvăm problema, o să rezolvăm toate problemele astea. Doctore?

— Nu... nu ştiu, a răspuns el, uitându-se în continuare peste marea pustie.

— E-n ordine, am repetat, cu braţele strânse pe după Scout. E bine, haide, o să găsim noi o soluţie.

Şi, uitându-mă peste umărul ei în timp ce rosteam toate acestea, uitându-mă peste punte şi mare către masa de stânci care se ridica în zare, mi-am amintit.

Mi-am amintit unde mai văzusem insula.

în cabina lui *Orpheus,* Ian ne privea cu ochi mari, speriaţi, cum lucram toţi trei.

Scout şi Fidorous strângeau lucrurile căzute şi mobila de pe podeaua înclinată, pentru a ajunge la trapa de întreţinere. Eu îmi răsturnasem rucsacul pe prici, scormonind printre haine şi bocanci, şi pachete de plastic cu cărţi şi dosare. *Haide, haide. Unde eşti ?*

77 y

— Hei, ne-ar prinde bine ceva ajutor, zise Scout. Ce faci?

— Insula. Am mai văzut undeva insula aia.

Zgomotele din spatele meu se opriră.

— Ce ai făcut? zise Fidorous. Unde ai văzut-o?

Mi-am amintit de buzunarul de sus al rucsacului, i-am tras fermoarul şi-am scos pacheţelul de plastic.

— Pe vederea asta. Uitasem complet de ea. Am găsit-o în Sheffield şi am pus-o acolo.

M-am întors, străduindu-mă să desfac pacheţelul.

— E Naxos, e-o vedere cu Naxos.

Scout mă privi cu băgare de seamă.

— Insula grecească? zise Fidorous.

Am aprobat din cap.

— Cea mai frumoasă, cea pe care Eric şi Clio şi-au petrecut mare parte din timp înainte, înainte de ce s-a întâmplat. Aia de-afară e Naxos, sau, cel puţin, arată exact ca ea. Cum e posibil? Ce înseamnă asta, doctore?

— Nu ştiu. Dă-mi notiţele lui Eric, alea pe care le-ai găsit în dormitor.

I-am dat punga cu fragmente. îmi tremurau mâinile şi nu reuşeam să dezlipesc banda adezivă şi să desfac

vederea din folia de plastic impermeabilă, aşa că am îndesat pacheţelul în buzunarul de la spate al pantalonilor scurţi. M-am căţărat prin cabina înclinată către uşă.

— Eric, întinse Scout mâna şi mă prinse de braţ. Era ceva în felul în care-mi rostise numele, ceva ce eu eram prea distras ca să aud.

— Trebuie să ies şi să văd. Trebuie să mă asigur că nu-s nebun.

Scout şi-a lăsat mâna să cadă şi eu am ieşit din cabină pe punte.

Acolo era, uriaşă şi reală în mijlocul mării: insula. Am scos pacheţelul din buzunar şi m-am luptat din nou cu coconul de bandă adezivă. în cele din urmă, am reuşit să rup destul din ea, să desfac plasticul şi să scot vederea.

Imaginea se schimbase.

în locul insulei stâncoase, brun-roşcate, pe care mi-o aminteam, vederea înfăţişa acum o imagine în alb-negru cu o casă mică, terasată. Casa Primului Eric Sanderson.

Casa mea, locul în care mă trezisem pe podeaua dormitorului şi-o sunasem pe doctoriţa Randle şi urmărisem meciuri de biliard şi gătisem după reţetele celebrului maestru bucătar. Locul pe care-1 lăsasem în urmă ca să pornesc în călătoria asta era imprimat acum acolo, pe pătrăţelul acela de carton. M-am uitat de la imaginea din mână la insula de la orizont. *Imaginea devine reflecţia, iar reflecţia, imaginea.*

M-am întors şi l-am văzut pe Fidorous în spatele meu. Am ridicat ilustrata ca s-o vadă şi el.

— Ce înseamnă asta ?

— Nu ştiu, Eric, a spus doctorul încet. Avea în mână supracoperta cu mesajul secret pe care o găsisem în camera Primului Eric Sanderson.

— Mă tem că pur şi simplu nu ştiu.

— Băieţi, se auzi vocea lui Scout din cabină. Ar fi bine să veniţi şi să vedeţi asta.

Am îndesat vederea în buzunarul de la spate.

In cabină, Scout reuşise să deschidă trapa şi şedea pe margine, cu picioarele atârnând în gaură.

— Cum arată ? am întrebat.

Scout a ridicat privirea.

— Nu prea bine.

— Nu prea bine, adică...?

— Adică e plin de apă.

Fidorous a îngenuncheat lângă ea, holbându-se în jos.

— Motorul s-a stricat şi barca se umple mai repede decât o putem goli noi.

Şi-a ridicat ochii măriţi spre noi.

— Dar nu e posibil. Nu se poate.

— Ce spuneai despre natura firavă a adevărului? am întrebat.

— Da, şi-a întins Fidorous braţele spre gaura din podea. Dar n-ar trebui... nu *poate* să provoace asta.

Ochii lui Scout se îngustară gânditori spre mine înainte să se întoarcă înapoi la doctor.

— Deci, ce vrei să ne spui ? Că ne scufundăm ?

El încuviinţă din cap.

— Da. Ne scufundăm. Pur şi simplu nu...

Scout îşi păstră o atitudine profesională.

— Cât timp mai avem ?

— Poate o oră.

Ea aprobă din cap.

— Şi-apoi suntem în apă.

— Ludovicianul, am spus. Din cauza asta ne-a dus în larg şi-a atacat barca: ca să ne scufunde.

Fidorous păru pe cale să ne debiteze din nou discursul cu *maşinăria proastă de mâncat,* dar n-o făcu.

— Mai avem încă timp, zise el în schimb. Butoaiele alea chiar or să-l obosească. Laptopul lui Nimeni încă funcţionează şi încă e conectat la Ward, aşa că dacă Eric îl nimereşte cu suliţa...

— Nu cred c-o să ne dea ocazia, zise Scout. A făcut câteva găuri în barcă şi acum s-a depărtat ca să aştepte să se scufunde. Pun pariu c-o să ne bălăcim în apă atunci când o să se întoarcă.

Fidorous se uită ţintă în deschizătura trapei.

— Bine, am zis. Deci am eşuat. Ne dăm bătuţi. Ne

întoarcem.

Fidorous scutură din cap.

— Nu-i uşor să faci asta. Dimpotrivă, e un proces mai complicat decât acela prin care am ajuns aici. E nevoie de concentrare şi, chiar dacă ne-am putea concentra... nu avem timpul necesar.

— Şi-atunci suntem blocaţi aici?

— Da, mă tem că da.

— Nicăieri nu-i ca acasă, zise Scout absentă.

Doctorul zâmbi fără umor.

— Bine, dar eu sunt singurul pe care-1 vrea rechinul.

M-am trântit pe pat.

— Nu mai e aşa, a răspuns doctorul. Acum suntem implicaţi cu toţii.

Mi-am dat seama că probabil aşa era. Amândoi, în special Scout, erau atât de puternic legaţi de mine, încât rechinul probabil că nu ar mai fi stat să facă o diferenţiere.

Ian mi se urcă pe genunchi, culcuşindu-se. L-am cuprins protector cu braţul.

— îmi pare rău.

Scout îmi zâmbi firav.

— Să nu-ţi pară. A fost planul meu, ţi-aminteşti ? Tu eşti cel care a fost implicat involuntar.

— O, mda, am zis, încercând şi eu să zâmbesc.

Am rămas toţi trei tăcuţi.

— Bine, atunci.

Scout îşi dădu părul pe spate şi îşi încrucişă picioarele sub ea.

— Trebuie să gândim logic. în ce situaţie ne aflăm ? Am pierdut motorul. Barca se scufundă. Mai avem laptopul şi mai avem suliţa. Cum a spus doctorul, dacă Eric poate străpunge rechinul înainte să se scufunde barca, câştigăm.

Fidorous încuviinţă.

— Foarte bine rezumat.

— Singura noastră mare problemă, continuă Scout, este să convingem ludovicianul să se apropie destul de mult şi să stea destul de nemişcat ca să fie străpuns înainte ca barca să se scufunde.

Scoase un suspin de deznădejde.

— Aveţi vreo idee?

— L-am putea ademeni, am spus.

Se întoarseră amândoi spre mine.

— Continuă, mă îndemnă doctorul.

— Dacă eu intru în apă, o să vină.

— Eric, n-o să intri în apă, zise Scout privindu-mă cu ochi mari. E-o nebunie.

— Ba nu e, spuse Fidorous, şi faţa i se lumină. Ba nu e, pentru că încă avem dictafoanele. Mai avem o buclă conceptuală.

Dictafoanele. Ca *Orpheus* însuşi şi atât de multe alte lucruri de la bord, şi acestea deveniseră altceva pe drumul încoace. De fapt, deveniseră ceea ce Primul Eric Sanderson spusese de la început că sunt — o adevărată cuşcă pentru rechini.

Eu şi cu Scout am scos părţile cuştii din debaraua de depozitare şi le-am dus pe punte câte una odată. Fiecare dintre cei patru pereţi era solid şi greu, un cadru dur, umplut cu zăbrele din plastic negru. Noi i-am ţinut nemişcaţi în vreme ce Fidorous i-a prins între ei şi de baza cuştii cu mai multe nituri şi bolţuri de cauciuc, care odinioară probabil fuseseră butoanele de *stop, play* şi *record.* Când am terminat, doctorul a coborît înapoi în cabină să caute echipamentul de scafandru.

Noi am rămas amândoi pe puntea înclinată, umăr la umăr privind cuşca.

— Nu poţi coborî în apă cu aia.

— De ce nu? a întrebat Scout. Tu erai pregătit să cobori în apă fără nici un fel de protecţie.

— Scout, e ca şi inexistentă.

— Pe tine te-a apărat mereu.

— Dar lucrurile s-au schimbat. Barca asta e construită pe o buclă conceptuală de zece ori mai puternică decât dictafoanele şi ludovicianul tot a făcut găuri în ea. O să rupă cuşca în bucăţi.

— De trei ori mai puternică.

A venit la mine şi m-a prins de braţe, strângându-mă

şi zâmbindu-mi.

— Crede-mă, dacă mai ai vreo idee, aş fi *chiar* bucuroasă s-o aud.

Nu aveam ce să mai spun.

— Vezi ? zise ea.

— Chiar nu vreau să faci asta.

— Nici eu nu vreau, dar tu eşti singurul care-1 poate străpunge pe ludovician, iar Fidorous e singurul care ştie cum să ne ducă înapoi. Asta înseamnă că eu sunt singura care poate să coboare în cuşcă.

M-am uitat la ea.

— Vino-ncoace.

M-a cuprins cu braţele şi eu am strâns-o tare la piept.

— N-o face, am spus.

— Trebuie, a răspuns ea încet, lângă obrazul meu. Aşa e scris, asta trebuie să urmeze.

M-a sărutat pe obraz.

— Asta trebuie să se întâmple şi amândoi o ştim.

Ciudat era că *intr-adevăr* o ştiam. Vederea, insula,

Fidorous, Randle, chiar şi ludovicianul. Tot ce mi se întâmplase din momentul în care mă trezisem pe podeaua dormitorului, într-un fel pe care nu reuşeam să-l înţeleg, totul făcea parte din acelaşi mare *ceva,* iar coborârea lui Scout în apă era şi ea parte din acelaşi lucru. *Trebuia* să se întâmple. O ştiam, pur şi simplu.

Scout, am spus, ce se petrece?

Ea a expirat scurt.

— Sunt bine, nu ?

Am aprobat din cap, trăgând-o strâns lângă mine.

După câteva momente, Fidorous urcă din cabină cu un tub de oxigen pentru scufundări şi ceva aidoma unei jachete gonflabile de salvare strânsă la subsuoară.

— Am ceva de spus, vorbi el, după ce l-am ajutat să pună tubul jos lângă cuşcă. îmi pare rău, foarte rău faţă de voi amândoi. Te-am mai dezamăgit o dată, Eric, iar acum am făcut-o din nou. V-am dezamăgit pe amândoi.

în timp ce vorbea, toate scuturile şi măştile şi personalităţile se năruiră. în sfârşit, era adevăratul

Fidorous: un bătrân obosit şi umil care ieşea de după cortina-i măreaţă.

— Nu e nevoie să...

Nu, Eric, te rog să nu-mi cauţi scuze. Asta e vina mea. Sunt un bătrân prost şi egoist, care a crezut că poate îndrepta totul exact ca-n una dintre poveştile alea vechi. Dar adevărul e că eu nu sunt Tekisui.

— Hei, stai aşa un minut, zise Scout. Să nu uiţi că totul a fost ideea mea şi că el a fost destul de nerod ca să-mi cânte în strună. Dacă e aşa, *nouă* ne pare rău că te-am târât *pe tine* în toată nenorocirea asta.

— Mda, am spus.

Doctorul s-a uitat la noi un moment, apoi a încuviinţat încet din cap, în semn de mulţumire.

în bătaia soarelui, am simţit un zâmbet trist şi glacial străbătându-mi chipul.

— în orice caz, a spus Scout, ce-i aia?

Fidorous întinse lucrul pe care-1 adusese din cabină împreună cu tubul de oxigen. Crezusem că e o vestă de salvare, dar nu era, era o bărcuţă gonflabilă pentru copii.

— Ea motanului, zise el, e cuşca lui.

Şi atunci am râs, eu şi Scout strângându-ne în braţe unul pe altul, iar Fidorous ţinând barca de plastic ridicată în aer. Am râs aşa cum râd oamenii în pragul unor vremuri întunecate şi periculoase, cu hohote ca nişte mici scântei luminoase în bezna nopţii.

Orpheus se înclina puternic acum, tribordul fiind cu câţiva metri mai aproape de apă decât babordul, iar catargul era înclinat la cinci grade. Faptul că vinciul era prins la tribord înrăutăţea şi mai mult lucrurile şi când am coborât cuşca peste bord se mai adăugară, poate, cinci grade la înclinaţia catargului.

Scout purta costum de scafandru, tub de oxigen şi masca ridicată pe frunte. Mai purta şi două tricouri de-ale mele, care *să-i dea încă puţin aer de Eric Sanderson.*

Ea era pregătită. Cuşca era pregătită. Sosise timpul.

Bun, eroule, zise ea. Rechinul se apropie de cuşcă, tu îl străpungi cu suliţa. Rechinul şi Ward sunt conectaţi.

Gata cu rechinul. Gata cu Ward. Simplu, nu?

Simplu, am spus, întinzându-mă şi prinzându-i capul în palme.

Fidorous aduse suliţa, trăgând cablul după el.

Scout..., am început. Sunt lucruri pe care vreau să le...

— Nu. Păstrează-le în minte şi spune-mi-le când mă întorc.

Aşa spun eroii din filmele de război. Mai ales piloţii de bombardiere.

Ea râse.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta.

Mă cuprinse pe după mijloc cu braţele şi mă sărută. Când ne despărţirăm, zâmbi.

— Eşti cam netot uneori, ştii asta?

Mda, am spus. Scout, te rog să ai grijă.

— O să am.

S-a aşezat pe marginea bărcii, şi-a udat ochelarii şi a intrat în cuşcă. Am închis capacul şi vinciul a zăngănit, coborând-o mai adânc în apă. Am ridicat mâna într-un salut reţinut. Scout mi-a răspuns la fel, dispărând jos în albastru.

Următoarele cincisprezece minute n-au fost decât o aşteptare încremenită şi încordată. Bulele de aer scoase de Scout se spărgeau la suprafaţă, Fidorous se plimba de la babord la tribord, de la pupa la prora, privind apa, Ian se învârtea încolo şi-ncoace pe punte şi voia să stea cât mai aproape de mine posibil, din când în când câte un scârţâit al lemnului punţii, catargul cronometrând în sens invers timpul rămas în vreme ce *Orpheus* continua să se încline către mare. Eu stăteam lângă vinci cu suliţa în mână.

Şi-atunci s-a întâmplat.

Totul s-a întâmplat foarte repede.

Un pocnet-bubuit-huruit sub noi - *a ieşit sub barcă* - şi apoi cuşca legănându-se departe de noi - *bum.* Bule şi stropi de apă. *Orpheus* gemând, înclinându-se şi mai tare. *Brr, brr.* Bule şi stropi de apă şi frânturi dintr-o uriaşă formă cenuşie în apa albă, înspumată. Eu ridicând suliţa şi

nefiind în stare să văd decât cenuşiul din apa albă, eu strigând ceva. Jeturi, cortine de apă lovindu-mă pe mine şi puntea, ceva agitând marea calmă, înspumând-o, şi eu strigând *trage-o sus, trage, trage cuşca,* şi eu strigând *nu-l văd ca lumea.* Butoaiele agitându-se prin spumă şi vinciul scârţâind şi apa şi spuma şi umbra, o coadă uriaşă ieşind din apă. Fidorous, urlând ceva indescifrabil în zgomotul acela şi vinciul încordându-se şi eu strigând ceva şi butoaiele şi coada şi apa agitată. *Orpheus* aplecându-se spre apa nestatornică şi metalul şi eu ţinând suliţa şi strigând. Fidorous spunând *s-a încâlcit* şi *s-a încâlcit în cablu* şi butoaiele şi suliţa şi spuma şi stropii. Cuşca ieşind parţial din apă, zdrobită şi ruptă şi goală şi cu un butoi deasupra - *brr brr* — şi eu strigând şi ţinând suliţa. Coada, burta rechinului, o înotătoare ca o lamă albă încovoiată. *Orpheus* aplecându-se în apă şi doctorul strigând şi eu ţipând la cuşca goală şi doctorul spunând *ne trage în jos* şi *tai-o* şi el cu un cuţit, o macetă. Barca pârâind, lăsându-se în apă, doctorul căţărându-se peste balustradă cu un picior pe cuşca goală, roasă, tăind cablul. Spumă şi stropi, coada, butoaiele tresăltând şi coada lovind apa. Eu strigând şi ridicând suliţa şi Fidorous tăind frânghiile încâlcite în cuşcă. Capul ludovicianului ca un glonţ alb şi cenuşiu, o nicovală, un jet uriaş ridicându-se dintre stropi şi eu strigând şi aruncând suliţa.

Suliţa în aer.

Suliţa în aer trăgând cablul după ea.

Suliţa în aer. Prea sus. Suliţa deasupra capului rechinului şi lovind doar apa albă din spate şi scufundându-se.

Cablul negru derulându-se de pe punte. Barca pârâind. Fidorous tăind frânghiile şi cuşca diformă şi eu sărind după cablul care se derula de pe punte şi apucându-1, tră- gându-1. Trăgându-1 în spate, trăgând suliţa înapoi. Spumă şi stropi şi cortine de apă. Vinciul smulgându-se din co- pastia bărcii şi prăbuşindu-se greoi, prăbuşindu-se greoi peste doctorul Fidorous şi atât el, cât şi vinciul căzând în cuşcă şi cabluri, şi frânghie, şi butoaie, şi

Fidorous aruncat acolo de vinci. Sânge. Eu strigând şi ţinându-mă de balustradă şi întinzându-mă, şi doctorul în amalgamul de metal şi lemn şi frânghii, eu întinzându-mă şi apoi totul - cuşcă, butoaie, vinci, încâlceală de coarde şi doctorul şi braţul lui întins, întins, întins, tras în jos, departe, în spuma care înghiţea totul, şi valurile închizându-se deasupra cu un bubuit lichid. Barca înclinându-se. Bulele de spumă aşezându-se şi spărgându-se şi apa liniştindu-se. Cablul suliţei derulându-se repede pe punte şi eu dând să-l prind şi el smucindu-mă tare de coate şi de încheieturile umerilor şi zdrelindu-mi mâinile. Laptopul lui Nimeni zăngănind pe puntea povârnită şi eu aruncân- du-mi corpul peste cablu între laptop şi marginea bărcii, aşa încât laptopul mă lovi tare în spate şi cablul se smulse din priză şi ştecărul îmi biciui coastele şi ţâşni pe punte, peste balustradă, şi dispăru în mare.

Tăcere, întreruptă doar de vasul care se scufunda pârâind.

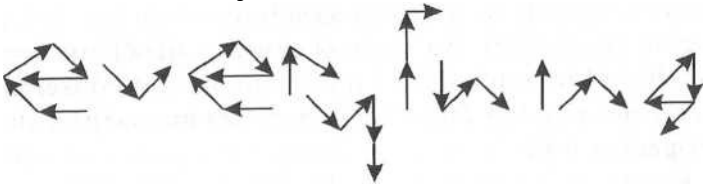
Apa revărsându-se peste balustradă şi catargul înclinându-se spre mare.

Eu întins pe spate, plângând.

Gravitaţia trăgând încet totul de pe punte către albastrul apei.

Fragmentul beculuiului

(Partea a treia / Porţiunea codificată)

Totul s-a terminat.

Ultimele semne ale verii încă-şi mai fac loc printre nori în unele după-amiezi, dar noaptea se lasă mai devreme şi păianjenii graşi şi-au construit un labirint de pânze peste aleea din capătul grădinii. Dimineaţa devreme sunt toate argintii de rouă. Până astăzi nu am observat toate lucrurile astea. Mie încă mi se pare că e sfârşit de

august. Ceasurile ticăie, dar nimic nu pare să se schimbe, oricât de mult ar înainta acele lor.

Mama lui Clio a trecut pe acasă cam acum o săptămână să ia nişte fotografii şi o eşarfă veche, pe care Clio o purta în copilărie şi pe care, cine ştie cum, a păstrat-o toată viaţa. Nici măcar nu văzusem eşarfa aceea vreodată, dar m-am prefăcut că e ceva important pentru Clee şi am încuviinţat din cap atunci când mi le-a cerut şi am adus nişte şerveţele de hârtie când mama ei a început să plângă. Adusese cu ea câteva albume şi mi-a arătat poze cu toate acele Clio pe care eu nu le cunoşteam - Clio la şcoală, cu dinţi prea mari şi strungăreaţă şi codiţe, jucând rolul unui înger într-o piesă de teatru naivă, Clio, copilaşul din cadă mânjit de mâncare pe faţă, Clio, adolescenta cu colanţi negri, fustă scurtă, o cravată înnodată strengăreşte într-o parte, Clio, cercetaşa emoţionată în tabără, Clio studenta eminentă cu hainele ei de camuflaj şi părul lung până la bărbie la un festival, cam pe când se aflase că suferă de cancer. Mama ei punându-mi întrebări despre toate cele întâmplate în Grecia, despre tot ce avea şi nu avea legătură cu accidentul, şi de fiecare dată când îi spuneam ceva o vedeam concentrându-se, ca şi când ar fi pus informaţiile la păstrare în minte.

Ştiu că probabil nu voi mai revedea niciodată vreun membru al familiei sale. E pur şi simplu prea dureros şi prea greu şi n-am face decât să ne rănim reciproc dacă am păstra legătura.

E amiază. Toate lucrurile lui Clio au dispărut.

Mult timp n-am atins nimic. Din nou atemporală, casa era ca un templu secret în vreme ce praful se aduna pe lucruri pe care n-ar fi trebuit să se adune niciodată — periuţa ei de dinţi şi uscătorul de păr şi CD-urile nepuse înapoi în carcase şi deodorantul de pe pervazul geamului de la baie. Lucruri obişnuite, păstrate cu grijă la locul lor pentru că ultima persoană care le-a atins nu va mai pune niciodată o ceaşcă pe marginea mesei şi nici nu va mai lăsa vreodată o carte pe jumătate citită. Lumea se forţa să continue fără ea şi eu mă forţam să ţin zăgazurile intacte.

Tata a venit în vizită nu demult. Nu se prea pricepe la vorbit, dar a încercat totuşi să facă puţină curăţenie în timp ce eu i-am pregătit o cafea. A mutat una dintre cărţile lui Clio şi eu am ţipat la el până când aproape că mi-am pierdut vocea, însă el tot n-a priceput şi-a încercat să pună cartea înapoi de unde o luase, spunând *poftim, uite, e-n ordine, vezi ? Nici n-o să-ţi dai seama.* în cele din urmă, m-a ţinut pur şi simplu în braţe cât timp eu am bocit şi-am ştiut că şi el plânge, dar în tăcere, lacrimile curgând şiroaie pe faţa lui aspră, ţepoasă.

Clio s-a înecat pe când făcea scufundări în largul coastei Păros. Afurisite scufundări. Văzuse un fluturaş publicitar al şcolii de scufundări şi mi-a vorbit întruna despre asta. în cele din urmă, am plecat de pe Naxos cu câteva nopţi mai devreme ca ea să se poată duce şi să facă o încercare în drum spre continent.

Când a venit poliţia să mă caute stăteam în faţa noului nostru hotel, bând o bere Amstel şi terminându-mi cartea de Paul Auster. Era abia începutul serii şi mă gândeam la pizza şi cocteiluri şi la întoarcerea, în sfârşit, în Marea Britanie. Mă gândeam la partida de sex în stare bahică din urmă cu câteva nopţi şi la felul în care răsuflarea şi transpiraţia noastră aburiseră interiorul de plastic al cortului şi la cum am stat acolo întinşi, încolăciţi, înconjuraţi de lucrurile noastre făcute vraişte.

„Poate un cârcel.“ M-au dus într-o cămăruţă cu un ventilator şi o carafă cu apă. Feţele veneau şi plecau şi uneori nu auzeam ce-mi spuneau decât după câteva ore bune. *„Poate un cârcel. O clipă de panică. O înghiţitură de apă de mare.“*

O înghiţitură de apă de mare. Cât de mult înseamnă o înghiţitură? Nu mult, poate jumătate de pahar, jumătate de pahar de apă obişnuită de mare. Imaginează-ţi-o doar, vizualizeaz-o, e-o nimica toată, nu? *E-o nimica toată.* Stupid şi fără sens. E ca şi când ai muri pentru că ai întârziat cu cinci minute undeva. E ca şi când ai muri pentru că ţi-ai uitat afurisitul de portmoneu cine ştie unde.

Uneori, noaptea târziu, suna telefonul. în primele

câteva săptămâni după ce m-am întors asta se întâmpla mereu. Şedeam ore întregi în pat, aşteptând ca el - *ţrr-ţrr; ţrr-ţrr. Trr-trr; ţrr-ţrr* - apoi vocea tatălui lui Clio spunea : *„Vreau să-mi vorbeşti despre“* sau *„mototol afurisit* sau *„scuze. Ascultă, îmi pare rău“* sau *„nu-i aşa - de ce-ar fi* sau *”f ţa ™a* SaU *”n'ai avut grijă de ea“* sau *„nu pot, pur şi simplu nu pot ...* Uneori, nu se auzea absolut nici un cuvânt, ci doar trei, patru, cinci hohote de plâns, apoi se întrerupea legătura.

Ii spuneam întotdeauna acelaşi lucru: îmi pare rău, îmi pare tare rău.

Plângeam mult după ce închidea, uneori cât era noaptea de lunga. N-am spus asta nimănui, niciodată

Mi-amintesc întruna amănunte. Chiar acum o secundă mi-am adus aminte cum am reuşit să ne gătim ceva cu specific englezesc pe aragazul mic, de tabără, cu o seară înainte sa ne strângem bagajele pe Naxos şi să plecăm spre barca. Toate amintirile astea, toate dor foarte tare si îecare mtr-un alt fel, aşa că nu cred c-o să rezist să nu clachez. Mai rau, ceea ce mă îmbolnăveşte este faptul că mei unul dintre lucrurile pe care cred că mi le amintesc despre ea nu este întru totul adevărat sau complet. O pierd deja in favoarea generalizărilor, în nesfârşitele şoapte ca nişte picaturi chinezeşti ale memoriei. Cât am fost plecaţi, am ţinut un jurnal şi, chiar şi când l-am citit pentru prima data, mi-am dat seama cât de multe goluri avea N-am fost niciodată, nici unul dintre noi, atât de degajaţi sau atat de glumeţi. Nu spuneam lucrurile aşa cum trebuie tot timpul, sau măcar un sfert din timp. Nu scrie nimic m el despre cât de nedreaptă putea fi Clio uneori sau despre cat de uşor putea minţi oamenii dacă i se părea ca e mai bine pentru ei să nu ştie unele lucruri. Nu scrie nimic despre momentele în care ea nu era haioasă sau sexy sau când vorbea prea mult sau când se pisa sau se caca. Chiar nu ai cum să păstrezi amintirea unei persoane upa ce aceasta dispare şi asta pentru că orice ti-ai fi no- a nu reprezintă adevărul, ci e doar o poveste. Tot ce ne ramane in mmte sau pe hârtie sunt doar povesti: naraţiuni isteţe alcătuite

din fapte selectate, din legende, basme bine redactate care ne au pe noi ca protagonişti. Am citit jurnalul de atât de multe ori, că frazele îmi par acum toate de lemn şi străvezii, la fel de factice ca o telenovelă sau un celebru film hollywoodian pe care l-ai văzut de o mie de ori. Personajele seamănă cu mine şi cu Clio, dar nu suntem noi; sunt doar actori care rostesc aceleaşi cuvinte stilizate iar şi iar şi iar, pe când tot ce e adevărat se scurge printre crăpături.

La trei săptămâni după ce m-am întors acasă, am primit un telefon. Poliţia din Grecia se afla în posesia aparatului foto subacvatic al lui Clio şi voia să ştie dacă-1 voiam. Sosi după cinci zile.

Un plic de fotografii Kodak, cu treizeci şi şase de poze cu peşti exotici multicolori a zăcut aici, pe masa din bucătărie, multă vreme. M-am uitat şi m-am uitat şi m-am uitat la pozele alea ore în şir, zile în şir, până când reuşeam să le văd şi cu ochii închişi, până când cunoşteam fiecare peşte şi fiecare compoziţie de culoare. Vă puteam spune orice despre fiecare în parte - cele perfect clare, cele făcute prea de aproape sau înceţoşate de mişcare, cele trei în care degetul mare al lui Clio apărea ca o lună de un roz pal în colţul cadrului. Le-am privit atât de mult, încât n-am făcut nimic altceva în unele zile.

Ieri-dimineaţă devreme, când pânzele de păianjen erau pline de rouă, am mers cu maşina în oraş, pe un şantier unde se construieşte un centru de divertisment sau cinema, am scos pozele cu peşti şi negativele din plic şi le-am aruncat una câte una într-un puţ adânc şi întunecat, săpat în pământ. Apoi m-am întors aici şi-am început să împachetez şi să fac curăţenie.

Ţi-am dus de-aici toate lucrurile, Clee. Le-am dat, le-am trimis. Am crezut că aşa e mai bine. Am făcut-o pentru că nu credeam că mă mai pot împotrivi lumii.

Dar am mers prea departe.

Şezând acum aici, în casa asta goală, ştiu că n-ar fi trebuit să-ţi arunc pozele subacvatice. Ieri aveam impresia că acele treizeci şi şase de poze *erau de vină* pentru ce ţi s-

a întâmplat. Le uram, le învinuiam, le loveam cu piciorul şi le aruncam prin cameră. Nu mai puteam îndura să le ştiu acolo pe masă, în casă, chiar pe lumea aceasta. Dar acum, că *nu* mai sunt, nu mă pot gândi decât la cât de mult ţi-ai dori aparatul ăla foto subacvatic şi la cât de mult ţi-ai *fi* dorit să vezi pozele alea, să vezi dacă au ieşit. Nu mă gândesc decât la cum am râs şi la tine bălă- cindu-te în mare cu aparatul ăla pe Naxos, căutând următorul peşte viu colorat sau mare sau ciudat şi aruncându-te în valuri. Mă gândesc la cât de fericiţi am fost acolo, în locul ăla, în cortul nostru, pe plaja aia. Mi se rupe inima şi vreau pozele înapoi, Clee. Mi le doresc atât de tare înapoi. Nu-mi vine să cred ce am făcut.

Săptămâna trecută l-am anunţat pe proprietar. O să mă mut pentru o vreme. N-am spus nimănui că plec, nici tatei. Nu ştiu dacă e bine sau rău ceea ce fac, dar adevărul e că nu mai fac faţă, nu mai rezist să fiu eu.

Mi-e dor de tine, Clio.

îmi pare tare, tare rău.

Ultima sforţare

Alunecând, pierzându-mi echilibrul, m-am sforţat să mă ridic în picioare. împleticindu-mă pe puntea înclinată şi udă cu laptopul lui Nimeni la subsuoară, am strigat spre apa nemişcată.

— Scout.

Oceanul se întindea oriunde mă uitam.

— Scout. Doctore Fidorous.

Nimic.

Iisuse, m-am auzit spunând. Scout - şi apoi, sprijinindu-mă de cabina povârnită, încet, cu faţa udă de lacrimi : Clio.

Doar pârâitul navei *Orpheus.*

Marea calmă furişându-se, revărsându-se încet peste punte, în vălurele.

Marea trăgând încet barca în adâncul ei, ca şi când întregul ocean ar fi fost un gigantic animal unicelular, hrănindu-se cu ce-a mai rămas din lume.

Cu toţii ne scufundăm în apă şi nu mai ieşim

niciodată la suprafaţă.

Aşa se sfârşeşte totul.

Miau. Miiiau. Un Ian cu ochi bulbucaţi, holbându-se la mine din colţul uşii cabinei înclinate. M-am uitat în jur şi i-am văzut cuşca-bărcuţă gonflabilă printre lucrurile alunecate lângă balustradă şi luate de apă.

u Ştergându-mi lacrimile de la ochi cu antebraţul, m-am căţărat şi am sprijinit laptopul de peretele dinspre babord al cabinei, partea cea mai îndepărtată de apă. Cum *Orpheus* se înclina la tribord, babordul şi puntea formau un soi de V răsturnat, un spaţiu temporar de depozitare.

Miau.

Am coborât puntea, pe jumătate alunecând şi pe jumătate târându-mă pe turul pantalonilor, strângând bine motanul la piept, şi l-am pus în bărcuţa lui.

^ am spus, cu lacrimile alunecându-mi pe faţă, sărate în bătaia soarelui. Ascultă-mă măcar o dată şi *stai* locului.

Ian se uită în sus la mine, tremurând. Faţa lui mare mă imploră să-l iau din nou în braţe, dar nu se mişcă.

— Ce motan ascultător eşti, am spus, dând să plec. Stai, să nu te mişti de acolo.

Am urcat din nou pe puntea udă şi înclinată, cu bocancii scârţâindu-mi şi alunecând pe scândurile jilave. Am ajuns la cabină şi m-am aruncat prin uşă şi pe scări în jos. Am ieşit cu o pungă de plastic conţinând caietele cu *Fragmentul becului* şi celelalte lucruri din camera Primului Eric. Alunecând înapoi spre oglinda apei, le-am pitit în bărcuţă lângă pisoi.

Miau.

Ian ţopăia ca să-l ridic de acolo.

L-am mângâiat pe cap şi el s-a frecat insistent de mâna mea.

Ştiu, ştiu, dar trebuie să stai acolo. îmi pare rău, dar trebuie s-o faci. Ai înţeles? Nu-i sigur pentru...

Orpheus gemu, se înclină cu câteva grade, iar Ian şi bărcuţa lui începură să se desprindă de nava care se scufunda. Pisoiul se uită cu ochi mari la mine, îngrozit, în timp ce bărcuţa se îndepărtă de *Orpheus* într-un mic vârtej

gravitaţional de rămăşiţe plutitoare.

— îţi doresc noroc, am şoptit, şi el a început să plutească încet, în derivă.

— Prea bine, am strigat spre marea calmă, cu o voce tremurătoare şi frântă de lacrimi. Bine, deci, unde eşti? Unde eşti, rechinule, pentru că eu sunt chiar aici. Sunt chiar aici.

Am inspirat sacadat.

— Şi nu mai am unde să fug.

Orpheus stătea înclinat acum la 45 de grade în ocean, cu apa urcând pe punte. M-am căţărat în V-ul format de peretele dinspre babord al cabinei oblice şi punte. M-am întins si mi-am lungit gâtul ca să mă uit peste balustrada dinspre babord, aflată sus, în aer, dar nu se vedea nimic acolo, nici urmă de ludovician, doar kilometri întregi de mare pustie şi insula în zare.

— Haide, ştiu că eşti acolo, am strigat peste apă. Eşti mereu acolo, nu? Ce mai aştepţi?

M-am târât de-a lungul V-ului, am luat laptopul lui Nimeni şi m-am căţărat pe peretele înclinat al cabinei până pe puntea superioară. Mi-am aruncat picioarele peste margine, uitându-mă în jos la apa care urca spre mine.

Marea creştea din ce în ce mai repede şi barca pârâia din toate încheieturile, peretele cândva vertical al punţii superioare fiind acum un soi de scut pe marginea căruia şedeam eu, legănându-mi picioarele.

Am verificat atent antena mică de crom, după care am deschis laptopul. Ecranul era încă activ, încă albastru, conexiunea era încă stabilă, complicatul cod alb al lui Mycroft Ward scurgându-se pe el ca o cascadă de cuvinte.

Mulţumesc.

Am coborât ecranul aproape complet, am închis ochii şi am înghiţit.

Apa înainta acum repede, atingându-mi talpa bocancilor şi apoi urcându-mi spre glezne; picioarele îmi erau ude şi reci, iar eu tremuram din tot corpul.

Haide, am icnit, sunt aici. Tu unde eşti?

Am ascultat pârâitul bărcii, clipocitul apei care

creştea, propriile-mi suspine tremurate. Apa îmi acoperi tibiile.

— Unde eşti?

Şi-atunci...

Ţrr, ţrr

Durerea din genunchiul rănit îmi făcu dinţii să se încleşteze şi buzele să se strângă, dar am continuat să bat din picioare.

Epava prinse viteză, ridicând valuri haotice de-o parte şi de cealaltă, proiectând în aer nori albi de stropi.

Ţrr, ţrr, ţrr, ţrr

— Haide, am strigat. Uite-mă aici. Haide.

înotătoarea se ridică, despicând apa din faţa butoaielor şi răsturnând ca-n brazdă un val lung şi precis. Am dat din picioare şi am strigat şi am strigat şi am dat din picioare. Ludovicianul înaintă mai repede, ajunse mai sus, mai aproape, mai aproape.

Brr, brr, brr, brr, brr-brr

Asta e, am strigat. Acum sunt pregătit să mă uit la tine, arătare afurisită. Ştiu ce eşti şi sunt pregătit să te văd cum se cuvine.

Rechinul îşi continuă drumul spre mine într-o răbufnire de stropi - amintiri şi regrete şi dorinţe şi tristeţe şi fericire şi visuri —, capul rechinului, doi ochi negri, de jucărie, de-o parte şi de cealaltă a unui glonţ uriaş şi cenuşiu, o nicovală, jet gigantic, despicat pe din două, în faţă, într-o pâlnie neagră şi roşie plină de dinţi.

Ştiu ce eşti.

Am aruncat laptopul în gura lui roşie, deschisă şi m-am rostogolit pe spate de pe puntea superioară,^ în timp ce ludovicianul o zdrobea, făcând-o aşchii, după care...

Exact ca-n rai

Explozia făcu o gaură în mare, forţa presiunii aruncând tone de apă în sus şi iscând un val violent şi înalt, care mă ridică pe creasta lui, rostogolindu-mă, dându-mă peste cap şi proiectându-mă în vâjâitul baritonal al adâncului albastru. Am revenit la suprafaţă icnind într-o lume fantomatică a ceţei groase şi-a stropilor de apă. Rămăşiţe de rechin şi de barcă se prăbuşeau din văzduh, abia întrevăzute în ceaţă, o ploaie de meteoriţi a umbrelor. Cu ochii larg deschişi şi gâfâind, m-am băgat sub apă când o bucată uriaşă de carenă frântă s-a ivit rotindu-se din albul dimprejur şi a aterizat cu zgomot în ocean, în spatele meu.

Ieşind repede la suprafaţă, tuşind şi scuipând, am înotat prin valuri şi printre hălci de carne spre grămada năruită a navei *Orpheus,* m-am căţărat cu pieptul pe ea şi m-am ţinut bine cât timp au căzut din cer şi ultimele rămăşiţe.

Marea s-a liniştit intr-un târziu într-o legănare chinuită, dar ceaţa a rămas deasupra ei, un întreg al doilea ocean de năvoade şi pânze de păianjen, stăruitor şi unduitor şi tăcut. Mi-am lipit fruntea de scânduri, tremurând înfrigurat, înăbuşindu-mi suspinele. M-am împins uşor în mâini şi-am încercat să mă uit în jur, căutându-1 pe Ian şi bărcuţa lui, căutând orice, dar nu reuşeam să văd decât la poate doi metri în fiecare direcţie şi nu era nimic altceva în bucăţica mea de ocean. Eram singur-singurel în toată albeaţa aia. M-am lăsat din nou pe scânduri.

Am simţit ceva, o vagă vibraţie ca o firavă zvâcnire musculară în spatele coapsei. *Sunt rănit,* mi-am spus, *sunt spintecat şi răceala amorţeşte durerea.* Am dus o mână jos şi-n spate ca să mă pipăi şi-am găsit vederea în buzunarul din spate al pantalonilor scurţi. Am atins-o din nou şi, da, părea că micuţul dreptunghi de carton zumzăia. Am scos-o cu grijă din buzunar, sprijinindu-mă cu coatele de epavă ca

să mă uit mai bine.

Acum vederea era udă leoarcă, şi se rupea pe la margini, dar eu n-am observat asta. Ceva uimitor îmi reţinu toată atenţia: imaginea în alb-negru a casei mele se mişca.

Sub privirile mele uluite, micuţul graur din pixeli se scutură şi zbură de pe firul de telefon din pixeli. Copaci din pixeli se mişcau în bătaia vântului din pixeli. Un Volkswagen cenuşiu din pixeli trecu prin cadru, rulând pe drumul care ieşea din imagine.

Am ridicat degetul ca să ating suprafaţa vederii, dar *nu exista* nici o suprafaţă. Degetul meu trecu drept prin *ea* şi deveni o altă parte mişcătoare a sa. Am împins înăuntru palma, apoi tot braţul. Am simţit aerul rece şi ploios, aerul *real* din cealaltă parte a vederii. M-am uitat fix la imagine, mi-am convins mâna din pixeli să se strângă într-un pumn din pixeli şi apoi am desfăcut-o, întinzând-o şi fluturând din degetele în alb-negru.

Auzeam zgomotul traficului. Şi alte sunete - un copil plângând, bâzâitul unui televizor printr-un geam deschis-, zgomote ce pluteau peste suprafaţa apei înceţoşate. Uitându-mă înjur, umbre vagi începură să se ivească în albeaţă. Siluete familiare prinseră contur în jurul meu, acoperişuri terasate la orizont şi copaci, antene TV şi hornuri, stâlpul de telegraf din grădina casei de peste drum de-a mea.

Mi-am scos braţul din imagine. Sunetele se stinseră repede şi siluetele se şterseră, întorcându-se în ceaţă.

M-am holbat la vedere. 0 altă maşină din pixeli trecu în goană prin cadru, dar acum fără să scoată vreun zgomot. Abia reuşeam să întrezăresc ploaia, căzând tot mai deasă, brăzdând scena în mici tuşe cenuşii. M-am uitat o vreme la casa mea în alb-negru.

— Nu, am spus încet într-un târziu, adresându-mă imaginii. Nu mă întorc, n-o să mă întorc niciodată. *Pas cu pas,* să-ncerc să fiu curajos şi puternic ? Să fac faţă şi să merg mai departe, de ce să-mi doresc asta?

Am simţit lacrimile încinse.

— Ea e moartă.

Capul îmi căzu în îndoitura cotului.

Ea e moartă şi eu sunt sătul până peste cap să supravieţuiesc.

Şi am plâns şi am plâns şi am plâns.

Trecură clipe mohorâte, spălăcite.

Şi-atunci.

Âm simţit cum spatele mi se încălzeşte. Am ridicat ochii. Raze de soare, lumină răzbătând prin ceaţă şi decupând mici petice călătoare de albastru pe oceanul rece. Mi-am schimbat poziţia pe epava lui *Orpheus,* încercând să zăresc prin ceaţa tot mai rară bărcuţa lui Ian. M-am întors din nou, încercând să văd mai bine, şi-n clipa aceea am observat ce se întâmpla cu vederea din mâna mea. Imaginea în alb-negru a casei mele se estompa, negrul bătând în alb. Nu după mult timp, imaginea dispăru cu totul, lăsând vederea complet goală. Am dat să ating din nou suprafaţa, dar m-am oprit: cartonaşul zumzăia din nou, vibra slab între degetele mele. Zumzetul dură doar o clipă, dar, când se opri, vederea păru să se fi preschimbat în altceva, ceva mai subţire şi cu mai puţină substanţă, ceva cu o textură curată şi lucioasă. Sub ochii mei se închega o nouă imagine, nu în alb-negru de data aceasta, ci animată de tonuri de roşu şi albastru şi galben şi verde.

în câteva secunde ţineam în mână nu o vedere, ci o fotografie subacvatică a unui peşte viu colorat.

M-am uitat fix la imagine, copleşit de-un imens sentiment de interconectivitate, o relevanţă zdrobitor de apăsătoare pe care o simţeam, dar nu reuşeam s-o identific. Se întâmpla ceva de necuprins. Ceva atât, atât de important…

O trâmbă de bule erupse la câţiva paşi de bucata mea din *Orpheus* şi am încercat să mă ridic cu totul din apă pe peretele frânt de carenă.

Scout, cu masca de scafandru pe faţă, ieşi la suprafaţa apei şi făcu din mână, scoţând din gură tubul de oxigen.

Hei, spuse ea, rânjind.

— Iisuse.

Am îndesat imaginea în buzunarul de la spate, râzând şi lăsându-mă să alunec de pe carenă în apă, spre ea.

Scout râse şi ea, dându-şi jos masca de scafandru şi înotând spre mine. Am prins-o şi ea m-a prins pe mine si ne-am tras unul pe celălalt prin apă, ne-am cuprins în braţe, strângându-ne tare la piept, stând asa si râzând ca nebunii.

„ — Credeam că ai murit, am spus, când în sfârşit mi-am găsit răsuflarea. O, Doamne, am crezut că ai murit.

— Rechinul a făcut o gaură în cuşcă, a zis ea. Când s-a încâlcit, eu, nu ştiu cum, m-am strecurat afară.

Nu ştii cum te-ai strecurat afară, am repetat, uitându-mă neîncrezător la ea, clătinând din cap.

Atunci ne-am sărutat. Ne-am sărutat lângă epava plutitoare, strâns îmbrăţişaţi, ca şi când ar fi fost sfârşitul şi începutul lumii, ca şi când altceva n-ar mai fi existat şi n-avea să mai existe niciodată.

Nu-mi vine să cred că eşti aici, am spus încet când ne-am depărtat unul de altul.

— Nu-mi vine să cred că ai izbutit, mi-a zâmbit ea. Ai izbutit, Eric.

Am ridicat stânjenit din umeri.

— Ştiu.

— Ce s-a întâmplat cu doctorul ?

Am clătinat din cap.

Scout s-a uitat în apă.

— Cuşca si butoaiele şi rechinul s-au încâlcit şi el încerca să taie frânghiile. S-a întâmplat foarte repede, într-un minut era... adică, n-am ştiut pentru o secunda ce s-a întâmplat şi apoi... „

Pe când eu mă împleticeam în cuvinte, încercând sa ie găsesc pe cele potrivite, Scout se uită adânc, adânc m ochii mei. . „ ,

E-n ordine, spuse ea calm, într-un sfârşit, punând o mână pe umărul meu. Ştiu că nu puteai să faci nimic.

— Nu ajungeam la el. Am încercat să-l prind, dar n-am fost destul de rapid şi...

— N-a fost vina ta.

— Vinciul s-a desprins pe nepregătite, eu am...

— Eric, te rog.

-Ce? „ . . .

— Ascultă-mă atent. încerc să-ţi spun ceva important, bine ?

Am privit-o. A ridicat o mână şi a aşezat-o tandru pe obrazul meu.

N-ai greşit cu nimic, a spus ea. Uneori lucrurile merg rău si nimeni nu poate face nimic să le îndrepte. Nimic dm ce s-a întâmplat n-a fost vina ta, Eric. Nu te învinuiesc, pricepi? Nu te învinuiesc. A fost un accident.

Atunci totul căpătă sens. Absurdităţile şoptite şi acel uriaş *ceva* pe care nu reuşisem să-l găsesc, totul concentrându-se într-o singură luminoasă, sclipitoare revelaţie, în acel moment am înţeles totul.

— O, Doamne.

Scout zâmbi.

— Mulţumesc, am spus, cu ochii scăldaţi în lacrimi şi furnicându-mă.

— N-a fost vina ta, a şoptit ea, plângând ca şi mine.

— Te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna. Ştii asta, nu?

— Ştiu asta, a spus ea. Şi mie-mi place să mă aflu în compania ta.

Am râs fără nici o reţinere.

— Urăsc exprimarea asta.

— Ştiu, a rânjit ea, înlăcrimată. Eşti prea comod.

Şi ne-am ţinut strâns în braţe, plângând, pe când ultimele fuioare de ceaţă se risipeau în jurul nostru.

— Hei, a spus Scout, mângâindu-mă pe spate, ăla de acolo e Ian?

M-am întors să mă uit. Bărcuţa galbenă a lui Ian tresălta pe valuri mai încolo. Mult în spatele lui, în largul mării, insula se înălţa măreaţă şi stâncoasă, înceţoşată în zare.

— Ian ! am strigat, pe jumătate spre motan şi pe

jumătate de bucurie că-i văd bărcuţa. Am fluturat din mână în direcţia lui. Cred că-1 văd. Tu îl vezi?

— O, da, a încuviinţat ea, uitându-se în depărtare, ferindu-şi ochii de soare cu mâna. Te aşteaptă necazuri mari. Haide.

— Scout.

— Mda?

— S-a sfârşit, nu?

— Da. S-a sfârşit.

S-a uitat la mine.

— Te simţi bine ?

Am încuviinţat din cap.

— Sunt bucuros, am spus încet. Şi-acum unde mergem?

A arătat cu degetul spre insulă.

— Mda, dar ce-i aia, ce-i cu adevărat ?

Scout zâmbi.

— Acasă.

Pe când îi împingeam bărcuţa spre ţărmul dinjre Ian se uita încruntat peste ape ca un capitan de vas m<AmIsSerăm la jumătatea distanţei către insulă, când orăşele^ătuJdin clădiri albe, pătrate începură sa se lumineze în seara prăfoasă. In timp ce noaptea se laşa peste noi, am condus bărcuţa gonflabilă spre o porţiune de coastă ademenitoare, o lungă întmdere^ej) felinarele tavernelor şi barurilor de p dungi multicolore pe valuri.

Rămas-bun, domnule Tegmark

2 >> Ştiri

Cadavrul bărbatului dispărut a fost găsit

Cadavrul recuperat noaptea trecută de pe şantierul deschis în zona Deansgate, din districtul Greater Manchester, a fost identificat în persoana bărbatului din Derby dat dispărut, Eric Sanderson.

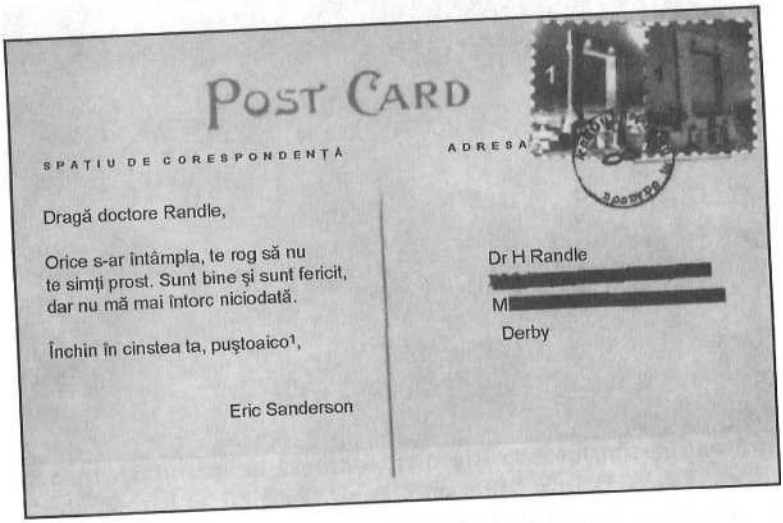
Sanderson, care se crede că suferea de-o boală mintală rară, a dispărut din locuinţa sa în toamna trecută, devenind subiectul unei ample căutări din partea poliţiei.

Poliţia a fost alertată iniţial de un raport de dispariţie depus de profesorul Helen Randle, psiholog şi universitar ieşit la pensie. Se presupune că Randle i-a oferit în particular consultanţă de specialitate domnului Sanderson mai bine de doi ani, fără să anunţe starea sa autorităţilor îndrituite. Astăzi, doamna profesor a susţinut din nou că acţiunile sale au fost întotdeauna „întru totul legale". În lumina morţii lui Sanderson, se aşteaptă ca poliţia să-i solicite lui Randle un nou interogatoriu.

Se crede că domnul Sanderson a suferit de-o afecţiune mentală rară, cunoscută sub numele de fugă psihotropă. Fuga psihotropă se spune că deformează, încurcă, elimină şi remodelează amintirile şi faptele în mintea suferindului. „E greu de imaginat prin ce-a putut trece", a declarat psihologul poliţiei, doctorul Ryan Mitchell, în timpul conferinţei de presă din această dimineaţă.

Starea lui Sanderson se crede că s-a datorat unei îndelungate traume emoţionale provocate de moartea iubitei sale, Clio Aames, care s-a înecat în timpul unui exerciţiu de scufundări pe când cei doi se aflau în vacanţă în Grecia.

Ca urmare a identificării din această dimineaţă, poliţia a catalogat vederea primită de profesorul Randle la începutul acestei săptămâni şi considerată până acum ca fiind trimisă de Sanderson însuşi drept o „farsă crudă şi răuvoitoare".

POST CARD

SPAȚIU DE CORESPONDENȚĂ

Dragă doctore Randle,

Orice s-ar întâmpla, te rog să nu te simți prost. Sunt bine și sunt fericit, dar nu mă mai întorc niciodată.

Închin în cinstea ta, puștoaico[1],

Eric Sanderson

ADRESA

Dr H Randle
[redacted]
M[redacted]
Derby

d“ (în original) - celebra *hasablanca,* asupra sensurilor căreia păreri e cele mai multe, însă, înclina in favoarea u

Mulţumiri
?
îi mulţumesc înainte de toate minunatei şi înţelegătoarei mele iubite, Charlotte Bozie - eşti uimitoare. îi mulţumesc bunei mele prietene Maggie Hannan pentru absolut tot, de la Alvarez la Zest. Le mulţumesc lui Toby Litt şi lui Aii Smith pentru că mi-au acordat o şansă în *New Writing 13.* Le mulţumesc lui David Mitchell pentru comentarii şi ciocolată, lui Scarlett Thomas pentru că m-a îndreptat în direcţia bună şi agentului şi prietenului meu Simon „Rechinul" Trewin pentru că a făcut toate acestea posibile. îi mulţumesc lui Francis Bickmore, redactor şi complice la crima conceptuală, pentru că a investit atât de mult în lumea lui Eric şi pentru toate orele în care am discutat şi ne-am pus ne-logica la încercare, lucru care a însemnat mult pentru forma finală a cărţii. Le mulţumesc lui Jamie Byng - un om care are în loc de sânge kerosen şi entuziasm - pentru neclintita sa credinţă în peştii conceptuali şi Jessicăi Craig pentru că i-a făcut pe atât de mulţi alţii să creadă în ei. Mulţumiri din inimă tuturor celorlalţi de la Canongate, care au făcut ca toate aspectele publicării acestei cărţi să fie o experienţă atât de fantastică (am auzit că mai sunt şi alte edituri, dar nu-s prea sigur dacă să cred asta...). Le mulţumesc lui Jane Stubbs şi întregului Arts Council England, Yorkshire, şi lui Paul Holloway şi Huli City Arts Unit pentru tot ajutorul, sprijinul şi încrederea lor. Le mulţumesc lui James Russell, lui Helen Tuton şi lui Rob Davie pentru prima lor corectură în roşu. Le mulţumesc lui Abi Walker, Lee Fenton, Colin Hurst, Stephen Walker, Helen Ridler, Nick Broughton, Matt Clarke, Rebecca Woods, Paul Hardy, Mike Galvin şi tuturor celorlalţi (ştiţi voi care sunteţi) pentru anii de distracţii şi necazuri care

Steven Hali **m“lfrentPrucâ m** *T^T^* **familiei**
4 St" “t„ u„ “rS SevîraT” *W°T '* **°**
se“ st j»h”
Sn-STuZ^r **su“tiMă** la ***ei—ff***

Cuprins

UNU

1. Relicva unui lucru năruit în proporţie de nouă zecimi 9
2. Arheologie în bucătărie şi al doilea mesaj 24
3. Sufletul meu era spaţiul infinit, iar mintea - matematică 33
4. Fragmentul becului (Partea întâi) 46
5. Nor alb şi munte albastru 57
6. Timpul şi vânătorul 63
7. Cripto-zoologia rechinilor pur conceptuali, sistemele de apărare cu dictafoane şi spargerea codului becului într-o selecţie de scrisori primite de la Primul Eric Sanderson 76
8. Impresionistul 98

DOI

9. Pe urmele lui Trey Fidorous - Fosile reconstituite şi obiecte găsite (De la Huli la Sheffield) 107
10. Epave din larg şi de pe uscat 112
11. Tot mai mica Antarctică a timpului 123
12. Fragmentul becului (Partea a doua) 128
13. Toţi îngerii vin 143
14. Domnul Nimeni 150
15. Luxofagul 168
16. Ludovicianul 177
17. O adiere invizibilă de vânt 185

TREI

18. Hip-hip, ura ! 201
19. Istoria se scufundă în adâncuri 215
20. Aranjamentul 226
21. Aha 241
22. Un gol în zidul de cărămidă 244
23. O lume de pix 258
24. Doctorul de limbaj 272
25. Hakuun şi Kuzan (Toate stelele sângerează) 287
26. E-o memorie slabă care nu merge decât îndărăt 293
27. Cine eşti de fapt şi ce ai fost înainte ? 310
28. Cubul de lumină 325
29. Orpheus şi codul QWERTY 328

PATRU
30. Rămas-bun şi adio, încântătoare doamne spaniole 357
31. Sentimente sau mai ştiu eu ce 429
32. Rămas-bun şi adio, doamne din Spania 441
33. Fragmentul becului
(Partea a treia / Porţiunea codificată) 459
34. Ultima sforţare 465
35. Exact ca-n rai 471
36. Rămas-bun, domnule Tegmark 478
Mulţumiri

Ultimele apariţii din colecţia THRILLER

James Ellroy - *L.A. Confidenţial*
Nicole Jamet, Marie-Anne Le Pezennec -*Dolmen*
Jeffery Deaver - *Colecţionarul de oase* ^
Donna Leon - *Moarte într-o ţară străina*
James Ellroy - *Marele niciunde*
Jeffery Deaver - *Omul dispărut*
Philip Kerr - *Berlin Noir I. Toporaşi de martie*
Michael Crichton - *Next*
R.N. Morris - *Securea blândă*
Philip Kerr -*Berlin Noir II. Criminalul din umbră*
Guido Cervo - *Semnul lui Attila* **în pregătire:**
Sam Bourne - *Ultimul testament*
Philip Kerr - *Berlin Noir III. Recviem german*
James Ellroy - *Dulcele sărut al Daliei*
Marco Salvador - *Longobardul*